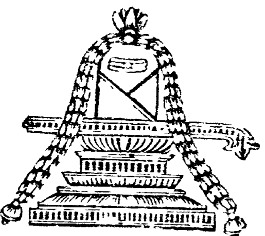
உ

சிவமயம்

ஸ்ரீ ஜெயம்மாள்

ஸ்ரீ நல்லெண்ணநாதர்

சாற்றுக்கவிகள்.

சின்னமனூர்ச் செல்லமையனென்று பெயர் விளங்கிய
வெங்கடநரசிம்மையரவர்க
ளியற்றியவை.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

திருவனைய மடமாதர் செழுமலர்த்தா ரணியளகச்
செவ்வி நோக்கிக்
கருவிமுகில் பயமடைந்து கதறியடைக் கலமெனநீங்
காது வைகு
மருவுலவுஞ் சோலைவள மலிகருவைப் பால்வண்ணன்
மகிழ்ந்து செய்த
பொருவிறிரு விளையாடற் சரிதமதைப் புராணமதாப்
புகன்றான் மன்னோ. (1)

இன்னமுதச் சுவையுறவிப் புராணமியம் பியகவிஞ
னெவன்கொ லென்னிற்
பன்னரிய பலகலையும் பயின்றுதெளிந் தரன்பதத்திற்
பத்தி பூண்டோ
னன்னவயல் சூழ்மெட்டி சேரிபுரி தவத்தால்வந்
தவதரித்தோன்
மன்னர்புகழ் திருமலைவேற் கவிராச னெனச்சொலுநா
வல்லோன் மாதோ. (2)

புனிதமிகுந் திருமலைவேற் கவிஞர்பிரா னுரைத்தவிந்தப்
புராணத் திற்கே
யினியவமு தினையாகு மெனப்பலரு முரைத்திடுவ
ரினிக்கு மந்தப்
பனியமுத நாவினுக்கே யிங்கிதநா மனஞ்செவியென்
பனயா விற்கு
நனியினிக்கு மதனலவ் வமுதிதற்கொப் பாமெனயா
னவிலேன் மன்னோ. (3)

போடிநாயக்கனூரிலிருக்கும்

கு. அண்ணாமலைப் பிள்ளையவர்க

ளியற்றியவை.

அகவல் விருத்தம்.

அண்டமெலாம் படைத் தளித்துத் துடைக்கருளும்
பெருவிளையாட் டாற்றும் பெம்மாற்
குண்டுகொலோ வேறுதிரு விளையாட
லெனினுமைமன மருள்ளாங் காதல்
கொண்டுபுரி பத்திநெறிக் கலைகியமா
யானகாதைக் குழைந்து நீலை
விண்டலமும் புகழ்ந்திடுமா புரிதவத்து
மவற்றுரிமை விளையாட் டாமால். (1)

கலிப்பா.

அத்தகைய திருவிளையாட் டன்பர்க்காப் பலதலத்தும்
வித்தகமாய்ப் புரிந்ததுபோல் வியன்கருவைத் திருத்தலத்திற்
சித்தமுவந் தியற்றியநற் றிருவிளையாடற்சரிதந்
துத்தியஞ்சேர் வடமொழியிற் றுலங்குறக்கண் டருந்தமிழில்

கலித்துறை.

மொழிபெயர்த்துப்பல சருக்கமா வியற்றினன் முன்று
ழிழியில் வீரப்ப னெனுமொரு பாவலோ னிங்கி
தொழிய மற்றுள கதைகளைப் பதிகயா யோர்ந்து
பொழியுங்காரினெம் போல்புவா வாட்டத்தைப் போக்க. (3)

அகவல் விருத்தம்.

சொற்பொரு ளென்னு மிவற்றினிடை மிகவுஞ்
சுவையுறத் தொகுட வீர் மேன்மைக்
கற்பென நிலைத்துத் திசையெலாம் பரவக்
கவிகளாக் கழறினன் முக்கட்

டற்பர னடித்தா மரைமலர் சூடுந்
தலையினன் பிறர்பொரு ளாசை
யற்பமு மில்லா னடியவர்க் கினியா
னெந்திலக் கணமுநன் கறிந்தோன். (4)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

எனக்குமினியான் சிவகிரிசா ரெட்டி மேசரி பிறந்துலகு [னிற்
தனக்குத் திலகமே மானமொழுகிற்பூ சாரிக சவண்டன் பட்டித
கனக்குமுடி மன்னவாபகபூ வார் தீரோன் சிறிதுங் களங்கமுறு
மனக்கும் பனுக்கொப் பாமல் திருமலைவேற் கவிரா வலன்மா
ஜோ. (5)

பாக்கயன்கோட்டைப்

பழனிச்சாமியாசாரியரவர்க

ளியற்றியவை

ஆசிரியவிருத்தம்

கருணைநீர் நிறைநதற்றே யுவராழி யுடையுடைசு
மூலக வாவும்
பேரறிவா ளன்றிருவென் றுஞ்செயற்க ரியசெய்வார்
பெரிய ரென்ற
நேருரைக்கோர் சான்றுத்தன் னிறைமதியாற் பலகலைக
ளிலவத் தந்த
சீரருள்வாய் மைப்புனிதன் றிருமலைவேற் கவிராச
சிங்கே றுமால் (1)

சங்கமுறுங் குழையணைத்தெங் கருணைநகர்ப பால்வண்ணத்
தானு வைப்பூங்
கங்கையணி சடையனையெங் கண்ணுறு கலைப் பாடுமன்பு
கனிந்தே முன்னைக்

துங்கவரி கேசபுரந் துலங்குமணி வாசகனார்
துணைச்சீர் பாடு
மங்கலவிங் கிதமதுர வாக்கமைசந்த பெருங்கருணைத்
வள்ளன் மன்னே (2)

கற்றறிந்த மேதையாதங் கடனெனப வுயிர்க்குயிராய்க்
கலந்து மேவப்
பெற்றசிவன் றனைப்போற றும பெற்றியெனு மறைமுறையிற
பிறங்கு நீதி
யுற்றறிந்த மெய்யறிவா லொப்பனோ யகன்சரித
முவந்தே யோது
நற்றவஞ்செய் திருமலை வேற் கவிராச நம்பியின்சீர்
நவிலற பாறமேற. (3)

மேற்கூறிய அந்நகரில் வசிக்கும்

சுந்தரவாசாரியரவர்கள்

வியற்றியவை.

கலிப்பா.

கரிவலநன் னகர்மேவுங் கடவுடிரு விளையாடற்
சரிதமதைப் புராணமதாத் தமிழ்கவியா லினிதுரைத்தான்
விரிதருமிப் புவியிலுளோர் வியந்துரைக்க விசைந்துரைத்த
வரியபெருங் கவிஞர்பிரா னெவனென்கொலெனி னறைகுதுமால்

ஆசிரிய விருத்தம்.

ன்னந் தருமஞ் சனைபபூசி மணஞ்சேர்
நறுமபூம் புனலினிடை
மகிழ்ந்து குடைந்து விளையாடு மடவா
ரொனச்செவ் வனசமலர்ப்

பொன்னந் தாதை யொண்பவளச் செங்கா
லுழுது பொலஞ்சிறையிற்
புரண்டு சேவன் மதிமருண்டோர் புறத்தே
யொதுங்கச் சூடுவெண்டேட்
டன்னம் பொலியும் வாவிகள்சூ ழெட்டி
சேரி யவதரித்தோ
னருமைப் புலவர் குலதிலக மான
ஏங்குக் கவிராசனை
முன்னந் தந்த சுகுமாரன் முதுசீ
ரழகு மிகுமாரன்
முளரித் திருவாழ் புயபாரன் முகில்போ
லெவர்க்கு முபகாரன். (2)

முன்பா லங்கொண் மணிமிடற்று முதலாம்
டழுமைப் பரம்பொருளின்
மூவாச் சைவ சமயநெறி முறையிற்
றிறப்பா நலமுடையா
னென்பா லுழுவ லன்பு நட்பினையந்த
சவுந்த கவிராச
னென்னுங் கல்வி யறிவுசிறந் திலங்குகுரு
சுகுண மாமணியைத்
தன்பா லகளுப் பண்டை யருந் தவத்தாற்
பயந்த திருத்தாதை
தகவோர் சிந்தை யனைத்தினுஞ்சந் ததமவீற்
றிருக்குந் தகையாளன்
மனையார் மீது மிக்கபுகழ் வளர்ந்
திகழு முத்தமன்பா
மலைபோற் றீப மணியதிரு மலைவேற
கவிநா வலன்மாதோ. (3)

சிவகிரிச் சமஸ்தான வித்துவான் எட்டிசேரியிலிருக்கும்

அருணாசலக் கவிராயரவர்க

ளியற்றியது.

அ- விருத்தம்.

முன்னகரந் தங்குமுத நிகர்தருசெந் தமிழ்ப்பா
மொழிந்துதவம பெற்றவள்கோ விற்பணிக்கு முனநாட்
கன்னகரப் புரிந்தசங்குக கவிஞர்பிரான் பேரன்
கருணைமிகு மெனதுபெருந் தந்தையெனச் சொலுங்கா
ரன்னகர தலச்சங்குக் கவிஞனருந் தவத்தா
லவதரித்த திருமலைவேற் பாவேந்தன் கருவை
நன்னகரத் தலபுரா ணப்பகர்ந்தா னதனை
நன்குமிகப் புகழ்ந்துரையா நாவலரிங் கெவரோ. (1)

இத்தல்புராணமியற்றிய

ச. திருமலைவேற கவிராயரவர்கள் குமாரர்

சங்குக் கவிராயரவர்க

ளியற்றியவை.

அ-விருத்தம்.

திருவையம் பதிமன் னும்புகழ்ந் துரைக்கச
 சிறந்தபல் வளமலிந திலங்குங்
கருவையம் பதிவாழ் பரமன்மான் மியத்தைக்
 கடல்கடைந தமரருக கந்நரண்
மருவையம் பதிபன் றுரைதநல் கமுதின்
 மதுரமே யிதன்மது ரமெனை
வொருவையம் பதியா வுளக்கவிப் புலவோர்
 மிகவியந் துரைத்திட மாதோ. (1)

பொருவறும் புனிதச் செழுந்தமிழ்க் கவியாற்
பொருட்சுவை சொற்சுவை பொருந்த
வொருபுரா ணமதா கப்பகர்ந் தென்று
முயர்திரைக் கருங்கட லுடுத்த

விருநிலத் தழியாப் பெரும்புகழ்ச் சுமையொன்
றெமக்கும்வைத் தனனெனை யீன்றோன்
றிருமலை வேற்பா வலர்பிரா னவன்பொற்
றிருவடி சிந்தைவைத் திடுவாம். (2)

செவ்வற்குளத்திலிருக்கும்

கந்தசாமிப் புலவரவர்க

ளியற்றியது.

பத்திக்கு மினியபெருந் திருவருட்கும் பலகலையும்
பயிலு நட்பப்
புத்திக்கு மிருப்பிடமாந் திருமலைவேற் கவிஞனெனப்
புகலுந் தூயோ
னெத்திக்கும் புகழ்கருவைத் தலபுரா ணத்தையினி
தியற்ற லாலே
சித்திக்கு நினைத்தவெலாம் படிப்பவர்க்குங் கேட்பவர்க்குந்
தினமு மாதோ. (1)

தென்மலை

ராமசாமிச் செட்டியாரவர்க

ளியற்றியது.

அ-விருத்தம்.

வருமலைவா ரிதியமுதந் தருமதுர நாவினுக்கே
மணங்கூர் சந்தப்
பெருமலையத் தவமுனிவ னனையசங்குக் கவிராசன்
பெற்ற செல்வத்

திருமலைவேற் கவிஞனுரை புராணமெனு மிவ்வமுதந்
தித்திப் பென்றுந்
தருமலையா வியற்புலவர் நாவினுக்குஞ் செவிக்குஞ்சிந்
தைக்குந் தானே. (1)

சிவகிரிச்சமஸ்தான வித்துவான்
இராயகிரிமா அணைக்கரை முத்துப் புலவரவர்கள் குமாரரும்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற் கல்வி பயில்பவருமாகிய

சாமிநாதப்புலவரவர்க
ளியற்றியன.

ஆசிரியவிருத்தம்.

சீர்பரவித் துலங்குசிவ கிரிச்சமஸ்தா னக்கவிஞர்
திலகன் வாசத்
தார்புனையும் பாரபுய சயிலனெட்டி சேரியவ
னரித்தோன் முந்நீர்ப்
பார்புகழ்சங் குக்கவிஞ னீன்றசுதன் பரங்கிரியாம்
பதியில் வாழு
மேர்பெறுமற் புதமிகுசண் முகனடிப்போ தெப்போது
மேத்து நாவான். (1)

பொருமலைவே லாவலயப் புவியின்மிசை யதிகபுகழ்
பொருந்துங் கற்ப
தருமலைவே யுறத்தரினுந் தாமுணரா ரிடத்தணுகாத்
தகைமை யாளன்
றிருமலைவே லெனுங்கவிஞன் பவத்தாலன் பொடுதனைச்சிந்
திப்போ ரர்மே
வருமலைவே நனையுடையா தருள்கருவை யரன்சரிதம்
வழுத்தி னனல். (2)

திருக்களாவுடையான் துணை.

திருக்கருவைத் தலபுராணம்.

காப்பு.

தீ.—அகவல் விருத்தம்.

திருவுலவு மார்பனுமச் செழுங்கமலப் பொகுட்டுறையுந்
தேவும் போற்றுங்
கருவைநகர்க் களவினிழற் கடவுடிருச் சரிதமதைக்
கனிவா யின்ப
மருவுசெழுந் தமிழ்க்கவியா லுரைக்கவெமக்கொருதுணையாம
வளர்பொற் குன்றத
தருவியெனப் பொழியுமத வைங்கரக்குஞ் சரத்தினிணை
யடிகண் மாதோ. (1)

பாயிரம்.

தீ.—நூற்பயன்—வேறு.

மருப்பொலி களவினீழல் வைகுபால் வண்ணநாதன
றிருப்பெருஞ் சரிதந்தன்னைச் செவியினு லினிதுகேட்போர்
விருப்புறு பொருள்கள்யாவும்பெறுவர்முன் வினையைவெல்வ
ரிருப்பரெஞ் ஞான்றுமீச னிணையடி நிழ லின்மாதோ. 2)

கடவுள் வணக்கம்

௧—சிவபெருமான் கலிப்பா

பொங்குதிருக் கருணையுடன் புவனமனைத் தையுமீன்ற
பைங்கொடியி னெடுமருவும் பவளநெடுங் கிரியைநலங்
தங்குமலர் வாசமுநீர்த் தண்மையுஞ்சொற் பொருளுமென
வெங்குநிறைந் திலகுதனிப பரம்பொருளை யிறைஞ்சுதுமால்

தி.—பால்வண்ணநாதர் எண்சீர் விருத்தம்.

திருவினுதனும் பதுமவேதனுந் தேடநின்றவன் றேவர் யாவரும், வெருவவந்த வெவ்விடமருந்தி யவ்விபுதர்தம் மை யுய்வித்தவித்தக,னி நவிசுமயிரேறு லகம்யாவையுமீன்றவன் புடையிறைவி யொப்பனை, மருவுநாயகன் கருவைமேவுபால் வண்ணனென்று நம்மனத்துளானரோ. (4)

தி.—ஒப்பனையம்மாள் கலிப்பா.

அடியர்பவப் பிணிபகற்று மருமருந்தைப் பசியதிரு
வடிவமுறு மனத்தையொரு மருப்புடை நற் களிறீன்ற
பிடியைநறு ங்களவினிழற் பெருமானைப் புணர்மானைப்
படிமுழுது மீன்றருளொப்பனை யுமையை நினைகுதுமால்.(5)

தி.—சபாலிங்கநாதர் அறுசீர்விருத்தம்.

வன்பவமகற்று ந்துயவரநதி மடந்தை கண்ணுற்
றின்பவாரிதியின் மூழ்கியிரு விழிகளிக்க முன்னு
ளன்பொடுநட னஞ்செய்தவ ருட்சபா லிங்கநாதன்
றன்பதமலரை யென்றந்தலைமிசைப் புனைந்து வாழ்வாம்.(6)

தி.—முகலிங்கநாதர் கலிப்பா.

தினமுமிமையவர் பரவுந்திருக் கருவைப்பதி யினிடை
முனமாதுல சவுந்தரியின் முதியதவத் தினுக்கிரங்கி
மனமகிழ்வி னுடனினிது வந்துமுக லிங்கநெறி
சனமதுநல் கியபெருமான்றனை நிதம்வந்தனை புரிவாம. (7)

தி.—திருக்களாவுடையான்.

சடையானை வரமுந்தவச் சடையானைத தனிச்சூலப்
படையானை யெம்மையினிப் படையானைப் பவமரண

4-விபுதர்-தேவர். 5-அன்னம் அனமென நின்றது செய்யுள் விகாரம். 6-வரநதி மடந்தை-கங்கை.

விடையானைத் திருநெடுமால் விடையானை மதகயத்தோ
லுடையானைத் திருக்களா வுடையானைப் பரவுதுமால். (8)

தி.—லக்ஷ்மணலிங்கர்.

கலகருறு பாதகமகலக் கருத்தினிடை நினைதருநெஞ்
சிலைக்கையி லக்குவன்பூசித் திடக்கருணை புரிந்தபிரா
னலக்க ணகற்றிடு கோமளாம்பிகையி னொடுமேவு
மிலக்குமணே சுரன்பதப் போதெப்போது மிறைஞ்சுதுமால

தி.—தக்ஷிணாமூர்த்தி

தமுலிடையுற்றிடு மெழுகொத்துளமுரு கிச்சலசமலர்க
கழலிணைவீழ் ந்திறைஞ்சிய நால்வருக்குமுனங் கருணையுடன்
செழுமறையின்பொருளசொலத்தென் றிசைநோக்கிக்கல்லா லி
னிழலிருந்தபரம் பொருளொ னெஞ்சிலிருந் தருள்செயுமால்.

தி. –பராசத்தி கலிவிருத்தம்.

ருத்திரப பேய்களாற கோள்களால் வரு
மெத்திறப் பீடையு மிரியு மாறுதன
பதத்ருக் கருள்செயும் பாங்குடைப் பரா
சத்தியை நிதமுப வந்தனஞ் செய்வாமரோ (11)

தி.—சித்திவிநாயகா அகவல் விருத்தம்

பொருவில் வெண்மதியணி செனனி
பொறுதத செயபவளக்குன்றினை
மருவு பைங்கொடி முனனன்ற
மாசில் கறபகததைத தொண்டர்
பருவரலிருளை நீககும பரிதியைச்
சுருதி யேத்துங்

8-பவமரணவிடையா னெனறததருச செனன மரணமெனனு
மிரண்டனையும் விடுத்தவனென்பது பொருள். 10-அலக்கண்
துன்பம். 11-குத்திரம் குரூரம கோள்-கிரகம்.

கருவையம் பதிவாழ் சித்திக்
கனிற்றினை வணங்கு கிற்பாம். (12)

தீ.—வீரசண்முகர்.

சீரமர் பசியதோகைச் சிகாவளந்தனை நடாத்திப்
பாரனைத்தையு முன்னாளிற் பகர்சிவநிசிப் போதேகி
யோரிர வினுக்குட் சுற்றியுலவியே வந்தநந்தம்
வீரசண்முகன் பொற்பாதம் வேண்டியஞ்சலி செய்கிற்பாம்.

தீ —சேமநதிச்சித்திவிநாயகர் கலிப்பா.

பூமலிகற்பக நாட்டுப்பொன் னகர்நந்நகர்க் கிணையோ
நாமதனைக் காண்டுமெனச் செல்வதுபோ னவிலரிய
மாமணிமாளி கையோங்கி வயங்குதிருக் கருவைநகர்ச்
சேமநதிக் கரைமருவு சித்திவிநாயகன் றுணையே. (14)

தீ.—நாமகள் அகவல் விருத்தம்.

உலகுயி ரனைத்துமீன்ற சதுமுகத்தொரு வன்மேவுந
தலைவியை மதுபசாலஞ் சாலமொய்த்தி சைகள்பாடு
மிலகும்வெண் கமலப்பூவிலினி தவீற்றிருக்குஞ் செஞ்சொற்
கலைமடந்தையை யெம்முள்ளக கமலமாமலரில் வைப்பாம். ()

தீ.— சித்திரத்தேர் ஐயனு கலிவிருத்தம்.

விரத மாமுனி வோரொடு விண்ணவர்
கரதலங் குவிதசேத் தககளித தன
வரதநற் கருவைப்பதி வாழ்சித்ர
விரதவை யனிணை யடிபோற் றுவாம. (16)

வீ. திருநந்திதேவர் அகவல் விருத்தம்.

விரிசடையு நுதல்விழியு மழுககரமு மிலகவரை
வில்லொன் றேந்தித்

13-சிகாவளம் மயில். 14-காண்டும்-காண்போம். கற்பகநாடு-தேவலோகம்.

தரியலர்கள் புரமெரித்த வெங்கைதபிரான் கணத்தவர்க்
குத்தலை வணங்கி
உ.—ரமர் வந்தீண்டுங் கயிலைமுதற் கடைகாக்கு
மையன் செய்ய
கரமிசைவேத் திரமேந்து நந்திதிருவடி ககமலங்
கருத்துள் வைப்பாம. (17)

ர்.—சூரியன் முதலிய நவக்கிரக துதி—வேறு.

அரவமணிப் பூணணிசடி லத்தனண்ணலெம மானதிகமணம் விரவுமலர்த் தண்களவி னிழற்பெருமான் கருணைமிகவேண் டிப், பரவுமொளி கூர்விமானமதாய்ப் போந்துபண்ணுட் பணிந்தேத்து, மிரவிமுதற்கோள் பதம்பரவியெக் கோள• களையு மினிக்களைவாம். (18

ர்.—அகத்தியர்.

அதிகபுகழாரி யனுலாலயமுன் னுட்புரிவித் தருணிட் சேப, நதியினிடைச் சிலையுருவாயிருந்த வதுலாம்பிகையை நயந்துமிக்க, துதிகொள்பிரதிட்டை புரிவித்தருளும் புகழு மிகத் துலங்கப்பெற்ற, பொதியவரைத தவமுனிவர்பெரு மான்பொற்பத நிதமும்போற்று வேமால். (19)

வி.—திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்—வேறு.

முடிவிலா வேதத்துறு பொருள் கயிலை
முன்ன வன்றன்னை விட்ட கலாக்
கொடிதிரு முலைப்பா லமுதுசெய் துலகிற்
சைவமே குலவிடச் செய்த
கடிகமழ் பொழில்சூழ் காழியுண் ஞான
சம்பந் தன்கவு ணியர் பெருமா
னடியிணைக் கமல மலரினை யகத்தி
லன்புற வணங்குதல் செய்வாம். (20)

வி.—திருநாவுக்கரசு நாயனார்—வேறு.

வஞ்சனை யமணர்கள் மேல்விக்கிவா ரிதியிற்றாழ்ந்து
துஞ்சிட விடும்போதக்கல் மிதவையிற்றலங் கத்தோன்றிச்
செஞ்சொலான மச்சிவாயப் பதிகமேசெப் புமப்பன்
கஞ்சகாண்மல ர்ப்பொற்பாதங் கருத்திடை யிருத்துவாமே.()

வி.—சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கலிவிருத்தம்.

கந்தநா றுங்கயிலை யிற்சேர வன்
வந்தசெய் கைநம்பர்க் குரைவாய் மையா
னந்துலா வுதடந்திகழ் நாவ லூர்ச்
சுந்தரன் பதஞ்சென் னியிற் சூடுவாம். (22)

வி.—மாணிக்கவாசகர் அகவல் விருத்தம்.

கடலினைநிகர்க்கும வாவிக்கரையின் கணுயர் ந்தபூக
மடலவிழ்நற வினோடுவாளை கண்முகிலிற் றாவுங்
குடவளைமுத் தஞ்செய்யிற் கொழித்திடும் வாதவூர
னடியிணைக் கமலம்போற்றி யன்புறவழு த்துவாமே. (23)

வி.—அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்—வேறு.

சேயரிந்தன் றமுதூட்டுஞ் சிறுத்தொண்டர் பதம்போற்றி
திருநீலகண்ட ரிருசெழுங் கமலப்பதம் போற்றி
நேயமுள கண்ணப்ப நாயனார் பதம்போற்றி
நிறைகருணை பெருகுமமர் நீதியார்பதம் போற்றி
யேயுமறைத் தண்டீச நாயனார்பதம் போற்றி
யிளையான் றன்குடிமாறநாயனார்பதம்போற்றி
தூயசிவ பணிவிடைசெய் திருங் கதிபெற்றிடு நேயத்
தொண்டரனைவோர்கடிருத்துணை மலர்த்தாள்களும்போற்றி

வி.—வரதுங்கர்—வேறு.

கரிவலமா நகர்க்கிறைவன் களவிலமர் பால்வண்ணக்
கடவுள் செம்பொற்

திருவடிசூடிய முடியான்பரா ராசர்முடி தோயந்து
சிவந்த தாளா
னரியதமிழ்க் குரையாணி யதிவீரராமன் முன்னோ
னவனி காக்கு
மருவலர் கோளரிஞான வரதுங்க னடியைநிதம்
வணங் குவாமே. (25)

தீ.—வித்தியாதரு கலிவிருத்தம்.

இந்தநெடும் புவிமிசையோ ரணுத்துணையு மெவருமதிக்
குந்தரமில்லா வெமக்குந் திருக்கருணை கூர்ந்துபல
செந்தமிழ்நூற் பொருளுணர்த்திச் சீர்தகியருளிய முகூலூர்க்
கந்தசுவாமிக் குருவைக் கருத்தினிடை யிருத்துதுமால். (26)

தீ.—நூல்வழி அகவல்விருத்தம்.

இத்தலபுராணத்திற் சொலுங்கதை முப்பத்தைந்தா
மிவற்றுளேழு
சுத்தபவுடிகத்தி லெட்டுப்பிரமகை வர்த்தத்திலொன்
பான் சொற்காந்தத்திற்
சித்தமகிழ்தரும் பதினொன் றுயர் பிரமாண்டத்தி
னெடுந்திரையுலாவுங்
கத்துகடற்புவி புகழச்சூதமுனி யுரைத்ததிருக்
கதைகளாமால். (27)

தீ.—நூல்செய்தறுதுக காரணம்—கலிப்பா

தலைமைபெறுங் கற்பகமா தருமிகவாசஞ் செயலால்
விலகருஞ்சீர்க் கனவான்கண் மேவுதலா லமுதார்சொற்

21-மிதவை-மரக்கலம். 22-சோலன்-சோன். 24-சேய்-குழந்தை
25-உரையாணி-மாற்றறியுமாணி, பாராசர்-வேற்றரசர், வாரி-சமுத்திரம், தாழ்ந்து-அமிழ்ந்து, துஞ்சல்-இறத்தல்.

புலவர்குழாம் பயிலுதலாற் பொருந்தவளக் கயமுறலா ன்.
விலகியபொன்னகர்க்கிணையாமெழிற்கருவைப்பதிவாழ்வோ

விள்ளுதிருக் குறளிவிரு வேறுலகத் தியற்கையென
வள்ளுவர் கூறியமொழியை மறுத்தனனிங் கிவனெனவே
யுள்ளமிக வியந்தெவரு முரைத்திடச் செல்வமுமுயர்ந்த
தெள்ளியகல்வியு முடையான் சிவநேயந்தனிற் சிறந்தோன்.

இன்னமுதக விப்புலவோ ரிதயமகிழ் வுறத்தினமுங்
கன்னனென வழங்குசெழுங் கமலமலர்க் காதலத்தான்
றெனனவனே ராமுக கிரனருளிய புதல்வன்
மன்னவர்மெச்சிடுஞ் சைவவசியர் திருக்குலத் துதித்தோன்.

என்னுமரு தப்பநரேந் திரனுமுய ரீகையருண்
மன்னுசிவ பத்திபொறை வாய்மையறி வொழுக்கமுதற்
பன்னுகுண மனைத்துமொரு படிவமெடுத் துதித்ததெனத்
துன்னுதிரைக் கடலுலகந் துதித்திடவந் தவதரித்தோன்.

தாயினுமென் றனதருமைத் தந்தையினும் பதின்மடங்கு
நேயமதென்னிடைச்செலுத்திநிதமுமெனைப்புரந்தருள்வோ
ராயபுகழ் வனமூர்த்தித் தோன்றலருள் சுதன்பலனு [ன்
லாயுமரு தப்பனெனு மறிஞர்சிகா மணியுமரோ. (32)

பனிமலர்ப் பூங்களவுறையும் பரமன் மலர்ப்பதமகலா
வினியதிருச் சிந்தையினு னெனும்புகழ்ப் பால்வண்ணமுனி
னனிபுரி மாதவபலத்தான் ஞாலமிசை யவதரித்த
புனிதவரு ளசலவற் புதகுணசிந் தாமணியும். (33)

மிகத்தயைகூர்ந் ததிகமன விருப்ப முடனெனை
யழைத்துச்
சகத்திடைநா மெடுத்தவிந்தச் சனனமுறு திலையப்
பெறுவான்

படிவம்—வடிவம்

நகத்தின்மிகு வளம்படைத்த தொல்கருவைத்
திருத்தலத்தின்
மகத்துவம் யாவையுமெடுத்து வயங்குதிராவிட
மொழியில். (34)

அறையுநெடுங் திரைசுருட்டு மகன்கடற்பூ தலத்தினிடை
யுறையுமனைவரு மிகவுமுள மகிழ்வுற் றெளிதுணர
நிறைமதுர முறுங்கவியா னிகழ்த்துதி யென்றுரைத்தனராற்
குறையறுதீங் கரும்பருந்தக் கூலிகொடுப்பவர் தமைப்போல்

எறிதிரைப் பாற்கடலமு தொத்தினிக்கு
மியற்றமிழருமை
யறிதருநுண் மதியுடையோ ராகியவன்
னவருரையை
யுறுதியெனக் கடைப்பிடித்திங் குரைத்தனன்
யானுயர்ந்தபுகழ்
செறிதருமத் தென்கருவைத் திருத்தலமான்
மியத்தையரோ. (36)

அரியபெரும் புகழ்படைத்த புசுண்டன் முன்னு
ளதிகதவம் புரிந்துகதி யடைந்த வாறும்
விரியுநெடும் புவியனைத்து மீன்றதேவி
வியன்சகள நிட்களங்கண் ணுற்றவாறுந்
திரிபதகை நடங்கண்டவாறு நன்னிட்
சேபநதி யெனுந்திருப்பேர் பெற்றவாறும்
பரிவினுமை தேசுபெறத தவம்புரிந்தொப்
பனையெனுந் திருநாமம் படைததவாறும். (37.)

மாலயன் முன்னடி முடிதேடிய வந்நாளே
மாசிவராத் திரியெனும் பேர்வாய்ந்த வாறுஞ்
சீலமிகு மைங்கரன்வேற் கரனன்போடு
சிவகிரியிற் பூசனைசெய் திறந்தவாறு

37. சகளம்—உருவம். நிட்களம்—உருவின்மை.

மேலவர் போற்றிய சிவராத்திரி யாநாளில்
விரதமனுட் டிக்குமியல் புரைத்தவாறு
நீலநிறத் திருமாலு மயனும் பஞ்ச
லிங்க தெரிசனம் பெற்று நின்றவாறும. (38)

வாரமுடன் சுக்கிரன் வேண்டுதற்கா கப்பால்
வண்ணனெனுந் திருநாமம் வந்தவாறு
நாரதன்கா ளாயனெனு மிருவர் தம்பா
னண்ணியவெம் பாவமகல் வித்தவாறுஞ்
சீரமர்நாற் றிசையினுநாற் றேவர்காவல்
செயப்புரிந் தியமவாதை தீர்த்தவாறுங்
கோரமிகு தக்கன்மகங் காண்பான் சென்று
குறுகய வானவர் சாப மடைந்தவாறும். (39)

சுரதருவோர் திருக்களவா யுதித்தவாறுந்
துலங்குநறுஞ் செழுங்கமலத் தவிசின்மேவும்
பிரமனெடு மான்முதலோர் சாபமுன்னுட்
பேர்த்தவாறுஞ் சுரர்கோ னாதியோர்க்கு
விரவியசாபந் தவிர்ந்து கருவையூர்க்கு
விளங்குகரி வலநகர்ப்பேர் வந்தவாறு
மிரவியின்பாவந் தவிர்ந்தவாறுங் கும்ப
னெனுந்தமிழ் மாமுனிபூசித் திருந்தவாறும். (40)

வானவருக் கிறைவன் மகம்புரிந்தவாறும்
வயங்குமுதா சலத்திடைச் செய்தவத்தாற் காம
தேனுவுயர் மகப்பேறு பெற்றவாறுந்
திருக்களா வுடையாற்குச் செம்பொற்கோவின்

38. ஐங்கரன்—கணபதி. 38. திரிபதகை—கங்கை.

39. குறுகிய—அணுகிய. 40. பேர்த்த—நீக்கிய. 40 சுரர்
ரு—கற்பகதரு. கனற்கடவுள்—அக்கினி.

மாநகர மாரியன்முன் னமைத்தவாறு
மயல்வாதை யம்பிகையா லொழித்தவாறு
மூனமற விளங்குபரா சத்திபீட
முலகமெலாந் துதித்திட வுண்டாயவாறும். (41)

மேதகு மிந்திரசித்தை வதைத்தபாவம்
விலகக விலக்குவன் கருது மேனுள்வந்து
கோதறுபூசனை புரிந்தவாறுந் தாயைக்
கொலைபுரி வேதியன் பாவந் தவிர்ந்தவாறு
மோதுபுகழ் மேவுசுகு பாண்டியற்கே
யுயர்தருமித் தலமகிமை யுரைததவாறு
நீதவுதாவசு வெனுமன்னவ னுக்காங்கு
நெஞ்சமகிழ்ந் தொருமகப்பே றளித்தவாறும். (42)

பொருளிழந்து துயருழந்த வசியனங்நாட்
பொருட்பேறு பெறக்கருணை புரிந்தவாறுங்
கருதருங் காண்டவ தகனம் புரிந்தவாற்றாற்
கனற்கடவுட் குறுபாவந் தவிர்ததவாறு
மொருகொடிய சூத்திரனை விரும்பிச்சேர்ந்த
வுணர்வறுபார்ப் பனிபாவ மொழிததவாறும்
பருமறவி யொடுசமரம புரிந்துநீதி
பயில்குலபூடணன வாகை படைததவாறும். (43)

புவிமிசையாரிய னெனத தோன்றிய குபேரன்
புகழ்ப்பீடப பிரதிட்டை புரிந்தவாறுங்
கவினுறு தக்கன்றேனுத் தனதன் முன்னுக்
கருதுபலர் பெறுசாபங் களைந்தவாறு
நவிலுறும் வைசியன்றனை வஞ்சித்துமன்ற
னடத்திய வேதியன்பாவ மொழித்தவாறு
மவிர்மகுடச் சேரன்வர துங்கனென்னு
மரசனுக்குத் திருக்காட்சி யளித்தவாறும் (44)

மயல்—பசாசு. 43. வாகை—வெற்றி. 44. மன்றல்—விவாகம.

ஆகியமுப்பத் தைந்து சரிதந்தம்மு
ளாருளிருபத் தொருசரித நகர்ச்சிறப்பு
வாகுபெறுந் தலமேன்மை தீர்த்தமேன்மை
மாமூர்த்தி மேன்மையிவை சருக்கமாக
வோகையுற வகுத்துனரத்தே னிந்நாண்மற்றை
யுயர்சரிதமொரு பதினொன்கொடு நாட்டின்சீர்
சோகமறு கதைவரலாறிவை முன்னுளிற்
சொற்றனன் மற்றொருவ னவன்யாவ னென்னில் (45)

எற்குன்ற னருள்புரி யென்றினிது வேண்டி
யிதயமிகக் கசிந்துருகி யெந்த ஞான்றும்
பொற்குன்ற வில்லிதனைத் துதிக்குந் தூயோன்
புகழ்ச்சொக்க நாதகுண பூமான்மைந்தன்
மற்குன்றலின்றி மிகச்சிறந்த தொண்டை
மண்டலவேளாளர் திருமரபில் வந்தோ
னெற்குன்ற நகர்வாழ்வீ ரப்பனென்ன
நிகழ்த்துபெயர் படைத்தவொரு நேயன்மாதோ. (46)

அவையடக்கம்.

தாயனுன் கருவைப்பிரான் சரிதநற் றமிழாற்
றூயநாவலர் தமக்கெதிர் யான்சொலத் தொடங்க
லேயுமோர் விலாவூமன் வண்டமிழ் வலோரெதிருற்
றுயுநூற் பொருளை பகர்ந்திடப்புகுந்த தொப்பாமால்.

மாசிலா வொருநூலும் யான்கற்றி லேன்மனத்திற்
பேசுநுண் ணுணர்வுற்றிலேன் பெரும்புகழ்க் கருவை
யீசன்மெய்த் திருச்சரிதம் யானியம்புவ லென்னு
மாசையா லிஃதுரைத்திடத் துணிந்தன னம்மா. (48)

46. மல்—வளம்.

அரங்கேற்றிடம்.

உன்னுகலியுக வாண்டையாயிரத் தோரிருபத் தொன்றுயர்
சித்தார்த்தி
யென்னும்வருடந்தனிற் கற்றவர்செவிக்கு மனதினுக்கு
மினையந்தோன்ற
மன்னுகருவைத் தலபுராண்மியத்தை யரங்கேற்றினன்பால்
வண்ணநாதன்
சன்னிதியிலிருந்துமிகப் பொருந்துபுகழ்த் திருமலைவேற்
றமிழ்வல்லோனே.

பாயிரம் முற்றிறறு.

உ

சிவமயம்.

திருநாட்டுச்சருக்கம்.

வீ--கலித்துறை.

பூசுவெண்பொடிமேனியெல்லாம்பொலிந்திலகு
மீசனாரடியாரெனமாமுகிலெழுந்தவ்
வோசைமாக்கடல்படிந்துநீருண்டுலகளந்த
கேசவன்றிருமேனியதாமெனக்கிளர்ந்து. (1).

அறத்தையன்பொடுவளர்த்தபூங்கொடியிடத்தமல
னெறித்தசெஞ்சடையென்னவேமின்னியாங்கவன்கை
பொறுத்தபொற்றமருகமெனவிடித்துநற்புகழே
சிறக்குநன்மழைபொழிந்ததாலவன்றிருவருள்போல் ()

பின்னர்வெண்பிறைதாங்குகுன்றெழிலுதற்பிறந்தே
யன்னமாவலோடிருமருங்கிருப்பவாறுருவாய்ப்
பண்ணுகான்மிசையேறியேகுளம்புகுபண்பான்
மின்னுவேற்கரக்குகனெனவெழுந்ததுவெள்ளம். (3)

1-முகில்-மேகம்.

வாரிசூழ்தருபுவிமிசைமணமிகக்கசிவுற்
றூர்வமோடனுதினந்துதித்திடுமடியவர்பாற்
கார்மிடற்றிறைவைக்குநற்கருணைபோலெய்தி
யேரியெங்கணுநிரம்பினவீர்ம்புனன்மாதோ. (4)

பரந்தகானெறியேகிநீர்செய்யிடைப்பாய்ந்து
நிரந்தபின்புபொன்றுஞ்சிலேர்பூட்டிமாநிலத்திற்
சுரந்தமங்கலக்குரவைகள்கடைசியர்துளக்க
நரந்தநாறுசேறெழுமள்ளருழுவர்சீர்நாளேர். (5)

சூலுளைந்துவாயலறியேபயப்பயத்துவன்றி
வால்வளைக்குலந்தாமரைமலரிடைவயங்குஞ்
சீலமிக்கவவ்வளைதருமுத்தினைச்சிறந்த
கோலமேவுதங்கருவெனவணைக்கும்வெண்குருகு. (6)

பழுதுநீங்கநல்லோவியரவயவம்பார்த்தே
யெழுதொணாதெனவனப்புறுங்கடைசியரிருகண்
முழுதுமேநனிபாய்தல்போன்மொய்ந்நெடுஞ்சேல்க
ளுழுதமள்ளர்தம்முரத்தினும் புயத்தினுமுலவும். (7)

ஏடவிழ்ந்தபூங்கழனியிற்சேற்றிடையிறங்கி
யாடன்மள்ளர்கண்மள்ளியர்தம்புறவடியைப்
பீடுதங்கியகமடமென்றுவட்புடன்பிடிப்ப
ஊடறீர்ந்துளங்களிப்பராலுயர்கடைசியரோ. (8)

கலிவிருத்தம்.

முத்தினதொளியெனமுளைகள்காலவே
வித்திச்செய்தொறும்விரிந்ததோகைவிட்
டத்தன்கைப்படையெனக்கிளைத்தங்கன்புறு
மூத்தமர்போற்குழைந்தோங்குஞ்சாலியே. (9)

5-நாஞ்சில்-கலப்பை. நரந்தம்-கத்தூரி. 1-வெண்பொடி-விபூதி

கலித்துறை.

ஊறுதண்புனற்கழனியின் மள்ளர்களுழுது
சேறுசெய்யநாற்றினைநடுங்கடைசியர்முகத்தை
நாறுபங்கயமலரெனநயந்துவீழ்கின்ற
வாறுகாலனிநாசிசண்பகமெனவகலும். (10)

நட்டசாலிகள்செழித்திடமலரின்வார்நறவுந்
தட்டிலாதமந்திகள்பலாக்கனியைமத்தளமாய்க்
கொட்டவீழ்தருநறவமும்பொருந்தியேகுழுமி
மட்டிலாதபூங்கழனியிற்பாய்ந்திடுமாதோ. (11)

கலிவிருத்தம்.

புட்படிநீலமுங்கமலப்போதுந்தங்
கட்பகைமுகப்பகையென்றுகரீய்தல்போற்
றட்பநீர்வயற்களைகளையுந்தையலார்
பெட்புறுகையினாற்பிடுங்கிவீசுவார். (12)

துன்னுநற்கதிர்க்குலையின்றுதட்டர்போன்
மன்னியேமிகத்தலைநிமிர்ந்துமாண்புறும்
பன்னருங்கற்பினிற்சிறந்தபாவைய
ரென்னவேதலைகவிழ்ந்திருந்தசெந்நெலே. (13)

அறுசீர்விருத்தம்.

அரனடியவர்கடம்மைக்கண்டுவக்கின்றவன்பர்
விரைமலரருச்சித்தன்னார்மென்பதம்வணங்கல்போலக்
கருநிறவளிகண்மொய்க்குங்கமலமாமலரின்மீது
மருவுநெற்கதிர்கள்சாய்ந்துவயக்குறும்வயலின்மாதோ (14)

7-நனி-மிகுதி, சேல்-கெண்டைமீன், உரம்-மார்பு. 8-கழனி-நன்செய். 12-புள்-வண்டு. நீலமும் கமலப்போதும்-கட்பகைமுகப்பகையென்றுறுமுறைநிரனிறை.

கலிவிருத்தம்.

செவ்விபார்த்துவகையோடரிந்துசீர்பெறு
மவ்வயன்மருங்குபோராக்கியார்த்தெழு
மைவனப்பகடுவிட்டுழக்கவைகளைந்
தெவ்வமில்பொற்கிரியெனக்குவிப்பரே. (15)

ஆறிலொன்றரசனுக்கன்பினோடளித்
தீறிலாப்பண்டியிற்றொகுத்திட்டின்பமாய்
மாறிலாச்சுற்றமும்விருந்துமவாய்ந்துளந்
தேறுநற்றேவுநதெனபுலத்துத்தேவரும். (16)

தாழுமேயருந்திறற்றருமமேபுரிந்
தேழுறுகுடிகளவாழுந்திருப்பரெங்கணும்
பூமலர்த்திருவுநாமகளுமபுந்தியின்
மாமகிழ்வுற்றவண்வாழ்குவாரரோ. (17)

வேறு.

நீணிறக்குழற்கனடசியர்பார்வையினிழலை
மீனமாமெனக்கொத்தியேகுருகுவெள்குறுமாற்
றேனுலாமலர்த்தொட்டிலிற்செய்யகாலன்னங்
கானவண்டுதாலாட்டிடக்கண்வளர்ந்திடுமால். (18)

கரும்புநேருமின்மொழியுடைக்கன்னியோர்பாகன்
சுரும்புசூழ்மலர்த்திருக்களாவுடையவன்றோன்றி
விரும்பிவாழுமிவ்வாரியநாட்டின்மேன்மையைப்
பெரும்புவித்தலத்தேவரேபேசிடவல்லார். (19)

நாட்டுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

தெய்வவணக்கமுதலியவுடன் சருக்கம் 1-க்கு
திருவிருத்தம் 67.

17-ஏமம்-ஏமெனவும். 18-நீலம்-நீலெனவும் நின்றன. செய்யுள்விகாரம் ஏமம்-இன்பம். 19-கரும்புநேருமின்மொழியென்னுந் தொடரில் உவமானம் உவமேயம் பொதுத்தன்மை உவமையுருபு ஆகிய நான்கும் விரிந்துநிற்றலால் விரியுவமை.

டையாறு.
அ... லை - 20.

திருநகர்ச்சருக்கம்

வி.—கலித்துறை.

பன்னகப்பெரும்பாயலான்பதுமமேலுறைநவான்
முன்னநாடிமெய்வருந்தியுமறிவொணுமுதலைக்
கன்னியொப்பணையொடுமகிழ்ந்துறைதருசுருவை
நன்னகர்ச்சிறப்பினைச்சிறிதறிந்தவாநவில்வாம். (1)

சுருங்குநுண்ணிடையரம்பையர்விரும்பிநாடோறு
நெருங்குமாமலர்கரமலர்நீட்டியேபறித்துக்
கருங்குழற்கணிந்துளமிகக்களிக்கநல்லகழின்
மருங்குசூழ்ந்துயர்ந்திலங்குறுநந்தனவனமே. (2)

அங்கண்வானிடைக்கதிரவன்றூண்டுமோராழி
துங்கமாமணித்தேர்ப்பசும்புரவிகடுணர்ப்பூங்
கொங்குலாவுமச்சோலையின்குளிர்நறுநிழலிற்
றங்கியேவிடாய்தணிந்துபின்விரைந்துசென்றிடுமால் ()

வண்டெனுஞ்சிறூர்வந்தரற்றிட நெடும்பணைக்கை
கொண்டணைத்தெழில்குலவுநல்லருமபெனுங்கொங்கை
கண்டிறந்தொழுகுறுநறுங்கட்பயமூட்டித் [க்
தண்டலைப்பெருந்தாய்மிகவளர்க்குநித்தமுமே. (4)

தாதுலாமலர்க்கொம்பினின்றும்பர்வான்றருவின்
மீதுகூனிளமந்திகள்விசையொடுபாயும்
போதுசிந்துதேன்பெருகியோர்பெருநதிபோற்செல்
றேதநீருவரகற்றியின்சுவைநனியுதவுப. (5)

கருதுமாழுமணிரிவுரிதுணைதனைககாண்டற
கருமையாயுயரிஞ்சிசூழ்கிடந்தபோகழி

1-பன்னகம்-பாம்பு. பதுமம்-தாமரை. 2-அரம்பை-தெய்வ
பெண். கரம-கை. 4-கள்:தேன். பயம்-பால் துடியடி-உவமைத்
தொகை நிலைத்தொடர் துடி-உடுக்கை. அடி-கால்.

மருவுசக்கரவாளமால்வரை தனைவளைந்த
பொருதிரைப்பெரும்புறக்கடல்போன்மெனப்பொலியும். (6)

நெடியதெண்டிரையகழியோர்கடலெனநினைத்துப்
படியும்வான்பெரும்பயோதரந்தனையிளம்பருவப்
பிடியெனநினைத்தவனுலாம்பிறைநெடுங்கோட்டுத்
துடியடிப்புகர்முகக்கயந்துளைக்கரநீட்டும். (7)

கலங்கலின்றியேதெளிந்தமெய்யறிவினைக்கடிய
புலங்கண்மூடுதல்போலவேசாலவெப்போது
மலங்குநீடிரையகழியின்புனலினைமூடு
மிலங்குநற்செழும்பங்கயப்பாசடையெங்கும். (8)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல்விருத்தம்.

மருப்பொலியுங்கடுக்கைகடணிசடைப்பெருமானுறைக்கிடமா
வதியும்பண்பாற்
பருப்பதம்யாவினுங்கயிலைசிறந்ததவனுறைந்திடுமப்
பதியின்பாங்கர்
விருப்பொடுசென்றேத்தியவற்கிடமாதுமயாமுமென
மேருவென்னும்
பொருப்பவண்வந்துற்றுநின்றபெற்றியினின்றிலங்குமணிப்
புரிசைமாதோ. (9)

பொன்னிறமுற்றிடுதலினுறப்படுவாயிலாரவங்காப்
புக்கொள்பண்பான்
மின்னிசையுங்கனமணிக்கோபுரத்தலைமேவியகுணத்தாண
ரிகவுநீண்ட
கனனிலைபெற்றமைதலினுற்பவிசனின்றுடுதலா
னவைதீரிஞ்சி
யின்னிசைவண்டிமிர்துளவத்தொடைபுனையுமுடித்திரு
மாறகிணையதாமால். (10)

9-ஆதம்-ஆவோம்.

தெள்ளியவெண்சுதையினொளிதிகழ்தருமாளிகையிணைக்கட்
செவிப்பூஞ்சேக்கைப்
பள்ளிகொள்பங்கயமலர்க்கட்பரமனும்வேதனுமறியாப்
பகவன்வாழும்
வெள்ளிநெடுங்கிரியெனவேயொரேழ்பரித்தேரூர்ந்துபெரு
விசும்பிற்செல்லு
மொள்ளியசெங்கதிரவன்றனுளமவெருவிமீண்டுபுறத்
தொதுங்குவானால். (11)

வீங்குதிரைசுருட்டுநெடும்பாற்கடலின்மீதுமண
மேவுஞ்செய்ய
பூங்கமலமனையதிருக்கண்டுயிலுந்தண்டுளவப்
புனிதனேய்ப்ப
நீங்கரியவொளியதிகம்பெறுதவளப்பெருமாட
நிரையினும்ப
ரோங்குமகல்விசும்பினிடைப்புலவுகமழுஞ்சூற்புயல்வ
துறங்குமாலோ. (12)

வேறு.

தூயமாமரகதமணிமேடையின்சோதி
பாயவீதிவாய்மேவுறுங்கவனவாய்பரிகள்
சேயவாழியொன் றுடையவததனிநெடுந்தேர்மேன்
மேயபல்கதிரானிழன்புரவியின்விளங்கும். (13)

புலவியாலொளிக்குறைதரும்பூவையர்சாயை
குலவுநீளபளிக்குச்சுவருடுதோன்றிடவே
நிலவுசாயையையாங்கவரெனவேநினைந்துக
கலவிவேட்குமாடவர்நகரங்கள்கூப்புவரால். (14)

வேறு.

அன்னமணிமேடையின்மேல்வைகிமலர்முடித்தலுள
மகிழ்ந்துவாசந்
தன்னுறுஞ்செழுங்கலவைபூசுதல்பொற்பணிபுனைதல்
சூழ்ந்துமேவு

11-கட்செவி-பாம்பு, சேக்கை-பாயல். 14-வேட்கும்-விரும்பும்.

மின்னுயிர்ப்பாங்கியர்களுடனினிதுவிளையாடலெனு
மிவையேயாங்கு
மின்னிகர்சிற்றிடைமடவார்விருப்பொடுநாடொறும்புரியும்
வேலையாமால். (15)

சுணங்குபடர்ந்திலங்குமணிக்குடங்கருந்தடமுலையார்
துணிதீர்வுற்றுக்
குணங்குலவுமணங்களிகூர்ந்திடவவரைத்தமதுநெடுங்
குஞ்சிசேப்ப
வணங்குவதுமிரதியொடுமருவுமதனெனமிகவு
மகிழ்ந்துகொஞ்சி
யிணங்குவதும்பலகலைகளினிதுபயில்வதும்புருட
ரெவர்க்கும்வேலை. (16)

அணிதிகழ்பால்வண்ணர்திருச்சந்நிதியினடம்புரியு
மரம்பைமாருங்
கணிகையர்காற்சிலம்பொலியுமுழவொலியுமறையொலியுங்
கருதுமூவர்
தணிவறுபாடலினொலியுந்தொண்டரரகரவொலியுந்
தருபொன்னாட்டு
மணிமுடியும்பருக்குவியுறக்கமுறாதியற்றுமனை
வரதமாதோ. (17)

வேறு.

சொன்னமணிமேடையெங்குந்தோணிக்குமினையார்காற்சில
யன்னவர்மாமுலைக்கிணையாமாராயுங்காற்சிலம்பே [ம்பே
புன்னிதழ்கண்ணல்குலுக்கொப்பிறைநாணிவாடுவரே
பண்ணுமவர்கண்ணிலரம்பையர்நாணிவாடுவரே. (18)

பாவையர்குந்தளத்திருந்துபாடுமதுகரமிசையே
காவலவர்கொள்வர்படைக்கலந்தமதுகரமிசையே

16-குஞ்சி-குடுமி, குஞ்சி சிவத்தற்குக்காரணம் செம்பஞ்சூட்டியபாதங்களிற்சேர்தலென்க. 18-இறை-சிவன்,

நகவலவரனவாதநவிலுவரைந்திலக்கணமே
மேவுறும்வீதிகடொறுமோவியங்கள்வரைந்திலக்கணமே.

இமகிரணமதிதனையாங்கிடுமகத்துவசந்தொடுமே
குமரர்புயத்திடைக்களபங்குளிர்மகத்துவசந்தொடுமே
கமழுநெடுந்தெருவகலாகடும்பாய்மாவாரணமே
விமரிசையந்தணர்பயில்வார்விருப்பாய்மாவாரணமே. (20)

மேடைமின்னார்கரம்பயில்வவிளையாடுங்கந்துகமே
வாடலில்காளையரூர்வமகிழ்ந்தாடுங்கந்துகமே
நீடுமறுகெங்கணுமேநிறைவனசத்திரமே
பீடுறுமன்னவர்முடிமேற்பிறங்குவனசத்திரமே (21)

கதிரிலகுஞ்செழுந்துவருங்கனவினிமையுளமுருககு
மெதிரிதழார்பாடுமிசையெவரையுமேயுளமுருக்குந்
ததையுமலர்த்தொடைக்குமரர்தம்மாகச்சந்தனமே
சிதையவுழக்கிடுமடவார்திகழ்மாகச்சந்தனமே (22)

முனிவரர்தங்கணமுமிமையவர்கணமுமுதுநேயத்
தனியடியார்பெருங்கணமுமொருகணமுந்தணவாமே
நனிகுழுமித்துதிபுரியநந்தாயொப்பனையெனும்பைங்
கனியொடுவீற்றிருந்தருளுங்களவிலொருவெண்கனியே. (23)

வேறு.

காவளமலிதருகருவைமாநகர்
மேவுநற்சிறப்பெலாம்விரித்துக்கூறவே
யேவர்வல்லமையுளாரெழில்கொளாயிர
நாவுடைசேடனுநவிலொண்ணுதரோ. (24)

நகரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் 2-க்கு விருத்தம் 91.

20-அகத்துவசம்-மாடக்கொடிகள். 23-பைங்கனி-வெண்கனி யென்பன உமையையும் உமாபதியையும்]உணர்த்தின்றன.

தலவிசேடச் சருக்கம்.

ii—கலிவிருத்தம்:

அலமரு பவக்கடல் கடத்து மற்புதக்
கலமெனும் பானிறக் கடவுள் வைகிய
நலமலி கரிவல நகரமாந் திருத்
தல மகத்துவஞ் சிறிதெடுத்துச் சாற்றுவாம். (1)

தீதில் பல்லுயி ரெலாமீன்ற தேவிமுற்
போதுவந் தருந்தவம் புரிந்து வைகிய
மாதல மாதலால் வயங்கு மித்தல
மோதுமெத் தலத்தினு முயர்ந்த தாகுமால். (2)

கொலை முதலாகிய கொடிய பாதகம்
பலபுரிந் தவர்களே யெனினும் பார்புகழ்
நலமிகு புனிதபால் வண்ண நாதன்வாழ்
தலமடைந் தவர்கதி சார்வர் திண்ணமே. (3)

செகத்திடை யுயர்ந்தவித் தெய்வ மாதல
மகத்துவங் கருதிலர் மற்றை யொன்றினை
யகத்திடைக் கருதிவந் துறினு மாசில்கற
பகத்தரு விந்திர பதத்தை மேவுவார். (4)

வீசுதெண் டிரைப் புவிமீது வாரண
வாசிமுன் னும்பல மாதலந் தொறு
மேசற வடைந்தவ ரெய்தும் பேறெலாம்
பேசுமித் தலத்துறிற் பெறுவர் யாருமே. (5)

ருதுமைம் புலனடக் கிப்பல் காலமும்
புரிதரு தவத்தினாற் பொருந்து பேற்றினை
யிருதயத் தானடி யெண்ணி யித்தலத்
தொருதின முறைபவர் பெறுவ ருண்மையே. (6)

1. அலமருபவம் - வினைத்தொகை நிலைத்தொடர் - அலமரல் சுழற்சி. 5. ஏசு-குற்றம் வாரணவாசி-காசி.

மறுவிலித் தலத்தொரு வைகல் வைகுவோர்
பெறுவர் சாலோகமாம் பதத்தைப் பேணிமேய
சிறுமை தீரோ ரிருதினம் வசிப்பவ
ருறுவர் சாமீப மாமுயர் பதத்தையே. (7)
முத்தினம் வசிப்பவர் முதிய விலைபுறுஞ்
சுத்தசா ரூபமே பெறுவர் தோய்குவார்
சித்தமே மகிழ்ந்து நாற்றினம் வசிப்பவ
ருத்தம மான சாயுச் சியத்தையே (8)
இப்பெருந் தலத்தினை யகத்தி லெண்ணினுஞ்
செப்பினுஞ் செப்பிடச் செவியிற் கேட்பினு
மொப்பில் வீடடை வாத்தலத்துற் றோர்பெறுந்
தப்பறு பேற்றினைச் சாற்றல் வேண்டுமோ. (9)

கலித்துறை

வித்தகப் பெருந்தனிச் சிவலிங்கமாய் விந்தோ
ரத்தியாவை யுந்துலங்குற மித்தலத்தி லாதலினு
வித்தலத் திடைப்பிறந் தவரேவரே யெனினு
முத்தமச் சுரரென்பதற் கையமு முளதோ. (10)
நிதிகளிற் சிறந்துளது சாம்பூனத நிகரில்
கதிகளிற் சிறந்துளது சாயுச்சி யங்கட வு
ணதிகளிற் சிறந்துளது நிட்சேப நன்னதிமா
பதிகளிற் சிறந்துளது தென்கருவை யம்பதியே. (11)

விந்தைமிக்க பொன்னுலகில் வானவர் தொழமேவு
மிந்திரன் பெருவாழ்வு மோர்வாழ்வென வெண்ணார்
கந்தமா மலர்க்களா வனத்தலத்தி லோரன்பில்
செந்துவாய்ப் பிறந்திறினு நற்கதி கிடைத்திடலால். (12)

7. சாலோகம்-சிவலோகத்திருத்தல். சாமீபம்-கடவுள் சமீபத்திருத்தல்.

11. நிதிகளாவன-ஆடகம், கிலிச்சுறை-சாதரூபம், சாம்பூனதம் என்பனவாம்.

அகவல் விருத்தம்.

வரியளிக்குலமொய்த்தார்க்கு மலர்த்துழா யணியுஞ்செங்கட்
கரியமா லயன்முன்னாய கடவுளர் யாருங்கூறற்
கரியவாமெனிற் பால்வண்ண னார்தல மகிமையாவும்
விரியுமிப் புவியின்மீது விளம்பிட வல்லார்யாரே. (13)

பத்திசெய்மாநகர மகத்தியநகர மநாதிபுரம் பாவநாசஞ்
சித்துருவ ஞானபாநகர மமுதாசலஞ் சிவசத் திபுரஞ்சீயன்
முத்திபுரியுபயபுரி கரிபுரமம் பரபுரமிம் முந்நீர்ஞால
நத்துகரிவலநகரந் திருக்களாவன மிந்தநகர்ப் பேராமால். ()

தலவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம்.

தீ—கலிவிருத்தம்.

கார்த்தடங்கிரிநேர்கைக்கயவுரி
போர்த்தமுக்கட்புராதனன்வாழ்தலாற்
சேர்த்திசாலக்கிளர்கருவைப்பதித்
தீர்த்தமேன்மைசிறிதெடுத்தோதுவாம். (1)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

காமதுபக்குலமுழங்கமதுவழங்குமினியநறு
மலர்க்காவின்
காமருநீழலிலுதித்தபால்வண்ணநாதனெனுங்
கருணைப்பெம்மான்
றாமநறுங்குழலுமையொப்பனையொடுவாழ்தலத்தினுக்கு
த்தரபுறத்திற்
சேமநதியெனவுளதோர்தீர்த்தமிதன்மகிமையெவர்
செப்பவல்லார். (2)

2-மதுபக்குலம்-வண்டின்கூட்டம், உத்தரம்-வடக்கு, புறம்-பக்கம், 3-தகள்-குற்றம், 4-சேமம்-காவல், ஏ-மன்-ஓ-அசைநிலைகள்

பா தியிளமதியணிந்தபவளநிறச்செழுஞ்சடிலப்
பகவன்மேனிச்
சோதியெனத்துலங்குபெருந்தேசுபெறத்தான்விரும்பித்
துகடீரண்டங்
கோதில்பலபுவனசராசரங்களெலாமீன்றதனிக்
குமரியெம்மா
ஞோதியவாறிக்கருவைத்தலத்திடைச்சென்றரியதவ
முஞற்றவெண்ணி. (ங)

ஓங்கியதென் கயிலைவரைதனைவிடுத்துமுன்னாளன்
புடையோர்தம்மைத்
தாங்குபரதேவியவள்வரும்போதன்பொடுசேமந்
தனைச்செய்கின்ற
பாங்கியெனவேகடவுட்கங்கையவளொடுவரலாற்
பார்மீதென்றுந்
தேங்குபுகழ்ச்சேமநதியெனுந்திருப்பேர்பெற்றதிந்தத்
தீர்த்தமன்றே. (4)

பத்தியொடுதிருக்கருவைக்களவுடைமுடயால்வண்ணன்மலர்
ப்பதத்தையுன்னிச்
சுத்திதருமிச்சேமநதித்தீர்த்தந்தனிற்படிந்தோர்
தொலையாவெய்ய
வெத்திறவெவ்வினைபுரிந்தோரெனினுமழியாவுயர்வீ
டெய்திநாளு
நித்தியபேரின்பமடைந்திருப்பரவரினிப்பிறவார்
நிலத்தின்மாதோ. (ரு)

அறந்தனைநெஞ்சிடைச்சிறிதெண்ணுதபெரும்பாதகநு
மகிலம்போற்று
நிறந்தருநற்புகழ்படைத்தவித்தீர்த்தமகிமைதனை
நினைத்தலின்றி

மறந்துகரத்தாற்றொடினும்வானவர்தம்பதம்பெறுவார்
　　மனத்தாலுன்னிச்
சிறந்திடும்பெருந்தீர்த்தந்தனிற்படிந்தோர்பெறும்பேறு
　　செப்பற்பாற்றோ (6).

மாலயனுக்கரியதனிப்பொருளேனும்பால்வண்ணனுள
　　மகிழ்ந்துமேவு
மாலயமுன்னேயுளதோர்தீர்த்தஞ்சுகிர்தீர்த்த
　　மதன்பாருஞ்
சிலமிகுதேவிதீர்த்தஞ்சூலதீர்த்தமெனத்
　　திகழிரண்டும்
கோலவதுலாம்பிகைபால்வண்ணன்மணிச்சினகரத்துட்
　　குலவுமாதோ (7)

எந்நிலத்துமுள்ளமகாபுண்ணியதீர்த்தங்களெவற்
　　றினுக்குமேலாம்
பன்னரியபெரும்புகழ்சேரிச்சேமநதியினிடைப்
　　பழுதில்லாமெய்த்
தன்னிகர்நிட்சேபதீர்த்தங்கிருபாதீர்த்தமுயர்
　　சங்கதீர்த்த
மன்னுதிரிவேணிமணிகர்ணிகையெனப்பலதீர்த்தம்
　　வயங்குமாலோ. (8)

வானுலாவுமரு தகிரிமேலாலெ வயங்குமிருதீர்த்தம
பானுதீர்த்தநிதிப்பிரசிரவணமென்னப்பகருவர்மே
லானசீர்த்திமலிதருமவ்வமுதாசலத்தின்மிசையுளவாந்
தேனுதீர்த்தமோடிடபதீர்த்தமெனுந்தீர்த்தங்களரோ ()

6-தீர்த்தத்தி னுயர்வைச் சிறப்பித்து நிற்றலால், உம்மை-உயர்வு சிறப்பும்மை 7 தேவிதீர்த்தம் அதுலாம்பிகை சினகரத்துள் சூலதீர்த்தம் பால்வண்ணன் சினகரத்துள் எனமுறை நிரனிறை யாகக்கொள்க, மாதும் அசைநிலைகள்.

இன்னபலதீர்த்தங்களின்மான்மியங்களைத்து
மிமையோர்க்கு
முன்னவரிதாமென்னில்சிரித்தெம்மனோர்தம்
மொருநாவாற்
பன்னலெளிதோவித்தீர்த்தம்படிந்தோரெவரும்
பவமரண
மென்னுமிரண்டற்றெம்பிறையோனிருதாணிழலுற்
றிடுவரரோ. (10)

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.
ஆகச்சருக்கம் 4-க்கு விருத்தம் 115.

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

கான்மிருத்தகளாகநுநீழலிற்
றூன்முளைத்ததனிச்சிவலிங்கமா
மேன்மையுற்றுவிளங்குமூர்த்தியினை
மான்மியத்தைவழுத்தல்செய்வாமரோ. (1)

அகவல் விருத்தம்.

செப்புமிம்மூர்த்திதனைத்தெரிசனம்புரிந்துநாவா
லப்பனைகளினீழலமர்ந்தவெண்காரிறையெந்தா
யொப்பணபாகாநீகாவுன்னைநம்பினமென்றேத்தி
லெப்பெரும்பாவஞ்செய்தோரெனினும்வீடடைவர்மாதோ.

10-பலதீர்த்தங்களாவன-முற்கூறிய தேவிதீர்த்தம், சூலதீர்த்தம், சேமதீர்த்தம், நிட்சேபதீர்த்தம், கிருபாதீர்த்தம், சங்கதீர்த்தம், திரிவேணிதீர்த்தம், மணிகரணிதீர்த்தம், சூரியதீர்த்தம், திரிப்பிரசிரவணதீர்த்தம், தேனுதீர்த்தம், இடபதீர்த்தம் ஆகிய இவையனைத்துமென்க.

1-கான்-வாசம், 2-கா-முன்னிலையேவலொருமை வினைமுற்றுபகுபதம். ஆய் விகுதி புணர்ந்து குன்றிற்று

விரிமலர்ப்பசுங்களாவின்மேவுபால்வண்ணலிங்க
தெரிசனம்புரிகுவான்சிற்சிலநிமித்தத்தாலிங்கு
வருகிலராங்குலைவங்மனத்திடைநினைவுற்றாலுஞ்
சுரரெதிர்கொள்ளச்சென்றாசுவர்க்கமுற்றிடுவர்மாதோ. (3)

கலிவிருத்தம்.

தேவர்மாமுனிவரர்சித்தராதியா
மேவருபூசனையியற்றிப்போற்றிடத்
தாவறுவரந்தருசைவலிங்கமாம
யாவினுஞ்சிறந்ததிவ்விலிங்கமாகுமால். (4)

அகவல்விருத்தம்

காதன்மிகக்கொண்டுபண்டுதங்குறைநீர்ந்திடக்கருதிக்
கமலக்கண்ணன்
சீதமலர்த்தவிசுறையுந்திசைமுகனிந்திரன்முதலாக
தேவர்தாமுங்
கோதறுதென்பொதியவரைக்கும்பமுனிவரன்முதலாக்
கூறுந்தூய
மாதவருமபூசித்தவிசேடலிங்கமிச்சிவபால்
வண்ணலிங்கம். (5)

ஆன்றபுகழ்பெறுங்காசிபபதமுதலாந்தலத்திலிங்க
மனைத்துமாங்கே
தோன்றுமுனர்த்தோன்றியதிறகளவினறாநதருகிழறகிழ்ச்
சொல்லுமிந்த
வேன்றபெருங்காரணத்தாலிக்கருவைத்தலத்துறையு
மிவ்விலிங்க
மூன்றுலகத்துளகாருணைச்சுயம்பிலிங்கம்யாவினுக்கு
மூலமாமால். (6)

ஆர்த்துவருதிலைரககடலிற்சிறந்தகடல்பாற்கடலா
மவனிமீது
சீர்த்திபெறும்வெற்பின்மிகச்சிறந்தவெற்புமேருவெனச்
செப்பும்வெற்பாந்

தார்த்தருவிற்சிறந்தபெருந்தருத்தேவதருவாமெத்
தலத்துமுள்ள
மூர்த்திகளிற்சிறந்தமகாமூர்த்தியிந்தப்பால்வண்ண
மூர்த்தியாமால் (7)

உயர்வுறுபால்வண்ணலிங்கமுகலிங்கந்திருக்களா
வுடையானென்னும்
பெயர்பெறுமிம்மூர்த்திதனைத்தெரிசித்தோருயர்ந்தபதம்
பெறுவாரந்த
வயமருவுவெஞ்சமனுமஞ்சுவனங்கண்ணவர்பால்
வருதற்கிந்த
நயமிகுதென்றிருக்களாவைத்தலத்துறைமூர்த்தியின்மகிமை
நவிலற்பாற்றே. (8,

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.
ஆகச்சருக்கம் 5-க்கு விருத்தம் 123.

புராணகதை வரலாறு.

வி.—கலித்துறை.

சோலைகண்முகின்மண்டலமெனத்துலங்குதலாற்
காலையாதவன்கதிரொளிகாண்பதுமரிதா
லாலைவின்மதனுடனுமிலதுபல்யாக
சாலைகண்மிகவடர்ந்ததுநைமிசாரணியம். (1)

கோதிறண்கொடிகாிரெனக்குலவுறக்கழையின்
மீதுவானரமேவுதல்வேழம்பர்ப்பொருவுஞ்
சோதிவான்முகடுறவளர்ந்தோங்கியேசுரும்பார்
சாதியேமுதற்றருத்திரண்மிகத்திகழ்தருமால். (2)

7-தார்-மலர், 8-வயம்-வெற்றி.

1. ஆலை-ஆகுபெயராய்க் கரும்பினை யுணர்த்திநின்றது, கழை-மூங்கில், சுகம்-கிளிகள்.

கானவேட்டுவமங்கையர் தங்கள்செங்கரத்தின்
மாநலம்பெறுகழங்கெடுத்தெறிந்திடவயங்கி
மேனிவந்தெழுநீர்மைவண்டினம்விளைக்காந்தட்
டேனுலாமலர்படிந்தெழுதகைமையொத்திடுமால். (3)

பலகலைகளையுணர்ந்திடுபண்பிறைப்பாந்த
ணிலைபெறும்புகழ்மேவுமச்சேடனை நிகர்க்கு
மலகிலாதனவிரலைகளவ்வனத்தம்மா
வுலகினற்கலைக்கோட்டுமாமுனியெனவுலவும். (4)

பல்லவங்கனிகாய்மலர்தின்றுநீர்பருகிப்
புல்லுமாகமபுராணங்கள்புகன்றிடுமதனாற்
செல்லதீர்திரிகாலமுமுணர்தருசிந்தைச்
சொல்லருந்தவச்சுகனெனச்சுகங்கள்வீற்றிருக்கும். (5)

வேறு.

வாவிதோறுமலர்வனதாமரை
வைகலும்விளையாடுவதாமரை
தூவியன்னங்கமலத்திருக்குமே
சொல்லுமஞ்சுகப்புட்களிருக்குமே.
காவெலாநறுமாமலர்வாசிக்குங்
காமர்பூவைகள்பல்கவிவாசிக்கு
மேவுநந்துடைக்கொப்பென்றரம்பையே
வியந்துபோற்றவிளங்குமரம்பையே. (6)

சோலைமேவியிருப்பனமஞ்சரி
சூழ்ந்தசாகையிற்றூங்குவமஞ்சரி
சீலமேவுதவத்துமுனிவரோ
டீயவல்வினையாவுமுனிவரோ
மேலைவானவர்வந்துண்பதவியே
வேண்டுவாரனைவோரும்பதவியே
யாலைவேள்கணைதூண்டவுள்ளஞ்சுமே
யன்பரோதுவனவெழுத்தஞ்சுமே. (7)

7-மஞ்சு-மேகம், அரி-வண்டு, மஞ்சரி-பூங்கொத்து, அவி-தேவருணவு. பதவி-மோட்சம்.

வாவும்வானரநீள்கிளைத்தண்டலை
வாளைதாவிவயங்குறுந்தண்டலை
தூவிவீசிநடிப்பனசோலையே
தூயமாதவர்தம்பனத்தோகையே
மேனியேசெம்பணுறுமந்தியே
மிக்கமால்வரையொப்பனதந்தியே
பூவினூடியிருக்குமளிங்களே
போதமேற்கொண்டிருக்குமனங்களே. (8)

கலித்துறை

அருந்தவத்தினையளப்பதற்கரியகாலங்கள்
புரிந்துமெய்யினைத்தருந்தலம்பொருந்தியவெப்போது
மிருந்துளோர்பலர்யாதமொன்றான்றியொன்றெடுத்து
வந்தமாதவம்புரிபவரநேகரவ்வனத்தில். (9)

செப்புமூலவாதாரத்தைதங்கரன்றனைத்தெரிசித்
தப்பிரம்மனைச்சுவாதிட்டானத்திற்கண்டப்பா
லொப்பிலாமணிபூரகத்தரிதனையுணர்ந்தே
யப்புவேணிருத்திரனையனாகதத்தறிந்து. (10)

மேலுறும்மையேச்சூரான்றனைவிசுத்தியிலுணர்ந்து
சீலமார்சதாசிவத்தினையாஞ்ஞையிற்றெரிந்து
கோலவார்குழற்பரையின்மெய்த்திருவருள்கூர்ந்தப்
பாலும்பேரொளிதெரிசித்தகங்களிப்பவர்பலரே. (11)

முந்தரேசகபூரகும்பகமுயன்று
பிந்தவேயிடைகலையொடுபிங்கலையடைத்து
நந்தலில்சுழிமுனைதிறந்தானந்தநடனஞ்
சிந்தையாற்றெரிசித்திடுந்தவத்தினர்சிலரே. (12)

8-அந்தி - மாலை, தந்தி-யானை. 10-பிரமன் - பிரம்மனென நின்றது விரித்தல் விகாரம்.

குலவுமூலவாதாரத்திற்குண்டலிநீயே
சிலாதியானித்தங்கிருப்பர்கள்சைவமந்திரத்தை
யிலகவேதியானித்தினிதிருப்பரெண்ணில்லோ
ரலகின்மாதவராகிசையையோசித்தங்கபர்வார். (13)

உருவைவேயநினைத்துவப்புடன்யோகுசெய்பவரு
மருவைவேயநினைத்தன்புடன்யோகுசெய்பவரும்
பொருவிலாவருவுருவையேகருதியெப்போது
மிருமையோகுசெய்பவருமெண்ணிலரவணிருப்பார்(14

திருந்துதத்துவரூபநற்றெரிசனம்பெற்றுப்
பொருந்துசுத்தியாயந்தவான்மாவுருப்புலப்பட்
டிருந்துபின்னதுதெரிசித்துச்சுத்தியாயிதன்பின்
பரிந்துநற்சிவரூபமேதெரிசித்தப்பாலும். (15)

உருகுநேயமுற்றுறுசிவயோகமேயுணர்ந்து
பெருகுமானந்தமாஞ்சிவபோகமேபெருக்கிப்
பரவுபாலருன்மத்தர்பசாசரைநிகர்க்கு
மிருமைமாதவரெண்ணிலரமர்ந்தினிதிருப்பார். (16)

பூதமைந்துடன்பொறிபுலன்முதலனைத்தினையு
மேதமென்றவைமாற்றியானெனதெனமகிழும்
போதமும்புறம்பாக்கியேயானந்தம்பொலிய
மாதவம்புரிந்திருப்பவர்பலருளர்மன்னோ. (17)

வலமுறும்பணிமாமகிமாக்கிரிமாநல்
விலகுமாப்பிராகாமியம்பிராத்திபேரின்ப
நிலவுமீசத்துவம்வசித்துவமெனநிகழ்த்துங்
குலவுசித்திபெற்றவராளவிலர்திரிகுவரால். (18)

சிலமேவியசரிதைமுன்னுகவேசெப்பு
நாலுபாதமுமுடையமாதவர்நனுகினதால்

14-இருமை-பெருமை, யோகம்-யோகு, என நின்றது.

வேலைசூழ்நிலமகட்கொருமுடியெனவிளங்குங்
கோலவவ்வனப்பெருமையார்கூறிடவல்லார். (19)

எழுசீர் விருத்தம்.

ஓதியவந்தநைமிசாரணியத்திருந்துநற்பெருந்தவமுஞற்று
மூதறிவுடையமுனிவரர்சுருதிமுறையினூற்சத்திரவேள்வி
யாதரத்தோடுபுரிகுவதுணர்ந்தேயருமறையளவுகண்டறிந்த
சூதனவ்விடத்துவருதலுமுனிவரெதிர்கொடுவலஞ்செய்து
[தொழுது. (20)

ஒளிமணித்தவிசொன்றுதவியாண்டிருத்தியுணர்
வினுனிகரிலாப்பெரியோய்
வெளிவருவதற்கெத்தவம்புரிந்தனமியாமென்றுமெய்புளக
முற்றிருகண்
களிதருபுனலினடிமலர்விளக்கிககண்மலரருச்சனை
புரிந்து
நளிர்மலர்க்கரங்கள்சென்னிமேற்குவித்துநயந்தொருமொழி
பகர்குவரால். (21)

முனிவர்தம்பெருமானென்னுநீபண்டுமொழிந்தனைதிருவருள்
சுரந்து, நனிதிகழீரொன்பதுபுராணங்கணவில்சிவனுலகு
தென்கயிலைப், பனிவரையாடகேசுரந்தில்லைகாசியாரூர்முதற்
பரம, னினிதுறைகின்றபதங்களின்வீறுமியம்பினைகேட்டுள
மகிழ்ந்தோம். 22)

எண்சீர் விருத்தம்.

அரனுலகங்கயிலாயமெவர்க்குங்கிட்டா
தாடகேசுரந்தான்பாதலத்ததாங்கே
நாரணுகார்தில்லைமுதற்றலங்கடம்மி
ஞதனுருக்காண்பரிதுநணைஞர்மூன்று

21-நளிர்-பெருமை, நயந்து-விரும்பி.

புரமெரியநகைத்தசிவனுருவமிந்தப
புவியினிலிங்கத்துண்மலர்க்கண்ணாற்காணக்
கரதலவாமலகமெனக்காட்டுமோர்நற்
றலத்தினையின்றெமக்கறியக்கழறல்வேண்டும். (23)

அறுசீர் விருத்தம்.

என்னமாமுனிவர்கூறவியைந்துநன்றெனமெய்யன்பாற்
றன்னகமகிழ்ச்சிகூர்ந்துசடைமுடிதுளக்கிநும்மை
முன்னருந்தவத்தாற்பெற்றேமென்றுபுன்முறுவல்செய்து
தொன்னெறியுணர்ந்தசூதன்சொல்லுவான்றொடங்கினானே.

ஈங்குநீரெம்மைக்கேட்டபொருளினையிசைப்பேமீது
வீங்கிருண்மனத்தினோர்க்குஞ்செவிபுகவிளம்பலாகா
தோங்கியதவத்தின்மிக்கீருண்மையாம்பொருளை முன்னாட்
பூங்குழலுமையாண்முக்கட்புனிதனைவினவலுற்றாள். (25)

அரனுமைக்கருள்கந்தனம்மைபாற்குழவியாகப்
பிரிவிலாதிருந்துகேள்விபெற்றலர்ப்பிரசமேவுஞ்
சரவணமென்னும்வாவிதனில்விளையாடுநாளெங்
குரவனும்வியாதனம்பன்குரைகழல்பணியப்போந்தான். (26)

கந்தவேள்வியாசன்றன்னைக்கருணையானோக்கியீங்கு
வந்தவாறென்கொலென்றான்வடியயிற்செங்கையெந்தா
யந்தமிறலங்கடோறுமருளுடனமர்ந்துவாழு
மிந்துவார்வேணியீசனிருபதம்பணியவென்றான். (27)

என்றவனுரைத்தலோடுமிளநிலாமுறுவல்செய்து
நன்றுநன்றவனிதன்னினுதனவாழ்பதிகளின்வீ [ே
றன்னதலபலவுண்டென்றிவ்வுண்மையாம்பொருளைச்செவ்
ளனறுபதேசஞ்செய்யப்பெற்றனனறிவின்மிக்கான். (28)

23-ஆடசேசுரம்-பாதலத்திலுள்ள சிவஸ்தலம். 24-சொல்லுவானொடங்கினானென்னும் தொடரில் - சொல்லுவானென்பது சொல்லுவதற்கெனவினையெச்சப் பொருள்பட நின்றது. 26 - நம்பன் சிவன்-குரவன்-குரு-இந்து-சந்திரன், வேணி-சடை. 28-செவ்வேள் முருகன்.

அப்பொருள்கேட்டவேதவியாதனுமருளினேடு
மொப்பரும்பொருளெமக்கேயுணர்ந்திடவுபதேசித்தான்
முப்பொழுதுணர்ந்தஞானமுனிவர்காளுமக்குச்சொல்வே
மிப்பொழுதென்னச்சூதன் விரித்தவையியம்பலுற்றான். (29)

கதைவரலாறு முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம். 6-க்கு விருத்தம். 152.

முதலாவது கதை

காகபுசுண்டர் கதியடைந்த சருக்கம்.

வி.—கலி விருத்தம்.

நாறுமலர்துலநியநறுங்களவினமேவு
நீறுலவுமணியுடனிமலனைநோக்கி
யேறுபுகழ்மாதவமியற்றியபுசுண்டனை
பேறுபெறுகாதைதனைப்பேசுதுமகிழ்ந்தே (1)

அறுசீர் விருத்தம்

பாண்டிநாடதனிற்சத்தியபருப்பதமலயமெனனு
நீண்டவோரிரண்டுவெற்பினிடையிலெண்ணிலமுப்போற்றுங்
காண்டகுசிறப்பினைவையகத்தையினோர்தென்பால்வைகு
மீண்டுநற்புகழ்பெற்றோங்கியிலதங்கனமாபுரமூதூர். (2)

அப்பதியினுகந்ததெனபாலரியவாசியெனறே
யொப்பின்மாநதியொன்றோங்கேயுண்டதின்றெனபான்முந்நீர்
வைப்பிடையெவரும்போற்றுமகாதலமொன்றுண்டாங்கே
செப்புமப்பதிக்குநாமந்திருச்சுழியெனச்சொல்வாரால். (3)

அத்தலத்தினுக்குத்தென்பாலளவில்பல்வளங்கண்மல்கு
சித்திராநதியவ்வாற்றின்றென்கரையதனிற்சிறந்த
மொய்த்தடாவனமொன்றாதிமூலமாயுமைபாகனோடுங்
கத்தன்வாழ்தலமாநாமங்கங்கைகொண்டானெனபாரால். (4)

4-சிந்தம்-புளி.

என்னுமப்பதிக்குத்தென்பாலீறிலாப்பெருமைபூத்த
நன்னதியுளதுதாம்பிரவன்னியாமதற்குநாம
மந்நதிக்கரைவடாதுகமழுவனமுளதாங்கீசன்
மன்னுமப்பதிநெல்வேலிமகிமையார்புகல்வல்லார். (5)

புகலுமத்தலத்தின்மேல்பாற்புகழருச்சுனக்காவென்று
பகர்தருதலமொன்றுண்டாற்பங்கயன்முதலாந்தேவ
ரகலிருவிசும்புநீங்கியரனடிபணிந்துவாழு
மகிமைசேரத்தலப்பேர்திருப்புடைமருதூராமால். (6)

கூறுமத்தலத்தின்மேல்பாற்கொழுங்கனிநறவுபாய்ந்து
சேறெழுஞ்சிறப்புவாய்ந்தசெண்பகவனமுண்டாங்கே
வீறுசேர்சடையின்மீதுவெண்பிறையோடுகங்கை
யாறணிகடவுள்வாழ்குற்றாலமாயதற்குநாமம். (7)

கோதில்குற்றாலமென்னுங்குன்றவணுளதக்குன்றை
மாதிரிகூடமென்றுவழுத்துவரெவருமென்று
சூதமாமுனிவன்கூறமுனிவரர்துலங்குமப்பேர்
யாதனால்வந்ததந்தவரைக்கெனவவன்சொல்வானால். (8)

மிககநற்புகழ்பெற்றோங்கிவிளங்குறுமலயமென்றுஞ்
சக்கியமென்றுங்கூறுஞ்சயிலமோரிரண்டோடொன்றி
யக்கிரியுளதம்மூன்றுகிரியுஞ்சேர்ந்திருக்குமாற்று
லிக்குவலயத்தில்பாருமெழிற்றிரிகூடமென்பர். (9)

அத்திரிகூடமால்வெற்பினுக்குநேர்வடக்கதாக
மொய்த்தடர்மருதக்காவொன்றுண்டதுமுதியவானோர்
சித்தர்கண்முனிவர்நீங்காத்திவ்வியவனமக்காவுக
குத்தரதிசையினன்னீருசாநதியொன்றுண்டாமால். (10)

அந்நதிக்கரைக்குநேருத்தரதிசையதனிற்காக
நன்னதியுளதுபாவமகற்றுமந்நதிராடிற்

5. வடாது - வடக்கு 6. அருச்சுனம் - மருது-கழை மூங்கில்
7-நறவு-தேன் வீறு-பெருமை. 8-குன்று-மலை

சொன்னவந்நதிக்குத்தென்பாற்றுளவனுஞ்சிவனுமொன்றாய்
மன்னிவாழ்ந்திருக்குமபுன்னைவனமெனுந்தலமொன்றுண்
டால். (11)

என்றலுமுனிவர்சூதனென்னுமாதவனைநோக்கி
யொன்றியநதிக்குக்காகநதியெனவுரைக்கப்பெற்றுத்
துன்றுலகினிலேவந்தவாறெவன்சொல்வாயென்ன
நன்றெனநதியின்செய்கைமீளவுநவிலலுற்றான். (12)

பொன்னகர்க்கிறைவன்மைந்தன்சயந்தனபுகழயோத்தி
மன்னவனிராமன்றேவிவனமுலையதனிற்காக
மென்னுமவ்வுருவங்கொண்டுதீண்டவவ்விராமனசாபந்
துன்னலாறகாகமாகித்துயருழந்திருக்குநாளில். (13)

வாசவனளித்தமைந்தன்மண்ணுலகதனிற்போந்தே
யீசன்வாழ்ந்திருக்குமபுன்னைவனநதினிலெய்தியாற்றின்
மாசிலாமணியேயென்றுமுழ்கினன்வலியசாப
நாசமுற்றதனாற்காகநதியெனத்திகழ்ந்ததன்றே (14)

கொடிநதிககரையினுக்குவடக்கருமறைகுலாய
ப்டிபுகழ்மதுரையென்னுமபதியினோர்தென்பாலாக
வடவனமொன்றுண்டநதவனமதுசிவனைமாய
னடிமலர்போற்றிப்பண்டுவழிபடுதலமாமன்றே. (15)

பொருவிலத்தலத்தின்பாங்கர்பபூவனமொன்றுவைகு
மருகினோர்தென்பாலாகவரியயன்முனிவர்தம்மோ
டிருளிசும்பமரர்போறறவிறையவனுமையோடின்ப
மருவிவாழ்ந்திருக்கும்வன்னிவனமெனுமபதியொன்றுண்
டால். (16)

பகருமத்தலத்தின்றென்பாற்கத்தருவென்னட்பாரி
னிகரிலாநதியொன்றுண்ட ந்நதிக்குநேர்தெற்கதாக

12 கொடிநதி - காகநதி. 15 - வடவனமென்பது ஸ்ரீவில்லி
புத்தூர். 16. வன்னிவனம்-மடவார்விழாகம்.

நகரைமாநதியென்றுண்டோர்நதியதன்றென்பாருண்டோர்
தகவுறுபலாசக்காவத்தலத்தின்பேர்தேவதானம். (17)

மெய்ப்புறுமதற்குத்தென்பால்விளங்குமோர்நதியுண்டாங்
செப்புமந்நதியினுமஞ்சேமநன்னதியென்பாரா [குச்
லப்பெருநதியின்றெனபாலண்டர்நாயகனுமெம்மா
னொப்பணயுமையாடனோடுறைகளாவனமொன்றுண்டால்

திகழுமந்நதியைவேதந்தெக்கணகங்கையென்று
நிகரிலந்நகரையந்தககயிலையாமெனநிகழ்த்து
முகமவைதோறும்வெவ்வேறொருபெயர்பெறுமானம்மாற்
பகருதற்கரியவேனுமறிந்தவாபகரக்கேண்மின். (19)

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மாநகரமுபயபுரியகதியமாநகர
மன்னுமமுதாசலமநாதிபுரமருடூர்
ஞானபாசுரமினியசித்துருவம்பரஞ்சீர்
நண்ணுசிவசத்திபுரந்திருக்களாவனமோ
ரீனமிலாச்சீவன்முத்திபுரிபாவநாச
மிலகுகரிவரநகரங்கரிவலநன்னகர
மானபெயர்பலவுளவெத்தலங்களினுமுயர்ந்த
வதிகபுகழ்மருவுதிருக்கருணைவளமபதிக்கே. (20)

வந்துமனத்தன்பொடுபூசித்தகங்கை
மாதுமைமாலயன்முதலாம்வானோராலுஞ்
செந்தமிழ்மாமுனிவன்முதலாகக்கூறுஞ்
சிறந்தமுனிவராலுஞ்செம்பொனாட்டுக்
கந்தமதகளிற்றாலுந்திருநாமங்கள்
கருதிடுமொவ்வொருயுகத்திற்படைத்துப்பாரிற்

19-உகம யுகம்.

சந்ததமுந் துலங்குமாநததலத்தின்மேன்மை
தனையெடுத்துவிரித்தெவரோசாற்றவல்லார். (21)

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அத்தலம்விராட்டுச்சுழிமுனைத்தான
மணிபெறுமிலங்கைபிங்கலைசீர
மொய்த்தபேரிமயமிடைகலைதில்லை
யிதயமென்றருமறைமொழியும்
வித்தகனுங்கொவ்வொருதினநடிக்கு
மிளிர்தருகளாவனத்தலத்தி
னித்தநன்னடனமபுரியுமப்பெருமை
நிகழ்த்தலாந்தகைமையொன்றுளதோ. (22)

செம்பவளக்காடெனச்சடைக்காடு
திகழ்தரவதிற்புனறதும்ப
வும்பர்வெண்மதியங்கதிரெறித்திடவே
யுயர்குழைவளைதுவண்டசையப்
பம்புவண்டினஞ்சூழ்பதுமமென்பதத்திற்
படிபுரங்கலகலென்றொலிப்ப
விம்பரிற்கருணைவயம்பலத்தமல
னிடையறுநடம்புரிந்திடுமால் (23)

மங்கையோர்பாகன்களாவனத்துறையு
மழுவலான்றனக்கெவரேனுங்
கெங்கையைநிகர்நிட்சேபமாநதிநீர்
கிரேதமாயுகந்தனிலெடுத்தே
யங்கபிடேகம்விதிமுறைமையாகமுற
செய்திடிலற்புதம்விளங்கும்
புங்கமாமிலிங்கந்தனிற்சிவன்வடிவம்
பொலிதருமின்னமும்புகல்வாம். (24)

22-விராட்டு-பிரமம், 24-உம்பர்-மேல், பம்புதல்-நெருங்கல்.

ஞானநாயகன்றென்கருணைநாயகனை
னாட்டமூன்றுடையநாயகன்செந்
தேனலர்க்கடுக்கைச்சடாடவியுடைய
தெய்வநாயகன்றனைக்களவி
னானமாம்பதகராயினுந்திரோதா
யுகந்தனிலுகந்தபிடேக
மானறும்பாலகொண்டியற்றிடலெவர்கரு
மப்படியேவெளியாமால். (25)

கறைமிடற்றிறைவன்கருணைவாரிதிமா
கனகமால்வரைச்சிலையாளி
யினைற்களாவனத்திலுமயரன்றனக்கியா
ரேனுந்துவாபரயுகந்தி
னறுநெய்யினலபிடேகமேபுரிந்தா
லறிவரன்னவன்றிருவுருவ
முறுமவனுலகந்தமதெனப்பெறுவ
ருண்மையீதின்னமுமுரைப்பாம். (26)

பானிலாக்குழவிதவழ்சடாடவியான்
பசுபதிகருணைமாநகர்வாழ்
வானவன்றனக்குக்கலியுகந்தன்னி
லேவராயினுமனமியைந்து
தேனபிடேகம்புரிந்திடிற்சோதி
திகழ்தருமிலிங்கத்துளதனை
யாநிகழ்த்துவதென்னயன்முதலிமையோ
ராலுமேயுரைப்பரிதம்மா. (27)

அரியமாதவரேயரியயனாலு
மறியொணாத்திருவுருவதனை

25-பதகர்-சண்டாளர், 27-பால் - வெண்மை, யாநிகழ்த்துவது-நாம் சொல்வது.

விரிகட லுலகிற்றெரிதரக்கருணை
மிகுதியா லுமையொருபாக
மருவியாரணத்தினுறுபரம்பொருணீ
மலிசடாடவியானுறையுங்
கருவைமாநகருக்கிணையெனவுரைக்கக
காசினிமிசைத்தலமுளதோ (28)

இன்னணஞ்சூதனிசைததலுமுனிவ
ரெந்தையேகருணையாலெமக்குச
சொனனவததலத்திற்கறைமிட றறிறைவன
றலங்குறத்தோன்றியதந்தப்
பொன்னகர்தனில்வாழ்தேவர்தம்பொருட்டோ
புவனியாளரசர்தமபொருட் டோ
வுன்னுமத்தலந்தானாகியோவநாதி
யோவகுத்துரைத்திடல்வேணடும. (29)

எனமுனிவரர்தாமிசைத்திடச்சூத
னெனுமொருதிருப்பெயருடைத்த
முனிவர்தமபெருமானவர்தமைநோககி
முதுபுகழ்த்தேவருககாதல
கனதிரைக்கடல்சூழுலகிணைபபுரக தங்
காவலர்க்காதலெயமிறையோன்
மனமுவபபுற்றுத்திருவருட் குறியாய்
வந்திலன்கேணமினெனவுரைபபான. (30)

மொழியுமததலந்தானுலகமயாவையுமே
முடிவினிற்றன்னகததொடுங்க
வழிவிலாதென்றமிலங்குமெய்பபொருளா
யமர்ந்திடுமவ்விராட்டிநூசகுச

30-தேவருக்காதல் காவலாககாதல்-தேவருக்காவது காவலாக
காவது.

சுழிமுனைத்தலமாய்மூலமோர்வரிதாய்த்
துலங்குமிவ்வேதுவாற்சுருதி
யொழிவறுபுகழ்சேரநாதிமாபுரமென்
றுரைத்திடுமத்தலந்தனையே. (31)

அத்தலந்தன்னிற்கொடியுருவுடையா
னருந்தவப்புசுண்டனென்றுரைக்கு
முத்தமகுணஞ்சேர்முனிவரனொருவன்
வசிட்டரெண்ணிலர்தமையுணர்ந்து
பைத்தலையரவச்சயனமாதவர்தம
பட்டமோரெட்டுணர்ந்துலகி
வித்தனையெனவேயறிவொணாப்பிரம
பட்டமுநன்குணர்ந்திருந்தான். (32)

ஆதரத்துடனங்கிருந்துநற்றவஞ்செய்
தடைந்தனன்கதியெனச்சூத
னோதலுமுனிவர்கேட்டுளம்வியப்புற்
றுரைப்பதற்கரியபல்கால
மாதவம்புரிந்தப்புசுண்டனும்பெரியோன்
வயங்குமத்தலத்திடையிருந்து
கோதறுமுயர்வீடடைந்தவச்சரிதங்
கூறுதியெனப்பகர்ந்தனரால். (33)

ஞானமாமுனிவர்வினவிடச்சூத
நற்றவன்புகலுவான்முன்னை
மானதவாவிக்கரையிடைச்சேட்டை
கொடியெனவாழ்பெடைக்கொடிதா
னன்னமொருநான்குதையவனேறு
மனத்தினையணைந்திட விருப்பித
தானதன்பாற்சென்றென்பெருவிரகந்
தணியுமாறருள்செயென்றதுவே. (34)

32-கொடியுரு-காகவுரு. 34-மானதவாவி-பிரமனுலகத்திலுள்ள வோர்தடாகம். 34-சேட்டை மூதேவி.

அவ்வனங்காகப்பெடைதனைநோக்கி
யருளிலாதவள்கொடியாறு
வெவ்வமேவினைக்குமிழிகுலத்துதித்தா
யிசைகிலேன்யானிதற்கெனலுங்
கவ்வையுற்றந்தக்கொடிபசுங்கழைவிற்
காமனைநோக்கிமாதவந்தான்
செய்வதுகருதிச்சென்றுபல்கால
மருந்தவஞ்செய்திருந்ததுவே. (35)

மனமகிழ்ந்தநங்கன்கொடியின்முனரேன்றி
மாதவமபுரிவதெவ்பகர்தி
யெனவினவிடவச்சதுமுகத்தொருவ
னேறியவாகனமான
வனமெனைவிருப்புற்றணைவதற்குன்றின்
னருள்செயவேண்டுமென்றிசைக்க
நனைமலர்க்கணையால்வயப்படுத்துவமென்
றருளினனிரதிநாயகனே. (36)

வேறு.

கருப்புவின்மதன்கணைதொடமானதக்
கரையின்கணனம்போந்து
விருப்பமுள்ளுறக்கொடியகமகிழ்வுற
மேவியததனலே
கருப்பமுற்றதிற்புசண்டன்வந்துதித்தன
னுள்பலகழிந்தேபின்
மருப்பெறுங்கமலத்தயன்முன்பனம்
வந்ததுமகவோடு. (37)

அனத்தைநான்முகனோக்கியீண்டடைந்ததென்
யாவனின்னுடன்வந்தா

35 கவ்வை-துன்பம், கழை-கரும்பு. 36-அநங்கன்-அங்கமில்லாதவன்காமக்கடவுள்.

னெனப்புகன்றிடத்தவ்வையின்கொடிப்பெடை
யிளநலந்தனிலாழ்ந்த
மனத்தனாகினேனவ்வயினுதித்தவென்
மகனிவனெனக்கூறச்
சினத்தினோடயன்சிறுமையுற்றனையுனைத்
தீண்டிலேம்யாமென்றான். (38)

படைக்கும்வேதனங்குரைத்திடவனமயன்
பதம்பணிந்தெழுந்தேயெனை
னுடைப்பெரும்பிழைபொறுத்தெனையாளுதி
யென்னலுமுரைசெய்வான்
கடற்பெரும்புவிபுகழ்கயிலையைநிகர்
களாவனமுளதாங்கு
விடைக்களத்திறையிருந்தனனுலகுளோர்
வெய்யபாதகம்போக்க. (39)

இன்றுநீயவணேகெனவிடைதந்தலு
மேகனமதெழுந்தேகி
மன்றன்மாமலர்நறுங்களாவனந்தனின்
மகவொடுமகிழ்ந்தெய்தி
யொன்றுசிங்கையாலோகநாயகனருந்தவ
முஞற்றிடவுமைபாகக்
குன்றவில்லியாங்கெழுந்தெதிர்தோன்றின
னிமையவர்தொழுதேவொடும். (40)

அண்ணறோன்றலுமவ்வடிபணிந்
தப்பனேயருடேமுக்
கண்ணுடைக்கரும்பேயாநட்செல்வமே
கருணையங்கடலேமெய்த்

38-தவ்வை மூதேவி. 40-அவண் அங்கு, எகினம் அன்னம்
ஓகை-மகிழ்ச்சி.

தண்ணிலாத்தவழ்வேணியாய்களாவனத்
தருநறுங்கனியேயோர்
பெண்ணுடைத்தலைவாகுணக்குன்றமே
பிஞ்ஞகாவெனப்போற்றி. (41)

நின்றகாலையிலனத்தின்பாலரனரு
ணிரப்பிவேண்டுவதென்கொ
லென்றுகூறலுந்தன்னுடையபாதகமி
யாவையுமனங்கூற
நன்றுநன்றுநின்பாதகமொழித்ததனா
புதல்வனைநம்பாலடைவத
தொன்றுசிந்தையானான்முகன்பாற்செல்கென
றுரைத்தனனிறையோனால். (42)

அந்தவேலையிலிறையவனடிபணிந்
தன்புடனிவனெந்தா
யெந்தவேளையுமெனைப்பிரிகிலனென
விருப்பனெம்பிடத்தென்று
சிந்தையுற்றரன்செப்பலுமியைந்தனன்
சென்றதுமறையோன்பாற்
பந்தநீக்கியபுசுண்டனுங்கிருந்தனன்
பரமனீரடிபோற்றி. (43)

இந்தவாறுபூங்களாவனத்துறைதரு
மிறைவனைப்பலகாலஞ்
சிந்தையானினைதிறைஞ்சியேயிருக்குமத்
தினத்திலோர்தினந்தன்னி
லூந்துவெண்கிரிநிகர்மழவிடையின்மே
லொப்பிலாவுமையோடு
வந்துதோன்றினன்மனமிகவுவந்துபால்
வண்ணநாயகன்மாதோ. (44)

தோன்றியந்தமாதவன்கொடியுருவினைத்
துலங்குதன்றிருக்கையா
லேன்றவன்பொடுவருடிமெய்ஞ்ஞானமு
மெண்ணிலாவாழ்நாளு
மூன்றுகல்வியுமெங்குமவேண்டுருவெடுத்
துலவுமாற்றலுஞ்சீர்த்தி
சான்றநற்பெருமபுசுண்டனுமபெயருமே
தந்தொளித்தனன்மாதோ (45)

அவனிருந்தவனெவ்வுலகத்தினு
மடைந்துமீண்டளவில்லா
வுவணநாயகர்பிரமரெண்ணிறந்தவ
ருயர்பலதிசைபபால
ரெவரையும்பலபிரளயங்களையுமோர்ந்
தத்தலத்திருந்தான்பே
ருவகைகூர்ந்தவன்பாலொருவசிட்டமா
முனிவன்வந்துற்றனல். (46)

அரியமாதவவசிட்டனுஞ்செய்தியே
யப்புசுண்டனைநோக்கிக்
கரியகாகமேனியைச்சுமந்தென்பயன்
கறைமிடற்றனைநோக்கி
யுரியமாதவமியற்றிமேலாயசா
யுச்சிய முறுதென்கொல்
பெரியமாதவவென்றலுமருந்தவம்
பெரிதியற்றினன்மாதோ. (47)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அதிகதவம்புரிந்துசாயுச்சியத்தை
யடைந்தனனப்புசுண்டமுனியநேககாலங்

45-ஆற்றல்-வலிமை. 46-உவணம்-கருடன்.

கதிதருமால்பிரமர்கணக்கிறந்தோர்தமமை
கண்டிருந்தானபதியிலென்றலந்தப்
பதியுதித்தகாலமின்னகாலமென்றெப
படியுணரப்படுமுணரப்படாதவாற்று
லெதிராமத்தலததினுக்கண் ணயமெதங்கு
மிலங்குபுகழநாதிபுரமெனும்பேரமா (48)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

வேதநன்னெறிமுனிவாகாளத தல
மகிமையைவிரித்தியாம்ப
யோதலைலவென்றுரைத்தலுமுனிவா
ரெழுமுயகையிரேகு
சூதனைமிகநோக்கியேயருந்தவத
தோன்றலேதொல்லோன்மனை
காதையின்னாயுரைததருளெனவவனை
கருணைகூர்ந்துரைசெய்வான். (49)

காகபுசுண்டர்கதியடைந்த சருக்கம்.

முற்றிறறு.

ஆகச்சருககம் 17-க்கு விருத்தம் 201

இரண்டாவது

உமையவள் தவசுபுரிந்த சருக்கம்.

வி.—அகவல்.விருத்தம்.

திசழும்வெள்ளியங்கிரிதனைத்தணந்துமுச்செகத்துள்வீனா வோரும்,புகழுமற்புதக்கருவையம்பதியிடைப்போந்திறைவனை நோக்கித், துகளின்மாதவம்புரிந்தருமறைகளுந்தொடர்வரும் பரதேவி, சகளநிட்களதெரிசனம்பெற்றவோர்சரிதமன்பொடு சொல்வாம். (1)

48-அநாதி-ஆதியின்மை, அநாதிபுரமென்பதற்குப் பொருள் இன்னகாலத்திற்றேன்றியதென யாவரானு மறிதற்கரிய நகரம்.

வேறு

ஆசறுபொன்மேருவெனுமவ்வரையின்வடபாலெண்
ணைந்துகோடி
போசனையுன்னதமுளதவ்யோசனையிற் றாதிவிரி
வுடையதென்றுந்
தேசுறுபற்பலகோடி திக்களொருங்கெழுந்ததயஞ்
செய்ததென்னப்
பேசரியதவளநிறப்பொருஞ்சோதிபிரபைபரப்பும்
பெருமைத்தயமா (2)

சிந்தையுறுங்குறைதீரக்கருதிவருந்தாமரைக்கட்
டிருமால்வேத
னிந்திரனாதியவிமையோரனைவருக்குமபுகலிடமா
யிருப்பதந்தக்
கந்தநறுந்துளவணிமாலயன்முதலோர்பதமழியுங்
காலத்துந்தா
னந்தலுறாதிலங்குவதுகயிலைநெடுங்கிரியதன்சீர்
நவிலற்பாற்றே. (3)

கலிவிருத்தம்

அந்தவோர்கயிலையிலண்டம்யாவையுஞ்
சிந்தையன்போடுமுன்னீன்றமாதவிதா
னெந்தையாமீசனையிறைஞ்சியேமிக
விந்தையாயொருமொழிவிளம்புவாளரோ. (4)

என்னைநீர்பிரிகிலீரிருவினைப்பயன்
மன்னுயிரவைக்குமேவழங்குமாறுளத்
துன்னியெங்கணுநிறைந்துலவுந்தன்மையை
நன்னயமுற்றிடநவிலல்வேண்டுமால்- (5)

2. ஆசு-குற்றம்.
3 நந்தலுறா-எக்காலத்துங்கெடாத.
5. எங்கணும்-எங்கும்.

என்னவேபுலமையவளினிதுகூறிட
முன்னவனெம்பிரான்முகமலர்ந்துநற்
புன்னகைபுரிந்துதான்புகலவனபொழு
தன்னவட்கன்புடனறியும்வண்ணமே. (6)

எங்கணும்வியாபகமாகியென்றுமங்
கங்குயிரினுக்குயிராயமர்ந்துளே
மங்கையேநின்னிடந்தனிலும்வைகியே
துங்கமாமைவகைத்தொழினடாத்துவேம். (7)

வேலினைவென்றகூர்விழியினாய்பதி
னாலுலகினைத்தருமேநமதுசத்தியாற்
காலையெற்கண்டலர்கமலமாமலர்
போலவேசெயலுறப்புரிவிப்போமரோ. (8)

செகமிசைமன்னுயிர்செயும்வினைக்கெலா
நிகரறுசாட்சியாநின்றுசந்ததம்
பகர்தருமவ்வினைப்பயனையவ்வுயிர்
நுகர்தரச்செய்குவேனுண்மருங்குலாய். (9)

அனைகன்மங்களேபயனளித்திடு
மென்னருட்செயலிலையெனநினைத்திடேல்
பன்னுகன்மங்களப்பயனைநல்கிடா
துன்னுமியாமன்றியேயுண்மையீதரோ. (10)

சகளமுநிட்களங்காணுமங்கிவோ
ருகளமுமாகியேபுலநிலைவைகுமேவரு
செகமெலாமீன்றநற்றேவியேயிவண்
பகருமவ்வுபயநீபார்க்கவல்லையோ. (11)

7. ஐவகைத்தொழிலாவன-சிருட்டி. திதி-சங்காரம்-திரோபவம் அனுக்கிரகம் என்பனவாம்.

8. எற்கண்டலர்-சூரியனைக்கண்டுமலர்கிற

11. சகளம் உருவம். நிட்களம் அருவம.

அரியதாமுபயமென் றறைறய லுற்றனன்
றெரிவையிங்கதனையான் றெரிசிக்கும்படி
யருள்செயென்றனனெனவந்தவந்தணர்க்
குரியமாதவனெனுஞ்சூதனோதினான். (12)

மாதவமுனிவர்கேட்டுளமகிழ்ந்துதான்
சூதனையன்பொடுதுதித்திறைஞ்சியே
யீர்திருநாயகியுமையவ்வுருக்கண்ட
தோதுநீயெனறன நடைரததனம்பொரினான். (13)

செகமனைத்தினுநிறைநீதவதேவனும்
பகவனையுமையவள்பணிந்துதந்தருள்
சகளநிட்களதெரிசனமென்றேநினை
ணலைகபுரிந்தெமபிரானிலவனங்கமபா (14)

எந்தவேலையினுமேமெயழின்மரின்னுரிடத்
தந்தரங்கஞ்சொலத்தகாதன்றுநீ
சிந்தையோடருந்தவஞ்செய்குவாயெனி
லந்தவிலவ்வுருவறியச்செய்குவம். (15)

என்னவேயிறையவனியமபலுரபுவி
யன்னையாகியவுமையடியனேகியே
புன்னுமாதவஞ்செயற்குரியவோரிட
நின்னதென்றுரையெனவியம்பினளரோ. (16)

தக்கமாமலயநற்சதநியெனறதென்
றிகநிலுண்டிருவரைசெப்புமவ்விரு
மிக்கமால்வரையிடையுளதுவெள்ளிவெற்
பொக்குநல்லநாதிமாபுரமென்றோர்தலம். (17)

அத்தலமடைந்தெமைநோக்கியன்புடன்
மெய்த்தவம்புரிதியவ்வேலையாமவண்
சுத்தவவ்வுருவினோடெழுந்துதோன்றுவேஞ்
சித்தம்வைத்தாங்குநீசேர்கவென்றனன். (18)

என்றுகூறலு மமைமயிலைறவன்றன்னிரு
மன்றன்மாமலர்ப்பதம்வணங்கிச்சிந்தையி
லொன்றியபெருந்தவமுனூற்றவெண்ணை,
தென்றிசைநோக்கியேசேறன்மேயினான்

அறுசீர்விருத்தம்.

அரமடந்தையர்களாடக்கின்னரரிசைகளார்ப்ப
மரைமகளடப்பைதாங்கவாணிபல்லாண்டுகூறக்
கரைபுரண்டொழுகுங்கங்கைகவரிகளிரட்டத்தேவர்
விரைமலர்மாரிசிந்தவிமானமீதிவர்ந்தானன்றே. (20)

நாதனைவீற்றிருக்குமந்தக்கயிலையைநீங்கிநானக்கு
வேதமும்புகழாசிரியனைப்பெருந்தில்லையாரூ
ராதியாயவிளங்குந்தூயவருட்பதியாவும்போற்றி
மாதுமையவளவந்தாருணமதுரைமாநகரின்மாதோ. (21)

ஆலவாய்தொழுதுநீங்கியன்புடனெழுந்துகாந்த
காலம்வந்தெழுந்தசாலின்விசையெனச்சரிதுபோந்து
மேலைநற்புவியின்மீதுறியலன்வாழ்வெள்ளிவெற்புப்
போலவேதிகழநாதிபுரத்தில்வந்தடைந்தாண்மன்னோ. (22)

அறுசீர் விருத்தம்.

தாண்டவம்புரிதனைபாலவண்ணனைத்தான்றெரிசனஞ் செய்து, பூணடவன்பிறைனைந்தப்பெருவெளந்தன்னுளத்தி டபமொராக, வெணபெறபலம்தாதநிரயபுரிகுயாண்மெய்புள தமாகி, யாண்டநாயகம்போற்றிகளாவனத்தாதிநாயகபோற்றி.

கொன்றைவார்சடைச்சங்கரபோற்றிமான்
குலவுசெங்கரபோற்றி
மன்றுப்புரமெரித்தவபோற்றிதண்
ணருட்பெருங்கடலேபோற்றி

19. சேறல்-செல்லல.
23. வெள்ளம-வெளமெனநின்றது செய்யுள்விகாரம் இடைக் குறை.

யென்றுநற்றுதிபுரிந்துபூசனைமிக
வியற்றியெம்பெருமாட்டி
யொன்றுசிந்தையாதரத்துடன்பூண்டன
ளுயர்பெருந்தவவேடம். (24)

விரவுபொற்பணியாவையுநீத்துநன்
மேனியாவினுந்தூய
திருவெணீறணிந்தக்குமெய்திகழ்தரச்
செஞ்சடாடவியோடு
மருவுநன்மரவுரிபுனைந்துயர்திரு
முடியின்மேன்மலர்போலு
மிருகரங்களுங்கூப்பியேயருந்தவம
புரிந்திருந்தனண்மாதோ. (25)

இவ்வகையளப்பரியபல்காலமா
தவமியற்றிடும்வேலை
நவ்விநோக்கியத்தேவிதன்பிரிவினைப்
பொறுமலோநவையில்லா
வொட—ருந்தவமியற்றுகற்கேதிரு
வுளமிகக்கனிந்தோதான்
வெவ்விடக்களத்திறைறவனவ்வுமையவண்
முன்விருப்புடன்வந்தான். (26)

வேணிமேற்புனைகங்கையுநகுசந்திரனையும்
வெண்மதியமுநாகப்
பூணுமக்குமாலிகையுநற்றூயவெண
பொடியும்வெம்புலித்தோலும
பாணிமேவுமாமழுவுமெண்புயங்களும்
பவளமேனியுந்தோன்றத்
தாணுவன்புடன்வநதுமையவள்கரந்
தனைப்பிடித்துரைசெய்வான். (27)

சிறியவாலையாயிமையவெற்புதவிய
செல்வியாயுலகெல்லாம
பெறுமருட்டிருவன்னையாயுற்றநீ
பெருந்தவந்தனைப்பேணி
மறுவில்பொற்பணியாவுநீகளைந்தனை
மறைக்குமப்பணியுன்பா
லுறுமியற்கைநலமுன்னையணியிலென்
றுளததிலெண்ணினைகொல்லோ. (28)

எப்பெரும்பணிகளையுநீகளைந்துமே
யிலங்குபேரழகாலே
யொப்பிலாதவளெனுமொருபெயருனக்
குதவினேம்யாமென்று
செப்பியற்புதசகளநிட்களவுருத
தெரிசனமளிததேபின்
னப்புகழ்ச்சகளத்தினைக்காட்டிநிட்
களத்தையுமறிவித்தான். (29)

வேறு.

ஆரணத்தெளிவேபோற்றியானந்தக்கடலேபோற்றி
வாரணத்துரியாய்போற்றிமாணிக்கமலையேபோற்றி
பூரணப்பொருளேபோற்றிபுண்ணியாபோற்றிவேத
ஞாரணற்கரியாய்போற்றிநாதனேபோற்றிபோற்றி. (30)

என்பெருமானேபோற்றியிமையவர்தலைவாபோற்றி
மன்பெருங்கருணைநீங்காமாசிலாமணியேபோற்றி
யின்பவாரமுதேபோற்றியென்னையாளிறைவாபோற்றி
யன்பருக்கெளியாய்போற்றிவையனேபோற்றிபோற்றி. (31)

கருத்துதற்கரியாய்போற்றிசருதலர்புரமூன்றெய்த
வொருதனிமுதலேபோற்றியுபயமேனியனேபோற்றி

28. கொல்-வினைப்பொருளுணர்த்தி நின்றதோரிடைச்சொல்
ஓ-அசைநிலை,

பிரணவத்துருவேபோற்றிபேசுதற்கிணேவேறில்லா
விரிசுடர்க்கொழுந்தேபோற்றிவிமலனேபோற்றிபோற்றி. (32

என்றுமைபணியவெம்மானிறைஞ்சியையினிதுநோக்கி
யுன்றனக்கரியவெம்முவுருவமுங்காட்டினேமா
லின்றுவேண்டியவாங்கேளென லுஞ்சின்னுருவமூன்று
மென்றும்யானுணரும்வண்ணமின்ன நள்புரிதல்வேண்டும். (33

அத்தனேயரிமாதம்பூராடநாளாடுந்தோறுஞ்
சித்தம்வைத்துனையன்போடுதெரிசனம்புரிந்தோர்யார்க்கு
மெத்தநீயருளலவேண்டுமவேண்டுநல்வரங்களென்று
தத்தைநேர்மொழியிறைடான்சாற்றினுடனந்தமென்றான். (34)

பொருவிலத்தலத்திலவாசம்புரிந்துநற்புனிதன்றனைக்
கருதினோர்தமக்குமுத்திகாதலாமலமென்றெங்
குருவெனும்வியாசனிந்தக்கோதிலாப்பொருளையென்பா
லருளினன்சிவன்றன்பாதத்தாமரைமுக்காலுமென்றே. (35)

வேறு

தபனனிமையவர்முனிவர்பரவுபெரும்புகழ்பெறுமத்
தலந்தான்முன்று
ளிபவுரியாடையைப்புனைந்தோனெம்பெருமாட்டிபின்
றவத்துக்கிரங்கியாங்கே
சுபகரவற்புதமிகவுந்துலங்குமுகலிங்கமெனச்
சொல்லுந்தூய
வுபயதெரிசனந்தரலாலுபயபுரியெனும்பெயர்பெற்
றுளதுமாதோ. (36)

அததலஞ்சித்துருபமாதுமாலடைந்தோர்ஞான
சித்தியுற்றிடலாலாங்குச்சேர்ந்தவரழிவில்லாத
முத்தியும்பெறுவர்வேதமுனிவர்காண்மொழிந்தவார்த்தை
சத்தியவசனமென்றுசூதனுஞ்சாற்றினனே. (37)

கலிவிருத்தம்.

தொன்னெறிமுனிவனுஞ்சூதனோதலு
நன்னெறிமுனிவரர்நயந்துபோற்றியே
யந்நதிதெக்கணகங்கையானவா
றின்னதென்றுரையெனவியம்புவானரோ. (38)

உமையவள் தவஞ்புரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 8-க்கு விருத்தம்-239.

மூன்றாவது

கங்கைநடனதெரிசனம்பெற்ற சருக்கம்

வீ.—கலி விருத்தம்.

அண்டர்போற்றுமரன்சடைக்கங்கைசேர்
மண்டுதென்கருவைப்பதியிற்றவம்
பண்டுசெய்தப்பரமன்றிருநடங்
கண்டவோர்பெருங்காதையையோதுவாம். (1)

வேறு

முன்னைநாட்கங்கையெம்முக்கணெம்பிரான்
மின்னையொத்தொளிமிகவிளங்குசெஞ்சடை
தன்னைவிட்டிறங்கியாதரத்திலோடரன்
பொன்னடிவணங்கியேபுகலுவாளரோ. (2)

நான்முகன்பிரளயநாளின்மாதவன்
றானுகந்திடநடமாடுந்தன்மையைத்
தேனலர்கொன்றையாய்தெரிசியாதடி
யேன்சடைக்குள்ளமைந்திருந்தன்மேயினேன். (3)

38. தொன்மை நன்மை யென்பன ஈறுகெட்டு நின்றன. அசைநிலை

2. ஆதரம்-ஆசை. அரோ-அசை நிலை.

விண்டுவின்பிரளயமேவுநாள்வரி
வண்டுறைகுழலுமைமகிழ்நன்போற்றிட
வண்டர்நாயகநடமாடுந்தன்மையைக்
கண்டிடாதிருந்தனன்கருமவூழினால். (4)

எண்புகுமுலகெலாமெரியுற்றோங்குமே
நண்பிலாவக்கனடனஞ்செய்புநாட்
டண்புனலாதலாற்றக்கதன்றெனக்
கண்புதைத்தந்நடங்காணப்பெற்றிலன். (5)

ஆதலாலளவிலாப்பெருமையாயதோர்
போதமாகியபரிபூரணந்திகழ்
நாதனேயுன்றிருநடனங்கண்ணுறக்
காதலுற்றனன்றாக்கடவதென்றனன். (6)

அன்னவளடிபணிந்தறையுமெல்லையின்
முன்னவன்கங்கைதன்முகத்தைநோக்கியே
பொன்னிணாரலைப்பூசியாமவே
யிந்நடந்தானுனக்கெளிதினெய்துமோ. (7)

ஆதலானீயெழுந்தாழிசூழ்தரு
பூதலந்தன்னிலேபொருந்திப்புண்ணிய
மாதலந்தனிலெமைவழிபட்டாயெனிற்
போதுவேமென்றிறைபுகலலுற்றனன். (8)

அப்பொழுதினினதியணங்கன்போடொளிர்
துப்பெனத்திகழ்சடையவனையேதொழு
தொப்பரும்புவியினீயுகந்ததோர்தலஞ்
செப்புதியொல்லையிற்சித்தியாகவே. (9)

நன்றெனவிறைவனுநயந்துநோக்கியே
தென்றிசைதனிற்றிரிகூடமால்வரை

4. விண்டு-விட்டுணு. நடம்-நடனம்.
5. எரி-அக்கினி.

யொன்றதற்குத்தரத்திரண்டுயோசனை
குன்றிடாச்சக்கியக்குணக்கோர்யோசனை. (10)

ஆகவேயிருக்குமத்தலத்திலெம்பிரான்
பாகமேவியபராபரைமுன்னங்குறி
யேகமானதில்வடிவிரண்டுகண்ணுற
யோகமாதவம்புரிதலமொன்றுண்டரோ. (11)

ஈண்டுமத்தலந்தனிலினியவானந்த
தாண்டவதெரிசனந்தருதுமன்றியும்
வேண்டுநல்வரங்களுமீகவுநல்குவேம்
பூண்டபேரன்பொடுபோதியென்றனன். (12)

தண்புனலணங்கடிவணங்கிச்சக்கிய
வொண்கிரிமார்க்கமாயுலகின்மேலுயர்
வண்பிரவாகமாய்வழுததற்கொரு
வெண்பெருவேகமோடெழுந்துநண்ணினள். (13)

கழிநெடிலடிவிருத்தம்.

இப்படியெழுந்துபோயத்தலத்தினைவலங்கொண்டேகி
யப்பரவையினைசார்ந்தேயகமகிழ்ந்தன்பினோடு
துப்பிதழ்கங்கைமங்கைதோழியரோடுமேவி
யொப்பிலாவுருவமாகியுபயமாபுரத்தில்வந்தாள். (14)

ஆங்கணைந்தக்களாவினருட்குறிதன்னைநோக்கிப்
பாங்குடன்றெரிசித்தன்பாய்ப்பணிந்துபல்லாண்டுகூறித்
தேங்கமழ்கடுக்கைவேணிதிகழ்சிவக்கொழுந்தேயென்றே
யோங்குநல்லுணர்வாலுன்னிநின்றனளுவப்பினோடு. (15)

அற்புதந்தோன்றநின்றவணங்குமெய்யன்பினோடு
தற்பரன்றன்னைநோக்கிவழிபடுந்தகைமைபூண்டு

10. சக்கியக்குணக்கு-ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபுத்தொகை.
14 பரவை-சமுத்திரம்-துப்பு-பவளம்.
15. அருட்குறி-சிவலிங்கம்.

பொற்பலர்புனனல்லாடைபூணிவேதனமுன்னாய
நற்பொருள்கொண்டுபூசைமுறையொடுநடத்தினாளால். (16)

ஐயனையுளத்திலெண்ணியளப்பருங்காலபூசை
செய்யவுமின்பநட்டதெரிசனையின்மையாலே
மையரவணிந்தசோதிமத்தியிற்பிழைத்தேனென்றே
வுய்வகைகாட்டும்வண்ணமுவந்துவந்திலனின்னும். (17)

திருமுடிமிசைக்கொள்ளாமனீதநிடுஞ்செயலுட்கொண்டோ
வருள்பெறுவதற்குக்காலமணுகிலதின்னமென்றே
கருதுமித்துணைநாட்காறுங்கருணையெம்பெருமானென்பால்
வருகிலனிருந்தானென்னேயெனவுளம்வருந்தினாளால். (18)

இத்தகைமையினெஞ்சமிடைந்தவளிருந்துசெய்யும்
பத்தியோர்ந்திடபமாதம்பௌரணைவிசாகநாளி
லத்தனக்களவின்மேவுமநட்குறிதன்னினின்று
சித்தமவைத்தநளினோடுதிருநடவேடங்கொண்டான். (19)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியகவல்விருத்தம்.

திருக்குழைமுயிலகத்தரித்தவெள்வளையுந்
திகழ்விடமிடறுமுமையொருபுறமு
மருக்கமழ்கடுக்கைத்தொடையுமுக்கண்ணும்
வலங்கொளெண்புயமுமிலங்குழைமம்முகமு
முருக்கியகருணைப்பெருக்குமுந்நூலு
முயர்ந்தவெண்பொடியுஞ்செழுந்தழல்வடிவுந்
துரைத்திடுகழற்பொற்றுணைத்திருப்பதமுங்
குறியினின்றிலகவிறைவன்வந்தனனால். (20)

தண்ணுமைநந்திமுழக்கிடவாணன்
றட்டிடமுழவங்கொட்டிடத்தாளங்

18 இத்துணை-இவ்வளவு. காறும் அளவும்.
19. இடபமாதம்-வைகாசி.

கண்ணனுமிசையவெண்ணுறுசாம
கானமும்வேதன்றனனிபாட
விண்ணுறையமரரெண்ணிலர்முனிவர்
விரைமலர்தூவியரகரவெனவே
துண்ணெனச்சேடன்றன்னுடல்சோரத்
தூய்வளைகூளிவாய்வாய்விளைந்த. (21)

வாரிதிசுழலக்காரினமதிர
மால்வரைசிதறக்காலவிசையொழியப்
பாரிடமுழங்கயப்பேருலகெவையும்
படபடவெனவஞ்சிடவிபமெட்டும்
வீரிடவூசிவேரோடுமேரு
வெற்பசைபடவேவெருப்பிலவெனவே
யாரணிசடையோனுடினனிமையோ
ராண்டொருசதமுங்காண்டகுநடமே. (22)

அறுசீர்விருத்தம்.

அண்ணலுநடனங்காட்டவகத்திடையுவகைபொங்கிக்
கண்ணிடையருவிசோரக்கரகமலங்கள்கூப்பி
யெண்ணிலாப்பெருமையாவுமெடுத்தெடுத்தியம்பிநன்னீர்ப்
பெண்ணரசியுமானந்தப்பெருங்கடறன்னிலாழ்ந்தாள். (23)

வேறு

சத்தாகியசத்தாகிச்சத்தசத்துமில்லாததகையதாகி
வித்தாகிவேராகிமேலாகிக்கீழாகிவிரித்தவேதக் [மன்றத்
கொத்தாகியெவ்வுயிர்க்குங்குறையாமனின்றருளேகொழிக்கு
தத்தாநீதாடேக்கியாடும்வலகையானறியுமளவிற்றோமோ. (24)

எனையாளுடையாய்சரணம்மழியா
வெழில்சேர்கயிலைக்கிறைவாசரணம்

22. வாரிதி-சமுத்திரம்.
25. சரணம்மழியாவென்னுந் தொடர்மொழியிடைத்தோன்றிய மகரமெய் விரித்தல் விகாரம்.

பனிமாமதிசேர்சடிலாசரணம்
பரமாசரணம்முரகாபரணத்
தனிமாமுதலேசரணம்மிமையோர்
தலைவாசரணம்மயன்மாலறியாப்
புனிதாசரணம்மெனவேமிகவும்
புரைதீர்துதியன்பொடுசெய்தனனே. (25)

அமலனன்புடனேயாடலளப்பருங்காலஞ்செய்யக்
கமலமாமடந்தைகண்டுகாதலினுமேலபூசித
திமையவர்தலை முக்கணிறைவனேயிமயமீன்ற
வுமையவள்கேள்வாயான்செய்விண்ணப்பமொன்றுண்டென்று.

இருபதமலரைப்போற்றியெண்ணருங்காலநீங்காத
திருநடம்புரிதலானின்றிருப்பதஞ்சலிதநிடாதோ
புரமெரித்தவனேபோற்றுமென்றலும்புனிதன்வேண்டும்
வரமிசைத்திடுகென்றேசெவ்வாய்மலர்ந்தருளிச்செய்தான்.

அந்தியணங்குதோழியருச்குமென்றனக்குநீங்கா
வின்னருள்புரிதல்வேண்டுமிறநதவொன்றென்கூறு
நன்னதியிடத்திற்றங்கிலாண்டுமுந்நாண்கிலிங்க
மென்னவுற்றிடுநற்பேறும்வேண்டுமாலிதுவுமல்லால். (28)

இப்புனறன்னில்யாருமூழ்கினுமெவ்வநீங்கி
யொப்பருஞ்சுத்தராகியுனதுலகடைதலவேண்டுஞ்
செப்புதற்கரியபாவச்செய்கையரெனினும்போந்திங்
கப்பிறைப்படிந்தான்ஞானம்பெறவுநீயருளல்வேண்டும். (20)

பற்பலநதிகளாடும்பலன்களிவ்வாற்றிலோர்நா
ளற்புதமுறவேமூழ்கிலடைந்திடல்வேண்டுமாங்குத்
தர்ப்பணஞ்செய்தோர்மூவேழ்தலைமுறைப்பிதிர்கள்யாருங்
கற்பமெய்தினுநீங்காமற்கதியடைந்திருத்தல்வேண்டும். (30)

தண்ணதிதனிலெப்போதுந்தானடைந்தாடினோர்க்கும்
புண்ணியதினத்தின்மூழ்கும்பலனெல்லாம்பொருந்தநல்கும

வண்ணமுமருளல்வேண்டுமெற்றுமிச்சபையையன்பாற்
கண்ணினாற்றெரிசித்தோருங்கதியடைந்திருத்தல்வேண்டும். ()

இன்னணங்கங்கைகூறவெம்பிரான்மகிழ்ந்துநோக்கிச்
சொன்னநல்வரங்கள்யாவுமளித்தனனென்றுசொல்லிப்
பின்னருங்கூறுவானாற்பேசுதற்கரியவிந்தத்
தொன்னகரிடம்விராட்டுச்சுழிமுனைத்தானமாமால். (32)

அச்சுழிமுனையிலென்றுமசைவிலாநடனநீசெய்
மெச்சியதவத்தினாலேயசைந்திடமேவிற்றென்று
கச்சணிமுலையாள்சீதக்கங்கைகண்களிப்பநின்ற
நச்சணிகளத்தானெம்மானயந்திலிங்கத்துட்புக்கான் (33)

பரவியேதுதித்துப்பின்னர்ப்பன்மலர்களினாலங்கா
தரவுடன்பூசையாற்றித்தன்மனமகிழ்ச்சிகூர்ந்து
வரநதிமடந்தையாங்கேசார்கலைதனைவைத்துமற்றை
விரவியகலையோடீசன்வேணிசென்றடைந்தாண்மன்னோ (34)

இருநிலம்பரவுமெம்மானிலிங்கத்துணின்றேயாடல்
புரிதலாலந்தலிங்கம்புகழ்ச்சபாலிங்கமென்பா
ரரனருள்பெற்றவாற்றாலத்திருக்கங்கைதன்னைக்
கிருபைமாநதியாவென்றுரைத்தனரெவருமாதோ (35)

கங்கைநடனதெரிசனம்பெற்றசருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 9-க்கு விருத்தம்-274.

நான்காவது

நிட்சேபநதிச்சருக்கம்.

தி.— கலிப்பா.

மதிதவழுமணிமாடமலிந்திலங்குந்திருக்கருவைப்
பதியுறுமீசனைமிகவும்பரிவொடுபூசனைபுரிந்து

32. தொன்மைநகர் - தொன்னகரென நின்றது தொன்மை. பழமை.
33. நஞ்சு-நச்செனநின்றது களம் கண்டம்.

கதியுதவுமதிகபுகழ்க்கடவுணதிநிட்சேப
நதியெனுநற்பெயர்படைத்தகதைசிறிதுநவிலுதுமால். (1)

வீங்குதிரைக்கங்கையெனுமெல்லியல்பண்டொருநாளிற்
பாங்குறுதன்னிடைப்போந்துபடிபவர்தம்பாவமெலாந்
தாங்குவதிங்கரிதெனவிச்சகத்திலொருவருமறியா
வோங்குமொருவரைக்குகையிலுற்றுமறைந்திருந்தனளால். ()

பண்ணியன்மாமறைக்கிழவன்பசுந்துளவோன்முதலாய
விண்ணியையும்விபுதரெலாமேடசங்கராந்தியெனும்
புண்ணியநாடனிலுவந்துபுனிதநறும்புனல்படிவா
னண்ணியவப்பெருங்கங்கைநதிக்கரைவந்தடைந்தனரால். (3)

மண்டுதிரைப்புனல்படிவான்வந்தடைந்தவமரரெலாங்
கண்டிலர்கங்கையைமிகவுங்கருத்தினிடைவருத்தமுறா
வெண்டகுசீர்க்கங்கையிவளெவணுற்றாளெனக்கருதி
யண்டரெலாமெங்கணுஞ்சென்றன்பொடுதேடினர்மாதோ. (4)

தேடியவட்கண்டுமிகச்சிறந்திடுபுண்ணியதினமின்
றாடியசிந்தித்துநின்பாலன்பொடுவந்தடைந்தனமா
னீடியவிவ்வரைக்குகையினமறைவுற்றிருப்பதெவன்
வாடியநெஞ்சுடனென்றார்வானவருக்கவளுரைப்பாள். (5)

பற்றுடனென்னிடைபபடிவோர்பாவமகற்றிடும்வலிமை
சற்றுமிலேனெடுநாளித்தடங்கிரியின்குகையதனு
ளுற்றுமறைந்துளனதனாலுறைதருமிவ்விடநீதது
மற்றினியான்வருகிலனால்வானவர்காளெனவுரைத்தாள். (6)

திருத்தகுமந்நதிமடந்தைசெப்பியசொற்கேட்டிமையோர்
கருத்துருகியன்னாயிக்கடலுலகினியிலையேல்
விருத்தியுறும்பாவமந்தோமேதினிமானதிகசுமை
வருத்தமடைகுவளிரங்கிவந்தருளென்றிரந்தனரால் (7)

4. உறா-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். எண்டகுசீர்க்கங்கை மதிக்கத்தக்க சிறப்பினையுடையகங்கை.

மூவகையதொழிலுடைமாமுதல்வனெனக்கெத்தகைய
பாவமுழுவதுமகற்றும்படிவலிமையளிப்பனெனிற்
பூவுலகத்திடைவருவலன்றியொருபோதுமங்கே
மேவிலனிப்புவியிலெனவிளம்பினளக்கங்கையரோ. (8)

கங்கையுரைத்திடுமொழியைக்கண்ணுதல்வானவன்கேட்டுத்
துங்கமுறுங்கங்கையெதிர்தோன்றியருளுடன்மகிமை
தங்குதிரிகூடமெனுஞ்சயிலமதிற்றவமுஞற்றிப்
பொங்குகளாவனத்திடைப்போய்ப்பூசையியற்றுதிமாதோ (9)

பத்தியுடனியற்றுவையேற்பாவமனைத்தையுமகற்றுஞ்
சத்திதனைக்கங்காய்தந்தருளுதும்யாம்பின்னரெனக்
கத்துதிரைக்கடல்விடமுண்டமரரைமுன்காத்தபிரான்
சித்தமகிழ்ந்துரைத்திடலுஞ்செப்புவளக்கங்கையரோ. (10)

அ. விருத்தம்.

மையுலவுதடஞ்சிகரநீடுதிரிகூடமெனும்வரை
போய்ச்சேர்வ
தையவெனக்கரிதவண்போய்ச்சேரும்வகைநீபுரிதி
யருளென்றோதக்
கையின்மழுவேந்துபிரான்குறுமுனிவன்றனைநோக்கிக்
கருணைகூர்ந்து
செய்யகமண்டலத்தெடுத்திக்கங்கையையவ்வரை
யிடைவைத்திடுகவென்றான். (11)

அம்முனிவனெம்பெருமான்சொற்படிசெய்தேகினனு
லமரர்யாரு
நம்பிதயமுவந்திடவிக்கங்கைதிரிகூடமென
நவிலுமந்தச்

10. கங்காய் - விளிப்பெயர் கங்கையே யென்பது பொருள் அரோ-அசைநிலை.

செம்மையுறுவரையினின்றெப்போதுவருகுவ
னென்னுஞ்சிந்தையோடு
தம்முலகந்தனைநோக்கிச்சென்றனாற்சிலகாலந்
தவிர்ந்தபின்னர். (12)

முன்னுரைத்ததிரிகூடவரையதனிலதிகதவ
முயன்றுமேவுந்
துன்னுதிரைக்கங்கையின்முன்னநாதிபுரத்
தெம்பெருமான்றோன்றிக்கங்கா
யுன்னருமப்பெருந்தவத்துக்குளமகிழ்ந்தேதங்களா
வனத்திலுற்றுநீதான்
கன்னிகையின்வடிவொடுவந்தெமைப்பூசைசெய்க
மனங்களிந்துமாதோ. (13)

புனல்வடிவாமுனையிக்கற்பாறையிற்சேமித்துவைத்துப்
புரக்கின்றேம்யா
மெனவுரைத்தத்தனதுதிருக்கரமுறுசூலப்படையா
லிலகுவெற்பின்
கனமுறுபாறையைப்பிளந்துகரகமதைவைத்து
நெடுங்கல்லான்மூடி
மனமகிழ்வுற்றநாதிபுரவள்ளலிரட்சணைபுரிந்து
வந்தான்மன்னோ. (14)

வரியளிகண்முரலுமலர்த்திருக்களாவனத்திடைப்
பெண்வடிவுற்றெய்திக்
கூரியவிடநுகர்ந்தபரம்பொருளுரைத்தமொழிப்படியக்
கங்கைசின்று
வாரியசிவலிங்கமதையன்பொடுபூசனையியற்றி
யமர்ந்தாளன்பர்க்
குரியபிரான்சுயவடிவத்தொடுவெளிப்பட்டானவண்
முன்னொருநாளம்மா. (15)

14. சேமித்து-காத்து.

தோன்றியருள்சுரந்துநதிமடந்தைமுகநோக்கி
மிகத்துலங்குமுள்ளத்
தூன்றியபேரன்பொடுநீபுரிதருபூசனைக்கு
மனமுவப்புற்றேமா
லான்றவரம்வேண்டுவகேளதுமுனக்கென்று
பகர்ந்தருளக்கேட்டு
மூன்றுலகும்பரவுகங்கைமுதல்வனடிவணங்கி
யங்குமொழியலுற்றாள். (16)

இந்துவும்வாளெயிற்றரவுமுறவுசெயுஞ்செஞ்சடி
லத்திறைவாவெண்பா
லுந்துபெரும்பாவமெலாமொழிக்குமொருவலிமை
யெனக்குதவலவேண்டுஞ்
சிந்தைமிகவிரங்கியெனச்செப்புதலுங்கங்கையெனச்
சிறப்புவாய்ந்த
பைந்தொடியவ்வரமுனக்குத்தந்தனம்யாமென
வுரைத்துப்பகர்வான்பின்னும். (17)

நண்ணுபருவதமுனிவனமைநோக்கித்தவம்புரிந்து
நமதுசொல்லா
லெண்ணுதிரிகூடவரைத்தடஞ்சிகரமீதுபுதைத்
திருக்குமுன்றன்
றண்ணமுதநிகர்புனலானிறைகரகத்தினையெடுத்துச்
சலதிசூழிம்
மண்ணுலகத்திதனைப்பெவண்செலுத்ததுமென்
றுளத்திணிடைமதித்துளானால். (18)

அந்தமுனிவரனினிவேறிடஞ்செலுத்தாவகை
விரைவுற்றங்குநின்று

16. ஈதும்-கொடுப்போம்.
17. பைந்தொடி- அண்மைவிளி.
18. எவண்-எங்கு.

மைந்துறுசித்திரை விசுவாமித்தினத்திலெழுந்து
பிரவாகமாகிச்
சிந்தைமகிழ்ந்தெமதுகளாவனத்தினருட்குறியை
வலஞ்செய்துநன்னீ
ருந்துசடாகங்கைசங்கதீர்த்தமுன்னாகியநதிகளொடு
தோய்ந்தம்மா. (19)

நீவருகவுனைத்தெரிசித்திடினுமரும்பாவமெலா
நீங்கியாங்கே
யேவருமுத்தியைப்பெறுகவிருப்பொடுதெக்கண
கங்கையென்னுநின்னைத்
தேவருந்துத்தியம்புரிகவரையினிடைப்புதைக்கலுற்ற
திறத்தாலிந்தப்
பூவுலகம்புகழ்தருநிட்சேபநதியெனும்பெயர்நீ
புனைகமாதோ. (20)

என்றுவரம்பலவருளியநாதிபுரத்துறைசோதி
லிங்கந்தன்னி
லொன்றிமறைந்திருந்தனனலவ்விறைவனுரைத்த
மொழியுணர்ந்தக்கங்கை
யின்றிகழ்பைம்புயறவழுநெடியதிரிகூடமென
விளம்புவெற்பிற்
சென்றுபருவதமுனிகைக்கரகமதனிடைப்
பிரவேசித்தாண்மன்னோ. (21)

கடகடவென்றொலிக்குமுழக்கமுஞ்சிறிதுந்தாங்க
வொண்ணக்கனமுந்தோன்றத்
திடமுறுமப்பருவதமாமுனியுமிகமனம்
வெருவித்திகழுமந்தத்
தடவரையினெடுஞ்சிகரத்திடையிருந்தவொருகுகை
யிற்றனதுசெங்கை

யிடமருவுகரகமதனைவைத்தனனக்கங்கைகிளர்ந்
தெழுந்தாண்மன்னோ. (22)

நாவலோர்புகழ்கோலைரநதிசாம்பவதி
தேனைரநதியினோடு
மேவுசீர்க்காகநதிகத்துருமாநதிமயவரும்
வியந்துபோற்றுந்
தேவிகாநதியருச்சுனாநதியென்றோது
மெழுதீர்த்தத்தோடுந்
தாவின்மானச முதலாம்பலகோடிநதிகளுட
சார்ந்துமாதோ. (23)

வண்டிமிரும்பூங்களாவணமடைந்தவ்வருட்குறியை
வலஞ்செய்தேத்தி
யண்டர்மலர்மழைபொழியவந்தரதுந்துமிமுழங்
கவகிலத்துள்ளோர்
கண்டுமிகத்துதிபுரிந்துபோற்றிடவந்நிட்
சேபகங்கையென்னு
மொண்டொடியத்தெண்டிரைநீரொடுமருவி
யிருந்தனளங்குவந்துமன்னோ. (24)

அந்தநதிதன்னின்மனைவி நப்பொடுசித்திரை
விசுவாமத்தினத்தில்
வந்துபடிந்தவர்சாயுச்சியம்பெறுவாரையமில்லை
வழுத்தற்கொண்ணு
நிந்தையுறும்பாதகர்காணினும்புனிதராவ
ரெனினிகழ்த்துமந்தச்
சுந்தரநிட்சேபநதிப்புனல்படிந்தோர்பெறும்
பேறுசொல்வதென்னே. (25)

நிட்சேபநதிச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 10-க்கு விருத்தம்-299.

22. கரகம் - கமண்டலம். 24. இமிர்தல் ஒலித்தல் அருட்குறி-இலிங்கம்-மன்-ஒஇரண்டும் அசைநிலை.

ஐந்தாவது

ஒப்பனைதிருநாமம்பெற்ற சருக்கம்—த்

அகவல் விருத்தம்.

தேங்கமழ்துளவினானுமயனுமுன்றேடநின்றோன்
பூங்களாநிழற்பால்வண்ணப்புனிதனைநோக்கித்தேவி
பாங்குறுதவம்புரிந்தொப்பனையெனுநாமம்பெற்ற
வோங்கியசரிதந்தன்னையுணர்ந்தவாறெடுத்துச்சொல்வாய். (1)

தவளநன்னிறஞ்சேர்வெள்ளித்தனிப்பெருங்கிரியின்மீது
பவளமால்வரையொன்றுற்றபான்மைபோற்கபிலைமேவுங்
கவளவாரணத்தோலாடைக்கண்ணுதற்பிரானைநோக்கித்
துவளுநுண்மருங்குற்றேவிசொல்வளொன்றங்குமாதோ. (2)

தூயபூமணம்போல்வையத்துளவுயிர்தோறுமேவு
நாயகவநந்தகோடிஞாயிறுபோலச்சாலச்
சேயபேரொளிதானும்பாற்றிகழுமாலெனக்குநின்பான்
மேயவிச்சோதியேபோல்விளங்கொளியருளல்வேண்டும். (3)

எனவுரைத்திடுமவ்வேலையிலங்குபுன்முறுவல்செய்து
மனமுவந்துரைப்பாரெம்மான்மடமயிலனையாய்நீயு
மனவரதமுமென்போலவந்நற்பெறற்சோதியெய்த
நினைவுனக்குளதேலொன்றுநிகழ்த்துதுமினிதுகேண்மோ. (4)

உலவுதெண்டிரைசேர்வேலைசூழ்ந்தபூவுலகந்தன்னி
னலமுறவெவரும்போற்றுநறுங்களாவனமுண்டாங்கே
யலகிலாமகிமைவாய்ந்தவருட்குறியுண்டுசீர்த்தி
யிலகுநீட்சேபகங்கையெனுமொருதீர்த்தமுண்டால். (5)

அக்களாவனத்திலெய்தியரும்பவமனைத்துநீக்கு
மிக்கவந்தியிற்றோய்ந்துவிருப்புடனங்குத்தோன்றுங்

4. அநவரதம்-எப்பொழுதும்.
5. அலகு-அளவு.

தக்கவச்சிவலிங்கத்தைத்தண்மலர்கொடுபூசித்தே
யெக்குவலயமும்போற்றவியற்றுகிதவந்தான்மன்னே. (6)

பூதலத்திடைநீயெய்திப்புனிதமாதவஞ்செய்நாளிற்
காதல்கூருனதுநெஞ்சங்களிப்புறத்தோன்றிநங்கள்
கோதிலாவடிவந்தன்னிற்குலவுபேரொளிபோன்மிக்க
சோதியைத்தருதுமென்றான்சுருதிநூன்முடிவினின்றான். (7)

பனிவரைமடந்தைக்காங்கேபணிவிடைபுரிவானந்தத்
தனிமுதற்பெருமான்கங்கைதன்னைநாயகிபாலுய்த்தா
னனிபுவந்தவட்குச்சேமம்புரிதலானவிலைக்கங்கைக்
கினியநற்சேமகங்கையெனுமொருபெயருநல்கி. (8)

துன்னுதெண்டிரைசூழ்ந்தத்தொல்லுலகினைத்துமீன்ற
மன்றன்மாமலர்க்கொம்பன்னாண்மணாளனைவணங்கிமிக்க
நன்றிகொள்கருணைச்சேமநதியெனுமடந்தையோடு
சென்றனள்விருப்பமுற்றுத்திருக்களாவனத்தைநோக்கி. (9)

முசுவண்டினங்கள்கீதமுரல்களாவனத்துட்புக்கு
மாசிலீசானதிக்கின்மனமுவந்திடத்தாடேக்கித்
தேசுறுவலப்பாதத்திற்றிகழ்முழந்தாளிலேற்றிப்
பேசுமவ்வலப்பாதத்தின்பெருவிரனிலத்திலூன்றி. (10)

சென்னியின்மீதுகஞ்சத்திருக்கரமிரண்டுங்கூப்பித்
தன்னிகரில்லாவீசன்றனைத்தனதுளத்தில்வைத்துப்
பன்னெடுங்காலமந்தப்பனிவரையீன்றமுக்கட்
கன்னிமாதவஞ்செய்துற்றாள்களாவனந்தன்னின்மாதோ. (11)

6. [illegible] பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர்-தண்மைமலர்-தண்மலரென-மைவிகுதிகெட்டு நின்றது-தண்மை-குளிர்ச்சி.

8. பனிவரை - இமயமலை. 8. புரிவான் என்பதில்-வான்-வினையெச்சவிகுதி-புரிதவற்கு என்பதுபொருள். புரிதல்-செய்தல்.

9. தெண்டிரை சமுத்திரம்.

11. சென்னி-சிரசு கஞ்சம்-தாமரை மாது - ஓ - இரண்டும் அசைநிலை.

கலித்துறை.

சீலமேவுமெண்ணான்கறம்வளர்த்தவத்தேவி
கோலமாமலர்த்தாள்விரலூன்றுதல்கொளலாற்
சாலவாழ்ந்தவந்நிலத்தினின்றெழுந்துவந்தனளோர்
காலமும்புகழழிவிலாப்பாதலகங்கை. (12)

பெருந்தராதலமனைத்தையுமீன்றவெம்பிராட்டி
திருந்துபூங்களாவனத்திலிங்ஙனந்தவஞ்செய்யப்
பொருந்துமோர்தினத்தெம்பிரானங்கவள்புரியு
மருந்தவத்தினுக்கிரங்கியேதோன்றினனவண்முன். (13)

தேவிநின்னெதிர்தோன்றிநின்றிந்நிலத்திடைநீ
மேவியன்பொடுபுரிதவத்தினுக்குளம்வியந்தே
நீவிரும்பியதுணர்ந்தனம்பெறுகநீநினக்குத்
தாவிலென்சுயசோதிம்பாற்சோதிதந்தனமால். (14)

துன்னுநஞ்சுயவொளிக்கிணையாகியசோதி
யொன்றிநீயலங்கிருதையாயுற்றிடுதலினு
னன்றிசேர்தருமொப்பணையாளெனுநாம
மென்றுமேபிரசித்தமாகுகவுலகெங்கும். (15)

உறுதிசேர்மறைப்பொருளெனவுற்றிடுமனது
மறுவில்சோதிகொள்வடிவினுக்கிணையிலாமையினு
னறுமலர்க்கொடியனையசிற்றிடைத்திருநங்காய்
பெறுகநீயதுலாம்பிகையெனுமொருபெயரும். (16)

துன்னுவாரிதிசூழ்தருபுவிச்செலாந்துகடி
ரன்னைநீபிதாநானெனவுணர்தியாதலினான்
மன்னுபாரெலாமிரட்சணைபுரியவென்மநங்கே
தன்னைநேருமித்தலத்திடையிருக்கிசந்ததமால். (17)

என்றுநல்வரமளித்தனனளித்தவவ்வேல்லை
குன்றவில்லியின்றிருவுருவத்திடைக்குலவு

14. தாவில்-கேடில்லாத.

துணை நாம சாதியையகிகர் தரும்பேரொளிதுலங்க
நின்றதேவியைத் துதித்தனர்வானவர்நினைந்து (18)

கோச்சகம்.

அண்டமெலாமீன் றளிக்குமன்னையெனநீயிருந்தும்
பண்டொருநாளுற்றாய்ப்பணிவரையின்மாமகளாய்த்
தெண்டிரைப்பார்மேலுன் றிருவிளையாட்டாரறிவார்
துண்டமதிவேணியன்சேர் தூயவதுலாம்பிகையே. (19)

தூயமறைநாலுந்தொடர்தற்கரியபொரு
ளாயவுனையாமோவறியுந்தரமுடையே
நேயவடியார்தமதுநெஞ்சிலிருந்தன்னவர்தந்
தீயவினைதீர்த்தருள்செய்தேவிபதுலாம்பிகையே. (20)

முத்தொழிலும்வல்லமுதல்வியெனுநீபலநா
ளித்தரையிற்போந்தொளிபர்தமைப்போலரிய
மெய்த்தவஞ்செய்தாய்விளையாட்டினைக்கிதுவோ
வுத்தமியேமெய்ப்பொருளேயொப்பிலாநாயகியே. (21)

வேறு

எனநெடிந்திருமாலயனிந்திரன்
கனகமேரவிக்கடவுளர்யாவரு
மனமுவந்து துதித்தனர்மாற்றமொன்
றநகனைப்பணிந்தமபிகை கூறுவாள். (22)

வேறு.

மிருதுவாயவெண்மலர்த்திருவடிப்பெருவிதலார
கருதுபாதலத்திடையிருந்தெழுந்தவிக்கங்கைக்
கருளல்வேண்டிநல்வரமெனவனபுடன்வேண்டச்
சுருதியின்முடிவாகியவம்பிரான்சொல்லும். (23)

20. அதுலம் ஒப்பின்மை.

ஆவிபோலுயிரனைத்தினுநிறைந்தவுணவெயாராற
றேவிதீர்த்தமென்றேவருநதுதிசெயசசீர்தத
மேவியேவிளங்குகவுனதடிப்பெருவிலாற
பூவின்மேல்வருபாதலசங்கைசயெப்போதும். (24)

சீர்த்திமேவுமிக்கசங்கையிற்றோதானுஞ்சோதா
பார்த்திவத்தேவராயினுமபடி
ளார்த்தர்போற்றிமொன
தீர்த்தமாடுநற்பலனெலாமடைகுவா (25)

என்றுதேவிசொற்றசைநதுநன்
தொன்மைறவேணியனுலை
யொன்றுகூறவனீசி
மன்றவிவகுநிடசே (26)

பின்னராரியபாண்டியனென்றொ
மன்னனிததலமவநதுதா
பின்னுமாலயஞ்சிறப்புறவி
னுன்னையநநதிபபுன (27)

செய்குவானுளததனபுடை
மெய்குழாலெனமன
மைகுலாவியமேனியன
ருய்குவான (28)

அந்தவேலையிற்சேடியா
சிநதையன்புடனுதினம
வநதசேனைமெயம
கந்தமாமலா (29)

பின்னைநேர்தருமவணியா
கன்னியாமுலைமக்களித

துன்னுவாரிதிசூழ்ந்தவிந்தொல்புவிமிசையே
மன்னுசீர்த்திபெற்றித்தலத்திருந்திடும்வண்ணம். (30)

மேவுநலவரமருளெனவுரைப்பவவ்வேலை
யேவராயினுநின்னிடைப்புகுந்தவர்மண்ணில்
பாவம்யாவையுநீங்கியின்புறச்செலாப்பரவுந
தேவராகவன்னதிகநட்டிறநிலைக்குநீ. (31)

செங்கண்மாலயன்முதலோரன்றியுமெனச்செப்பு
சங்கமேவியாத்தானிப்பாற்றீர்த்தத்தா
னங்கமுற்றாயிமீட்டமுனையிப்பினைவிலைக்
கங்கைபோயெனக்கூட்டமாந்தங்கநந்தளத்தால். (32)

ஆங்குநீகவர்த்தநற்றியுனிநற்றவமே
திங்களேவர்வியன்றிருவுநற்காந்தனன்சேம
கங்கையநக்கிட்டசாகரங்காயினெனோடிலந்து
தங்கிளுளாமுந்தவர்பாங்கியத்தலத்தில். (33)

வம்பறுமலர்த்தொன்றையந்தொடைமுடிவணிந்த
நம்பராதனைநாயரனைவினற்சொற்கருதி
யுப்பமோதக்குலாமுலைகையுனும்பெயருடைய
வெம்பொட்புயநந்திபுனைவிடைக்கரத்திருந்தாள். (34)

மன்னுமித்தலமான்மியஞ்சிலமுனிவரர்சா
னின்னுமுண்டோவியம்புதுங்கேண்மினினிக்கெனவே
துன்னுதண்டுரைப்புவிபுகழ்சூதமாமுனிவ
னுனனுமைநிசாரண்யமாமுனிவருக்குரைப்பான். (35)

வேறு.

திருவுடைநந்திசேமநதிசங்கநதியெனவியந்துகிளத்துமூன்று
திருநதிசேர்ந்திடுதீர்த்தந்திரிவேணிதீர்த்தமெனச்செப்புவாராற்

34 வம்பு-மணம். 35. கேண்மினென் பதில்-மின்-முன்னிலை யேவற் பன்மை விகுதி.

கருதுறுமத்தீர்த்தமதிற்பிதிர் தேவிருடிகளைக்கருத்திஞடி
மருவுதருப்பணம்புரிவோரதிற்படிவோர்பெறும்பலனைவகுத்
துச்சொல்வாம். (36)

நலமேவுகதியிழந்துதீக்கதியையடைந்துநெடுநாளாவாடும்
பலகோடிபிதிர்களுநற்றதிமேசரத்தாம்பரமபதத்தைச்சேர்வார்
நிலமீதுமறையவரைச்சொல்புரிமாபாதகமுநீங்கியாங்கே [ல்.
புலவோரும்வியந்துரைக்கமிக்கபரிசுத்தரெனப்பொருந்துவாரா

எழுசீர்விருத்தம்.

அந்தநன்னதியிற்புனலெடுத்தன்னமாவது
கறிகளாவதுதான்
சிந்தையன்புற்றுச்சமைத்தொருமோரதிற்
றிருந்தளாவனத்திடையுதித்த
நந்திருச்சிவலிங்கத்திறுக்கதிநயப்
பொடுநிவேதனஞ்செய்து
புந்தியுண்மகிழ்ந்துபுசிப்பவர்பெறுவார்
புனிதசாயுச்சியபதமே. (38)

வேறு.

பேடுறுசித்திரைமாதப்பிறப்பெனும்புண்ணிய
தினத்திற்பெரியோர்யாரு
மாடுறுமம்மூவுலகத்திடையுளமான
சமுதலாமறுபத்தாறு
கோடிநதியொடுமருவிவந்திடுநிட்சேப
மெனக்கூறுந்தீர்த்தந்
தடும்வடதிசைதிரும்புமிடத்தின்மணிகரணி
யென்றோர்தீர்த்தமுண்டால். (39)

ணிகரணியெனச்சொலுமத்தீர்த்தமதிற்படிந்
தொருகவளவன்னத்தைத்
தணிவறுமன்புடனொருநாட்டானமியற்றுவ
ரென்னிற்சகத்தோர்போற்று

மணிகொள்குருக்கேத்திரமாமத்தலத்திற்
சென்றுமனத்தன்புகூர்ந்து
துணிவொடுநூறாண்டனதானம்புரிந்த
பலனடைந்துதுலங்குவாரால். (40)

கலிப்பா.

கைத்தலத்தின் மானேந்துங்கத்தனுவப்புற்றிருக்கு
மெத்தலத்தினுஞ்சிறந்தமெதன்பர் ராசித்தலத்தை
யததலத்தினுஞ்சிறந்ததாயிரம்பங்கென்னிலினி
யித்தலத்தின்மேன்மைவிரிதம்தன்னையுரைப்பதுவே. (41)

அன்னதிருக்காசியினுமதிசயிதுவெனப்பகர்வ
தென்னெனிலித்தலதிறந்தோர் ரததம்புண்ணியதீர்த்த
மன்னுதசைநரம்புசிவமண்டபமென்பிலிங்கமுயிர்
முன்னுசிவமாதிதனன்முனிவரர்சாளிகுநிசமால். (42)

ஒப்பிலாதிருநாமமபெற்றசருக்க
முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் 11-ச்கு விருத்தம் 341

ஆறாவது

சிவராத்திரி யுண்டான சருக்கம்—வீ.

கலிவிருத்தம்.

மாதவன்மலர்த்தவிசுறையும்வானவன்
றீதறுமடிமுடிதேடலுற்றநா
ளேதமில்சிவநிசியென்றுபேர்பெறு
காதையைச்சிறிதுநாங்கழறுவாமரோ (1)

தூயநான்முகத்தவன்றுயிலுமோரிரா
வாயிரஞ்சதுர்யுகமாகுமன்னவன்

42. முன்னுதல்-நினைத்தல்.

மேயகண்டுயில்செயும்வேலைமூழ்குமாற்
பாயவப்பிரளயந்தன்னிற்பாரெலாம். (2)

காதுமப்பிரளயகாலந்தன்னிலே
யேதமில்புவியெலாஞ்சுமந்தவெய்ப்பற
வாதிகூர்மம்விளையாடுந்தாண்மகிழ்ந்
தோதுமப்பிரளயசலத்துளுற்றரோ. (3)

அட்டநாகங்களுமவனிதாங்குமோ
ரெட்டுவாரணமுமவ்வெல்லைதன்னிலம்
மட்டிலாச்சலத்தினில்லாதுவலையிற்
றிட்டெனவெழுந்துபோய்ச்சேரும்வேதன்பால். (4)

உற்றிடுமவ்விராவொழிந்துதோன்றுறு
மற்றைநாட்கா[illegible]ல்லையம்யாவையு
நற்றயவொடுசிருட்டிப்பனுண்மலர்ப்
பொற்றவிசுறையுமப்புனிதவேதனே. (5)

அயனவனெண்ணினனகத்திலொன்றுநா
முயர்விழிமுகிழ்த்தபோதொடுங்கும்பாரெலாம்
வியனுறுநமதுகண்விழித்தபோதுதா
னயர்விலெவ்வுலகுமுண்டாகுமாதலால். (6)

வேறு

என்றுமுலகுக்கிறைவன்யாமெனநினைத்துத்
துன்றியவகந்தையதுதோன்றவதனாலே
யன்றவனியற்றியவனைத்துலகுநோக்க
வென்றிகொளனத்தின்வெரிந்மீதெழுதலுற்றான். (7)

அண்டமெவையும்மவனடைந்துவருமெல்லை
பண்டுதருதந்தையுயர்பாற்கடலினுப்பண்
கண்டுயில்புரிந்திடுதல்கண்டதிககோபங்
கொண்டனனவிண்டுமுகநோக்கியிதுகூறும். (8)

தடப்புவனமத்தனையுமீன்றதலைவன்யா
னடுத்துனெதிர்வந்தினிதுநிற்பதையறிந்துங்
கடற்குழியினீயுபயகால்களையுநீட்டிப்
படுத்திவணிருந்ததெனடாபகர்தியென்றான். (9)

அப்பொழுதுமாதவனனத்திறையைநோக்கித்
தப்பில்புவனத்தொடுசராசரமளித்த
மெய்ப்பிரமரெண்ணிலவர்வீந்திடிலெமக்கே
யொப்பரியவோர்திவசமாவதுணராயோ. (10)

எந்தவுலகத்தையுமிரட்சணைசெய்கின்ற
நந்தமலருந்தியிலநாளிடையுனைப்போல்
வந்தவதரித்தபிரமர்க்களவுமுண்டோ
விந்தவகையின்னமெனடாவறிகிலாயோ. (11)

இகழ்ந்தெமையுரைத்தனையெமக்குலகினீதா
னுகந்தவொருபிள்ளையெனவுற்றிடுவதாலே
புகன்றிடுநெடும்பிழைபொறுத்தனமனத்துன்
னகந்தையைமாற்றுமதியற்றசிறுபிள்ளாய். (12)

என்றரிவிளம்பவயனும்முறுவலெய்தி
நன்றசுரர்வாதைதருநம்புதல்வனானோ
னொன்றியதவங்குரிசில்சாபனுக்குன்னை
யன்றுபிறப்பித்தமார்க்கோனுறணைவனானாய். (13)

ஆதலினம்போனனைமாபிழையென்றோத
மாதவனுஞ்சிரிமலரோனைமுகநோக்கி
யோதருநமுந்தியிலுதித்தனையுன்னோ
தேதனதுபோனனைநீசொலியதென்றான். (14)

அந்தவமயத்தயனைக்குமுனமயாமு
னுந்தியிடைவந்தினிதுதித்தவதனானீ
தந்தையெனிலுன்றனவதாரமொருபத்தி
லுந்தையொருநானுமெனமாமெனவுரைத்தான். (15)

வேதனுரைசெய்திடவெகுண்டுநெடுமாயோன்
காதுமடல்கூர்திகிரிகைதனிலெடுத்தான்
ருதலரவன்பிரமதண்டமதெடுத்தா
னேதிருவருங்களவனத்தினிடையுற்ருர். (16)

அறுசீர் விருத்தம்.

பையரவசயனனுமவேதனுங்கொடியகணைதமுதற்பல
 படைகளேவி
வெய்யசமர்புரிநதனரேவியபடைகளழிதலும்பின்
 விரைந்தநேக
மையில்படைக்கலங்கள்சிருட்டித்தமர்செய்தனர்தமது
 வாளியோடு
செய்யவுருத்திரகணைதீககணைமுதற்பற்பலகணைகள்
 செலுத்தினரால். (17)

விடுத்தபலகணைகளையவ்வேறுபலப்பலகணைகள்
 வெய்திணைவித்
தடுத்தனரிவ்வாறுகொடுஞ்சமாபுரியக்கணைகளின்வெந்
 தழற்சுவாலை
யடுத்தளவிலாதபலவண்டமெலாந்தகித்திடக்கண்
 டஞ்சிவாடி
வடுத்தவிரிந்திரன்முதலாம்வானவர்யாவருங்கயிலை
 வரையுற்றரால. (18)

கறையணிகந்தாப்பெருமாசன்னிதியிலெய்தியடிக்
 கமலம்போற்றி
முறைபிடவவ்வேலைவைதவிலினியவருட்கடலெனுமெம
 முதலவனபோந்து
குறையுறுமாலயன்படைகள்யாவையுநீறெழவெரித்துக்
 குலவுஞ்சோதி
நிறையுமழறறம்பமெனவவ்விருவரிடைத்தோன்றி
 நின்றன்மன்னே. (19)

தம்பிடையிற்றோன்றிநின்றதழற்றம்பமேனிக்கியுளத்
தருக்குநீங்கி
விம்பிதமுற்றிதனடியாவதுமுடியாவதுகண்டோர்
மேலோரென்றே
யம்முகில்வண்ணனுமயனும்பேசியிசைந்தடிமுடியாங்
கறியவெண்ணிச்
செம்மையுறுமேனமுமன்னமுமாய்மண்விண்புகுந்து
தேடினால் (20)

மின்றிகழ்செஞ்சடைப்பெருமானடிநோக்கிமீள்வலென
விரைவுற்றாங்கே
சென்றநெடுமான்மருப்பாற்புவியிடந்தெண்ணருங்கர்லஞ்
சென்றுதேடி
யொன்றுமடிகாணாமலாடசேகரமுதலா
வோதுந்தூய
நன்றிமிகப்பெறுதலங்கள்பலகடந்துசெல்லுமந்த
நாளின்மாதோ. (21)

சித்தமொழிகடந்துநின்றசெழுஞ்சோதிவிராட்டுமிகச்
சிறப்புற்றோங்குஞ்
சுத்தமிகுமொருமறையோனெனத்தோன்றியேனமெனத்
தோன்றிநின்ற
வத்திருமாதவன்றனையேநோக்கியெவணேகுதிநீ
யறைதியென்று
மெத்தமனங்கனிந்துரைக்கமாயனவன்முகநோக்கி
விளம்புவானால். (22)

---

4. அட்டம்-எட்டு. அவனி-பூமி.
7. வெரிந்-முதுகு.
8. நாப்பண்-நடு.
9. தடம்-விசாலம்.
10. திவசம்-நாள். உபயம்-இரண்டு.
22. எவண்-எங்கு. விராட்டு-பிரமம்.

முண்டகமாமலருறையும்வேதனுக்குமெனக்குமிகண்
　　மூண்டவாற்று
லண்டமுகடுருவுமொளிமுடிதேடியவணடைந்தா
　　னடியையாலுங்
கண்டிடவீங்குற்றனன்யானிங்குறச்சென்றனவளவில்
　　காலமென்றான்
வண்டுளவத்தொடையணிமாயனைநோக்கியவனகைத்து
　　வழுத்துவானால். (23)

இப்படிநீயளப்பரியகாலந்தேடியுமிடைமட்
　　டெய்திடெய்த்தா
யொப்பரியவடிகாண்பதரிதரிதுவீணிலுழன்
　　றுறுவதுண்டோ
செப்புதம்பம்விராட்டினுயர்சுழிமுனைபினின்மலமாய்த்
　　திகழ்ந்ததாகு
மப்பெரியபரஞ்சோதியநாதிபுரந்தனிலிலிங்க
　　மாகிற்றன்றே. (24)

அவ்விலிங்கமூலகமுய்யவுதித்ததுவிராட்டுவிந்து
　　வமுதம்வீழ்ந்தே
செவ்விபெறுமனமொழிக்கெட்டாமன்முதலிறுதி
　　யின்றிச்செகத்துக்கெல்லா
மொவ்வருங்காரணப்பொருளாயுற்றதுநான்முகத்
　　தவன்பாலுன்பாலுற்ற
வெவ்வமுறுகருவமகற்றிடுமாறிங்ஙனமெழுந்த
　　திங்குமாதோ. (25)

அப்பொருளுக்களவில்லாவண்டமெலாமோர்சிறிய
　　வணுவாய்த்தோன்று

16. களவணம்-களாவணம்.
19. கறை-நஞ்சு.
24. அன்று-ஏ-அசைநிலை
25. எவ்வம்-துன்பம்.

மொப்பரியவடபொருளைமாயையினலறிய

லுழல்கின்றுயம்

மெய்ப்பொருளைத்திருக்காசிகாஞ்சிசிதம்பரமாரூர்

விளங்குங்கூட

லிப்பதியிலறிவுடையோர்தெரிசனஞ்செய்திடுவரஃ

திதுவாமன்றே. (26)

தோன்றிவருங்கற்பங்கடோறுநீயுமயனுகாற்

சுரும்புமொய்க்குந்

தேன்றிகழுஞ்செழுங்கமலமலருறைறபுஞ்சதுமுகனுஞ்

செருக்கினலே

யான்றவடிமுடிதேடியலைகின்றீரினியிவ்வா

றலையாவண்ண

மூன்றுபுகழ்மேவுநமக்கன்பினுடன்கூறுதும்யா

மொன்றுகேண்மின். (27)

மதிக்கரியகளாவனத்தில்வாழ்சோதியிலிங்கமதை

மனதிற்புந்தி

யுதிக்குமெனிலெளிதினுணர்ந்திடலாகுங்கருவமனத்

துதிக்குமெனிற்

றுதிக்குரியவிவ்விலிங்கங்காண்பரிதுநூறுகற்பந்

தருவினுலும

பதிக்குளயரநாதிபுரமடைந்தநச்சித்திடுதகாண்பாய்

பதநீயென்றான். (28)

அந்தவகைகமேவதியனுப்வநதவிரட்டனையினுட

னைறதலோடு

நந்தணிசெங்கரத்தவனங்கவனையுபசரித்து மொழி

நயந்துகூறி

வநதநெறிமீண்டுயமாபுரியிலடைநததுபால

வண்ணனென்று

மிந்துவனிசடையானை நெடுங்காலம்பூசனைசெய்
திருக்குமேல்லை. (29)

பானிறவன்னத் துருவாய்ச்சதுமறைநாயகன்வானிற்
பறந்துநீண்ட
வான்முகடெல்லாங்கடந்தேகிபுமுடிகாணாதுமிக
மனஞ்சலித்துத்
தானினியென்செய்துமெமைத்தந்தருண்மாதவனெடும்பா
தலத்துளேகி
யேனவுருவாயடிகண்டெய்தூறுமோவெனவயர்ந்தங்
கிருக்கும்போழ்தில். (30)

சோதிமயமகுடமிசைப்பல்பொருளுமிருக்கவினைத்
தொடர்ச்சியாலே
கேதகையுந்தமொறிக்கீழ்வரலுமப்பிரமன்
கிளரநோக்கி
மீதுயர்வானத்தினிலெங்கிருந்திவண்போந்தனையென்ன
விளம்பலோடு
மோதரியபேரொளியின்றிருமுடிநின்றிடறுறவீங்
குற்றேனன்னோ. (31)

எண்ணருங்காலங்கழிந்தவிம்முடிநின்றிறங்கியிவ
ணெய்தவென்று
பண்ணமையாரணற்குரைப்பப்பதறியவன்கேதகையைப்
பார்த்துக்கூறுங்
கண்ணனும்யானுஞ்சபதம்புரிந்திவொளியடியவன்றான்
காணப்போனா
னண்ணரியநெடுங்காலமுடிதேடியீங்கலடந்தே
னானுமன்னோ. (32)

ஆதலினான்முடியறிவதரிதறிந்தேனெனவொருசொல்
லறைதல்வேண்டு

29. எல்லை-காலம்.

மாதவனுக்கென்றிரப்பக்கேதகையும்பொய்வார்த்தை
வழுத்தல்யார்க்குந்
தீதெனவேபகரவயன்செயலழிந்தோர்க்குதவிசெயச்
செப்பினன்று
மீதுமறைகளுமொழியுமெய்ப்புகலக்கலைகளைதநன்றென்
றிலையந்ததம்மா. (33)

போதவனுங்கேதகையுந்தம்பநெறியேயுபய
புரியிற்போந்தே
நாதனடிகாணவெனப்பூசனைசெய்தேயிருக்கு
நளினச்செங்கண்
மாதவனையடைந்துமுடியுணர்ந்துவந்தேனெனக்கமல
மலரோனுங்கே
யோதினனக்கேதகையுமுண்மையிஃதென்றுபொய்ச்
சான்றுரைத்ததம்மா. (34)

கலிவிருத்தம்.

ஆயனுமறிவழிந்தயரும்வேலையிற்
றாயநற்சுதைதவனச்சோதிலிங்கத்து
ளேயதோரவடிவுங்காண்டிலையவல்லிதன
னாயகன்றோன்றினான்முகனைச்சீறியே. 35)

பொய்வசனம்புகன்றாய்புன்றொளொரு
செய்யபங்கயத்தவன்செய்ததீமையாற்
கையினையறுத்தனங்கசயிலாதவன்
வையகப்படைத்திடும்வண்ணமின்மையால். (36)

அப்புவின்மூர்த்திநஞ்சத்தியாகிய
மெய்ப்பெருமாலிடைவீரியம்பளித்

34. சான்று-சாட்சி.
35. சுதை-அமுதம் வெண்மை வண்ணம் நிறம் வண்ணமென்பதினிடை நின்ற னகரவொற்றுகெட்டது இடைக்குறைவிகாரம்.

தொப்பருநாபியி லுதித்துளாய்பெருந்
தப்பினுன்முன்னொருதலையுங்கொய்தனம். (37)

நாரவாரிதியிடைநம்முடைப்பெரு
வீரியத்தால்வருமிளிர்பொன்னண்டத்தி
லேருறுபிரமர்களெண்ணிலார்பிறந்
தாரெனமறையுரைததனுமுணர்ந்திலாய். (38)

இறந்துளபிரமர்களெண்ணிலாதவர்
செறிந்தவஞ்சனையுடைசசிறியவேதனே
யுறுந்திறற்சத்திரீர்மூர்த்தியாமுண்மை
யறிந்துகொள்வாய்திருவானைக்காவிலே. (39)

மறியைநேர்விழித்திருமாதுமேவிய
வெறிதிகிரிக்கரத்தேந்தலுந்தியா
நறியபங்கயத்தினீநாளுமவைகிய
தறிகிலையோதிருவரங்கந்தன்னிலே. (40)

என்றயன்றனைவெகுண்டேகுநீயிவ
ணின்றிடிற்பிழைவருமெனநிகழ்த்தியே
மன்றலங்கேதகைமலரைநோக்கிநீ
யொன்றிடாப்பொய்க்கரியுரைத்தபான்மையால். (41)

உரியதாய்க்கொள்கிலமுன்னைநீததனம
பரிவினுலெமைபபலகாலுமேபணிந
தரியபூசனைசெய்வோருன்னையணிந்திடி
லெரிநரகிடையுறக்கடவதென்றனன். (42)

நின்மலன்றிருவுளத நிரழ்ந்தநீந்தலாற்
பொன்மகள்கணவனுமகிழ்சசிபொங்கியே
சின்மயவடிவினிறறிகழ்செஞ்சோதியைப்
பன்முறைதுதிசெய்துபாவினுனரோ. (43)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஒருமாமணியினொளியேசரண
முயிருக்குயிராயுறைவாய்சரண

மருவாயுருவாயுறைவாய்சரண
மனுவுக்கனுவாமமலாசரண
மிருமாமறையின்பொருளேசரண
மெனையாள்கருணைக்கடலேசரணம்
பரிபூரணநாயகனேசரணம்
பரமானந்தாசரணஞ்சரணம். (44)

திருவெண்பொடிமேனியனேசரணந்
திகழ்சந்திரசேகரனேசரணங்
கருவாதையறக்களைவாய்சரணங்
கறைசேர்கண்டத்திறைவாசரண
மருவாரிதழிச்சடையாய்சரண
மனவாசகமெய்க்கரியாய்சரணந்
தருவானவர்தந்தலைவாசரணஞ்
சருமாம்பரனேசரணஞ்சரணம். (45)

கனகாசலவிற்கரனேசரணங்
கதிசேர்விடைவாகனனேசரண
மநகாசரணம்மபயாசரண
மரனேசரணம்பரனேசரணம்
பனகாபரணப்பதியேசரணம்
பவளாசலமேனியனேசரணஞ்
சனகாதியர்தங்குரவாசரணஞ்
சதுமற்புயனேசரணஞ்சரணம். (46)

அறுசீர்விருத்தம்.

அடியனேனறிவிலேன்செய்பிழைபொறுத்தருள்கவென்று
முடியடிமலரிற்சாத்தமுன்னவன்மகிழ்ச்சிகூர்ந்து
நெடியவன்றன்னைநோக்கிநீகற்பந்தோறுமிந்தப்
படியலையாதவண்ணம்பகர்ந்திடக்கேண்மோவென்றான். (47)

46. அநகம்-அகமின்மை.
பன்னகம்-பனகமெனநின்றது இடைக்குறைவிகாரம்,

நின்கலைதன்னிலொன்றெந்நேரமுமேனமாகி
யன்பொடுநம்மைப்பூசித்தடியில்வாழ்ந்திடுகவென்று
மின்புரைசடையான்கூறமிகமகிழ்வுற்றான்மாபோ
னின்புறயானுமிப்பேறெய்தவும்பெற்றேனென்றே. (48)

அன்றான்கருணையெய்தாதிருக்குமவ்வயன்வந்தென்பா
லொன்றியகருணைசெய்யுங்காலமுமுளதோவென்று
வென்றிகொண்மழுமானேந்துமிளிர்திருச்செங்கையெம்மான்
மன்றன்மாமலர்ப்பொற்றாண்மேலடியமுமரம்போல்வீழ்ந்தான்.

எண்சீர் விருத்தம்.

பெருவாழ்வேபோற்றியுணர்விலார்செய்யும்
பிழைபொறுத்துக்காத்தருளுமபெரியோய்போற்றி
யுருவாகியருவாகியுறைவாய்போற்றி
யுயர்கருணைப்பெருங்கடலாயுற்றோய்போற்றி
துரியாதீதத்தமருஞ்சுடரேபோற்றி
தொழிலைந்துமுடையபரஞ்சோதிபோற்றி
யருள்சேரொப்பனையுமைபங்காளாபோற்றி
யப்பனேபோற்றியெனப்பணிந்துநின்றான். (50)

கலிவிருத்தம்.

மறையவனிவ்வணம்வணங்கிநிற்றல்கண்
டிறையவன்றிருவுளமிரங்கிக்கற்பங்க
ளொறுமகங்கைதயினுநீதோய்வுறாதுநின
னுறுகலைகளிலொருகலைபொரன்னமாய். (51)

இருந்துநம்முடியிற்பூசிக்கவென்றுதான்
றிருந்தியவருளினாற்செப்பிப்பின்னரு
மருந்திறன்மாலையும்பார்த்தகங்கைநீர்
புரிந்தமைகெடவிவண்பொலிந்துதோன்றினேம். (52)

48. மின்புரையென்பதிற்புரை-உவமையுருபு-மின்போலுமென்பதுபொருள்.

மருவுமிக்கும்பமாதத்தில்வண்புகழ்
பரவுறுமபரபக்கத்திற்பண்பொடு
விரவியதிதிபதினான்கின்மேவியிவ்
விரவிடைத்துயிலுணவின்றிநீரரோ. (53)

பூசனைபுரிந்ததாற்பொருந்துமித்தின
மாசிவராத்திரியெனவழங்குமா
லாசிலாத்துயிலுணவின்றியர்ச்சிப்போர்
பேசுசாயுச்சியம்பெறுவர்திண்ணமே. (54)

புகலுமிச்சிவநிசிப்பொழுதிராப்பகன்
மகிழ்தருமூண்டுயிலின்றிமற்றைநாட்
பகலிடைத்துயிலிலாதிருந்தபண்பினோர்
தகவுறுமினியசாரூபஞ்சார்குவார். (55)

மலைவறுசிவநிசிததினத்தின்மட்டுமிந்
நிலைபெறுவிரதமேநினைந்தியற்றுவோர்
நலமுறுநம்முலகத்தினங்கணத்
தலைவராகுவரையஞ்சற்றுமில்லையால். (56)

இச்சிவராத்திரிவிரதமேவரு
மெச்சியவிரதம்யாவினுக்குமேலதா
மச்சமிலிவ்விரதத்தையாற்றுவோர்
கச்சமில்பவந்துடைத்தெமைக்கலப்பரால. (57)

என்றுரைத்தனன்மலரிருக்கும்வேதனு
மன்றலந்துளவணிமாலுமெம்பிரான்
றன்றிருவருளைநெஞ்சத்திலுன்னியே
துன்றியவுவகையாற்றுதிசெய்தாரரோ. (58)

அறுசீர்விருத்தம்.

ஐயனேபோற்றியெங்களகந்தைதவேர்களைந்தாய்போற்றி
மெய்யனேபோற்றிஞானமேனியாய்போற்றிவெற்பின்

57. கச்சம்-அளவு.

றையலோர்பாகாபோற்றிசச்சிதானந்தாபோற்றி
யுய்யுமாறருளுமுக்கணொருவனேபோற்றிபோற்றி. (59)

என்றுஙற்றுதிசெய்காலையெம்பிரான்கருணைகூர்ந்து
வென்றிகொள்படைகள்யாவும்விருப்புடன்வழங்கினானு
லன்றருகடைந்துதாளிலன்புடன்வீழ்ந்துபோற்றி
நின்றகேதகைகையைநோக்கிநின்மலனியம்புமன்றே. (60)

கைதையேநீபொய்ச்சான்றுகழறியுமிரந்தவாற்றாற்
செய்பிழைபொறுத்தோமொன்றுசெப்புதுமுனக்குநீதா
னுய்வகைகேண்மோவாமத்துமைக்குமைந்தருக்குமாவா
யெய்துதியென்றான்சென்றதிறைவிபாற்கைதைமாதோ. (61)

அம்மறையவனுமாலுமரனையோராண்டுபூசித்
தெம்பிறைமுடியிலன்னம்பதத்திடையேனமாகத்
தம்பிருங்கலையைவைத்துத்தம்பதஞ்சென்றுபுக்கார்
செம்மைசேரத்தலத்தின்மகிமையார்செப்பவல்லார். (62)

இத்திறஞ்சூதன்கூறவிருந்தவமுனிவர்போற்றிப்
புத்தமுதனையகாதைபுகன்றனசெவியிற்கேட்டு
வித்தகமுனிவயாங்கள்வியந்துளமகிழ்ந்தேமின்னு
மத்தலமகிமைகூறுகென்னலுமவன்சொல்வானால். (63)

சிவராத்திரியுண்டானசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 12-க்கு விருத்தம்-405.

61. மோ-முன்னிலையசை-வாமம் இடப்பக்கம் அழகெனினும் பொருந்தும்.

63. இருமை-பெருமை மைவிகுதிகெட்டு இணவெழுத்துத்தோன்றி இருமைதவ-இருந்தவவெனநின்றது.

ஏழாவது

கணபதிகுமரன்பூசித்த சருக்கம்.

நீ.—அகவல்விருத்தம்.

பொலங்கிரிபொருவத்தோன்றும்பொன்மதிற்கருவையென்னு
நலங்கிளர்பதியிற்சென்றூநற்சிவநிசியிற்றொண்டர்
கலங்கலின்மனத்துள்வைகுங்கயமுகத்தவனுஞ்செங்கை
யிலங்குவேற்குகனும்பூசையியற்றியசரிதஞ்சொல்வாம். (1)

வேறு

முடையிருக்குமளைறுகர்ந்தோனயனறியாத்திருவடியு
முருகார்கொன்றைத்
தொடையிருக்குமுடியுமுளோனைங்கரன்வேற்குமரனெனுந்
துகடீர்மக்கள்
புடையிருக்கமலையரசன்புதல்வியெனுமுதல்விவிருப்
பொடுதன்பாகத்
திடையிருக்கமகிழ்ந்ததிகவெழிலிருக்குங்கயிலையில்வீற்
றிருந்தான்மன்னோ. (2)

இருந்தவருட்கடலெனுமெம்மிறையவனையன்பினுட
னிறைவிநோக்கித்
திருந்துநலம்பெறுசிவராத்திரிவிரதமகிமையெலாந்
தெரியும்வண்ணம்
பொருந்தவெனக்குரைத்தருளென்றியம்பலுமவ்விமயமென
ப்புகழ்பெற்றோங்கும்
பெருந்தனிவெற்புதவுமிளம்பிடியின்முகநோக்கியங்குப்
பேசுவானால் (3)

எமதுசிவராத்திரியாமத்தினத்தின்மூவுலகத்
திடையேயுள்ள

2. அளை-தயிர்-முருகு-வாசம-தொடை-மாலை-புடை-பக்கம் இ
டை-ஏழாம்வேற்றுமை யுருபிடைச்சொல்.

வமலசிவசுயம்பிலிங்கதெரிசனம்பெற்றிடுகபெற
    லரிதாமென்னிற்
சமயில்சகத்திரசுயம்பிலிங்கதெரிசனம்பெறுக
    சயிலமீன்ற
குமரியெனுமடமயிலேபெறுவதரிததுவுமெனிற்
    கூறக்கேண்மோ. (4)

பரிவினுடனினியபிருதிவிலிங்கமுதலாய
    பஞ்சலிங்க
தெரிசனம்பெற்றிடுகபஞ்சலிங்கதெரிசனமேயெச்
    செகத்துமுள்ள
வரியசிவசுயம்பிலிங்கமனைத்தையுமேதெரிசித்த
    தாகுநன்மை
தருசிவராத்திரியெனுமத்தினஞ்சுயம்பிலிங்கதெரி
    சனம்பெற்றுள்ளோர். (5)

இக்கடல்சூழ்வியனுலகத்தெவரெனினுமவரேநா
    மியம்புமன்னோர்
மிக்கபுகழ்ச்சாரூபகதியடைவாரையமில்லை
    விளம்புமிந்தத்
தக்கசிவராத்திரிமான்மியமனைத்துமுரைப்பரிது
    தையாலென்றம்
முக்கணுடையெம்மிறைவன்மொழிந்திடக்கேட்டுளமகிழ்
    ந்தாண்முதல்விமாதோ. (6)

செகமுழுதுமீன்றவுமைககரனுரைக்கவறுமுகத்தோன்
    செவியிற்கேளா
வசமகிழ்வினொடுமறுநாள்வருசிவராத்திரிநாளி
    லவ்விராவிற்

6. தையல்-தையாலென-விளித்தற்கண்ணீற்றயனீண்டது.
7. கேளா-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு விணையெச்சம்; கேட்டு என்பது பொருள்.

றகவுறுமூன் றுலகினுஞ்சஞ்சரித்துவிரைவுடனெந்தத்
தலத்துமுள்ள
நிகரில்சிவலிங்கமெலாங்கண்டுபூசித்துவர
நினைத்தான்மன்னோ (7)

வேறு

பூமேலெந்தக்காரியமும்பொருந்தமுடிக்கும்வல்லமையா
னுமேசிறந்தோம்பெருவயிற்றோனமதுதமையனிவனுமெலன்
னுமேயெனவுநினைத்தனன்றேனருந்திவரிவண்டிசைபாடுங் ல்
தேமேவிதழிச்சடைப்பெருமான்றிருமுன்னெய்திச்செப்புவனு

நிந்தையறுநற்றாயசிவநிசிதானனைத்தினமுறலா
லந்தவிரவின்மூவுலகமனைத்தும்விரைவிற்சென்றெனது
சிந்தையுவப்பவவனுறையுமிலிங்கமனைத்துந்தெரிசனஞ்செய்
தெந்தவருவல்விடையருளென்றிசைத்தானவனுமீந்தனனால்.

வேறு

கருங்கடலின்முகட்டிடைநின்றெழுந்தவிளங்கிரணதிவா
கரன்போற்சோதி
தருங்கலவமயிலிவர்ந்துசிவநிசியவ்விரவிடையெச்
சகத்துமுள்ள
பெருங்கருணைச்சுயம்புலிங்கமனைத்தையுமேதெரிசிப்பா
ன்பெரிதுநாடிச்
சுருங்குமிடைக்குறமடந்தைமருவுகுகனதிகவனத்
தொடுசென்றானால். (10)

வேறு

மின்னவிரொளிகூர்செய்யவேற்படைக்குமரனென்னும்
பின்னவன்றனையிகழ்ந்தபெற்றியுஞ்செருக்குநோக்கி

10. தெரிசிப்பான் என்பதில்-பான் வினையெச்சவிகுதி தெரிசித்தற்கு என்பதுபொருள்.

முன்னவனென்னுந்தந்திமுகத்தவன் றனதுதாளை
பொன்னடிமனத்துள்வைத்துப்புரிந்தனனிட்டைமாதோ. (11)

உற்றபேரன்பானிட்டையுளூற்றுமவ்வேல்லைதன்னிற்
கற்றையஞ்சடையாண்மைந்தன்கண்டனன்கருத்திலெங்கும்
பற்றுசெஞ்சோதிவீசப்பற்பலகோடிங்கஞ்
சுற்றிடநடுவிற்றேன் றுஞ்சுயம்பெனும்லிங்கமொன்றை. (12)

நிட்டைவிட்டெழுந்துபோந்துநிகரிலாத்தனதுதாதை
மட்டவிழ்கமலப்பாதம்வணங்கிநின் றியம்பினூற்
றட்டறுநிட்டையாற்றித்தனதுளத்திடைத்தான்கண்ட
கட்டுறுசுயம்பிலிங்கக்காட்சியையவனுக்கம்மா. (13)

இயம்பலுங்கேட்டதாதையியம்புவானிட்டைசெய்து
வியன்பெறுகருத்தினீதான்வியப்புறக்கண்டலிங்க
மயன்றிருமாலுங்காண்டற்கரியதுன்னன்பாலந்தச்
சுயம்பிலிங்கத்தைநிற்குத்தோற்றுவித்தனமெந்தோன்றல். ()

தோமின்மூவுலகத்துள்ளசுயம்பிலிங்கங்கட்கெல்லா
மாமிதுமூலமிந்தவருட்குறியுறையுந்தான
நாமவிபுகழ்பெற்றோங்குஞானபாசுரமாமந்தச்
சேமமார்தலத்திற்சென் றுசிவனிசியதனின்மாதோ. (15)

பொருவறுசாமநான்கும்பூசனையியற்றிநீதான்
வருகவென்றுரைத்தான்மிக்கமனமகிழ்வுற்றுத்தந்தை
திருவடியிறைஞ்சிப்போற்றித்திகழ்தருமாருவென்னக்
கருதுவாகனத்திலாரோகணம்புரிந்தேகினூல். (16)

ஞானபாசுரத்திலெய்திநண் ணுநிட்சேபகங்கைத்
தூநறும்புனலின்மூழ்கித்துலங்குருத்திராக்கம்பூண்டு

13. தட்டு-குற்றம்.
14. வியன்-பெருமை.
15. தோம்-குற்றம்.
16. ஆரு-பெருச்சாளி ஆரோகணம் ஏறுதல்
17. தூ-சுத்தம் மானம்-பெருமை.

மானவெண்ணீறுசாத்திவாய்ந்தநற்பூசைக்கேற்ற
வானநற்பொருள்கள்யாவுமகத்திலுலமைத்துமன்றே. (17)

திடமொடுதனதுதூயசித்தமோர்வழிநிறுத்தி
யிடராறுக்ளவின்மேவுமிலிங்கத்தின்கீழ்பாலுற்று
வடதிசைநோக்கிப்பாரில்வைகியவிலிங்கமெல்லாம்
படிவமொன்றுற்றதென்னப்பாவனைபுரிந்துமாதோ. (18)

பன்னுமத்தலத்தின்மேவும்பாணிறவிலிங்கந்தன்னைத்
தன்னுளத்திடைத்தியானந்தான்புரிந்திருக்குமெல்லை
மன்னுமச்சிவலிங்கத்தின்மருங்குநான்கினுமேசூழ்ந்து
துன்னியேயிருந்தவம்மாதுலங்குபல்கோடிலிங்கம். (19)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தவளநிறங்கரியநிறஞ்செய்யநிறமுதலாச்
சாற்றுநானாவிதமாகியநிறங்கண்மருவி
நவமுறுவட்டஞ்சதுரமுக்கோணமுதலா
நவிலும்வடிவங்கள்பலபடைத்துமலைமயமா
யுவகையுறுசிலைமயமாயுளத்திலதிசயமே
யுற்றிடுபுற்றின்மயமாயோங்குமணன்மயமாய்ப்
புவனமிசையெவருமிகப்புகழ்தருமண்மயமாய்ப்
பொலிந்தனவற்புதசிவலிங்கங்கள்பலபலவே. (20)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

விரவுவைடூரியங்கோமேதகம்புட்பராக
மரகதந்தரளநீலம்வயிரமாணிக்கஞ்சோதி
பரவியபவளம்போன்றும்விளங்கினபகரவொண்ணாச்
சுருதிகள்புகழுமேலாஞ்சுயம்புலிங்கங்கள்கோடி. (21)

19. இருந்த-விளைமுற்று அன்சாரியை யின்றிவந்தது அம்மா அசை நிலை.

20. நவம்-புதுமை.

வேறு

எவ்வுலகங்களினுமமர்ந்திருந்தபலபலகோடி
யிலிங்கஞ்சூழச்
செவ்விபெறுமவ்விலிங்கத்திடையிருந்தசுவேதலிங்கத்
தினைக்கண்ணுற்றுக்
கவ்வையறுங்கிட்டைபுரிந்தன்பினுடன்முன்னமது
கருத்திற்கண்ட
வவ்வரியவிலிங்கமன்றேயிவ்விலிங்கமென்றுதன
தகத்தெண்ணி. (22)

கனிவகையுமலர்வகையுங்கமழ்தருசந்தனமுநறுங்
கலவைச்சாந்து
மினியபரிமளதூபதீபமும்பூசனைக்குரிய
வெவையுங்கொண்டு
நனிசிவராத்திரியிலொருநாற்சாமந்தொறுங்கருவை
நகரின்மேவும்
புனிதசிவலிங்கமதைதவிதிமுறைநேர்ந்தன்பினுடன்
பூசித்தானல். (23)

சங்கிருக்குங்குழைப்பெருமான்முதற்புதல்வனிங்ஙனம்
பூசனையியற்றி
யிங்கிருக்குமெல்லைதனின்மூவுலகத்துளதலங்க
ளெங்குந்தான்சென்
றங்கிருக்குந்தலமுழுதுங்கண்டுசிவலிங்கமொன்று
மவண்காணமற்
றொங்கிருக்குமலர்க்கடம்பன்மீண்டனனுளத்தி
டையாகுலமுற்றம்மா. (24)

மாமணிலாகுலமுற்றச்சிவராத்திரிநாளின்
மருவுநாலாஞ்
சாமமதிற்றிருக்கருவைத்தலத்திடைவந்தடைந்த
னனத்தலத்தில்வைகி

22. செவ்வி-அழகு- கவ்வை-துன்பம்
24. குழை-காது கொங்கு மணம் ஆகுலம் வருத்தம்

யேழுறுபல்கோடிலிங்கத்திடையிலங்கும்பார்வண்
ணலிங்கந்தன்னைக்
காமருபூசனையியற்றுமுன்னவனைப்பின்னவன்ற
ன்கண்ணுற்றானால். (25)

வண்டுமுரல்கடம்பணிதோட்குமரவேண்முன்னவனை
மகிழ்ச்சிகூரக்
கண்டுமிகவுயர்ந்தவனமபினுநமதுதமையனெனக்
கருத்திலெண்ணா [க்
கொண்டுசெருக்கொழிந்துபயபுரியெனுமத்தலத்தினிடை
குலவிவாழு
மெண்டகுபால்வண்ணலிங்கந்தனைப்பூசித்திடநினை
ந்தானிதயத்தம்மா. (26)

ஆய்ந்தசிவராத்திரியோர்சாமமுளதின்னுமென்னு
மமயந்தன்னில்
வாய்ந்தபெருங்குணநிதியாங்கணபதியையன்போடுமு
ன்வணங்கிப்பூசைக்
சேய்ந்தபலவகைப்பொருள்கொண்டிரவியெழுந்திடு
ங்காறுமிருந்துநூலபோற்
றேய்ந்தவிடைக்குறமடந்தைசேர்குமரப்பெருமான்பூ
சித்தான்மன்னோ. (27)

வேறு

இன்னணங்குமரவேளுங்கயமுகத்தெந்தைதானும்
பன்னருஞ்சிறப்பிற்பூசைபரிவுடனியற்றுங்காலை
யுன்னுமங்கவர்செய்பூசைக்குவந்தருட்குறிபினின்று
மின்னவிர்சடிலத்தெம்மான்றோன்றினன்விடையின்மீது. (28)

26 முரலல்-ஒலித்தல் எண்ணென்னுமுதனிலை செயவென்னும்
வாய்பாட்டு வினையெச்சமாய் நின்றது

27 அமயம்-காலம் காறு-அளவு

கையின் மான்மழுவுங்காளகண்டமுமொரு முக்கண் ணுஞ்
செய்யவேணியுமெண்டோளுந்திருமுகாம்புயமோரைந்து
மெய்யிலோர்பாகந்தன்னின் மிளிர்பசுங்கொடியுந்தோன்றத்
துய்யநற்புதல்வர்முன்னேதோன்றினன் றனனுன்மாதோ. (29)

மைந்தர்காள்கேண்மின் வேண்டும்வர நுமக்களித்துமீங்குச்
சிந்தையினுவந்தோநீவிர்செய்தபூசனைக்கென்றோதத்
தந்திமாமுகத்தெம்மானுந்தனிக்கதிர்வடிவேலேந்துங்
கந்தநாயகனுந்தந்தைகழலபணிந்தியம்புவாரால். (30)

அத்தவித்தலத்திலெய்திய நட்சிவநிசியிற்றூய
சித்தமுற்றிவ்விலிங்கதெரிசன ஞ்செய்தோர்யார்க்குஞ்
சுத்தமூவுலகத்துள்ள நயமாவிலிங்கங்கள்யாவும்
பத்தியிற்றெரிசித்தேதது பலனெலாந்தருகவென்றார். (31)

வேறு

அந்தவரமவர்க்கருளியெம்பெருமான்பின்னருமக்
கவரின்மூத்த
நந்தமதகயமுகத்தோன் றனைநோக்கிமைந்தவுனைக்
கருதினோர்க்குச்
சிந்துபுடைசூழுலகத்திடைச்சருவ காரியமுஞ்
சித்தியாகுஞ்
சந்ததமா தலினுனக்குச்சித்திவிநாயகனெனும்பேர்
தந்தேமென்றான். (32)

முருகனெனுமிளங்குமரன்முகநோக்கிமகிழ்ந்துலக
மூன்றுஞ்சென்று
கருதரியவவ்வுலகங்களிலுளலிங்கங்களெலாங்
கண்டுபோற்றி
வருகுவலோரிரவிலெணமனவீரத்துடனேகி
வந்தவாற்றா

32 சிந்து-கடல் சந்ததம் எப்போதும்
33 வருகுவல்-உயர்திணையாண்பாலொருமைத்தன்மை யெதிர்கால வினைமுற்று வருவேனென்பது பொருள்.

லொருபெயர்தந்தனம்வீரசன்முகனென்றெனவுரைத்தா
னுவமையில்லான் (33)

எனவுரைத்ததந்தைதனையிறைஞ்சிவடிவேற்குகவே
ளிசைப்பானெந்தாய் [று
மனதிடையோரையமெனக்குளதஃதென்னெனின்மூன்
மையஞ்சென்றங் [ர
கனமருவுலிங்கமொன்றுங்கண்டிலனென்முன்னுதித்தே
ன்கண்டுபூசித்
தனனிவன்மாலிங்கமதையேதுவிதற்கெவனெனக்குச்
சாற்றுகென்றான். (34)

ஐயமறவிவ்விலிங்கமேநமதுவடிவமென
வறிவுற்றைறந்து
கையனெமையன்பொடுபூசித்ததனுவித்தலத்தே
கண்டானீதான்
றய்யவவனினுமுயர்ந்தோனென்றுசெருக்குற்றதனுற்
றலங்குமூன்று
வையமெவற்றினுந்தேடிக்கண்டிலையாலேதுவிது
மதலாயென்றான். (35)

திருத்தகுமூவுலகனைத்துந்தேடியுங்காணுமலுளந்
திகைத்துநீதான்
வருத்தமடைந்தமைபுணர்ந்துகாட்டினமித்தலத்திடை
யிம்மாலிங்கத்தைக்
கருத்தினருள்சுரந்துநினக்கெனவுரைத்துப்பின்னரொ
ன்றுகழறுவொனுற்
பருத்தவரைச்சிலைப்பெருமான்றனதிருநற்புதல்வ
ரையும்பார்த்துமாதோ. (36)

34 பூசித்தனன் - உயர்திணையாண்பாலொருமைப்படர்க்கையிறந்தகாலவினைமுற்று பூசித்தானென்பது பொருள்.

கலித்துறை.

செம்மைசேர்தெரிசனமுமக்களித்தனஞ்சிறிது
மும்மைநேர்பவரொருவருமிலையெமையலலான்
மும்மைமாநிலத்திடையெனமொழிந்துருக்காந்தா
னெம்மைநாடொறுமன்பொடுபுரந்தருளிறையோன். (37)

கணபதிகுமரன் பூசித்தசருக்க
முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம்-13க்கு-விருத்தம்-441.

எட்டாவது

சிவராத்திரிவிரதவியல்புரைத்தசருக்கம்.

நீ.—அறுசீர்விருத்தம்.

நற்றவமகலாத்தூயநைமிசாரணியந்தன்னி
லுற்றமாமுனிவர்கேட்பவுயர்சிவநிசியின்மேன்மைப்
பெற்றிகளனைத்துமந்தப்பெரும்புகழ்க்கலைகள்யாவுங்
கற்றுணர்சூதன்சொன்னகதைசிறிதெடுத்துச்சொல்வாம். (1)

கலிவிருத்தம்.

சீதமாருவரிசூழ்செகமெலாம்புகழ்தருஞ்
சூதமாமுனிபதந்தொழுதுமாபதியெனு
நாதன்மேலன்பறுநைமிசாரணியம்வாழ்
வேதமாதவரெலாம்வினவுவாரொன்றரோ. (2)

சீலமேபெறுதிருச்சிவவிராவிரதமே
மேலதாந்தூயமாவிரதம்யாவற்றினுந்
தாலமீதென்றுநீசாற்றினாய்மேலதென்
றேலவேபகருதற்கேதுவென்னென்றனர். (3)

ஏதுவென்னென்றமாமுனிவருக்கினிதுவந்
தோதுவன்சூதன்முன்னொருதினந்தனினறுங

தாதுறுந்துளவனுஞ்சதுமறைக்கிழவனும்
காதுவெம்போர்செய்தார்கருவமேன்மேவிட்டோரார். (4)

விண்ணுளோர்யாவரும்வெருவுறக்கொடியபோர்
பண்ணுமவ்வேலையிற்பைங்களாகிழல்வா
முண்ணலங்கவர்செருக்கினையடக்குதமெனு
வெண்ணினன்றனதுகற்றிருவுளத்திடையரோ. (5)

எம்பிரானவ்விலிங்கத்தினின்றெரியழற்
றம்பமாய்நின்றனன்சாருமோர்நாளிடைக்
கும்புடன்றோன்றுபல்கோடிசூரியரெனப்
பம்புசெஞ்சோதியெவ்வுலகமும்பரவவே. (6)

அறுசீர்விருத்தம்.

கடிகமழும்பசுந்துளவத்திருமாலுமலரயனுங் கண்ணுற்றாங்கே
யடிமுடிதேடினர்காணுதுளமயர்வுற்றிருந்தனரா லந்தவேலை
பொடியணியுந்திருமேனிப்புனிதனவர்க்கெதிரிமை யோர்புடைசூழ்ந்தேதத்த
கொடியதிருவருள்சுரந்துசுயவடிவதொடுதோன்றி நின்றான்மன்னே. (7)

நின்றதனிப்பரம்பொருளவ்விருவரையன்பொடுநோக்கி நீர்தாமீங்கே
யின்றுதுயிலுணவுதவிர்ந்தெமதுதெரிசனம்பெறலா லிற்றைநாட்பேர்
நன்றிபெறுசிவநிசியாமித்தினத்தின்மாவிரத நயந்தோர்யாரு
மொன்றுவரெப்பாவமுந்தீர்ந்துயர்வுறுசாயுச்சியமென் றுரைசெய்தானல். (8)

5. எனு-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் என்று என்பது பொருள்.

ஆதலினாலிச்சிவராத்திரிவிரதமிகச்சிறந்த
　　தனைத்தினுள்ளு
மாதவத்தீரிவ்விரதந்தனையனுட்டித்திடுமியல்பும்
　　வழுத்தக்கேண்மி
னோதுமுதனாளடிசிலொருவேளையருந்திமன
　　வொருமையுற்றுத்
தீதில்சிவராத்திரியாமத்தினத்திலிரவியெழுந்
　　திடுமுன்மாதோ. (9)

பத்தியுடனேயெழுந்தாகமவிதியின்படிநதியிற்
　　படிந்துமேலாஞ்
சுத்திகொள்வெண்பொடிதிரிபுண்டரமாகத்தரித்துமிகத்
　　துலங்குமெய்யிற்
சித்தியளித்திடுமுருத்திராக்கமணிந்துணவொடுநித்
　　திரையகற்றி
யத்தினமற்புதமூலமானசிவலிங்கமதையா
　　தண்மாதோ. (10)

புற்றுமண்கோமயமுதலாகியவிலிங்கங்களையாதல்
　　பூசித்தேயன்
புற்றபிடேகம்புரிந்துகுங்குமஞ்சந்தனங்களப
　　மொளிருந்தூய
நற்றணிமாமலர்கனிகணறுந்தூபதீபமுத
　　னவிலத்தக்க
மற்றெலவையுங்கொடுசதுர்ச்சாமந்தொறும்பூசித்திடுக
　　மகிழ்ந்துமன்னோ. (11)

வருமறுநாடனிலருணோதயகாலம்புனல்படிந்து
　　மறுத்தீர்நித்ய

9. அடிசில்-சோறு.
11. கொண்டென்பது-கொடுவெனநின்றது செய்யுள் விகாரம்.

கருமவனுட்டானமுடித்துண் ணுஃமாதீங்தொறுமுட்
கனிந்திவ்வண்ணங்
தருபுனிதவபரபக்கச்சதுர்த்தசியிற்செயும்விரதந்
தன்னையிப்பாரிற்
பொருவருங்கேவலசிவராத்திரியெனத்தேர்ந்திடுபெரி
யோர்புகலுவாரால். (12)

மதிதொறுமிவ்விரதமனுட்டித்துவரலரிதெனிலோர்
வருடந்தன்னிற்
றுதிமருவுகும்பரவியபரபக்கச் சதுர்த்தசியிற்
கூறுமிந்த
விதிபெறுநல்விரதமனுட்டித்துவரல்வேண்டுமிந்த.
விரதந்தன்னை
யெதிரறுமகாசிவராத்திரிவிரதமெனப்புவியி
லிசைப்பர்மேலோர். (13)

வேறு

செப்புசிவராத்திரிவிரதஞ்சிரத்தையொடு
வற்சரந்தோறு
மிப்புவியின்மீதனுட்டிப்போரெல்லாவிரதப்
பலனுமுற்றுத்
தப்பின்மனத்தாளினைத்தவெல்லாந்தாமேயெய்தி
மறுமைதனி
லொப்பில்சிவசாயுச்சியமென்றுரைக்கும்பதமும்
பெறுவாரால். (14)

உவரார்கலிசூழ்புவியின்மிசையுயர்வானுலகத்
திமையவராற்
றவராற்புகழுமிவ்விரதந்தன்னையனுட்டித்
திடுதலின்றிச்

14. வற்சரம்-வருடம்.

சிவராத்திரியென் றுரைத்திடமித்தினத்திலனத்தைப்
புசிப்பவர்தா
மெவராயினுமற்றவரோநாயிறைச்சிதனையுண்
டவராவார். (15)

கலித்துறை.

சிறப்புறுஞ்சிவநிசியெனுந்தினத்தின்மாவிரத
மறப்பிலாமலன்புடனனுட்டித்திடமாட்சி
யுறப்பெறுதவர்பிறப்புநீளுலகிடையெந்தப்
பிறப்பினுங்கடைப்பிறப்பெனப்பேசுவர்பெரியோர். (16)

சிவராத்திரிவிரதவியல்புரைத்த சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம்-14-க்கு-விருத்தம்-457.

ஒன்பதாவது

பஞ்சலிங்கதெரிசனம்பெற்ற சருக்கம்.

நீ.—கலிவிருத்தம்.

நற்றுழாயணிநாதனும்வேதனுங்
கற்றைவார்சடையீசன்கருணையா
லுற்றபஞ்சலிங்கத்தைபுணர்ந்திடப்
பெற்றதோர்கதைபேசுதும்யாமரோ. (1)

வேறு

முந்தையொருநாளதனின்முண்டகநறும்பூ
வுந்தியிடைவந்துலகம்யாவையுமொருங்கே
தந்தபிரமன்றனியிருந்துநனிதானே
சிந்தையறவொன்றுளநினைந்தனன்வியந்தே. (2)

பங்கமறுமிப்புவிபடைக்குமுனிருந்த
தெங்கெவணிருந்துபினர்வந்ததிதுவென்று

சங்கையுறுநெஞ்சமொடுசார்ந்தனனறும்பூ
மங்கைபுணர்செங்கணெடுமாதவனிடத்தே. (3)

காமருபயோததியிடைப்பருவகால
மாமுகில்படிந்ததுகிடந்ததெனவைகித்
தாமரைநெடுங்கண்வளர்கின்றபுரிதன்றன்
மாமலரடித்துணைவணங்கியுரைசெய்வான். (4)

எண்சீர்விருத்தம்.

கறித்ததிரைப்பாற்கடலிலபாவுமோர்ந்து
கண்வளரும்பெருங்கருணைக்கடலேயிஞ்ஞான்
றுதித்ததெனதுளத்தினிடையையமொன்றென்
னுளத்துறுமவ்வையமதையொழிக்கும்வண்ண
மதித்துனதுசன்னிதிவந்தடைந்தேனிந்த
வையகமெவ்விடத்திருந்துவந்ததான்முன்
விதித்தவலைதிருந்ததுதானெங்குநன்கு
விளங்கவெனக்கருள்புரிதல்வேண்டுமென்றான். (5)

கலிப்பா.

மெய்யுற்றவேதன்விளம்புமொழிதான்கேட்டு
மையுற்றமேனியுடைமாதவனப்போதுநின்போ
லையுற்றநெஞ்சேனநிந்திலேன்யானுமினிப்
பையுற்றபூணணிந்தோன்பாலுற்றிடுதுமென்றான். (6)

கன்றால்விளவின்கனியுகுத்தமாயவனுங்
குன்றாமணங்கமழ்செங்கோகனகப்புத்தேளுஞ்
சென்றாரொருநால்வருக்குபதேசித்திடுவா
னன்றாலிருந்தோனமர்கயிலைநோக்கியரோ. (7)

பொங்குபுகழ்விண்ணோர்புடைசூழ்ந்தினிதிறைஞ்ச
விங்கிதயாழ்வல்லோரிசைத்தேதன்செவிமடுப்பப்

3. சங்கை-சந்தேகம்.
4. காமர்-அழகு. சாரியையிடைச்சொல்-பயோத்தி பாற்கடல் முகில்மேகம்.

பங்கமறவெவ்வுலகுமீன்றபசுங்கொடியோ
டங்கயிலைவீற்றிருந்தவண்ணலைக்கண்ணுற்றனரால். (8)

போற்றினார்சென்னிபுனைந்தாரடிமலரை
யேற்றினான்பைத்தமதுமனத்தெண்ணமதைச்
சாற்றினான்றோர்தமைநோக்கிநுங்கருத்தைத்
தேற்றுவாம்பின்னரொன்றுகேண்மினெனச்செப்புவனால்.

சித்துருவமாபுரமென்றோதுந்திருத்தலத்திற்
பத்தியுடனெய்திப்பசும்பூங்களாவனம்வாழ்
வித்தகமாலிங்கமதைவேண்டிமிரப்பூசைபுரிந்
தத்தலநீருற்றிடும்பின்சின்னாளினவனிறந்தான். (10)

அறுசீர்விருத்தம்.

சிந்தையினுவகைகூர்ந்துதிருநெடுஞ்செங்கண்மாலுங்
கந்தமார்செய்யபூம்பங்கயத்தவிசுறையுந்தேவு
மந்தமாதலத்திலெய்தியருட்சிவலிங்கந்தன்னைப்
புந்தியன்பொடுபூசித்துப்போற்றியங்கிருந்தார்சின்னாள். (11)

தேன்றிகழ்மலர்ப்பூஞ்சோலைச்சித்துருநகரத்தன்றோ
ரேன்றபத்தியினாற்பூசித்தினனமிருக்குங்காலை
யான்றமூவுலகுமீன்றவதுலசுந்தரியினோடு
தோன்றினனவர்முன்னந்தச்சோதிலிங்கத்தினின்றே. (12)

கலிவிருத்தம்.

பாடினார்நற்பரவசமாகநின்
றாடினார்மனத்தன்பிற்புளகமெய்யம்
மூடினாரிருமுண்டகத்தாள்சிரஞ்
சூடினார்மெய்த்துதிபுரிந்தாரரோ. (13)

பூங்களாநிழற்புங்கவனப்பொழு
தோங்குமிப்புவிக்கோர்முதலாகிய
பாங்குசேர்திருப்பஞ்சலிங்கங்களை
யாங்கவர்க்குமெய்யன்புடன்காட்டுவான். (14)

அறுசீர்விருத்தம்.

மருவுதென்றிசையிற்புன்னைவனத்துறயிவ்விலிங்கம்
பிருதிவிலிங்கமப்பிலிங்கமாம்பிரவனத்து
ணிருதிதிக்குறயிலிங்கநிகரிலாத்தேயுலிங்கங்
கருதரும்புகழ்சேரிந்தக்களாவனத்துறையிலிங்கம். (15)

வாயுவின்றிசையில்வில்வவனத்துறயிவ்விலிங்க
மேயுநற்புகழ்கூர்வாயுலிங்கமதாகுமிந்தத்
தூயசீர்வாயுத்திக்கிற்றோன்றயிப்பலாசக்கானி
னேயமுற்றுறையிலிங்கநிகரிலாகாயலிங்கம். (16)

காதலிற்காண்மினென்றுகாட்டினனுரைப்பானிந்த
மேதகுபஞ்சபூதவிகாரமாகியபாரெல்லா
மாதியிறவோன்றயிந்தவைந்திலிங்கத்தினினிங்
கோதியவிவற்றினுள்ளேயொடுங்குமந்தத்தின்மாதோ. (17)

செப்புமற்றையலிங்கங்கள்சிததுருவானவிந்த
வொப்பறுசோதிலிங்கநதனினுதித்திடுமொடுங்குந்
தப்பறமுதலிலீற்றிற்சாற்றுமிவ்விலிங்கந்தானே
யெப்புவிகளுக்குமூலமெனவுணர்ந்திடுகமாதோ. (18)

என்றுதானெம்மான்கூறவிருவருந்தமதுநெஞ்சத்
தொன்றியேயெழுந்துபொங்குமுவகையங்கடலுண்மூழ்கி
மன்றவக்கடவுக்காங்கேசராசரங்களைக்காணுர்வாசக்
கொன்றையஞ்சடையான்பொற்றாள்பணிந்திதுகூறலுற்றார்.

நாதவித்தலத்திற்போந்துநாயிநுமேவுமிங்கு
மேதகுஞானம்பெறறோமவிளம்புதற்கரியபொல்லாப்
பாதகமொனினுமிந்தப்பதியிலடையவடங்கொர்யாருங்
கோதறுஞானமெய்தத்திருவருள்கொடுத்தியென்றார். (20)

19. மன்ற-தேற்றப்பொருளுணர்த்திநின்ற தேரிடைச்சொல்.

இரந்தவன்னவருக்கந்தவரமதையினிதுநல்கிக்
கரந்தனனிருந்தானந்தக்கருணைமாலிங்கந்தன்னு
ணிரந்தரமடியார்தங்கணெஞ்சிடைவைகியன்னா
ரரந்தைநோயகற்றிக்காக்குமதுலசுந்தரியோடம்மா. (21)

எண்சீர்விருத்தம்.

தக்கபெருந்தவமுடையீருரைப்பதுமின்னுந
தனிக்களாவனப்பெருமான்சரிதங்கேண்மின்
றெக்கணதிக்கினிலரையோசனைத்தூரத்திற்
றிகழ்நாகசுனையெனுநற்றீர்த்தமேவு
மிக்கசெழும்புன்னைவனத்திடைமாலோடு
விளங்குருவந்தெரிசிப்பான்விரும்பிமுன்னாண்
முக்கணுமையவண்முனிவர்சங்கபதுமர்
முதியவருந்தவமதனைமுயலுநாளில். (22)

அங்கவர்செய்பெருந்தவத்துக்கிரங்கியேதா
னருமைபெறுதனதுதிருவுருவந்தன்னிற்
செங்கமலவிழித்திருமால்வடிவங்காட்டிச்
சிந்தையுவந்திடக்கருணைசிறப்பநல்கிப்
பங்கயில்கோமதியெனும்பேர்படைத்துமேவும்
பசுங்கொடியினொடுகருவைப்பதிப்பால்வண்ணன்
சங்கரநாரணனெனும்பேரதனைப்பூண்டு
தனிப்பிருதிவிலிங்கமெனத்தானுற்றானல். (23)

திருவுலவுமித்தலத்தினிருதிதிக்கிற்
சிவகங்கையென்னுமொருதீர்த்தத்தோடு
மருவுமுக்கால்யோசனைத்தூரத்திற்சூத
வனமெனுமோர்தலமுளதம்மாதலத்திற்

21. நிரந்தரம் எப்போதும்-அரந்தை துன்பம்.
22. உரைத்தும்-சொல்வோம் தும்விகுதியெதிர்காலங்காட்டி நின்றது.
24. சூதவனம்-மாவனம்.

பொருவறுசோலன்வளவன்வழுதியென்னும்
புகழ்பெறுமூவேந்தருமோர்போதுதங்கள்
பெருவளநாட்டெல்லைகாரணமதாகப்
பெருஞ்சமரம்புரியநினைத்திடமொர்நாளில். (24)

அவ்வரசர்தமக்குநடுநிலைமைதானுற்
றருளுடனவ்வெல்லைவழக்கதுதீர்த்தன்னோர்
வெவ்வியதோரிகலகற்றிப்புரந்தவாற்றான்
மேன்மையுறுமத்தியத்தனெனும்பேர்பெற்றுச்
செவ்விதிகழகிலாண்டேசுவரியென்னுந்
திருநாமம்படைத்தபரதேவிதன்னோ
டெவ்வுலகும்புகழ்தருமப்பிலிங்கமாக
விருந்தனன்பல்வரமடியார்க்கீந்துமாதோ. (25)

இலகுபெரும்புகழ்பரவும்வாயுத்திக்கி
லின்பமுறுமோரைந்துகுரோசந்தன்னில்
விலகருஞ்சீர்வில்வவனமென்றுகூறும்
விசேடதலமொன்றுளதால்விளங்குமந்தத்
தலமதின்முப்புரவசுரர்தம்மைவென்று
தங்குமயர்வறவாயுலிங்கமாக
வுலவுதிரிபுரத்தீசனெனும்பேர்பெற்
றுவந்திருந்தான்சிவபரிபூரணியோடம்மா. (26)

சீருறும்வானவருமுனிவரும்பல்கோடி
சித்தரும்வந்தனுதினம்பூசித்துப்போற்றும்
பேருளவவ்வில்வவனத்தலத்தின்வாயுப்
பெருந்திசையிலோரைந்துகுரோசந்தனிற்
கோரைநதிதேவிநதியெனப்பேர்வாய்ந்து
குலவுமிருநதிநடுவிற்குறைதீர்மேன்மை

26. குரோசம் கூப்பிடுதூரம் ஆல்-அம்மா இரண்டும் அசைநிலை யிடைச்சொற்கள்.

சாருமெழிற்பலாசவனமென்றுந்தேவ
தானமென்றுங்கூறுகின்றதலமொன்றுண்டால். (27)

தேவியுமைபண்டொருநாட்டன்னைநோக்கிச்
செய்ததவத்தினுக்குவரஞ்சிறப்பநல்கிக்
காவிரிநன்னாடனுயர்வழுதியாவி
கவரும்வகையுய்த்தவிடக்கலையைநீக்கி
மாவியனச்சாடைதவிர்த்தவனென்றோது
மாண்புறுபேர்தரித்துவெளியிலிங்கமாகத்
தாவில்புகழ்மேவுதவம்பெற்றாளென்னுந்
தையலுடனிருந்தனனத்தலத்தின்மாதோ. (28)

கிருபைநதிமுதலியபன்மூன்றுதீர்த்தக்
களர்பெருமைவாய்ந்துவிராட்டினுக்குமேன்மை
மருவுசுழிமுனைத்தானமாகியோங்கு
மகிமைபெறுமிக்கருவைத்தலத்திலென்றும்
பொருவறுமொப்பனையெனுமம்பிகையினோடு
புவியனைத்தும்புகழ்சேதுவிலிங்கமாகத்
திருவடிவந்தனைக்கொடுவீற்றிருந்தானெம்மான்
சீர்த்தியுரைத்திடவல்லார்செகத்தில்யாரோ. (29)

பஞ்சலிங்கதெரிசனம்பெற்றசருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 15-க்கு விருத்தம்-486.

28. விடம்-நஞ்சு கலை ஆடை நஞ்சு ஆடை நச்சாடையென நின்றது.

பத்தாவது

பாலவண்ணர் திருநாமமுண்டான சருக்கம்—தி,

அகவல் விருத்தம்.

கருப்புவின்மதனைக்காய்ந்தகண்ணுதற்பெருமான்றன்னை
விருப்புடன்பரவியேத்தும்வியன்கவிக்காகமுன்னாண்
மருப்பொலிகளாவனத்தில்வயங்குபால்வண்ணனென்னுந்
திருப்பெயர்படைத்தகாதைதெரிந்தவாறெடுத்துச்சொல்வாம்

காதலிற்சுரரும்யாமுங் கடல்கடைந்ததனிற்றோன்றுங்
கோதறுமமுதெமக்குக்கொடுத்திலர்தாமேயுண்டு
மாதிரத்திமையோர்நம்மைவஞ்சித்தாரெனவன்னோர்பால்
மோதமர்புரிவான்சென்றார்முரணுடையவுணரெல்லாம். (2)

சென்றுபல்காலம்வெம்போர்செயதனிமையோர்தம்மை
வென்றிலர்சமரஞ்செய்துமெய்யிளைத்தனரேயன்றிக்
கன்றியமனத்தராகிக்கடவுளர்தம்மைவெல்வா
னொன்றியவுபாயம்யாதென்றுளத்திடைநினைத்தார்மன்னோ ()

ஓங்குநங்குரவன்றன்பாலுற்றுநாமுரைத்துமென்னி
னீங்குநங்குறையீதல்லானினைவுவேறிலையென்றுன்னி
யாங்குநற்புகர்பாலெய்தியவனடிக்கமலஞ்சென்னி
தாங்கினருரைக்கலுற்றார்தம்மனக்கருத்தைமாதோ. (4)

எம்மைவஞ்சித்துமுன்னமின்னமுதுண்டவாற்று
லம்மவென்றனரவ்வானோர்தோற்றனமவர்க்குநாமால்
வெம்மைசேர்சமரிலந்தப்பகைஞராய்மேவும்விண்ணோர்
தம்மையாம்வெல்வானையதண்ணருள்புரிதியென்றார். (5)

அங்கவர்தம்மைநோக்கியறைகுவன்றவத்தினோலோர்
பொங்குபாற்றடமமைத்துநுமக்கப்பால்பொருந்தவூட்டித்
துங்கவெஞ்சமரிலந்தச்சுடர்முடியிமையோராற்றல்
சிங்கவுற்றழியும்வண்ணந்திறனுமக்களித்தும்யாமால். (6)

6. ஆற்றல்-வலிமை. சிங்கல்-கெடுதல். அளித்தும்-கொடுப்போம்.

திடமொடுநீவிர்சென்றுதிருத்தவம்புரிதற்கேற்ற
விடமதுநோக்கிவம்மினெனவுரைத்திடலுமன்றோர்
புடவியெங்கணுமேதேடிப்பொருந்துறுமிடமீதேயென்
றடர்களாவனத்தைநோக்கியாங்குவந்துரைத்தார்மன்னோ. (7)

தள்ளருந்திறல்கூர்வெய்யதானவருரைக்கக்கேளா
வுள்ளுவந்தவரோடந்தவுயர்களாவனத்தையெய்தி
யொள்ளியகருணைச்சோதியிலிங்கத்தின்முன்னருற்று
வெள்ளிசெய்தனனற்பன்னுண்மிக்கநற்றவந்தான்மாதோ. (8)

வேறு

கொடியபெருந்திறன்மருவுமவுணர்திருமுடியின்மிசைக்
கொள்ளுஞ்செய்ய
கடிகமழ்பங்கயசரணக்குரவனெனப்புகழ்பெறுமக்
கவிதான்செய்யு
நெடியபெருந்தவமதனுன்மகிழ்வுறவந்துதித்ததவ
ணிகரின்மேன்மைப்
படிபுகழும்படிகிரணம்படியுமணிப்படியுடனோர்
பாற்றடாகம். (9)

சாற்றுறுமவ்வேலைமகபதிமுதல்வானவர்முன்னந்
தமக்குப்போரிற்
றேற்றதயித்தியரமரிற்சயம்பெறுவான்றவம்புரிந்து
துலங்கவாங்குப்
பாற்றடமொன்றமைத்துளனவ்வவுணர்குருவெனக்
கடல்சூழ்பாரில்யாரும்
போற்றுதவமுனிவரெலாம்புகழ்தருநாரதமுனிவன்
புகலக்கேட்டார். (10)

அடலுறுமவ்வவுணர்குருவரியபெருந்தவமியற்றி
யதனால்வந்த

8. கவி-சுங்கன். புகர்-சுக்கிரன். குரவன்-ஆசான்.

தடமதனினிறைந்தபயந்தனையவுணர்நுகர்வரெனிற் சமரஞ்செய்வான்
றிடமொடுவந்திடுவரவர்தமையாம்வென்றிடலரிதென் செய்வேமென்று
கடவுளர்யாவருமனதிற்கவலைநனியடைந்து திருக்கயிலைபுக்கார் (11)

பயிலுமொருநான்மறையுங்காணரியமகிமைமிகப் படைத்தநீல
மயிலொடுபொன்மலையொருவெண்மலைமின்மிசை யிருந்ததெனமாசில்லாவோர்
கயிலைதனில்வீற்றிருந்ததனிப்பொருளையுளத்தொடு கண்களிப்பக்கண்டு
வெயில்விடுபொன்முடிமிசையவ்விறைவனடித்துணை மலரைவிரும்பிச்சூடி (12)

படர்திரைவாரிதிவிடமுண்டெமைப்புரந்தவாரமுதே பன்னூலானுந்
தொடர்வரியதனிப்பொருளேசுகநிலையேகுணமலையே தொண்டர்யாரு
மிடரெனுமக்கடலின்விழாதெடுத்தாண்டவருட்கடலே யென்றுநீங்கா
வடர்பவநோயினையகற்றுமருமருந்தேயெனத்துதி செய்தமறைவர்மாதோ (13)

கலிப்பா

தூயதவஞ்செய்துபுகர்தோற்றுவித்தான்பாற்றடமொன்
றுயதடத்தின்பாலருந்துவரேல்வாளவுணர்
தீயசமராற்றிச்செகுப்பாரெமைக்கருணை
நாயகவுன்றாளேசரணமெனநாமடைந்தேம் (14)

11. புக்கார்-என்பதன் முதனிலை விகாரபட்டு இறந்தகால முணர்த்திநின்றது புகுந்தாரென்பது பொருள்-பயம்-பால்

என்றமரர்கூறவிறையோனதுகேளாக்
குன்றனையதிண்டோளவுணர்கொடுஞ்சமரால்
வன்றுயரெய்தாமேபுரத்துமியாம்வானவர்காள்
சென்றிடுமினும்முலகென்றெம்பெருமான்செப்பினான் (15)

எம்பெருமான்சொன்னமொழிகேட்டிதயமகிழ்ந்
தும்பர்செழும்பொன்னாடடைந்தாருவந்ததன்பின்
ணமபுயிமையோர்தங் நுறைமுடிப்பாணங்கையமர்
செம்பவளமெய்யானினைத்தான்றிருவுளத்தில் (16)

பத்தர்பணிந்தேத்தும்பசும்பூங்களாவனத்திற்
சுத்தமுறுஞ்சோதிச்சுயம்பாமருட்குறிநின்
றுத்தமஞ்சேர்திவ்யவொருபுருடன்போலெழுந்து
புத்தமுதவாவியிடையேபுகுந்தனனால் (17)

அங்கதனிற்றோய்ந்தெழுந்தானவ்வேலையெம்பெருமான்
பங்கமிலாமேனிவிளங்கியகாற்பான்மயமாய்த்
துங்கமுறுமத்தீஞ்சுவைப்பாற்றடமதுதான்
றங்குமொருநன்னீர்த்தடமாயிருந்ததுவே (18

தெள்ளுதிரைப்பாற்கடலின்முன்னோர்தினமதனி
லொள்ளியவெண்டிங்களுதித்ததங்கெழுந்ததுபோற்
றள்ளரியமேன்மைத்தடத்தினிடைத்தான்மூழ்கி
வெள்ளைவடிவத்தோடெழுந்தான்வெளிப்படலும் (19)

கலிவிருத்தம்.

சீர்த்தவத்தால்வருசிறந்தபாற்றட
நீர்த்தடமானதுநிகரில்பாலினாற்
போர்த்தமெய்யுடனொருபுருடனிற்பதும்
பார்த்தனன்சுங்கனோர்பார்வையாலரோ (20)

நோக்கியப்புருடனைநொய்தினிங்ஙன
மாக்கினனிங்கிவனுவிசென்றிடத்

தாக்குதுமிவனை யாமெனா முதன் மனத்
தூக்கினனெழுந்தனனோடினனரோ (21)

தாங்கருஞ்சினத்துடன் றன்னைத்தாக்குவா
னோங்குவந்திடுமவற்கஞ்சியோடல்போற்
றீங்கிலப்புருடனுஞ்சிரித்துவேகமா
யோங்குமக்களாவனை நோக்கியோடினன் (22)

ஈடினன்மறைப்பிரானிங்ஙனோடலு
மோடினன்பின்றொடர்ந்துசனன் கண்டிலன்
றேடினனெங்கிவன்சென்றுளானெனா
வாடினனக்களாவனத்தினின்றரோ (23)

அக்களாவனத்திடைபயிலரன்னவன்
றொக்கவெண்கலைமதிநிகருஞ்சோதிகூர்
மிக்கநல்வடிவொடுவிளங்கித்தோன்றுறுந்
தக்கவோரருட்குறிதனைக்கண்டானரோ (24)

ஆசிரிய விருத்தம்.

வாய்ந்ததவத்தால்வருபாற்றடமதனி
லொருபுருடன்வந்துபுகருத்
தோய்ந்தனன்பால்வடிவமுடனெழுந்து
களாவனம்புகுந்தான்றொடர்ந்துந்தோன்று
தேய்ந்தவனத்திடைமறைந்தானபானிறமு
ற்றருட்குறியொன்றிருந்ததிங்கே
யாய்ந்தபுனற்றடமாயிற்றத்தடங்கா
ரணமெவனென்றையுற்றானல் (25)

இங்கிதனைநிட்டைபுரிந்தறிதுமெனக்
கருதியங்கியற்றுங்காலைப்
பொங்குதிறற்புருடனெனப்போந்துபாற்றட
த்தினிடைபுகுந்துவாவி

23. ஈடு-உவமை, உசனன்-சுக்கிரன், அரோ-அசைநிலை

தங்குபயங்கவர்ந்துகளாவனத்திடையி
வ்வருட்குறியாய்ச்சயிலப்பாவை
பங்குறுமெம்பெருமானையிருந்தனனென்
றறிந்தனனப்பளிங்குமாதோ (26)

கலிவிருத்தம்.

இனிதங்குணர்வுற்றவணெய்தியவோர்
புனிதபபெறுமற்புதலிங்கமதை
பனிதங்கியபன்மலர்கொண்டுபெருந்
தனியன்பொடுபூசனைசெய்தனனால் (27)

இயல்போடுதனிக்கனியிங்ஙனமங்
குயர்பூசைபுரிந்திடபோதொருநா
ளயன்மாலறியாதவெமானவன்முன்
சுயமாவடிவத்தொடுதோன்றினனே (28)

எங்குந்திகழும்பிறைதோன்றலுமே
பொங்குந்தனியன்பொடுகண்டுமையோர்
பங்கன்பதபங்கயமாமலரைச்
சங்கன்பரவித்துதிசெய்தனனே. (29)

துனிதீரருமைச்சுருதிப்பொருளே
கனியேயமுதேகருணைக்கடலே
பனிமால்வரையீன்றபசுங்கொடிசேர்
தனிமாமுதலேசரணஞ்சரணம் (30)

கொலைவாரணமாவுரியாய்குளிர்வெண்
கலைவாண்மதிசேர்சடையாய்கனமா
மலைவார்சிலையாய்வரதாவிமையோர்
தலைவாவெனையாள்சரணஞ்சரணம் (31)

26. பளிங்கு-சுக்கிரன்
29. தனி யொப்பின்மை

எனறேதுதிசெய்திடவெம்பெருமா
னன்றேயுணதன்புநயந்தனன்முன்
குன்றாவினைவேதத்துக் கூறுகநீ
யின்றேவரமீகுதுமென்றனனால் (32)

சொல்வானுயர்சங்கனருஞ்சமரில்
வல்வானவர்தம்மையவாளவுணர்
வெல்வான்வரமீயெனவேண்டலும்ம
நல்வான்மதிசேர்சடையானவில்வான் (33)

எப்போதிமையோரமையேகருதா
ரப்போதவாதம்மையருஞ்சமரிற்
றப்பாதுவெல்வாருயர்தானவரென்
றெப்போதரியானுரைசெய்தனனால் (34)

அகவல் விருத்தம்.

அத்தனுரைசெயப்புகர்பின்னரும்பகர்வானென்றவத்
தாலமைந்தசாய
வித்தடஞ்சுக்கிரதீர்த்தமென்றுநாம்பாலுடனுற்
றிடலான்மிக்க
சுத்திகொள்பால்வாவியென்றும்புருடனெனவந்திதினீ
தோய்ந்தவாற்றால்
வித்தகமகாபுருடதீர்த்தமென்றும்பெயர்படைத்து
விளங்கல்வேண்டும் (35)

இன்னமுதத்தடம்படிந்துன்றிருமேனிவெண்ணிறமுற்
றிருந்தவாற்றாற்
பன்னுதிருப்பேருனக்குப்பால்வண்ணனெனவுலகிற்
பரவல்வேண்டு

33. வெல்வானென்பது-வினையெச்சம் ஈயாவென்னு முன்னிலையேவல்வினைச்சொல்-ஆய் விகுதிபுணர்ந்து குன்றி ஈயென நின்றது-கொடுவென்பது பொருள்

முன்னுலகம்பெறல்வேண்டுமித்தடத்திற்படிந்தவரென்
றுரைக்கத்தந்தே
முன்னியவிவ்வரமுனக்கென்றுளமகிழ்ந்துசொலி
மறைந்தான்முதல்வீறில்லான் (36)

கறையுறுவாளவுணரைப்பாதலத்திடைப்போய்ச்
சேர்மினெனக்கழறிச்சுங்க
னுறையுமிடஞ்சேர்ந்தனனம்முனிவரர்காள தலத்தி
னுறுநாற்பானு
மறைதருமைங்குரோசவரையுளபுனல்புண்ணியதீர்த்த
மாகுமென்னிற்
குறைதவிரச்சுக்கிரதீர்த்தப்பெருமைதனையெடுத்துக்
கூறலென்னே

பாலவண்ணாதிருநாமமுண்டான சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம்-17-க்கு-விருத்தம்-524.

பதினெண்ணாவது

நாரதகாளாயபாவந்தீர்த்த சருக்கம்.

வீ—கலிவிருத்தம்.

காவளம்பெறுதிருக்கருவைமாநகர்த்
தேவனாரதப்பெயர்முனிவைச்சீர்மிகு
தாவில்காளாயனைச்சார்ந்தவோர்பெரும்
பாவநீக்கியகதைபகருவாமரோ (1)

36. முன்னிய—நினைத்த—சொல்லியனபது சொல்லியனை
நின்றது இடைக்குறை விகாரம்-தடம்-தடாகம்
37. குரோசம்-கூப்பிடுதூரம்-வரை-அளவு-எ-அசைநிலை

தண்ணறுந்தொடைபுனைசாத்தன் பூரணை
பெண்ணுடன் புட்கலைமேவும்பெற்றியான்
விண்ணின்மேற்கிளர்தருவெள்ளிவெற்பினின்
றெண்ணுறுதெக்கணதிசைநோக்கியேயரோ (2)

இலகுவெண்கரியின்மேலேறிச்சேனையுந்
தலைவன்காளாயனுஞ்சார்ந்துபோந்திடக்
குலவியேசெல்லுமப்போதுகோதிலா
நலமுறுநாரதமுனிவனண்ணினன் (3)

அரிகரபுத்திரனங்கைநீட்டியே
பரிவுடனுசிதான்பண்ணலும்மிக
வெரியெழநோக்கியேயெம்முனியொரு
பெரியவன்போற்கரநீட்டிப்பேசினாய் (4)

கஞ்சன்மாமகனெனக்கண்டுசெற்றுநீ
யஞ்சினையிலைமனத்தகந்தையுற்றுளாய்
கொஞ்சமேகூறினாய்கூறுறவனஞ்
சஞ்சரித்திருவெனச்சாபமிட்டனன் (5)

ஞானமாமுனிவரனவின்றகாலையிற்
சேனைகாவலன்மிகுசீற்றத்தோடுநீ
தானுரைசெய்யுமிச்சாபநன்றுவெங்
கானகவாழ்வில்யாங்கருத்துளேமென (6)

வித்தகமுனிவனைவெகுண்டுநண்டுணிப்
பித்தநீகலகத்திற்பிரியனாகியே
யெத்தலத்தினுமுனையிகழ்ந்துகூறவென்
றுய்த்தவன்கதையினானுந்திவீசினன் (7)

3. வெண்கரி-வெள்ளையானை
4. எரி அக்கினி-கஞ்சன்-பிரமன் ஆசி-ஆசீர்வாதம்
7. கதை-தண்டு-கூற வென்பதனிறுதியகரம் வியங்கோட் பொருளுணர்த்தி நின்றது

ஏவியகதையின்வேகத்தினாலெழுந்
தாவெனவபயமென்றலறிவாய்வெரீஇ
மூவிழிக்கடவுண்முன்முறையிட்டோதிட
மேவினன்கயிலையில்விதியின்கொட்பினால் (8)

அண்ணறன்றிருமுனமடைந்துநாரதன்
கண்ணினீர்மல்கமெய்கலங்கியெம்பிரான்
றண்ணுறுந்தாமரைத்தாளில்வீழ்தலு
முண்ணெகிழ்ந்தென்கொலென்றோதவோதினான் (9)

இருநிலநீங்கியானிறைவநின்பதத்
தெரிசனைக்கெழுந்திவண்சேருங்காலையில்
விரிகடற்பெரும்படையோடுமேவியே
வருகின்றான்கடனிறவையனவ்வயின் (10)

நானுபசாரநன்மொழிநவிற்றலுந்
தானுரைத்திலனென்றுந்தானைகாவல
னேனெனையஞ்சலிசெய்திடாததென்
றானமில்கதையினானுயரவீசினான் (11)

வன்றிறலுடையகாளாயன்வன்பினாற்
கொன்றிடக்கருதியேகொடியதண்டினா
லின்றெறிதலும்புகலின்றியெந்தையே
யுன்றிருவுளத்தினாலுய்ந்துபோந்தனன் (12)

என்னலுமிறையவன்வெகுளியெய்தியே
நன்னெறிநந்தியைநோக்கிநம்வயி
னன்னகாளாயனையழையென்றோதலு
மின்னறீர்நந்தியும்விரைவினெய்தியே (13)

வம்பினையுடையகாளாயவாவுனை
யெம்பிரானழைத்தனனெனவியப்பலுங்

9. மல்க-நிறைய
10 வயின் இடம்

கம்பிதத்தொடுமவன்கடிதினெய்தவே
தம்பிரான்செயலென்னோவென்றுசாத்தனும் (14)

ஏகினான்கயிலையிலிறைவனாணையாற்
சேருமனத்தன்காளாயன்சென்றுதா
னுகுலத்தொடுமலரடியில்வீழ்தலும்
வேகியாயவன்றனைவிமலனோக்கியே (15)

விஞ்சைமாமுனிவரன்விரும்பியுன்னையே
யஞ்சலிசெய்திலனென்றவன்றனை
யுஞ்சிடாவண்ணமேயுன்கைத்தண்டினா
லெஞ்சலுற்றிடவெடுத்தெறிந்ததென்னென்றான் (16)

அக்கணந்தன்னிற்காளாயன்போற்றியே
தெக்கணநோக்கியாஞ்செல்லுங்காலையின்
மூக்கணையகவிந்தமுனிவன்போந்தனன்
றக்கதென்றெம்மன்கைதன்னைநீட்டியே (17)

ஆசிகூறினனவனறைந்தகாலையின்
மாசறுதவனெனைவணங்கிடாமலே
பேசினாய்கரந்தனைநீட்டிப்பேதைநீ
வாசமுற்றிடுகநீவனத்திலென்றுதான் (18)

சாபமொன்றிசைத்தனன்றமியனேற்கென்னோ
கோபம்வந்தெறிந்தனன்குற்றமாமெனிற்
றூபரமில்லைநின்சலத்துக்காற்றலே
னீபரமென்றடிதொழுதுநின்றனன் (19)

அஞ்சலிசெய்திலனென்றகந்தைசேர்
கெஞ்சுடைமூடநம்பிடத்தினீகொடு

14. கம்பிதம்-நடுக்கம்.
17. எம்மன்-எமது அரசன்
19. சலம்-கோபம்

வஞ்சனையுற்றபொய்வார்த்தைபேசலால்
விஞ்சியபாதகமேவினையன்றே (20)

இப்பவந்தீர்வதற்கியம்புவோமுனக்
கொப்பறுமநாதமாபுரத்திலொன்றிநீ
யப்பதிதனிலெனையருச்சிப்பாயெனி
லெப்பவங்களுமறுமெய்துகென்றனன் (21)

நாதனுமருள்செயநாரதன்பணிந்
தோதுபற்பலதுதியுஞற்றித்தன்னுடை
யேதமதகற்றுவானெழுந்துவேலைசூழ்
பூதலத்துபயமாபுரத்திற்போந்தனன் (22)

இன்றவனேகவெமபிறைவனைபக்கனி
னின்றகாளாயனைநீயக்காரிசொல்
லின்றியேகதையெறிந்திடுகடும்பிழை
யின்றறவுபயமாபுரத்திலெயதியே (23)

ஆங்குநீசென்றெனையருச்சிப்பாயெனிற்
றீங்குறுபாதகந்தீருமென்றனு
மோங்குசெண்டாயுதக்கடவுளோடுமே
பாங்குடனவனுமப்பதியிற்போந்தனன் (24)

துங்கநாரதனெனுமுனிவன்றாயதோர்
கெங்கையாகியபெருங்கிருபைமாநதிப்
பொங்குதண்புனலிடைமூழ்கிப்புண்ணியன்
பங்கயப்பதத்தினைப்பரிந்துபூசித்தான் (25)

பரிவினோடண்டவன்பரவிப்பூசனை
புரிதரமழுவலான்பொலிந்துதோன்றியே
யுரியநம்பூசனையுஞற்றலாலுனை
விரவியபாதகம்விட்டினேமின்றே (26)

22. ஏதம-குற்றம்
23. காரி-ஐயன்
26. பரிவு-அன்பு-உஞற்றல்-செய்தல்-விட்டினேம்-ஒழித்தோம்.

இப்பதியடைதலேசரியையிங்கி
யப்பிடையாடுதல்கிரியையயன்பிறு
லொப்பறுபூசனையுஞற்றல்யோகமாரு
செப்புநம்முருத்தெரிசித்தன்ஞானமே (27)

என்றுரைத்திறையவனிகலிநீன்றுனக்
கன்றுகாளாயனங்களிதசாபமும்
மின்றுலகுணுகநுக்கிரகமாமென
வொன்றினனிலிங்கத்துளுயர்ந்தமாதவன (28)

அரனடிவணங்கியாண்டையன்றன்னொடு
விரவியநன்மொழிவிளம்பிவேலைசூழ்
தரையினின்றளவிலாத்தகைமைசாலுமிந்
திரனுலகத்தினிற்சென்றுமேயினன் (29)

கண்ணுதறன்னைக்காளாயன்றானுவக்
தெண்ணறுபூசனைபெறறவெந்தைபால்
வண்ணநாயகனவெளிவந்துன்பான்மிக
நண்ணியபாதகமொழிக்கநண்ணினேம (30)

என்னவுமருள்புரிந்திகலினீன்றெடுதி
ரொன்னலருயிரெலாமுண்ணுந்தண்டமோன்
றன்னகாளாயனுக்களிக்கப்பெற்றவன்
மன்னியகடனிறைவையன்பால்வந்தான் (31)

அறுசீர் விருத்தம்.

வந்தகாளாயனங்வநாதிபுரமகிமையெலாம்
வழுத்தக்கேளாச்
சிந்தைமகிழ்ந்தையன்விசித்திரவிரதமிவர்ந்துவந்தச்
சிவலிங்கத்தைக்
கந்தமலர்கொடுபூசித்திருந்தனனவ்வேல்லையிற்பூங்
களவினமேவு
மெந்தையுளமுவந்தவன்முன்றோன்றினன்மால்விடை
யினிசையிறைவியோடும் (32)

தோன்றியவெம்மையனையன்றனைநோக்கிச்சித்திரத்
தேர்தூண்டிநீவந்
தான்றநமைப்பூசனைசெய்தமையாற்சித்திரவிரத
வையனென்று
தான்றிருப்பேர்பெற்றிருப்பாயடியவர்க்குவேண்டும்
வரந்தத்தென்றோதி
மான்றிகழ்செங்கரதலத்தவ்வள்ளன்மலைமடந்தை
யொடுமறைந்தானன்றே (33)

கலிவிருத்தம்.

ஞானமாதவர்காண்முனம்பெரு
மானுவந்துவழுதியவாறுளான
கானுறுங்கல்களாவிலிங்கத்தினி
சானுறுங்கச்சாத்தனமகிழ்ந்தரோ (34)

நாரதகாளாயர் பாவந்தீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 18க்கு விருத்தம் 558.

பன்னிரண்டாவது

யமவாதை யொழித்த சருக்கம்—தீ.

கலிவிருத்தம்.

சூதைநேர்முலைத்தோகைபங்காளனை
தாதைபால்வணன்றன்றலத்தேயம
வாதைதானணுகாதுசெய்மாதிருக்
காதைதன்னைச்சிறிதுகழறுவாம் (1)

அகவல் விருத்தம்

கந்தமுறுநறுமலர்ப்பூங்காவனந்தென்கயிலையெனக்
கருத்துட்கொண்டு
வந்துறையுந்திருக்கருணைவள்ளலெனத்திகழ்சிவபால்
வண்ணனெம்மா

னந்தணர்வானவரெவருமறிவரியவேதமுட
னமுதபிந்து
விந்துபிரணவமெனுமோர்நான்கும்வரவழைத்தினிது
விளம்புவானால் (2)

கலிப்பா.

கஞ்சமலர்த்தடம்புடைசூழ்கருவைவளம்பதியதனிற
பஞ்சகுரோசத்தினுக்குளுற்றிடுநற்பலவுயிர்கரு
மிஞ்சியமவாதையினியனுகாமேவெற்புருவா
வெஞ்சனிருற்றிசையினுநின்றினிதுபுரந்திடுமினென்றான் ()

திங்களணிசடைப்பெருமான்செப்பியசொற்கேட்டுவந்து
தங்கினதவ்வமுதபிந்துசயிலமெனக்கீழ்திசையிற்
பொங்குகடலுலகமெலாம்புகழ்தருநற்பிரணவமுத்
துங்கமுடனின்றதுசீர்துலங்கியதெக்கணதிசையில் (4)

மெச்சுபெருந்தலைகமையுறம்விந்துவுநின்றதுவாலப்
பச்சிமதிக்கினில்வேதம்பகர்தருமுதகாதிசையி
விச்சையொடுநின்றதுதன்னிணையடித்தாமரைபணிவோ
ரச்சமொழித்திடுமிறைவோனருளியசொற்படிமாதே (5)

மூத்தசுதனெனுங்கயமாமுகன்வடிவேற்குகனுயர்மா
சாத்தன்வயிரவனென்னச்சாற்றுமொருநால்வரையு
மேத்துமிமையவர்க்காவிரங்கவிடநுகர்ந்தவரைக்
காத்ததிருக்களாவுடையான்றிருவுளத்திற்கருதினனால். (6)

எந்தைதிருவுளமதனினினைத்தலுமேயினிதுணர்ந்து
வந்தனர்நால்வருமிறைதாள்வணங்கினரெபெருமான்
சிந்தைதனிலின்றுநமைநினைத்திடாஞ்செய்ததென்னே
முந்துதவமெனவுவகைப்பெருங்கடலுண்மூழ்கினரால் (7)

4. உத்துங்கம்-உயர்ச்சி
5. பச்சிமம்-மேற்கு உத்தரம்-வடக்கு

அவர்தமையெம்மிறைநோக்கியறைகுவனியாம்வீற்றிருக்கும்
பவமறுமித்தலமதனிற்பஞ்சகுரோசத்தினுக்கு
ளுவகையொடுமருவுமெல்லாவுயிர்க்குமயமவாதையொடு
துவலரியபெருங்கொடியநோயுமணுகாமலரோ (8)

நாற்றிசையினூற்றிடுமவ்வமுதபிந்துநகமுதலாச்
சாற்றியவோர்நால்வரையின்றடஞ்சிகரத்திடையிருந்து
போற்றிடுமினவண்விரைந்துபோமினெனப்புகன்றனனாற்
றேற்றமுடனிறுதியெனச்சொலுபிரண்டுமில்லதான் (9)

பூரணைபுட்கலையென்னும்பூங்கொடிகளுடனவெள்ளை
வாரணமீதிவர்ந்துசுடாவயங்குபெரும்படைகள்
சீரணியுங்காத்தேந்தித்திகழமுதசாரியதனிற
றாரணியாவையும்பரவச்சாத்தனமர்ந்தனன்மாதோ (10)

அன்றுமதகயவதனத்தவுணனையவ்வருஞ்சமரில்
வென்றசுரர்தமைப்புரந்தவேழமுகத்தெம்பெருமான்
றன்றுபலபடைகளுடன்றுலங்குமூழகத்தேறிச்
சென்றுபிரணவமலையின்சிகரமதிலிருந்தனனால் (11)

தனதுதிருக்கரதலத்திற்றரியலர்கண்டுளம்வெருவுஞ்
சினமுறுமுதத்தலைவேலுந்திறமுறுந்தண்டமுந்தாங்கிக்
கனமுடிவறப்படர்சூழ்கதபுரவிமிசையேறி
மனமகிழ்வுறவெய்துவிந்துமலைமேலவயிரவனிருந்தான். (12)

எற்றுதிரைக்கருங்கடன்மேலெழுந்தவிளங்கதிரவனபோல்
வெற்றிவடிவேற்படைதனவிளங்குதிருக்கரத்தேந்தி
நற்றணிமாமயின்மேலேறிநண்ணியவறுமுகப்பெருமான்
குற்றமிலற்புதவேதக்குன்றிடைவீற்றிருந்தனனால் (13)

ஆகச் சருக்கம் 19-க்கு விருத்தம் 571.

யமவாதை யொழித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

9. நகம்-மலை வரை-மலை 10. படை-ஆயுதம் 11. மூடிகம்-பெருச்சாளி 12. முகெல்-நாய கரும்புரவி-கருங்குதிரை

பதின்மூன்றாவது

தக்கன் வேள்விச்சருக்கம்—வீ

அறுசீர் விருத்தம்.

புரமொருமூன்றும்வேவப்புன்னகைபுரிந்தமுக்கட்
பரமனையமரர்யார்க்கும்பரமபொருளெனவுன்னாமே
வரமுறுதக்கன்செய்தமகந்தனைக்காண்பான்சென்ற
பிரமன்மான்முதலோர்சாபம்பற்றினோர்சரிதஞ்சொல்வாம்

எழுசீர் விருத்தம்.

பண்டொருகாலமயன்றருபுகல்வர்பதின்மரிற்
றலைமகவாய
திண்டிறலுடையதக்கனென்றொருவன்றீமையாற்
செகமெலாந்தானனைக்
கொண்டிடவேண்டுங்குறிப்புடையவனாய்க்குளிர்
மதியிரவிவெங்கனலாங்
கண்டலமுடையகடவுளைநோக்கிப்புரிந்தனன்றவ
நெடுங்காலம் (2)

அக்கணிசடிலககறைமிடற்றண்ணலப்பொழு
தருந்தவம்புரியுந்
தக்கன்முன்றோன்றிவேண்டியதென்கொல்சாற்று
கென்றலுமவன்சாற்றுஞ்
செக்கர்மேனியநின்றேவியாமுமையென்செல்வியாய்
வந்திடவுனது
மிக்கநற்கருணைபுரிந்திடவேண்டுமென்றலு
மருளினன்விமலன் (3)

ஆங்குநல்வரந்தான்பெற்றபினிமயாசலமரு
ளுமைதனைநோக்கி
யோங்குறுதவஞ்செய்தனன்செயும்பொழுதெவ்
வுலகமுமீன்றவெம்மிறைவி

பாங்குறுமகரத்தடத்தில்வெள்வளைமேலொரு
பசுங்குழவியாயுதித்தா
டீங்கறுதக்கனிருவிழிகளிக்கக்கண்டுதன்செங்
கையாலெடுத்தான் (4)

முதிரொளிவளையிலுதித்தவோராணிமுத்தெனக்
கண்டினிதெடுத்த
புதியவோர்மகவைத்தன்றிருமனையாள்பூங்கரத்
திடைக்கொடுத்திடலு
மதிநிகர்வதனத்தெரிவைதன்கரத்தால்வாங்கினள்
வடமணிந்திலங்கும்
கதிர்முலையமுதஞ்சுரந்ததுநெஞ்சமுவகையங்கட
லுளாழ்ந்ததுவே (5)

ஓகையினுடனந்தணர்தமைக்கூவியுதித்தநாட்
சாதகம்வருத்தி
யாகமவழிநல்வித்துகளுதவியருந்திக்குப்பைக
ளளித்துப்
பாகுறுமிசைவாணருக்கமுதூட்டிப்பல்பணியாவை
யும்வழங்கிச்
சோகமின்மறையுங்காஞ்றைமயிலைத்தொட்டின்
மேல்வைத்தினிதாட்டி (6)

நாளொருவேழிற்காப்பிணையணிந்துநகைமணி
யரைவடஞ்சாத்தித்
தாளிடைச்சதங்கைபரிபுரமணிந்துதரளமாமணி
முதன்மணியின்
கேழ்கிளர்கோவைவடம்பலதரித்துக்கிளர்மணிச்
சுடிகையும்வனைந்து
வாள்விழிகளிலஞ்சனமணிந்கண்பிறெடுவளர்த்திட
வளர்ந்தனளால் (7)

5. மதிநிகர்வதனம் - என்றமையால் பொருத்தன்மைத்
தொகையு-வமையணிகதிர்-ஒளி
7. கேழ்-நிறம் சுடிகை-கட்டி

தரையிடைத்தவழ்ந்தாண்டொன்றுசென்றதன்
பின்றக்கநற்சடங்குகண்முடித்து
வரவரவயதோரிரண்டுமூன்றாகிமதிவளர்வதுவென
மங்கைப்
பருவம்வந்தெய்தியழகினாற்றிகழ்ந்துபன்னிரண்
டாண்டுசென்றதன்பின்
விரவியசுற்றத்தவரொடுந்தக்கன் வினவிவீற்றிருக்
கும்போதொருநாள் (8)

இறைவியென்புதல்வியாகையாலிவளையின்றியே
யைந்தொழிலனைத்துங்
கறைமிடற்றிறைவன்புரிவதெங்ஙனநங்கன்னியை
யவனுக்கீயாமன்
மறையவனொருவன்றனக்களித்தெமதுமனையில்
வைத்துலகினுக்கிறைமை
பெறுதுமைந்தொழிலுநடத்துதும்யாமேயென்றுதா
ன்பெருஞ்செருக்கடைந்து (9)

இருந்தனன்சிவனையிகழ்ந்தவனிவ்வாறிருந்ததற
கேதுவென்னெனிலோ
வருந்தவமுடையமுனிவர்காள்கேண்மினவனியி
லொருவனுக்கந்தே
வருந்துறுகேடுவரும்பொழுதவற்குமதிகெடுமாத
லான்மடமை
பொருந்தியெப்பிழையும் பெறுவதற்குரியனாயினு
னயன்றருபுதல்வன் (10)

விதிமுறைவழுவாவதுவைநாட்குறித்துமெய்ப்பு
றுமறையவர்களிலோர்
முதியனைத்தேடியவன்வெளிவாலுமுக்கணாயக
னஃதுணர்ந்து •

மதிதவழ்சடையுமறிமழுக்காமுமறைத்தொருமு
தியவனுக
யெதிர்வரககண்டுதக்கனுங்கெய்தியனபிலைக்கொ
ருமொழியியம்பும் (11)

நான்மறைமுழுதியோயுனக்கருமறையினுள்ளுறு
நற்பொருள்வருமேல
யானுணர்ந்திடநீயுரையெனவிறைவனையாவருமறி
யொணுப்பொருளைத
தானுரைத்திடலுந்தக்கனுமகிழ்ந்துதருபெனக்
கொண்டுவந்தெழில்கூர்
வேனிகர்விழியாடனையருமறையின்விதிமுறை
மணம்புணர்வித்தான் (12)

கர்க்கமார்தன்னையியானவள்சலித்துத்தனக்குமே
நில்லையென்றேய
யிக்குழலினுக்கோகொடுத்தனனென்றேயிருந்து
யர்க்கடலினுளாழ்ந்தா
னாகககனுமடரிவுற்றிரங்கினாதனையுணர்ந்திறைய
வனறனதுருவை
யக்கணந்தோற்றிமறைத்துமையவளோடகன்ற
னனமழவிடையதன்மேல் (13)

இச்செயலறிந்ததக்கனென்னுதலிதன்னையேவேற்
றுருவெடுத்தே
பச்சிவன்கொண்டேகினதழகம்மாவென்றுதன்னக
மிகக்கொதித்து

11-வதுவை - கல்யாணம் - இயம்பும் - சொல்வான் - பல்லோர்
படர்க்கைமுன்னிலைதன்-மையிற்-செல்லாதாகுஞ்செய்யு
மென-முற்றே - எனனும் விதியால்-உயர்திணையாண்பா
லொருமைப்படர்க்கையில் வந்தது

நச்சராவெனத்தன்றுணையோடெழுந்தானுமே
யென்னுடன்பகர்ந்த
பொச்சமாமறையோய்போகனீயில்லென்றடர்ந்துரு
மேறெனப்பொருதான் (14)

ஒல்லையிலமலன்வெகுண்டடர்ந்தெழுந்தேயுலப்பருந்
தானைமடித்துப்
புல்லறிவுடையதக்கனைத்தாளாற்புடைத்தலுந்
தீமொழிபுகன்றே
செல்லலுற்றனன்றன்பதிதனிலந்தக்கீமையோன்
சேவினையுகைத்துத்
தொல்லையாம்வெள்ளிவெற்பினையடைந்தானன்றேற்றமு
மீறுமில்லவனே (15)

எண்ணறுங்காலங்கழிந்தபின்விரிஞ்சனிமையவர்
முனிவர்தம்மோடு
மண்ணறன்கயிலையடைந்தனனந்தயமலன்பால
டைந்தருட்கடலே
விண்ணவரோடுமயனிவண்போந்தானென்றலும்
விடுகெனவிறையோ
னுண்ணெகிழ்ந்தருளோடுரைத்தலும்பிரமன்சென்
றடிபணிந்துரைசெய்வான (16)

அருட்பெருங்கடலேயடியனேனரியயாகமொன்றிய
ற்றிடக்கருதி
விருப்புடனதிருமுன்னடைந்தனனியாங்குவக்
கிடவேள்வியினியுந்
திருக்கருணையினுலெழுந்தருளென்றன்செல்வமே
யெனவுரைத்திடலு
மருப்பொதிமுடிக்கைச்சடிலனாந்நியையாங்கேகெனை
வழுத்தினன்மாதோ (17)

15 சே-எருது-உகைத்து-நடத்தி-தொல்லை-பழமை-ஈறு-முடிவு.
16. விரிஞ்சன்-பிரமன்-போந்தான்-வந்தான். 17-திரு-சன்னிதி.

அப்பொழுதயனுநந்தியோடிமையோருமறைமுனி
வரர்சூழச்
செப்பருங்கயிலைதன்னைவிட்டகன்றுசென்றதம்
முலகிடைப்போந்தாங்
கொப்பருவேள்வியியற்றுதற்கிசைந்ததுணர்ந்தனன்
றக்கனுமொழிய
வெப்பமோடெழுந்துதந்தைபாற்குறுகிவெகுண்
டொருமொழிபகர்ந்தனனால் (18)

சுடலையாடரங்காயென்பணியாய்த்தோலாடையாயூர்
தொறும்பலிகொண்
டிடுவதேதொழிலாய்க்கொண்டவன்றனையோரிறை
யெனவேள்விநீபுரித
லடைவதன்றவனுக்கவியுதவிடிலவ்வேள்வியும்பழு
தெனவெகுள
மடலவிழ்கமலத்தவிசுறைபுத்தேண்மனமயர்ந்தவ
தொழித்தனனால் (19)

தீதுறமொழியாற்றக்கனங்குரைத்தசிறுமையை
நந்தியுங்கேட்டுப்
பாதகாசிவனையன்றியேயாகம்பண்ணவுமுடியுமோ
வவிதா
னாதனுக்குதவாவேள்வியுமுளதோவதிற்பலனல்
குவதெவனோ
யாதுநீயிறைவன்றனையிகழ்ந்துரைத்ததுன்றலையின்
றரிந்திடுவேன் (20)

பங்கயத்தொருவன்புதல்வனுதவிறற்பொறுத்தன
னென்னவேபகர்ந்து
மங்குறோய்வெள்ளிவரைதனினந்தியடைந்தனன்
மகத்தினுக்கடைந்த

19. அன்று-எதிர்மறைக்குறிப்புவினைமுற்று-புத்தேள்-தெய்வம்.

வெங்கணுமுளமாமுனிவரிமையோரரக்கர்கின்ன
ரர்புவியளந்த
செங்கண்மான்முதலோர்யாவருந்தந்தமுறைவிடஞ்
சென்றடைந்தனரால் (21)

கலிவிருத்தம்.

நன்னெறியிறக்கவொருஞான்றுமனதிற்று
ணுன்னினன்முடிப்பரியதாயசெயலொன்றைப்
பொனனுலகனுக்கிறைவன்பொனமகண்மணாளன்
றன்னொடயனவானவரைதான்வரவழைத்தான் (22)

ஆண்டவரடைந்திடலுமாங்கினிதடைந்த
வேண்டுமிமையோர்தமைமவிருப்பினொடுநோக்கிக்
காண்டகுமகந்திசெலக்கண்டுபயமுற்றோ
மீண்டுபெருவேள்விபுரியாதிவணிருந்தீர் (23)

ஈசனுலகுக்கிறைவனெனறுநினைவுற்றுப்
பேசுவது தானுமதுபேதைமையதாமாற்
காசினியின்மீதுநனிகண்டவர்கள்யாரு
மேசிடவுழன்றுபலியேற்றுமுனுகர்ந்தான் (24)

ஓர்ந்திடுமினீர்சுடலையுற்றுணர்வனைதனும்
போர்ந்துநடமாடுமொருபித்தனவனன்றோ
வார்ந்தபுகழ்மேன்மையுளநாமனைவருந்தாஞ்
சோர்ந்திடிலவன்றனதுசெய்கையெவனுமால் (25)

என்றவனரன்றனையிகழ்ந்துபலகூற
வென்றிபெறுமாயன்முதல்விண்ணவர்கள்யாரு
நன்றெனவியைந்துளநயந்தவணிருந்தார்
வன்றுயர்வரும்பொழுதுமாறுமதியன்றோ (26)

இப்படிமயக்கியிமையோரைமுனிவோரை
யொப்பரியவேள்விசெய்வதற்குமனதுன்னி

25-எவன்-என்ன-ஆம்-ஆகும்

மப்பிரமன்மைந்தனுயரண்டமுகடெட்டச்
செப்புமகசாலைகள்சிருட்டிசெயலுற்றான் (27)

வேதிகைகுண்டங்கள்பலவேண்டுவவமைத்துக்
கோதில்பொருள்பற்பலகொணர்ந்துதரவேதா
ஆதரவுடன்புரியுமந்தமகமேன்மை
யீதளவதாமெனவெடுத்துரைக்கலாமோ (28)

ஈசன்மனதிற்சினமெழுந்தபொழுதிந்தக்
கேசவனும்வேதனுமனிறைஞுதல்செய்கின்ற
வாசவனுமவானவருமறையருமந்தோ
வீசொளிவிளக்கில்விழும்விட்டிலெனவெண்ணான் (29)

இந்திரன்முதற்சுராகணமாலயனிவர்க்கு
வெந்தவவியனைபினுடனையுதவவேண்டிக்
கந்தமலரோன்புதல்வனுங்கடிதினெய்தி
வந்தனனமைத்தமகசாலைபுண்மகிழ்ந்தே (30)

முக்கணனையனறியயனமான்முதலினோராற்
றக்கனுயர்வேள்விபுரிதன்மைதனையாங்குத்
தொக்கதவமேவியததீசிமுனிசூழ்ந்தே
யக்கணமதக்கனையடைந்துரையலுற்றான் (31)

தொன்மையுலகுக்கிறைவனைபரஞ்சோதி
யின்மையிலிவேள்விநிறைவேறுவதெவ்வண்ண
முன்மனதின்மாலயன்வினோர்களுளராக
நன்மைபெறும்வேள்வியெனவேமிகநயந்தாய் (32)

எண்ணரியவேகமொடெழுந்திடுவிடத்தால்
விண்ணவரிமான் முதலினோர்வெருவியோட
வுண்ணெகிழவேகருணையுற்றவிடந்தன்னை
யண்ணல்களந்தன்னிலுமணிந்ததறியாயோ (33)

28-ஓ-எதிர்மறையிடைச்சொல்.
30-அவி-தேவருணவு.

பண்டிறையனுண்டவிடம்பற்றிவருமப்போழ்தி
லண்டர்முதலோரபயமென்றிடுமநாளின்
மண்டெழலின்புகைவயங்கியதனையிவ்
விண்டவுருவங்கறுத்துவிட்டதறியாயோ (34)

ஒப்பிலுமையாண்மருவுமீசனமுனமோர்நாட்
கைப்புறுமகங்கைதயதுசெய்திடுதலகண்டு
செப்புறுதனேருங்கிரிறைசிதையவேயுன்
னப்பனையுமோர்தலைபரிந்ததுணராயோ (35)

பாகனமொழிக்கவுரிபாகனையலாதன்
யாகநிறைவேற்றுபவர்யாரெனநினைக்காய்
மாகொடியவாவயனிமால்பிறவியாய
சாகரமுனோர்களுளநதன்மையறியாயோ (36)

ஏனமனமாயுருவெடுத்தயனுமாலுந்
தானுணர்வதற்கரியசற்பரனுநீசெய்
யீனமகமாயவுமுனிந்திடுமவ்வெல்லை
வானவர்முனிறபரெனவேமனதிலெண்ணேல் (37)

என்றுமொழியமுனிவியம்பியிடதக்கா
வுன்றுடையவேள்வியுடனுன்றுயிருமின்னே
சின்னமுறுமாலிஃதுதிண்ணமெனவேதா
னுன்னரியசாபமதுநல்கியகல்வுற்றான் (38)

இந்தவகையாகமதியாறுசெயறன்னை
நந்தியுணர்ந்தேகருணாநதனிடநண்ணி
யந்தமிலவாகொடியதக்கனறிவில்லான்
வெந்தவவிதேவர்பெறவேள்விபுரிகின்றான் (39)

35-கைப்பு-வெறுப்பு-36-அன்ன-உவமருபிடைச்சொல் அனவென நின்றது செய்யுள் விகாரம் இ-சுட்டிடைச்சொல்.

37-எல்லை-காலம்-எண்ணேல்-என்பதில்- அல்-எதிர்மறைவியங்கோள்விகுதி-நினையாதே யென்பது பொருள் 39 அந்தம்-முடிவு

என்றபொழுதேயுமையைநோக்கியிறைகூறு
முன்றனதுதாதையிமையோரவியுவப்ப
வென்றிபெறுவேள்விபுரிகின்றனன்விரைந்தே
யின்றவனையாருயிர்முடிப்பதியல்பென்றான் (40)

அத்தகைமைகண்டவுமையாண்மனநடுங்கி
வித்தகன்மலர்ப்பதம்விழுந்தினிதிறைஞ்சி
மெய்த்தகவிலாதவனிடத்தில்விரைவிற்போய்ப்
புத்திவருமாறுபுகன்றுவருவனென்றாள் (41)

ஏதமுறுதக்கனவனைத்தனைசொல்லும
போதமுறுநீயுரைசெய்புத்தியுணரானென
றோதவுலகீன்றவளுமோர்பிழைபொறுத்தி
காதவெனநேயமுடனேநவிலலுற்றாள் (42)

அன்னமொழிகேட்டிறையவன்னருளினோடு
புன்னகைபுரிந்தினிதுபோவெனவுரைத்தான்
பொன்னொளிவிமானமிசைப்பொற்புறவெழுந்தாள்
மின்னிடையரம்பையர்கள்வெண்கவரிவீச (43)

துன்றுபலவாத்தியமுழங்கவளிசூழ
மன்றல்கமழ்புட்பமழைவானவர்கடூற்றச்
சென்றனள்விரைந்தினியசிந்தையருளேகூர்ந்
தன்றணுகினளனதுதாதையருகம்மா (44)

உன்னியுலசக்கிறைவியென்றுமனமோரா
னன்னவடனக்குமகவாகுமெனவெண்ணித்
தன்னடிபணிந்திலளெனத்தருகனுளன்
முன்னமவணிற்பமுனிந்தானுமைமொழிந்தாள் (45)

முந்தவொருவற்கெனையளித்திடமுயன்றாய்
நந்தியையிகழ்ந்துமகநன்குபுரியென்றாய்
தந்தியுரியோர்க்கவிதராமலிமையோரா
லிங்கமகநீபுரியவிப்பொழுதிலைங்காய் (46)

46-நந்தி-சிவன்.

இக்குறைகண் மூன்றையுமபொறுத்தனனென்றாலே
முக்கணனையன்றியுயர்வேள்விமுடியாதா
லக்கவெரும்பொழுதங்கங்கமுத்தமாலோ
மிக்கபெருவேள்விநிறைவேற்றிடுவனெய்வோய் (47)

உத்தமமறைக்கிழவனுக்கதைகளையொன்று
வித்தகனநாளரிந்துவிட்டதுணராயோ
வெத்திறமகத்தினையியற்றிடினவயங்தோ
பித்தனைநிகர்த்தனைபிழைக்குரியனனுய் (48)

வேதனுடனமாலுமறிவினமையினின்மேனுட்
பாதமுடிகாணவணம்பலறியுநவாகி
யோதரியகாலநனிதேடியுணர்ந்தாரோ
வாதவினினேர்பெரியராயவர்கொலம்மா (49)

நத்தணிகரத்தவனுநான்முகனுமுன்னஞ்
சித்தமயர்வுற்றுநனிதேடியறியாதோ
னத்தனெனிவிந்திரன்முனனவிமையோர்தா
மெத்தகையராவர்சிறிதீசன்முனிவுற்றால் (50)

கைதவமனத்தையுடையாய்கழுக்கேண்மோ
வையகமெடாயவிளக்குமவன்மையுடையோனும
வெய்யவனெனிக்கெரிவிளக்கொளிபொட்டாகின்
மையிவிறையோற்குநெடுமாயனிணையாவான் (51)

அந்தமுதலென்பனவகன்றவிறையோனை
நிந்தனைபுரிந்தகொடுநெஞ்சமுறுபேதாய
விந்தைபெறுசூரியனைமின்மினிநிகர்த்தா
லுந்தையுபெறுமுகனையொத்திடுவன்யாதோ. (52)

வெய்யமதியோயுனதுவேள்வியுமவந்தோரு
மையமுறுதீயுமினியழிகவெனவேதான்
றையலுமையாள்சபிக்கத்தக்கன்வெகுளுற்றுப்

50-அத்தன்-சிவன்-51 கைதவம் வஞ்சகம்.

பையரவுரித்தெனப் பகாலுற்றான். (53)

பேயுலாவுதானப்புறங்காடிருக்கைப்பணி
யாயசுடலைப்பொடியணிந்தரையின்மீது
தூயகலையாயபுலியின்றோலினையுடுத்தே
யேயுமூப்பாம்பூமணவெலும்பினையணிந்தே (54)

ஊர்கடொறுமையமிரந்துண்டுதிரிவோனை
யாவர்பணிகுவாரெளியனலையாருவதெனனே
யேறுலவுநாளொடியவீரேழுபுவிக்கு
மோரிறைவனென்னவுரைகயுணர்ந்திலைகொலின்னும (55)

வீசுபுகழ்ப்பிரமேவிட்டுவென்வாழ்வு
நாசமுறுமென்பரவநாராயமிலைநீகா
ணீசனவனெலனதுமேவிபிறமென்றே
பேசிடதுரின்னு ... மைதையயதாமால் (56)

மாசுறுமெய்யோனிலைவழுத்தவுமையாட
னீசமுறைமாவிறைவனின்கணைசெய்கின்றாய்
காசினியிலெண்ணரியகற்பமுடிந்தாலு
மீசனையிகழ்ந்தபினழியென்றுமொழியாதால் (57)

உன்மகளைச்சோமுறைதந்தவெடுத்த
வெனனுடலைச்சுடுகிலேனினியெனத்தான்
சின்னமுறமேவியசிரிஞ்சனிந்தசிந்து
மினவயவங்களபலமெய்பாதிகளான. (58)

தேனமொழிக்கவரிசெங்கமலமொத்த
வானனம்விழுந்தவிடமாகுமகாம்ப
மூனமிறனைகள்விழுந்தவிடமண்மேன்
ஞானதனைக்கோட்டமெனலாகவில்வர்மாகோ (59)

52-உந்தை-உன்றந்தை
57-இறை-சிவன்-என்றும்-எட்டு
58-மின்-ஒளி ஆன-வினைமுற்று-ஆயின
வென்பது பொருள்

விரியுகிதம்பம்விழ்ந்தகாம்விரககோட்ட
மரியபதம்வீழ்ந்தவிடமாதழமைபாதஞ்
சுருதிபுகழ்தேவியின்மெய்தானுமிடந்தன்னைத்
தரைபணிசஞர்த்தனமதாவுலசாற்றும் (60)

இத்திறமியற்றியுமைஞானவுருவெய்தி
வித்தகமுறுங்கயிலைமேவுபொழுதாங்கே
யத்தனழற்கண்ணிலெழுகோரசயவீர
பத்திரனுதித்தனன்பணிக்கிறைநடுங்க (61)

வேகமுடைவீரனொடுமேவுதுணையா
மாகமுகடேருவுவண்மைமறமான
தேகமுடைவீரர்மறைசிற்றமரிலுற்றுந்
தேகினர்களண்டநிரையாவுமசைவெய்த (62)

அக்கணமெமம்மைசினமாந்தழலிடைச்சீர்
மிக்கசெயபத்திரைவிளங்குபலகாளி
தக்கபலகூளிகளெழுந்தவதரித்துத்
தொக்கபுகழ்வீரனையடைந்தனர்தொடர்ந்தே (63)

அப்பொழுதுவீரனைமதையனையிறைஞ்சி
யிப்பொழுதழைத்ததெவனென்னையடியேற்குச்
செப்பெனமுனிற்கமுனர்ந்தியவுணர்ந்தங்கண்
முப்புரமெரித்தபரன்முறுவல்செய்துரைப்பான் (64)

தக்கனுயிருமகத்தைப்புரக்கவந்தோர்
மிக்கதிறலும்மவஞ்செய்வேள்வியுஞ்சிதைத்தே
யிக்கணமடைந்திடுதியிங்கெனவுரைக்க
வக்கடியவீரனுமடித்துணைபணிந்தே (65)

எழுந்தனனெழுந்துவிடைவாங்கியெதிரில்லா
னெழுந்தவதாரதெய்யிறதுங்கயவில்லாக
கொழுந்தெரிகனன்றமெதனமேவவிழிகொதிப்ப
வழுந்துருளும்வேலைதனிலாமீள்வமலெனவுனனி (66)

60-விரககோட்டம்-காமக்கோட்டம்-61 பணிக்கிறை-சேடன்

அண்டமுழுதுங்கிடுகிடென்றசையவேதான்
சண்டகதிகொண்டுனிதக்கன்மகநோக்கித்
திண்டிறல்கொளும்பரியதேரின்மிசையேறி
வெண்டலையயிராவதனையனவிரைந்தே (67)

இக்கடியவீரனுடனேகடிதெழுந்த
மிக்ககணபூதர்கணமிகுந்தசினமோடு
புக்கனரடம்பலகைபுடைத்திடுதுமெனவு
தக்கனவன்வைத்தமகசாலையைவளைந்தார் (68)

சேனைதனையேநிறுவியேதிறல்கொள்வீரன்
றானொருவனேமகசாலைபுகுந்தே
மோனமுடன்வேள்வியின்முகத்திலமர்தக்க
னைவொருவனாதகனைநோக்கியறைவானால் (69)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

ஒங்காமகத்திறமேவக்கினிதவிர்ந்துநீயே
யந்தமிலொருழிலசனாதமுடையவனெயினுமோ
பந்தமாமிமையோர்சுற்றும்பான்மையால்யாமுமீங்கு
வந்ததுமுணர்கிலாயோமவுனமுற்றனைகொனீயே (70)

மாலயனுன்னைப்பூசைசெய்திடவந்துளாரோ
சீலமாரிமையோர்கட்டாத்தெரிசனைக்கெழுந்துளாரோ
சாலவிவ்வுலகுக்கெல்லாமிறைவனுந்தகையுற்றானோ
மேல்வருங்கருமமோநம்பெருமையுமேனினையோ (71)

அங்கனையிகழ்ந்துநீதான்விருப்புடனாற்றுகின்ற
வுனதுநன்மகத்தில்வந்திங்குளமகிழ்ந்திருக்குமாலோ
டினியபாமலரோன்வானோரிவர்க்களியிருந்தநாமுன்
றனதுவேள்வியினுகருள்ளபலனையுந்தரவந்தேமால் (72)

நானவியளிப்பேனெனறுநீகொளெண்ணமுமீங்குற்ற
வூனமாரயன்மால்வானோருனைப்புரக்கின்றவாறு
மோனமாய்வேள்விமுற்றுங்கண்மையுங்காண்டும்பேதா
யினர்கள்செலவமபெறலிடும்பையேவிளைப்பரன்றே (73)

ஆண்டலைவீரனிவ்வாறுரைத்தலுமிரக்க
வேடம்
பூண்டுவந்தவருக்கில்லையென்றிடற்
போவதன்றி
மீண்டுரைசெய்வதுண்டோவெனவிளம்
பினனத்தேவர்
கூண்டபோரவையிற்றக்கனெனும்பெயர்க்
கொடியோன்மாதோ. (74)

அத்திறமவனுங்கூறவீரனுமரனே
பாரின
மெய்த்தனிப்பசுக்கட்கெல்லாம்பதியென
விளம்பும்வேத
முப்பதவெத்தொழிற்குமீசனன்றி
நீயுரியனுகா
யெத்தொழிலினுக்குநீயேயுரியனே
வியம்பாயென்றான் (75)

இதற்குரையொன்றுஞ்சொலலாததக்கனை
யிடதுதாளா
லுதைத்தவன்றனதுசென்னியுறக்கையாற்
புடைத்துவெய்ய
கதக்கனற்கடவுளுருவுங்கையுமே
மிகவுஞ்சீறி
திட்டிடுதனதுசெங்கைவாளினாலறுத்து
வீழ்த்தி (76)

இரவிவானவன்றன்கண்ணையெயிற்றினைப்
பிடுங்கியாங்கே
விரவுருத்திரரைக்கையால்வேலையிலெறிந்து
தண்சந்

78-முற்றும்-முடியும்-கருண்டும்-காண்போம்-இம்பை-துன்பம்.

திரன்மருத துவரைத்தாளாற்றை யிடைத்
தேய்த்தோட்ட
வுரவசுககளைச்சினந்தேயடித்துயிரொழித்து
விட்டானை (77)

இப்படியியற்றியாங்கேவரும்பொழு
திடதுதாளா
லொப்பருவிரலா முன்னந்தாக்கிடவுயங்
கியாக
வைப்பிடைக்கிடந்த தக்கன் வாண்முக
நிமிர்ந்துநோக்க
வெப்பணவிடைப்பெய்தானவ்வெய்யவன் றலையைக்
கொய்து (78)

அக்கணந்தன்னிற்பூதகணங்கள் வந்
தடைந்துநின்ற
மிக்கதேவரைத தங்காலால்விசும்பிடை
யெற்றிபபினைனர்க்
கைக்கழுவாலே பந்திக்கடியவிட்டெடறிந
துவேள்வி
நெய்க்குடமனைத்துப்வாயின்மடுத்தன
நெடுங்கைநீட்டி (79)

கரிகளைவாலிற்பற்றிகசூால்விசைத்
தெறிந்துவீரப்
பரிகளைக்குத்திற்பறிப்பகைத்திடவடித
தாங்கோமப
பொரிகளையொன்றுக்கொன்றுபுகட்டிவாய்
குதட்டிவேள்வி

77-அட்டம்-எட்டு-உரம்-வலிமை-வசுக்கள்-ஒருவகைத்தேயர்
எயிறு-பல்-வேலை-சமுத்திரம்-

யெரிகளிற்குதித்துக்கையாலெடுத்தெறிந்த
விந்தமாதோ (80)
போரினிற்சினவிநின்றபூதர்
களப்பிலாத
தேரினையெடுத்துவானிற்செல்லவிட்டெறிய
விண்ணோ
ரூரினிற்புகுந்துவீரரொடித்திட
வறிதினின்ற
தாருவிற்றங்கநாணற்றவாவலின்றகைமை
போன்ற (81)

அஞ்சியேயகன்றுபோனோரளப்பிலர்
வீரர்கையாற்
றுஞ்சியேகழிந்துபோனோர்தொகையிலர்
துஞ்சலின்றி
விஞ்சியதேவரோடுமிந்திரன்விரைந்து
மால்பாற்
றஞ்செனக்கருதிவீழ்ந்தோர்மாற்றமுஞ்
சாற்றுகின்றான் (82)

செந்திருமார்பகேண்மோசிவகணந்
தம்மிலொன்று
வந்துவேள்வியைமாய்த்தேதக்கன்றலை
மற்றுளோர்க
டந்தலையறுத்துவீழ்த்ததென்றுதான்
சாற்றலோடு
நந்தணிகரத்துமாயோனடுக்கமுற்றெழுந்
தான்மன்னோ (83)
மகபதிமாயோன்றன்னையிறைமையாய்
வைகுவாயென்

௮௰-காரி-யானை-பாரி-குதிரை.
குரம்-குளம்பு-அவித்த-வினைமுற்று-அவித்தனவென்பது
பொருள்-மாது-ஓ-அசைநிலை.

றகமிகக்கொதித்துவெள்ளையானைமீதி
    வர்ந்துதேவர்
மிகவிருபாலுஞ்சூழ்ந்துநெருங்கட
    வேள்விநீங்கி
யிகல்புரிகளத்திற்போந்துவீரனையினிது
    கண்டான் (84)

கோரவீரனுந்தான்கண்டுகுறுநகை
    புரிந்துகற்ப
தாருவானவனைநோக்கித்தக்கண்மா
    மகத்தில்வந்து
நீரவிப்பாகம்வாங்காதிருக்கின்றீர்நீவிர்
    கொள்ள
வோரவிப்பாகமீங்குதவுதும்
    பெறுகவென்றே (85)

இந்திரன்கரத்தைக்கொய்தாங்கியமனல்
    வயிற்றைக்கீறிப்
புந்தியினிருதிவெய்யகழுத்தினைப்போக்கிப்
    போரில்
வந்தவாயுவையுந்தானைத்துணித்துயர்
    வருணன்மார்பு
சிந்திடவாளாற்போழ்ந்துமதனையுஞ்சினத்
    திற்றுக்க (86)

சினமொடுவீரனின்றசெயலினைத்
    தையுமேகண்டு
தனதனீசானனென்னுமிருவருந்
    தாமேயஞ்சி
மனமயர்ந்தாங்குநின்றவீரனைவணங்
    கியாமு
முனதடைக்கலமென்றன்றோநரைத்தலும
    பயமென்றான் (87)

அருகிலவ் விருவர் தம்மை நிறுவியாண் டகன்று நின்ற
பிருகுவைக் கன்னந் தன்னிற் குத்தினன் பின்னர்ச் செய்ய
மருமலர் மகளை வெண்டா மரைமலர் மகளைப் பற்றிக்
கரமலர் வருந்த வீக்கி யீர்த்தனள் காளி மாதோ. (88)

விஞ்சைய ரியக்கர் சித்தர் கின்னரர் கலுழ வேந்தர்
தஞ்சிரங் கரங்கள் கால்க டடிந்துவெம் போரி லுள்ள
மஞ்சின விமையோர் போற்ற வயாமீந் தாண்மை வீரன்
மஞ்சதி ரதிர வெற்றி வலம்புரி நாதஞ் செய்தான். (89)

இசைக்கின்ற சங்க நாத மிருசெவி வெதுப்பக் கேட்டு
விரைக்கெழு தரிபுனை செங்கட் கலுழன்மேல் விரைவி னெய்தி
வரைந்திர முடைய தேவர் மாண்டதும் வாணி செய்பாள்
புசத்திடைப் பிணிப்புற வீரன் புயவரை வலியு நோக்கி. (90)

திருமகள் கொழுநன் வீரன் றிருமுக நோக்கித் தக்க
னுறுவினை தீமை செய்ய வும்பரை யொறுக்க லாமோ
பொருவிலா விறலோய் நீயா ரென்றலும் பொங்கு தீபம்போ
லெரிவிழி சிவந்து வீர னிளநகை புரிந்து கூறும். (91)

அரன்பத முனைந்தக் கர்த்தன் பாலெனை வறைந்து பின்னர்த்
திரமுடை யுலகி ராவை ரெய்யுநீ யிங்கு வைக
வரமுடைத் தேவ ராரு தன்மையும் வாலாங் கொல்லோ
தரமுடைப் புகழ்மே ரோர்வா மன்றோ தமையாராத் திடவொண் ணாதோ

வரையுற விவ்வா றோது மாற்றமால் செவியிற் கேளா
விசையுடன் றிகிரி தன்னை விடுத்தலும் வீரன் றோளின்
மிசைபுனை தலையி லொன்று விழுங்கின போது சென்னி
யசைதர வாளோன் றேர்ச்ச வதுபொடி யாகிற் றன்றே. (93)

அக்கணந் தண்ட மொன்றை யேவினா னதுவும் பஞ்சி
யுக்கபின் பகழி மாரி பொழிந்தனன் பொழிந்த லோடு
மிக்கவெங் கணையொ டேவி வில்லையு முறித்துட மால்கைத்
தக்கதோர் சங்கம் பற்றிக் கொடுத்தனன் பூதர் தம்பால். (94)

(91) திருமகள்-இலக்குமி. கொழுநன்-கணவன்.

மாயவன் றானும் பின்னர்ப் பலபல வடிவ முற்றுக்
காயெரி யென்னச் சீறிப் பொருதன னன்று வீர
னேயபல் லுருவாய் நின்று பொருதுபின் னெதிர்த்த மாய
னோய்வுறு மாறு மார்பி லடித்தலு மயக்க முற்றான். (95)

மாதவன் மயக்க முற்ற வாறுகண் ணுதலு மோர்ந்தப்
போதுமை யொடுவெள் ளேற்றிற் றோன்றியே புலவர் தம்மைக்
காதிய வீரன் றன்னைத் திருக்கையா லமைத்த காலைத்
தாதவிழ் கடுக்கை வேணிச் சங்கர னடியிற் றாழ்ந்தான். (96)

அமலன் வெள் விடையின் மீதே யாங்கெழுந் தருளக் கண்டு
கமலநான் முகனு மாலுங் கற்பக நாட்டு வேந்துந்
தமதுமா மயக்க நீங்கித் தடங்கணீ ரருவி சோர
வுமையொரு பாகா காவென் றோலமிட் டடியில் வீழ்ந்து. (97)

தேவர்கள் தேவா போற்றி செகப்பசு பதியே போற்றி
பூவலர் கடுக்கை வேணிப் புண்ணியா போற்றி யாருஞ்செய்
பாவம்யா வையுமே போக்கும் பரஞ்சுடர்க் கொழுந்தே போற்றி
தாவறு கயிலை மேவுந் தாணுவே போற்றி யென்று. (98)

துதிபுரிந் திறைஞ்ச லோடு முமையவ ளிரங்கிச் சோதி
மதிதவழ் சடையி னானை வணங்கியென் னாலே புந்தி
றுதியிழந் திழிவு பெற்று நொந்தன ரந்தோ வேறு
கதியில ரிவரைக் காத்துக் கருணைசெய் தருள்க வென்றாள். (99)

விமலையீ துரைப்ப வண்ணல் வீரபத் திரனை நோக்கி
யிமையவர் கமலை வாணி யிறந்துளோ ரிரிந்து ளோர்க
டமையளித் திடுமா றீங்குன் றாயுனை வேண்டி னாளென்
றமலனு மருள வீர னமரரை யெழுப்பிப் போந்தான். (100)

ஈசனை யெய்தி யன்னோ னிறைவனை போற்றி பாவ
நாசனே போற்றி முக்க ணாதனே போற்றி யன்பர்
நேசனே போற்றி யெங்கு நிறைபரம் பொருளே போற்றி
மாசிலா மணியே போற்றி வரதனே போற்றி போற்றி. (101)

(96) மாதவன் - அரி. (97) அமலன் - சிவபெருமான்.
(100) விமலை - உமையவள். கமலை - இலக்குமி. வாணி - நாமகள்.

தாமரைப் பொகுட்டின் மேவிச் சராசரம் படைப்பாய் போற்றி
காமரு துளவ மாலைக் கடவுளாய்க் காப்பாய் போற்றி
தோமறக் கடையில் வந்தே யாவையுந் துடைப்பாய் போற்றி
தேமலர்க் கொன்றை வேணிச் செல்வனே போற்றி போற்றி.

உற்பவ மிறுதி யென்னு முப்பழு மொழித்தாய் போற்றி
கற்பகக் கனியே போற்றி கறைமிடற் றவனே போற்றி
யற்புதச் சுடரே போற்றி யண்டநா யகனே போற்றி
தற்பரா னந்தா போற்றி சங்கரா போற்றி போற்றி. (103)

என்னமரர்கள் போற்றி யிறைஞ்சலு மிருக்கை யீந்த
முன்னவன் றக்க னெங்கே யென்றலு மொழிவான் வீர
னன்னவன் றலையை வன்னி யருந்தின தாலே யாட்டிச்
சென்னியைக் கின்று னென்றலுஞ் சிரித்தான் பின்னர். (104)

பொங்கிய தன்று மைய லாயுமை புணரி சூழ்ந்தெடுப்ப வைய
செங்கர நிறைந்த மேவு வெய்யவ னைந்து நின்ற
பங்கயச் செங்கண் மாயோ னிதயத்துப் பதும் வாணோர்
தங்கனா கரங்களோ சோல்லாமல் றன்னை நற் சரண மாமே. (105)

புகழ்ப்பெறு மாசை யாமை யுனைநினைப் பழுமை பொங்கு
மிகுந்த தூமைக்கை போக்க வெனக்கட வுள்ளி யெனனை
பகருப நீட நந்தி தொன்னை யழுவம் புரிகுதிர் பால
மகவுறச் செய்பவி னீவி றுப்பமா புரக்கி லன்றே. (106)

அங்கக ணிருந்தோ ராண்டு பூசியபின் தமைமெய்ன் றந்தப்
பொன்னமர் மாமி ஞானா வேதனைப் புகன் றுபின்னர்
மன்மத னிரதி மாது மகிழ்தரக் கண்ணிட்ட சேய
நன்னதி தனிற்ப வேத தனினமா மலர மன்னே. (107)

நந்துலா நதியின் பாங்கர் நான்மறை தருமனை யாக்க
விந்திரன் சாபந் தீர்த்த ராணி வெவ் வெயினா ராக
வந்துபூ சித்தார்கள் தங்கா வயங்கெழி தனைங்க ளாக
வந்தகன் பன்றி யாக நிருதியோ ரழுமை யாக. (108)

(104) சென்னி-தலை.

புனலிறை யெண்கா வாயுப் பொருந்தும்வெண் கழுக தாகத்
தனபதி நான மாகத் தக்கயீ சான னென்று
வினவுகின் னரர்கள் சித்தர் மிளிர்பசுங் கிளியாத் தக்கன்
புனையுமுத் தரவா யிற்கண் பொருந்தினன் றிடபே யாக. (109)

அருக்கர்பன் னிருவர் தாழு நீபமா வருகி னின்ற
மருத்துமா மரமா வட்ட வசுக்கள்பூம் பனச மாக
வுருத்திர ரகிலாத் தக்க னுடைப்பெருந் தம்பி மார்கள்
விருப்புறு வில்வ மாக மேருக்கன் மலைய தாக. (110)

வானுல குறையு மின்னை ரிலந்தைய தாங்கு காம
தேனுவோர் சுரபி யாகத் திகழ்தரு கற்ப தாருத்
தானுமுள் விருக்க மாகத் தங்குக நெடுநா ளென்றைந்
தானன னுரைக்க வப்போ தக்கருந் தொழுது கூறும். (111)

அண்ணலே யுலகு தன்னி லமரவர் மனத்தி னுள்ள
வெண்ணமே புணர்ந்து நல்கி னென்னகருள் புரிந்தா யானும்
பண்ணிய பாவ மென்னோ வென்றது பகர ஞானக்
கண்ணுத லிரங்கி நம்பாற் குளவென வருக வென்றும். (112)

உம்பருக் கருளை முன்ன முனைக்கருள் புரிந்து மென்று
மெம்பிரான் கூறப் பின்ன ரிமையவ ரபன்மா லேனோர்
வெம்புமந் ஞானக் காலபாம் புரிமிசை பொருந்தல் வேண்டி
நம்பரா வென்னப் போற்ற நாயக னருளிச் செய்வான். (113)

ஒப்பரும் புகழ்சேர் தூய வுபயமா புரமென் றோது
மப்பெரும் பதியிற் சென்றே யமர்ந்திடு நீவிர் செய்த
தப்பரும் பாவந் தீர்க்குந் தலைப்பயந் திடுவோ மென்று
செப்பியே வீர னோடு மிறையவன் கயிலை சேர்ந்தான். (114)

என்பது சூதன் கூற விருந்தவ முனிவர் யாரு
மன்புடன் மகிழ்ந்து வாழ்த்தி யாருதிரா புரத்தின் காதை
யின்பவா ரமுதை யின்னு மெமக்கருட் டருகவென் றோத
மன்பெருங் கருணை கூர்ந்த மாதவ னியம்பு வாறால். (115)

தக்கன் வேள்விச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம்20க்கு-திருவிருத்தம்686.

கற்பகதருக் களாவான சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

மருக்கமழ் கொன்றையந் தொடையல் வானவன்
பெருக்குறு திருவருள் பெற்று வானிடை
யிருக்குமக் கற்பக மினிது வந்துபூந்
திருக்களா வாயதோர் சரிதஞ் செப்புவாம். (1)

வேறு

தருவைந்துங் களவாயத் தலத்திடைவந் திருத்தியென
வருளியதா லவைதெழுந்தே யருட்குறிக்கீ சானமதின்
பரிதிதன் களாவனமாய் வைகியதக் களவினுடைப்
பெருமையையா ரெடுத்துரைப்போங் கேண்மினுயர் பெரு
ந்தவத்தீர். (2)

உலகினுள கருமமெலா மொருதுழவாய்த் திரண்டெழுந்தே
யலகில்புகழ்க் களாவனமா யவதரித்த தெனவுதித்து
பலவிலைதண் கனிகாய்கள் கோடுபல வாகமல்கிக்
குலவுதருத் தெரிசித்தாற் கொடுக்குநினைத் தனவனைத்தும். (3)

அம்மலரின் றண்ணறவே யபிடேக மாகமலர்
செம்மலுக்கர்ச் சனைபாகச் செழுங்கனிநை வேதனமாக்
கம்மிசைபோங் கியபசும்பூங் கவினிழல் கவிகையதா
விம்முமது கரவொலியே விருப்புறுமின் னிசையாக. (4)

கோடுகணின் றசைவதுவே குழகனது திருமுன்ன
மாடுறுநாட் டியமாக வளப்பரிய நெடுநாளன்
போடியர்பூ சனைபுரிந்தாங் கொருகாலஞ் சுரர்வடிவாய்
நாடரிய சிவன்றனையே தோத்திரஞ்செய் திடுநான்று. (5)

முக்கணனைக் களவினுக்கு முன்றோன்றி நீயுலகின்
மிக்கநெடு நாளிருக்க விளைந்ததுமுன் னுலன்றே

(2) தரு-கற்பகதரு. அருட்குறி-சிவலிங்கம்.
(5) கோடு-மரக்கொம்பு. சுரர்வடிவு-தேவர்வடிவம்.

வக்கதையா முரைக்குதுங்கே ளமரெலாம் பாற்கடலிற்
புக்கமுதங் கண்டருந்திடுமப் போதமுதத் துளிவீழ்ந்தே. (6)

சீர்திகழு மமுதபிந்து வெனச்சொலுமோர் திருத்தலத்திற்
கூர்கடுக்கொள் வதரியென நம்மருகிற் றலவிருக்ஷ
பேர்பெறுகற் பகதருவா யிருக்கவிரும் பிணையவ்வா
றூர்வமுட னீயிருக்கு மந்நாளி லொருநான்று. (7)

இருமையுள சத்தியைப்பூ சனைபுரிவா னெனையப்பூசை
புரிதலுற்றான் பிருங்கியுமை பொருமலவன் றன்னுடலிற்
குருதிதசை நரம்பெவையுந் தன்கூறென் றவர்கொளலான்
மருவுசத்தி யிலனாகி மனந்திகைத் துயரடைந்து. (8)

பத்தியினா மயிருந்தும் புகர்புரிந்தா னெனக்கருதிப்
பத்தியுடன் பணிவொருமை தானுற்றான் மலைமாதுஞ்
சத்தியெம் மெய்மையுமாஞ் சனைபுரிந்தா னினிநாத்தி
னைத்தநா ரீசுரனா வெழுந்தருளி சனமமர்ந்திடும். (9)

உற்பதனை நாதன்றா னாளாக்குடைக் பதந்தனக்குற
சொற்றனனங் கவனைமுந்து கொன்றனனந் தருவுனை
நற்புளிந்நன் மலர்களிறை னைமையபூசித் திருந்தனையே
பொற்றருதன் னிழலிற்றவம்புரிந்து நாகதவளைகபரோ. (10)

மகபதிக்கு வேண்டிய பால் வரமளித்துத் தருவுடனே
புகவிடுத்தே தானு சுவர்க்கமதி னீமனதிற் புரிந்தபடி
யகல்விசும்பு தனிலடைந்தாங் கமரர்கோ னருகிருக்க
மிகவுமளித் திடுந்தருவாய் மேவுவா யெனவிளம்ப. (11)

வானவர்கோ னந்தியமாய் வாழ்வுடைபோ ருதவிநல்
யாணிலைசேயெ னென்றுரைத்தா யிருதலம்போ கத்தைநல்கு
மானந்தற் றருவாய்வின் னடைந்தாசை திருந்திநம்
பாண்மிக்கபோ கத்துடனே போக்கா றன் பதிபெறுவோம். (12

புக்கிருவென் றுரைத்திடலுங் காப்புக்கருவா யிருந்தபின்னு.
துக்கமக சாபத்தா னீபிருந்தத் தலத்திடை நம்

(7) வதரி-இலந்தை. (10) ஐந்தரு-சந்தானம்,
அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பக,மென்பன.

பகலேன்முட் களவாய்வந் தடைந்தனையாற் பரிவினுடன்
மிக்கவரம்வேண்டுகெனவிடைப்பெருமான்விளம்பினனால். (13)

ஐயவுன தடியிணையா னகலாதுற் றிடவுமிந்தச்
செய்யதலங் களாவனமென் றுலகமெலாஞ் செப்பவுமுன்
றுய்யபெயர் திருக்களா நாதனெனத் துலங்கவுநின்
மெய்யருள்செய் திடுகவெனக் களவுரைக்க விளம்புவனால். (14)

இப்பதியிவ் வுலகமிசை யிலங்குகளா வனமெனவே
செப்புதிருப் பெயர்படைத்துச சிறந்திடுமெஞ் ஞான்றினுமே
யப்புநின்மேவர் தனிலாட்ட வபிடேக நமக்காகு
மொப்பரிய பூசையுனைப் புரிவதெமக் குணவாகும். (15)

நமது பெயர் திருக்களா நாதனென வுலகுரைக்குங்
கமழுநறுங் களாநாதனெனவொருகாற் கழறுவரே
லெமதெழுத்தைந் தினைப்பதினா யிரந்தாஞ்செப் புதற்கிணையர்
பணையுறுநல் விகபரசித் தியையுமினி தடைகுவரால். (16)

என்பதுமெய்ப் பெருமைப்பிரியா திருப்பையென வரமருள
வன்புட னக் களாமரமும் வணங்கியவ ணமர்ந்துளதான்
பின்பொலிவொன் றுலகினிடை விளங்கியகற் பகதருப்போ
லின்புறவேண்டுவனவெலா மிறைஞ்சுமடி யவர்க்களித்தே. (17)

வேறு.

நின்மல வடிவா யெங்கு நிறைந்தவெம் பெருமான் கூற்றுற்
கன்மலை யாகத் தோன்றிக் களாவனத் தலத்தின் மேவிப்
பொன்மலை தவஞ்செய் காலைப் புனிதனெம் மிறைவி யோடு
நன்மழவிடைமேற் றோன்றி நல்குதும்வரங்கேளென்றான். (18)

என்னலு மிறைஞ்சி யெந்தாய் நின்னையே தெரிசித் தென்று
மன்னிவாழ்ந் திடவே யெற்கு வரமரு ளென்று வேண்ட
முன்னவ னதனை நோக்கி மொழியுமிப் பதியின் கீழ்பால்
பன்னுமுக்குரோசந்தன்னில் வரையுருப்படைத்துமன்னே. (19)

(15)அப்பு நீர்(17)அவண்-அங்கு.
(18)பொன்மலை-மகாமேரு.
(19)முக்குரோசம்-மூன்றுகூப்பிடுதூரம்-

பொருவிலிப் பதிக்குக் காவல் பூண்டுள தமுத பிந்தவ்
வுருவுடை யமுதபிந்து வொடுகலந் தெம்மைச் சேவித்
திருவமு தாச லப்பேர் படைத்தென வெம்மான் கூறி
யருளினன் மறைந்தான் மேரு விருந்ததவ் வாறு மாதோ. (20)

கற்பகதருக் களாவான சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 21 க்கு விருத்தம் 706.

பதினைந்தாவது

அரிபிரமாதியர் சாபந்தீர்த்த சருக்கம்.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா.

கரியவிட நுகர்ந்துமுன வமரர்தமைக் காத்தபிரான்
விரியுமலர்க் களவுறையும் வித்தகன்மெய்த் திருவருளால்
வரியளிமொய்த் திசைமுழக்கு மலர்த்துளவத் தொடைபுனைந்த
வரியயனு தியர்சாப மகன்றசரித் திரமுரைப்பாம். (1)

வேறு

மிக்கவருந் தவத்தினுயர் சூதனையம் முனிவர்மிக
விரும்பி நோக்கித்
தக்கன்மகந் தனிலடைந்த மாலயன்வா னவர்முனிவர்
சாப முற்றுப்
புக்குபய மாபுரியி லரியதவம் பூசனைகள்
புரித லோடு
மக்கணிவே ணியனவருக் கருளியவா றுரைசெயென
வறைய லுற்றான். (2)

அங்கரிற் கிருபைநதி யகன்கரையி லருமறைக்
டருப்பை யாக
மன்னுமதி யுடுகளின மாகமருத் துவரிரண்டு
கோடி மாவாப்
பன்னிருவெய் யோர்கோடி கடம்பாவெண் கோடிபலா
வசுக்க ளாகத்

(1) விடம்-நஞ்சு. அளி-வண்டு. அரி-விட்டுணு. அயன்-பிரமன்.
(2) உபயபுரி-இத்தலத்தின் திருநாமத்தொன்று. அக்கு-உருத்திராக்கம்.

துன்னுபதி னொருகோடி யகிலாக வுருத்திரருந்
தோன்றி னூரால். (3)

சிறுவிதிதன் னிளையவரோன் பதின்மருங்கூ விளமாகத்
தெளிந்த சிந்தை
யுறுபிருகு கடுக்கையதா வுயர்ந்ததவ முனிவரரா
யுள்ளோ ரெல்லா
மறுகதா வெச்சனும்வெள் ளெருக்காவேழ் கிரகமுமா
துளங்க மாக
நறவுமிழு மலர்ப்பகழி மதனுமிர தியுமாறு
நணுகி னூரால். (4)

மற்றுளயா வருமிருகம் பறவைமரங் கொடிபுதலா
வதிந்தா ராங்கே
கொற்றநெடு மாலயனு மிருவர்தந்தே வியரோடு
குலவி யேவந
துற்றுபய புரியில்விறற் கலுழனனத் தினைப்பூசைக்
குரிய வாய
நற்றளிர்மா மலர்கனிகள் கொடுவாரு மெனவேவி
நதியின் மூழ்கி. (5)

அந்நதியி னிடைத்தருப்பை நளினமல ரெடுத்துமதி
யணியுந் தூய
மின்னவிர்செஞ் சடையிறைவன் சந்நிதியிற் போந்துகனி.
விரைமென் போது
மன்னறவு களாவனத்தி லெடுத்தனமுங் கலுழனுமே
நல்க வாங்கி
வன்னமலர்த் தவிசுறையு மயிலனையா ருதவமன
மகிழ்ச்சி கூர்ந்து. (6)

(4) சிறுவிதி-தக்கன். கூவிளம-வில்வம்
(5) கலுழன்-கருடன். அனம்-அன்னம். செய்யுள்விகாரம்இடைக்குறை.
(6) நறவு-தேன்.

எண்ணரியநெடுங்காலம்விதிமுறையிற்பூசனைசெய் திருந்தா ரங்கா
ளண்ணறிருவுளமிரங்கியவர்க்கருளவேண்டியுமையவளோடெய்தித்
[பை
திண்ணியவோர்வேடனெனவுருக்கொண்டுநான்மறையாந்திகழ்தருப்
மண்ணிலுறப்பரப்பியதிற்கரியுரியைவிரித்திருகண்வளர்வார்போல.

வேடுவமாதாகவந்தவுமைதனதுதிருவடிகண்மீதுகையா
லேடவிழ்வெண்கமலமலரெடுத்தணியக்கிடந்தனனவ்வேல்லைதன்னி
லீடரியும் வேதனுந்தண் புனலாடி மலர்தருப்பை நிமலர்க் காக
நாடிவரும்போதெயினன்கிடக்குநிலைமையைவிழியானன்குகண்டார்.

ஆரடாவறிவிலோய்தரையின்மிசைக்குசைபரப்பியதன்மேல் யானைப்
பாரவுரிவிரித்ததன்மேற்படுத்துமலரடிக்கணிந்துபழுதேசெய்தாய்
நீர்மலியும்வேணியனார்தமக்கானபொருள்கெடுத்தாய்நிமிடமொன்றிற்
கூர்திகிரியாலுனுயிர்குடிப்பனெனவரிமனதுகொதித்துச்சென்றான்(9)

அனகா லேயிலுமையாம் வேடுவப்பெண் ணரியைமுக
நோக்கிக் கூறு
மேனடா சினந்துவந்தா யென்னலுமே தருப்பைதரை
யிடைப் பரப்பித்
தானதன்மேற் கரியுரியை விரித்ததன்மேற் சயனித்தான்
றளின் மேற்செந்
தேனமர்பங் கயமலரைப் பறித்திட்டா யவனுயிரைச்
செகுப்பே னென்றான். (10)

கூறலுமே யுமையவளுங் குறுநகைசெய் திவ்வனம்யாங்
குலவுந் தான
மாறதனி லிப்பொருளுண் டாக்கினவ ரெம்புதல்வ
ராத லானீ
மீறுசினங் கொடுவருதன் முறையோவென் றுரைத்திடலும்
மேனுட் கிட்டாக்
காறனையே பிடித்திழுப்பத் துயினீங்கி விழிப்பவர்போற்
கடைக்க ணோக்கி. (11

(7) கரியுரி-யானைத்தோல். (8) வெண்கமலம்-வெள்ளைத்தாமரை
எயினன்-வேடன். (9) குசை-தருப்பை. (10)பங்கயம்-தாமரை.
(11) குறுநகை-புன்சிரிப்பு.

என்னடா பிடித்திழுப்பதெனவேடன் வினவவரி
 யிசைப்ப தின்றித்
தன்னிருகை யாற்புடைத்தான் சங்கானென் றறியாத
 தகைமை யாலே
கன்னவிறேள் வேடனெனுங் கடவுள்விளை யாடுதல்போற்
 கமலக் கண்ணன்
றன்னையுறப் பிணித்திறுக்க வவ்வமயத் தூற்றனன்வே
 தன்றன் மன்னோ. (12)

அண்காததால் வேடனையே புடைத்திடவவ் வெயினனுமவ்
 விருவர் தம்மைத்
திண்காத்தா லெடுத்தெறியக் களவின்முன்வீழ்ந்தனர்மயங்குஞ்
 செயலை நோக்கி
வெண்கமலை திருமகளிச் செயல்விளைந்த தென்கொலென
 வெருவி யேதங்
கண்கலுழ வுற்றனாக் கணத்தனமுங் கலுழனுமே
 கடிதிற் போந்து. (13)

ஆண்டுநின்ற வேடனுடன் போர்புரிய வுற்றனவப்
 பொழுதவ் வேடன்
பூண்டசிலை நாணியினு லனங்கலுழ னைப்பிணிப்பப்
 போகி றனு
நீண்டதிரு மாலுமுக்கட் கடவுளோ யிவனன்றி
 நினைக்குங் காலை
யீண்டெடியின னல்லனிவ னெனவொருவ ருடனொருவ
 ரியம்பும் வேலை. (14)

அண்ணறிருக் கருணைசுரந் தவ்வெயின வுருவமொழித்
 தாவப பூணுங்
கணனுதலும வெண்ணீறுங் கறைமிடறு மெண்டோளுங்
 கையின் மானு
நண்ணியவோர் காத்தின்மழு வாட்படையும் புலியதளு
 நயந்தோர் பாலிற்
பெண்ணுமிலங் குறத்தோன்றி நின்றனனு லெமையாளும்
 பெருமான் மாதோ. (15)

அருகுநின்ற தருக்குலங்கள் செடிபுதல்கள் கொடிபறவைப்
    பிருகம் யாவு
மிருவிசும்பிற் றேவர்முனி வராகக் குசைமறையா
    வெழில்வெண் கஞ்ச
மருவுமதி யுடுவாகத் தோன்றினவா யிடைக்கமல
    மலரி னுனுந்
திருநெடுமா தவனுமிரு விழிகளிக்கக் கண்டுதுதி
    செய்தார் மன்னோ. (16)

விண்ணவருக் கிறையவனே மெய்ப்பொருளே பகவமுக்கண்
    விமலா தூய
தண்ணிலவு முடித்தசடைச் சங்கரா வெமைப்புரக்குந்
    தலைவா வாசக்
கண்ணறும்பூங் களவிலமர் வெண்கனியே யருட்கடலே
    கயிலை வாழு
மண்ணலே நான்மறையு மறிவரிய பரஞ்சுடரே
    யரனே போற்றி. (17)

வேறு.

விரிந்திடு கொடிய பாசப் பிணிப்பினை விடுவித் தென்றும்
பரிந்தபல் பசுக்கட் கின்ப மளிக்குமோர்பதிநீ பாரிற்
புரிந்தநல் லுயிர்கட் கெல்லாம் பொதுநிலைச் சாட்சி யாக
விருந்தவைக் குள்ள கன்மப் பலனரு ளிறைவ னீயே. (18)

உரந்தரு புவன மெங்கு முயர்மலர் வாசம் போல
நிரந்தர நிறைந்து வாழ்வாய் நின்பெரு மாயை தன்னாற்
றிருந்துபிச் செகத்தை யெல்லா மயக்குவாய் சிந்தை யானே
பொருந்துமைந்தொழிலுஞ்செய்யும்புகழ்மிகச்சிறந்தோனீயே

எம்பெருந் தலைவ னாகி யெமைப்பணி கொள்வாய் நீயே
பம்புநின் பெருமை யெம்மா லறிதரும் பான்மைத் தாமோ
சம்புவேயாஞ்செய் குற்றம் பொறுத்தரு ளென்று சாற்றி
யம்புயத் தயனு மாலு மடிதொழ வமலன் கூறும். (20)

(16) கஞ்சம்-தாமரை.

சிறுவிதி யாகந் தன்னிற் சிந்தையுண் மகிழ்ந்து சென்று
பெறுமவிக் குவந்து நின்று பிழைமிகப் புரிந்தீ ரிங்கே
யுறுமனத் தன்பா லோராண் டுணவிலா திருந்து நம்மை
நறுமலர் கொண்டு பூசை புரிதரு நலத்தான் மன்னோ. (21)

துன்னரும் பாவந் தீர்த்தேம் பிறந்துள சுரர்கள் யாரு
மிந்நகர் தன்னி லெம்மைத் தெரிசித்த வியல்பி னாலே
யன்னவர் பவமுந் தீர்த்தே மென்றறி யயனை நீவிர்
மன்னுறும் பதவி சேர்மி னெனச்சொலி மறைந்தான்மன்னோ

என்பது சூதன் கூற விருந்தவ முனிவர் யாரு
முன்பனை நோக்கி வானோர் முனிவரர் பிறவி மேவத்
தன்புரத் துடனே மாலும் வேதனும் போந்த தன்மை
யன்புடனருள்கவென்ன வவன்றெறிந்துரைக்கலுற்றான். (23)

ஐம்பெரும் புலனும் வென்ற வரியமா தவத்திர் கேண்மி
னும்பர்முற் சனனந் தன்னி லுற்றவஞ் ஞானத் தாலே
பம்புறும் பிறவி யுற்றார் பங்கயத் தயனு மாலுந்
தம்புரத்துடனேபோந்தார் தமதுமெய்யுணர்வான்மன்னோ. (24)

தெருமரும் பிறவி யில்லை செங்கண்மா லயனுக் கென்றே
யுருளொடு பகர்ந்து பின்ன ரன்புறு மனைவி யோடு
பெருமக பதிதான் வந்தோ ரெயினனைப் பிறந்து நந்தா
கருவைநா தனைப்பூ சித்த கதையெடுத் தியம்பு வானால். (25)

அரிபிரமாதியர் சாபந்தீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.
ஆக சருக்கம் 22க்கு திருவிருத்தம்-731.

பதினாறுவது

இந்திராதியர் சாபந்தீர்த்த சருக்கம்.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா. வீ,

புயங்கமணி செழுஞ்சடையோன் புகழ்க்கருவைக் களவுடையா
னயங்குலவு பதம்பரவி நவையறுமிந் திரன்முதலோ

21) அவி-தேவருண்டி. (22) சுரர்கள்-தேவர்கள். பவம்-பாவம்.

ருயங்குறுசா பந்தவிர்வுற் றும்பர்கோன் வாரணத்தால்
வயங்குகரி வலநகர்ப்பேர் வந்ததிருக் கதைபகர்வாம். (1)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தகவுறுதென் கருவைநகர்க் காவல் பூண்ட
தனியமுத கிரிக்கீழ்பா லெயினர் வாழு
நகரமது திட்டினிய மெனவொன் றுண்டங்
நகர்க்கரசன் காதகனென் றுளனோர் வேடன்
பகருமவன் றனக்கிடும்பி யென்னு நாமம்
படைத்தவொரு மனைவியுண்டு பால ரின்றி
மிகவருந்தி யென்செயலா மெனவவ் வேடன்
வினவவினத் தவரவற்கு விளம்பு வாரால். (2)

நமதுகுல தெய்வமெனுஞ் சாத்தன் றன்னை
நற்குகனைப் பணிந்துதவ நன்கு செய்யி
னுமதுமன மகிழுமகப் பேறுண் டாமென்
றுரைத்திடவாங் கிருந்தவரு ளொருவன் றன்மேற்
கமழுநறு மலர்ச்செண்டா யுதத்தை யேந்துங்
கடவுளுஞ்சன் னதமாய்க்கா தகனை நோக்கி
யெமதுபெயர் மூன்றுதலை முறைக்கு நீதா
னிடுவையெனிற் புதல்வரளித் திடுவோ மென்றே. (3)

கூறியவன் போயபின்னர்க் குமரன் சாத்தன்
குரைகழற்ற ளிணைமலரைக் கும்பிட் டேத்தி
மீறுமன துவப்புடன்றன் மனையிற் போந்து
மிக்கவெழின் மனைவியொடு மேவி வாழ்நா
ளாறணிசெஞ் சடைக்கடவு ளருளாற் றக்கன்
யாகசா பத்தால்வந் தமரர் கோமா
னூறுமலர்க் குழலிடும்பி யான வேட
நங்கைவயிற் றிடைச்செனித்தான் றிங்கள் பத்தும். (4)

(2) கிரிக்கீழ்-ஐந்தாம்வேற்றுமையுருபுத்தொகை.

போனபின்கா தகன்மனைவி யெவரு மெச்சப்
புதல்வனையீன் றெடுத்தனளப் புதல்வன் றன்பேர்
தானருமை யாகவே காரி யென்று
சாற்றிவய தைந்தில்வின் னூல் கற்பித் திரெட்
டானவய தினில்வதுவை முடிப்பா னெண்ணா
மகத்திடைவைத் தனன்சசியவ் வரசன் றேவி
தேனமர்பூங் குழலிடும்பி முன்னோ னென்னுஞ்
செகன்மனைவி சுனிக்கருமைச் செல்வி யாக. (5)

பிறந்திரா சேந்திரியென் றொருபேர் பூண்டு
பெருமையுடன் வாழ்ந்திருக்கு மந்நா டன்னிற்
சிறந்தபுகழ்க் காதகனக் காரிக் கந்தச்
சேயிழையை வதுவைசெய்யச் சிந்தை யுன்னி
மறந்தருநற் கருவிபுலி நகங்கள் சங்க
மணிகள்பல பரிசமெனக் கொண்டவ் வேடர்
செறிந்தபெரும் படையுடன்கா தகன்றன் செல்லச்
செகனுமெதிர் கொண்டழைத்து மனையிற் சென்று. (6)

கொண்டுவந்த பரிசமெலாங் கைக்கொண் டேதன்
குலமகளைக் காதகன்றன் குமா ரனை
திண்டிறல்சேர் காரிதனக் குவந்து நல்கச்
சிந்தைமிக மகிழ்ந்துமணஞ் செய்வித் தந்த
வண்டுறையுங் குழலிரா சேந்த்ரி யோடு
மைந்தனொடுந் தன்மனையிற் போந்து வாழ்நா
ளொண்டொடிதன் வயிற்றினின்முன் வினையாற் காரிக்
கொருமகவாய்ச் சயந்தனும்வந் துதித்தான் மன்னோ. (7)

காரியுந்தன் புதல்வனுக்குச் சாத்த னென்றே
கருதியொரு நாமமிட்டு வாழு நாளிற்
கூரிலைவேற் காதகன்மூப் படைந்து காலங்
கூடியிறந் தனன்வேடர் குழாத்தி னோடுஞ்

[5] வதுவை-விவாகம். சுனி-வேடப்பெண் ஒருத்தியின்பெயர்.

சீரிசையும் பலவளமுஞ் செழித்து மிக்க
சிறப்புமிருந் திரவிகதிர் செல்ல வொண்ணு
வாரணியந் தனைப்பரிபா லனஞ்செய் தேநல்
லறிவுடனக் காரியமர்ந் திருந்தா னன்றே. (8)

சிறுவிதியுந் தரவாயி றன்னிற் பேயாய்
நின்றனன்றே யுவுந்தனது தேவி யென்னும்
பெறலருஞ்சீர்ச் சுவாகையொடு ஞமலி யாகப்
பிறந்தனன்றா மோரணையாம் பெண்ணி னோடு
மறலிபன்றி யாய்ப்பிறந்தா னுக்கி யென்னு
மனைவியுட னிருதியும்வல் லுழுவை யாகப்
பிறவியுற்றான் வாருணியாந் தெரிவை யோடு
பிறங்குபுகழ் வருணனெண்காப் பிறந்தான் மன்னோ. (9)

வாயுவுந்தன் மனைவியெனுந் துரோணி யோடு
வன்கழுகாப் பிறந்தனன்கு பேரன் றானுந்
தூயபுகழ் மனைவிசுப்ர ருயை யோடு
துலங்குபெருஞ் சிறப்புறகத் தூரி யாக
மேயினனீ சானனுமா வினியென் றேது
மின்னனையா ளுடனேறாய்ப் பிறந்து போந்தா
னயவர்வா கனங்களுமங் கவரைப் போல
வவதரித்த வின்னமும்யா மறையக் கேண்மின். (10)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பிதிர்கள்வெண் கழுகே யாகப் பிறந்தனர் பஞ்சதாருப்
பதியிறை கயங்காட் டானை யாகவுற் பவித்த தந்தத்
துதிகொள்விஞ்சையர்கள்சித்தர் சுகங்களாப்பிறந்தார்பின்னர்
விதியினாற் காம தேனுப் பிறந்ததை விளம்பு வாமால். (11)

அந்தகர்த் தலத்தில் வந்துற் பவித்ததா லருணிட் சேப
நன்னதி தன்னிற் றான பானஞ்செய் நலத்தா லன்னோர்
மன்னுபூங் களவி னீழல் வைகுபால் வண்ண நாதன்
பொன்னடி பூசித் தேத்துங் குணமிகப் பொருந்தி னரால். (12)

[9] சிறுவிதி-தக்கன். [11] கயம்-யானை. சுகங்கள்-கிளிகள்.

தத்தைக ளீசன் பாதந் தனைத்துதி செய்து போற்றும்
பத்தியாய் ஞமலி தானும் வலஞ்செய்து பாவ யோநா
னத்தினை நான மாவு நாதனுக் கணிபு மெண்கோ
டொத்தபே ருழுவை பன்றி பறவைமற் றுள்ள வெல்லாம்.(13)

பரமனுக் குரிய வாய பணிசெயுந் தந்தி வெய்யோன்
விரிகதிர் படாது பந்தர் தருக்களான் மிடையச் செய்து
திரமுறு மாணை னத்தான் வேலியு மமைத்துச் சிந்தை
பொருமையினிறையைச்சூழ்வந்துணர்வினை நியிற்போந்து.

துன்றுநீ ராடு போதன் றுதிக்கையாற் புனலை வாரிச்
சென்றுநல்லபிடேகந்தான் செய்துபன்மலர்கள்சாத்திக்
குன்றவிற் பிடித்த முக்கட் குழகனைப் போற்று மவ்வா
றொன்றுமக்களாவனத்தி லிருக்குமந்நாளிலோர்நாள். (15)

காரியா கியவவ் வேடன் கானவர் குழாத்தோ டுந்தன்
னோர்மக வான சாத்த னொடுமத் தென்பா லுள்ள
வாரணி யத்தில் வேட்டை யாடவந் தவ்வ னத்திற்
சீரருள் கனிசு வேதச்சிவக்கொழுந்தினைக்கண் ணுற்றான். (16)

காண்டலு மெய்யன் புற்றுக் காதலி னுலங் கெய்தி
யிண்டான் றன்னைப் பூசை யியற்றினா யாவ ரென்றே
யாண்டநா யகனைத் தானு மவ்வணம் பூசித் தேத்தப்
பூண்டபோன்பாற்கங்கைப் புனலிடைமூழ்கச்சென்றான். (17)

அந்நதி யாடிக் கங்கை யரும்புன லெடுத்து வாசப்
பொன்னிணர் தளிர்கள் கொய்து பூங்களா நீழல் வைகு
மின்னவிர் சடையி னானை விதியினா லருச்சித் தேத்தத்
தன்னக மகிழ்ச்சி கூர்ந்து சன்னிதி தன்னிற்போந்தே. 18

புனலபி டேகம் பண்ணிப் போதுகண் மிகவுஞ் சாத்தி
மனதுவப் போடு நல்லூன் மதுக்கனி நைவே தித்துத்
தினமுநற் பூசை செய்யச் சிந்தையி லன்பு பொங்கிப்
பனிமதிச் சடையி னன்பாற் பத்தியே முதிர்ச்சி யாகி. (19)

[13] ஞமலி-நாய்.

என்னையா ளுடையான் பக்கன் மிருகங்க ளெய்து மென்று
தன்னறி வதனு லுன்னிக் கண்டகத் தருக்க ளாலே
துன்னரி தாய வேலி சூழவே யிட்டோர் வாயின்
முன்னமைத் ததற்குச்சாத்துமுட்படலொன்றுண் டாக்கி. (20)

பத்திரஞ் செய்து வைத்துப் பதிபுக வினைத்தோர் கூடிப்
பித்தனா யினனந் தோநம் பெருங்குலத் தரச னென்றே
யத்திற மவனை யீன்ற வன்னையி னிடத்திற் சென்று
சத்துரு வனையார் போலத் தகாதன சாற்று கின்றார். (21)

வனத்தினின் றிடுமோர்வெள்ளைக் கல்லினைமனத்தினாலே
தனிப்பெருந்தெய்வமென்று நினைந் துநற்சலத்தினாலும்
கனத்தமை யாலும் பூசை செய்கின் றனன் காரி தானென்
றினைத்தவர் புகல வன்னோன் றிறமறிந் திடுமதி கேளா. (22)

மைந்தனை நோக்கி நீயும் வனத்திலோ ரிலிங்கந் தன்னைச்
சிந்தையின் விருப்பாற் பூசை செய்கின்றா யென்று கேட்டே
னுந்தைநம் வனத்தி லேயோ ரிலிங்கமுண் டென்று கூறி
யந்தமா விலிங்கந் தன்னை யரும்புன லாட்டி மன்னோ. (23)

சானமா மலர்கள் சாத்திக் கருத்திடை விருப்ப முற்றுத்
தேனொடு தினைமா வோடு தனதுசெய் யதினை யும்போற்றி
யானதோர் வழிபா டாற்றும் படிதனை யறைந்தார் முக்கண்
வானவ னவனை யென்று மறந்துணுக் கிலனா ஞால. (24)

அத்திறங் கேட்ட காரி யகமகிழ்ந் தன்பு கூர்ந்து
பத்தியாய்த் தானு மந்தப் படியருச் சனைசெய் கின்ற
புத்திர னுனைக் கருத்துற் போந்திடு மிருகம் யாவு
நித்திய பூசை செய்யுந் திறமினி கெடுத்த வாமால். (25)

பன்றியோ டுழுவை யெண்கு பறவைகள் யாவும் போந்து
வென்றிகொண் மழுவா ளேந்தும் விமலனைப் பூசித் தேத்தத்
துன்றிவந் தடைந்து வேலி சூழ்ந்திருப் பதனை நோக்கி
வன்றிறல் வேடர் நம்மைப் படுத்திட வளைத்த தாமால்.

(20) கண்டகத்தரு - முண்மரம். (22) கேளா - கேட்டு.

என்பதோ ரைய முற்றே யிறைவனைப் பூசி யாமே
யின்புறப் புசிப்ப தில்லை யெனவுள மருண்டு வெய்ய
துன்புடன் வேலி தன்னைச் சூழ்ந்துசூழ்ந் தயருங் காலை
யன்புட னரனைப் பூசித் தடிதொழக் கருதி டாதோ. (27)

வாலிப மான தாங்கே வந்துமுன் காரி யிட்ட
வேலியை முறித்துட் புக்கு விமலனைப் பூசித் தேகச்
சீலமாய்ப் பின்னர் வேங்கை சினங்கொளெண் கேனம் யாவு
மேலுமந் நெறியே சென்று பரமனை யிறைஞ்சி யேத்தி. (28)

பறவைகண் மிருகம் யாவும் படர்மத கரியை நோக்கி
யிறைவனை யாங்கள் பூசை யியற்றிட நெறியுண் டாக்கிக்
குறைவுறாச் செல்வ மெய்தக் கொடுத்தனை பிரிவில் லாம
லுறைவம்யா மெல்லா மிந்த வனத்திலென் றுவந்து பேசி. (29)

பகைத்திற நீங்கி யாவும் பரிவினோ டிருந்தெந் நாளுஞ்
செகப்பசு பதியைப் பூசை செய்வதற் கிடையூ றற்று
லகற்றியே பூசை போமென றவையவை யினிது வாழு
நகத்தில்வெவ் வனத்திற்சென்ற நள்ளிருணீங்கிற் றன்றே. (30)

ஆதவ னுதயஞ் செய்த காலையிற் காரி யானோன்
றுலந்தபூ சித்த வண்ணந் தாயுப தேசஞ் செய்யா
போதமா யுணர்ந்து நேயப் பணியிறை புகல்வ னோடு
காதன்மீக் கூர்ந்து முக்கட் கடவுடன் றிருமுன் போந்து. (31)

முரணுறச் செய்த வேலி முழுதுமே யழிந்த தன்னி
யரணழித் திஃது செய்தார் யாவரென் றயுங்கிக் கூர்முன்
மரநனி யிட்டு வேலி முன்னினு மலியச் செய்து
புரமெரித் தவனைப் பூசை புரிந்திடு கருத்த ஞானன் (32)

புரிந்திடு கருத்த ஞானி புனலபி டேகஞ் செய்து
திருந்துபன் மலர்கள் சாத்தித் தேன்றினை மாவிற் பெய்து
விரிந்தசீர் நறுங்க ளாவின் மென்கனி விரவிச் சேர்த்துப்
பரிந்துளை வேதித் துள்ள முருகியே பணிந்து போற்றி. (33)

(30) நகம்-மலை. (31) போதம் - ஞானம்.

சேயிழை மனையி ராசேந் திரியொடும் புதல்வ ேனாடு
நாயகன் சேட மான மாவினை நயந்து துய்த்தே
யேயுறு மேலைக் குன்றி லிரவியுற் றிடுகா லத்திற்
போயினன் பதிக்குக் கங்குற் போதிடை மிருகம் யாவும். (34)

வந்தரன் றன்னைப் போற்றி வழிபட வடைத்த வேலி
சிந்தியே நாதன் பூசை செய்துசென் றனவக் காரி
யந்தமில் லவனைப் போற்றக் காலையி லடைந்தே யன்பால்
வெந்திறற் களிறு சாய்த்த வேலியு மமைத்து மன்னோ. (35)

பூசனை புரிந்து சென்றான் போதக மிருகம் யாவு
மீசனைப் பூசித் தேத்து மிரவிடைத் தினமுங் காரி
நேசமோ டெழுந்து காலை நிமலனைப் பூசை செய்வான்
மாசிலான் றனையிவ் வாறு வழிபட்டே வருமந நாளில். (36)

மாதுல னெனவே யோதுஞ் செகனொடு மள்ள ரோடுங்
காதல னய சாத்த னோடுமக காரி போந்து
தாதலர் கடுக்கை வேணிச் சங்கரன் றன்னைப் பூசித்
தோதருஞ் சாப நீங்கு மூழினு லிரவிற் றங்கி. (37)

இருந்துகானகத்தில்வேட்டையாடுவானெண்ணிச் செல்லப்
பொருந்திறற் களிறு நாதன் பூசனை புரியப் போந்து
விரிநதமெய் யன்பி னோடு பூசனை புரிந்து மீளத்
திருந்துகா ரிலேவேற் காரி திண்மத கரியைக் கண்டான். (38)

மற்றுள மிருகம் யாவும் வனத்தினில் வேடர் செய்ய
லுற்றபே ரொலியி னலே நடுக்கமுற் றோடிப் போந்து
கற்றைவார்சடையான்பூசை செயுங்கருத்தழிநதெம்மானைச்
சுற்றிய வேலி தன்னுட் டுயருழந் திருந்த மாதோ. (39)

மிககவக் காரி வேழ முதற்பல மிருகம் யாவும
பக்கநின் றிடுத னோக்கி யமலியைப் பாசம் வாங்கித
தக்கதோர் களிற்றின் மீது விடுத்தலுந் தந்தி சீறப்
புக்கனளாளியெல்லாம் வெருவியேமீண்டபோழ்தில். (40)

(35) களிறு-யானை. (37) காதலன்-மகன்.

சாத்தனக் களிற்றை நோக்கி நடந்தனன் காரி தானும்
பார்த்தவன் றன்னை நீநில் லென்றுவிற் பற்றி யம்பு
கோத்துவா ரணத்தின் மீது விடுத்தலுங் கொடிய பன்றி
யார்த்தவன்பதத்தைக்கோட்டாற்பிளந்திட வன்றோன்சீறி.

கணையொன்று விடுத்த லோடும் பன்றியுங் கலங்கி யேக
வணையும்பெண் பன்றி மீதே யடற்கணை யேவி யாதப்
பணையொன்றுதிரட்டோட்காரிவதைத்தலுமதனைப்பார்த்தவ்
விணைகொண்டகோட்டுப்பன்றிமீண்டதாலெதிர்த்துமாதோ. (42)

சீறியே காரி யென்னச் செப்புமன் னவன்மேற் சிந்தை
மாறுகொண் டெழுந்து போந்த வராகமும் புலிமுன் னுய
வீறுகொண் மிருகம் யாவும் வீந்திடக் கணைக ளேவிக்
கூறுமக் காரி நின்றான் குலவுபல் படைக ளோடும். (43)

மணங்கமழ் வனத்திற் சிந்தை மகிழ்வொடு நின்ற காரி
குணங்கொண்மாதுலனென்றேது செகன்றனைக்கொடியஞாளி
யிணங்குகந்தரத்தைக்கவ்விக் கொன்றதவ்வேல்லையந்த
வணங்குவான்ஞமலியையபெண் சுவாவொடுமாய்த்தானன்றே.

வெஞ்சின மிருகத் தாலே யிறந்தனர் வேடர் பல்லோ
ரெஞ்சின வேட ரோடி யிடும்பியா னுனது முன்னோன்
றுஞ்சினன் காரி தானு மிருகத்தாற் றுஞ்சு வானென்
றஞ்சிடச் சொலவி ராசேந் திரியுட னவளங் குற்றாள். (45)

காரியு மவர்க டம்மைக் கண்டவ ணின்மி னென்று
போர்மத கரியின் மீது கணைமழை பொழிந்த லோடு
மூரிவெங் களிறி ராசேந் திரிசுத னிடும்பி மூவ
ராருயிர் மடிய வேதன் றுதிக்கையா லடித்துப் பின்னர் (46)

நின்றவோர் காரி யைக்கைந் நீட்டியே பற்றி யீர்க்க
வென்றிகொ ளன்னோ னந்தக் கைவழி விரைந்தே யேறி
வன்றிற லுடைய வேழ மத்தகத் திருக்கும் போழ்தி
லொன்றிய வவனை வீழ்வா னுதறிடப் புவியி னுற்றே. (47)

(41) கோடு - கொம்பு. (44) மாதுலன்- மாமன். ஞாளி- நாய்.
கந்தரம்- கழுத்து. (46) மூரி- வலிமை.

கோட்டினை வாளி னாலே கூறுசெய் தெடுத்துக் கோட்டாற்
றூட்டுணை நகத்திற் காரி யடித்தனன் றந்தி தானு
நாட்டமூன் றுடைய ஞான நாயகன் றனக்கே யாங்குப்
போட்டவேலியினைச்சூழ்ந்துவருதலும்புடைத்துப்போந்தான்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

போதகமும் பொறிகலங்கி மயங்கி யேதான்
புவிதனிலே படிந்திடவும் புடைத்துப் போந்த
காதகன்றன் புதல்வனுக்குங் கரிக்கு நாப்பண்
கையின்மழு மானுநுதற் கண்ணுஞ் செய்ய
தாதலர்பூங் கடுக்கையணி சடையுந் தோன்றத்
தந்திமுகன் சண்முகன்மா நந்தி யோடு
நாதனுமை யொருபாக னாகி யந்த
நரைவிடைமே லெழுந்தருளித் தோன்றி நின்றான. (49)

கண்ணுதலங் கெழுந்தருளி நின்ற போழ்திற்
காரிமக பதியானன் கடக்கை வேழம்
விண்ணவர்கோன களிறுப்பின் றதுவி ராசேந்
திரிபுலோ மசையெனவே மேவி நின்று
ளெண்ணுமவ ணிறந்தமிரு கங்கள் யாவு
மிமையவரா யினகாரி மகவாஞ் சாத்தன்
றண்ணரிய மலர்ப்பாரி சாத மாலைத்
தடவரைத்திண் டோளுடைய சயந்த னானன். (50)

அருங்கொடிய பாவமெலாந் தீர்த்தே நீவி
ரடைமினும துலகெனவா னவரை நோக்கிப்
பெருங்கருணை யுடனிறைவன் சொலவவ் வேலை
யிறைநிகர்நாற் கோட்டுமத கரிதான் போற்றி
நெருங்குதிரைக் கடல்விடமுண் டவனே யெந்தாய்
நினைநானன் பொடுவலம்வந் திடலா லிந்தக்
கருங்களா வனத்தலத்துக் கெந்த ஞான்றுங்
கரிவலநன் னகரெனும்பேர் துலங்கல் வேண்டும். (51)

49 போதகம்-யானை. 50 கடம்-மதம். புலோமசை இந்திராணி-வேழம்-யானை

ரிபுவியெங் கணுமெனவேண் டுதல்செய் காலை
வெள்ளைவா ரணமதனை விரும்பி நோக்கி
யரியயன்முன் றேடியறி வரிய பெம்மா
னன்பொடுவேண் டியவாறித் தலத்தி னுக்குக்
கரிவலநன் னகரெனும்பே ரீந்தோ மென்று
கழறிமறைந் தனனுமையாள் புதல்வ ரோடுந்
தருவுறையிந் திரனயிரா வதத்தி லேறிச்
சார்ந்தனன்வா னவரொடுவிண் டலத்தின் மாதோ. (52)

அறுசீர் விருத்தம்.

கருவையென் றொருகா லோதுங் கருத்தின ருலகிற் போந்து
கருவையென் றுந்தான் மேவார் கயிலையே காணி யாக
மருவிவீற் றிருப்பர் கைம்மா வலநகர் மகிமை வேத
னரிமுதற் றேவ ராலு மறிவரி தாய தம்மா. (53)

எனமுனி வர்கோன் சூத னிசைத்திட வினிது கேட்ட
முனிவரர் மகிழ்ந்து போற்றி மூதறி வுடையோய் சிந்தை
கனிவுறப் புகன்று யந்தக் கருவையம் பதியின் காதை
யினமுள வெல்லாங் கூறு கென்றனு மியம்பு வானால். (54)

இந்திராதியர் சாபந்தீர்த்த சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் 23க்கு திருவிருத்தம் 785.

(54) இன்னம்-இனமெனநின்றது. செய்யுள்விகாரம்இடைக்குறை

பதினேழாவது

சூரியன்பாவந்தீர்த்தசருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

சகலமன் னுயிர்க்குமோர் தாய்நி கர்த்துளான்
புகலருங் களாநிழற் புனிதன் முன்னைநாட்
பகலவன் றனைத்தொடர் பாவ மானதங்
ககலுறச் செயுங்கதை யறைகு வாமரோ. (1)

கொச்சகக்கலிப்பா.

பொங்குகடற் பார்முழுதும் போர்த்தவிரு ளோடவிண்ணிற்
றங்கியவோ ராழித் தடந்தேர் மிசையுலவுஞ்
செங்கதிரோன் றன்பாற் சிலவே தியர்விரும்பிப்
பங்கமறு வேதம் படிப்பா னடைந்தனரால். (2)

ஆதவன்றன் பாங்கரடைந் தன்னோ ரினிதுரைக்க
வேதமதை யாங்கே படித்துவரும் வேலைதொறு
மோதுகதி ரோன்றே ரொலியா லினியசுரம்
பேதமுற வேபடித்தா ரந்தோ பிழையுணரார் (3)

பின்னாட் கழிந்தபின்னர்ச் செங்கதிரோன் வேதமதை
முன்னா முரைத்த முறைபோன் மொழியாமே
சொன்னா ரிவர்தாஞ் சுரம்வழுவி யென்றுதெரிந்
தன்னார் தமைநீச ராகவென வேசபித்தான். (4)

செய்யமறை வேதியர்தாஞ் சிந்தைமிக வேவருந்தி
யையவுணர் வில்லா வடியேம் பிழைபொறுத்திவ்
வெய்யபெருஞ் சாபம் விலக்கியரு ளென்றருணன்
றய்யமலர்த் தாளிணையில் வீழ்ந்தார் தொழுதனரால். (5)

(3) வேலை-காலம். அந்தோ-இரக்கப்பொருளுணர்த்திநின்றதோரிடைச்சொல். (5) ஐய-விளிப்பெயர். ஐயனேயென்பது பொருள.

இன்னல்பெரி தூற்றங் கெழில்சேர் தனதுதிரு
பொன்னடியில் வீழ்ந்திறைஞ்சும் பூசுரரைத் காணோக்கித
துன்னுதிரை வாரிசூழ் தொல்லுலகில் யாவருக்கு
மன்னுதிருக் கண்ணனையான் சொலவான் மனதிரங்கி. (6)

நண்பகறகா லத்தினிடை நாழிகைபோ மூன்றளவை
பண்பிலபுலைத் தன்மை படைத்துழலு தினநதோறும
தண்புனலின் மூழ்கித் தனிப்புனித ராவீரென்
றெண்பகலோன் செப்ப மறையோ ருளமகிழ்ந்தார். (7)

மேதினியில யாவும விளக்குகதி ரோனறைந்த
சோதி குறைநதிடலுந துண்ணென் றுளமவெருவி
வேதியரை யாருசெபித்த வாறுறுன் விநோதத்தென
வாதிமூர் வில்லா னமர்கயிலை யுற்றனனால். (8)

அறுசீர் விருத்தம்.

தொக்கசிரக் கயிலை யுற்றுரக சந்தியுமதிந்தோற் ற
முக்கணு னிருபோற பாத முடிமிசைப புனைநது போற்றித்
தக்கார் மறையோர் தமமைச் சபித்தவெம் பாவந் தீரவான்
பிகநதுகருணைசெய்தல வேண்டுமென் றிரந்தான் பன்னே. (9)

சிவைநதுபுள் ளருந்திப் போற்றுந தினகரன் றனைநோக்கி
பொருந்துறு கருணை கூர்ந்தங் கியமபுவா னிதானஞ் செய்து
நிந்தைசொல பாவ நீங்கி நிறைபொளி பெறுதல வேண்டின்
விநதைகேர் பொதியமென் னுமவெற்பி னுந்நாத தின்மாதோ.

மாதகட் டிருளை சுற்றும வையகந தனனில யாரும
தெத்கணை கயிலை பொன்றே சிந்தையில விரைந்து போறறுந்
நக்கதேநார சிறப்புற் றோங்குந தண்களா னைமெமான் றண்டா
லக்களா வனத்தி னகிழ்பா லமைபுமுக்கு ரோசத்தனனில. (11)

வன்றிற லமுதப் பிறந்து வொடுகலந தழுகு வாய்ப்ப
நின்றது மேரு வென்னு நெடுங்கிரி யதனை யாரு

6)இன்னல்-துன்பம். எழில்- அழகு.

மொன்றிய வமுத வெற்பென் றுவந்துரைத் திடுவ ராங்குச்
சென்றுநீ யந்த வெற்பின் சாரலிற் சேர்ந்து மாதோ. (12)

அந்தமால் வரையின் மேல்பா லருணதி தன்னிற் றோய்ந்து
சிந்தையின் மகிழ்ந்தி லிங்கப் பிரதிட்டை செய்து பின்னர்க்
கந்தமார் களாவ னத்தெங் கருணைமா லிலிங்கந் தன்னை
யுகந்துமோ ராண்டு காறு முளுற்றுபூ சனைநீ யென்றான். (13)

செப்பிய விறைவன் செம்பொற் றிருவடி வணங்கி மீண்டு
தப்பிலா வமுத வெற்பின் சாரலின் மேல்பான் மேவு
மொப்பின்மாநதியின்மூழ்கி யொருசிவலிங்கந்தன்னை
மெய்ப்பிர திட்டை செய்து விரும்பியோ ராண்டு காறும். (14)

வாசமென் மலர்க்க ளாவின் மன்னிய சிவலிங் கத்தைப்
பூசனை புரிந்து வைகும் போதிலங் கொருநா ளந்தத்
தேசுறு சிவலிங் கத்தி னின்றுமல் செகத்தை யீன்ற
பாசிளங் கொடியி னோடு தோன்றினன் பரமன் மாதோ. (15)

எழுசீர் விருத்தம்.

தோற்றிய பெருமான் றன்றிரு வடிவந்
துலங்குறக் கண்டுகண் களித்துப்
போற்றினன் சரணும் புயத்துணை மலரைப்
புனைந்தனன் றன்றிரு முடிமேன்
மாற்றினை னிதயத் துற்றவோர் துயரை
மகிழ்ந்தன னின்றனன் முன்னாட்
கூற்றினை யுதைத்தோ னவன்முக நோக்கிக்
கூறுவன் றிருவருள் கூர்ந்து. (16)

மறையவர் தமைநீ சபித்தசா பத்தால்
வந்ததோர் பாவநீக் கினம்யாங்
குறைவில்பே ரொளிநீ பெறுகவென் றுரைத்துக்
கூறுவான் பின்னுநீ தோய்ந்த
வறைதரு தீர்த்தஞ் சூரிய தீர்த்த
மாகநீ பூசனை புரிந்த

(13) அருணதி - அருபாநதி. காறு - அளவு.

கிறையிலிங் கஞ்சூ ரியலிங்க மெனவே
நீணில மிசைசனிளங் குகவே. (17)

ஈடியன் மகர சங்கராந் தியினு
மிரதசத் தமியெனுந் தினத்து
நாடிய வேனை நாளைவற் றினுமே
நவிறரு மப்பெருந் தீர்த்த
மாடியவ் விலிங்கந் தனையருச் சிப்போ
ரரும்பவ நீங்கியிம் மையிற்சீர்
கூடிய பல்போ கமுமிக நுகர்ந்து
மறுமையி லெமையடை குவரே. (18)

என்றுகூ றலுமே யென்றுகா னிறைஞ்சி
யென்றுநா னுன்னரு கிருப்பா
னென்றபே ரருணீ புரிகவென் றிரப்ப
வுயர்வுறு நந்திருக் கயிலை
சென்றுநீ விமான மாகியுற் றிடுக
சில்பகற் பின்னரித் தலத்தின்
மன்றல்கூர் களாவி னிலிங்கமா கியுநந்
தமகருநீ மானமா குவையால். (19)

எனவுரைத் திறைவ னவ்விலிங் கத்தி
னிடைத்திரு வுருக்கரந் தனனன்
மனமுவந் திரவி நிறையொளி விரவி
வளர்திருக் கயிலைசென் றெய்திச
சினமிகு மவுணர் புரநகைத் தெரித்தோன்
றிருப்பெருஞ் சந்நிதி தன்னிற்
கனமுறு விமான மாகிவீற் றிருந்தான்
கருத்திலன் புறச்சில காலம். (20)

இன்னணங் கதிரோ னிருந்திடுங் காலை
யெழின்மிகுங் கற்பக நாட்டுப்
பொன்னகர்க் கிறையோ னொருதினத் தெம்மான்
பொற்பத சேவைசெய் திடுவா

(18) ஈடு-பெருமை. [19] என்று-சூரியன். இருப்பான்-வினையெச்சம் இருப்பதற்கு என்பது பொருள். மானம்-விமானம்.

னுன்னின னடைந்தான் கயிலைவா ழிறையோ
    னுயர்பதம் பணிந்துபின் னிறையோன்
சன்னிதி தன்னிற் றிகழுமவ் விமானந்
    தனையவன் பார்த்திது பகர்வான். (21)

ஐயநீ யுறையுங் கயிலைவா யிலிறைவ
    னெதிரமர் பெறற்சந்நிதி தன்னில்
மையில்விண் மணிபோன் றிலங்குமவ் விமானம்
    வந்ததெங் ஙனமென வினவ
வெய்யவன் முன்னோர் தினத்திடைச் சென்று
    வியன்றிருக் கருவையம் பதியிற்
றுய்யபூ சனைசெய் தொன்மையென் புனலுற்
    றுலங்குமெம் பதியினி திருப்பான். (22)

ஆதலா லவனு மிவ்விடா னொர்ந்த
    யமர்ந்திடத் திருவுளம் புரிந்தங்
காதலுற் றந்தண் முதலிந்த வரையிற்
    கயிலையில் விமானமப் படமந்தான
மேதகு கருவைப் பதிக்கணா னதனின்
    மேவுமா மிலிங்கத் தின்பாலிந்
தீதறு விமானந் தனைக்கொடு சென்று
    சேர்ந்தனை யதிகமென் றுரைத்தான். (23)

அவ்விமா னந்தனைத் தடவரைக் கிறைவ
    னகமிக மகிழ்ந்தனைக் கொண்டு
செவ்விநேர் தனது பொன்னக ரடைந்து
    திகழுயி ராலயத் தேற்றி
நவ்விநேர் தடங்கண் ணரம்பையர் பல்லோர்
    நடஞ்செய விஞ்சையர் முதலோர்
திவ்விய கானம பாடமா முனிவோர்
    தேவரெண் ணிலர்புடை சூழ. (24)

(22) வெய்யவன்-சூரியன் (23) கொண்டென்பது கொடு வென நின்றது செய்யுள் விகாரம். (24) நவ்வி-மான்.

தெண்டிரை சுருட்டுங் கடன்முழக் கெனவேங்
　　தேவருந் துபிபல முழங்க
வண்டிமிர் மலர்ப்பூங் களாவண மடைந்து
　　வயங்குபால் வண்ணனு கியவெம்
மண்டர்நா யகன்பா லவ்விமா னத்தொ̣ரு
　　ய்ருட்பிர திட்டைசெய் தன்பு
கொண்டுபூ சித்துச் சசியொனு நறும்பூங்
　　கொடியுடன் பொன்னுல கடைந்தான். (25)

கலிவிருத்தம்.

கருவைநா யகன்மனங் களித்து வைகுமித்
திருவிமா னந்தெரி சிக்கி னிம்மையின்
மருவுபல் போகமு மறுமை தன்னின்மா
பொருவறு மோககமும பொருந்து வாரரோ. (26)

சூரியன்பாவந் தீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் 24-க்கு விருத்தம்-811.

பதினெட்டாவது

அகத்தியன்பூசித்த சருக்கம் -வீ.

அறுசீர் விருத்தம்.

ஈசனை மன்று ளாடு மிறைவனை யொப்பி லாதா
ணேசனை யுலகம் யாவு நின்றபே ரொளியை மிக்க
வாசனை மலர்க்க ளாவின் வரதனைக் கண்டு கும்பன்
பூசனை புரிந்து பேறு பெறுகதை புகலு வாமால். (1)

வேறு

செம்பவளச்சடைப்பெருமா னுமைமங்கைமணஞ்செயவிண்மையஞ்
　　செலுநாண் மண்ணோ
ரும்பர்தயித் தியரியக்கர் கின்னரர்கந் தருவர்திர
　　ளுறுமீதங்கள்

கிம்புருடர் கலைகாட்டை முகூர்த்தமதி யாண்டுகடல்
கிரிக ளாறு
பம்புநிசா சரரயன்மா விந்திரன்முன் னாயதிசைப்
பால ரெல்லாம். (2)

இறைவனுடன் செலக்கனமாய் வடதிசைதாழ்ந் ததுபார
மின்மை யாலே
குறைபாறுநெக் கணதிசைதா னுயர்ந்ததெனத் திருவுளத்திற்
குறித்து வெள்ளைப
பிறையொடுவா ளெயிற்றரவு நெடியசடை முடிககணிந்த
பெம்மா னங்கே
நறைகமழ்சந தனப்பொதியக் குறுமுனிவன் றனைநோக்கி
நவில்வான் மன்னோ. (3)

வேறு.

தக்கமா தவத்தோ யிபபார் சமன்செய வேண்டு மென்னின்
மிக்கநீ யேகல் வேண்டு மலதுநா மேகல் வேண்டு
மிக்கணத் தவரு ணுன்னை யொத்தவ ரில்லை யின்னே
தெக்கண திசையிற் சென்று சேர்திநீ யென்றான் மன்னோ. (4)

கலிவிருத்தம்.

மன்வே யிறைபோ னருள்செய் திடவே
தனிமா தவனந தமிழ்மா முனிவன்
மனமா துயரோ டுவணங் கியெழுந்
தினிதா மொருமாற் றமியம் பிடுமால். (5)

எந்தாய் வதுவைக் கினிதெவ் வுலகும
வந்தே தெரிசித் திடநான் வறிதே
யகதோ வகல்வேன் கொலுனக் கடியேன்
சிந்தா குலமுற் றிடல்சீர் மையதோ. (6)

கருணைக் கடலே கருதற் கரிய
வருமைத் திருமா மணமன் பொடுநான்
தெரிசித் தலிலா துதிரும் புவதற்
கிருமைப் பிழையன் னைகொல்செய் தனலால். (7)

(4) இன்னே-இப்பொழுதே. (6) சிந்தாகுலம்-மனவருத்தம்.

இருகட் புலனு மினிதுற் றிட
புரிமன் றலையன் பொடுகண் டுளமே
யுருகிப் பணியப் பெறுதற் குளதின்
னருளைப் பெறுதற் கறமில் லவனே. (8)

அகல்வா னவர்நா யகனே யழியாச்
சுகவா ரிதியே சுருதிப் பொருளே
மிகநீ மணமே வியகாட் சிதனை
யகமே குளிரப் பெறவன் பிலனே. (9)

அறுசீர்விருத்தம்.

அன்னையே யப்ப னேநல் லறவனே யமுதே செய்ய
பொன்னவிர் சடையா யென்னைப் புரந்தரு ளுனது திவ்ய
நன்னய வதுவைக் காட்சி நல்கிடென் றினிது வேண்ட
மன்னுமம்முனியைநோக்கி வழுத்துவனெம்மான்மன்னோ: (10).

இன்புறு மணக்கோ லத்தை யிருந்தவக் குரிசி லேயாந்
தென்பொதியத்தினீதான் றெரிசிக்கச்செய்வேம்வெய்யோன்
றன்பெரு மார்க்கஞ் செல்ல றடுத்துமீக் கொண்டு நின்ற
வன்பினையுடைய விந்த மலைச்செருக் ககற்றி மாதோ. (11)

ஆதவன் றனக்கு மார்க்கங் கொடுத்தவ ணகன்று மிக்க
மாதவர்க் கூறு செய்வா தாவிவில் வலனென் றோதும்
பாதக வசுரர் மாயும் படிபுரிந தாங்கு வைகு
மேதகு முனிவர் யார்க்கு நலத்தினை விளைத்துப் பின்னர். (12)

நானிலஞ் செழிக்க வாங்கோர் நதிப்பிர வாகஞ் செய்து
கூனல்வெண் பிறைதோய் கின்ற வுயர்திரி கூட வெற்பிற்
றேனிறைந் தொழுகு தண்பூஞ் செண்பகா ரணியந் தன்னிற்
றனுறு மாலை யாங்கே யிலிங்கமாச் சமைத்து மன்னோ. (13)

சித்தரு முனிவர் தாமுந் தேவருந் தினமும் போந்து
பத்தியி னோடு போற்றிப் பணிந்திடு மகிமை வாய்ந்த
வுத்திரி கூட மென்ன வறைதருந் திருத்த லத்தி .
னுத்தாக் தனிலி ரண்டி யோசனை தன்னின் மாதோ. (14)

1ஃ) மால்-விட்டுணு. மாலென்னும் பெயர் இரண்டாம் வேற்றுமை
யுருபேற்று நின்றது.

கண்ணனு மயனு மற்றைக் கடவுளர் பலருந் தூய
விண்ணவர்க் கிறையு மோரும் விரைநறு மலராற் பூசை
பண்ணியெம் மையபோற்றிப் பணியயாழுவந் துவைகும்
புண்ணிய தலம நாதி புரமென வொன்றுண் டம்மா. (15)

அத்தலந் தனினீ சென்று லரும்பெறற் புகழு ஞான
சித்தியு மிகவுண் டாகுஞ் செழுந்தமி ழனைத்துந் தேர்ந்த
வித்தக முனிவர் யார்க்கும வேந்தென விளங்குந் தூய
வுத்தம முனிவ வேண்டும் வரமுனக் குதவு வோமால். (16)

வாகுறு மலய வெற்பு வயங்குதென் கயிலை யாமா
லாகையா லாங்குச் செல்கென் றரனருள் புரித லோடும்
பாகுநேர் மொழியி னுடன் பாகனைப பணிந்து தென்பா
லேகுவான் விடையும்பெற்றவ் விருந்தவ னெழுந்தான் மன்னோ.

அகமகிழ்ந் தாங்கு நீங்கி யரியகே தாரம வேதம
புகழ்குருக் கேத்தி ரஞ்சீர்க் காசிசீ சயிலம் போற்றிப்
பகலவ னோடு சீதப் பணிமதிக் கிடையூ றாக
மகவளர்ந் தோங்கி நின்ற விந்தமால் வரையிற் போந்தே. (18)

மகிசெருக் குடைய விந்த மலையினைக் காத்தி னாலே
நிலனுறச் செய்து வஞ்ச நிலைபுரி யவுணா ராமவில்
வலனுட னயர்வா தாவி யென்பவர் தம்மை மாய்த்தே
யலகினன் னெறியி னிற்கு மருந்தவ ரிடுக்கண் டீர்த்து. (19)

கோகன்னந் திருக்கா ளத்தி கோதறுங் காஞ்சி யின்சொற்
பாகுறுந் தமிழ்ச்சீ காழி பழமலை யருணை தில்லை
வாகுறு புகழ்பெற் றோங்கி வயங்குபுள் ளிருக்கும் வேளூர்
மேகமீ துலவு பூகம் விரிபொழிற் றிருமா யூரம். 0)

அருட்டரு மாரூர் வேதா ரணியநல் லழகு வாய்ந்த
திருவிடை மருதூ ரானந் திகழ்கும்ப கோண நா[illegible]
பரவுமா லயனும் போற்றிப் பணிதிரு வ னைக் காநல்
விரைகமழ் கடுக்கை வேணி மீனவன் மதுரை மூதூர்.

19) அலகு-அளவு. இடுக்கண்-துன்பம்.

என்னுநற் றலங்கள் யாவும் வலம்புரிந் தினிது போற்றி
மின்னவிர் சடையோன் வாழு மநாதிமா புரத்தை மேவி
மன்னுபல் வளங்கள் சால வழங்குதிவ் வியமா நன்னீர்த்
தென்னமர் கங்கை யென்னுஞ் சேமமா நதியைக் கண்டான்.

பொருவிலந் நதியைக் கண்ட போழ்தினி லறிவு தோன்றி
யொருவனு லுலகு தன்னைச் சமன்செய வொண்ணு மோவென்
றருமறை முதலா முக்க ணமலனை வினவி டாமல்
வருவது புத்தி யின்மை யாமென மனதிற் கொண்டான். (23)

நதிக்கரை தன்னி லற்றை நாளிர விருந்து வெய்யோ
னுதித்திடு காலை யாற்றின் மூழ்கியே புணர்வி னோடு
மதித்திடு தவஞ்சேர் குமப முனிவரு நெறியி லேவெண்
சுதைச்சிவ லிங்க மாங்கே யருளுடன் றோன்றக் கண்டான்.

காட்டிடை நான மாவோர் துணையுடன் கண்டோர் பாவம்
வீட்டிடு நாதன் பக்க லிருந்திடக் கண்டோர் வேங்கை
தாட்டுணை பெயர்த்துப் பற்று மளவினிற் றறுகண் வேங்கை
நாட்டமூன் றுடைய கோனைக் காண்டலு நடுக்க முற்றே. (25)

போயின கண்டு நின்ற போதமா முனிவ னங்கு
மேயின நான மாவை வெய்யதோர் வேங்கை சீறித்
தூயவெண் சுதையி லிங்கந தோன்றிடக் கண்டு ளஞ்சிப்
பாய்திற மறந்த திந்தப் பான்செயன் மகிமை யன்றோ. (26)

என்றுமெய் யன்பு கூர்ந்தே யிறைவனைப் பூசித் தேத்த
வொன்றிய சிந்தை தன்னு லுவந்துதே னுவைபுஞ் செய்ய
மென்றருந் தனையு முன்ன விமலநா யகன்றன் பாங்கர்
[illegible]னறவக் களவு நானத் தருவென நினைத்த வெல்லாம். 27)

[illegible]ண நல்கு வேனென் றியம்பியன் புடனே யாங்குச்
[illegible]கர்மே னியன்றன் பூசைத் திரவிய மினிது நல்க
[illegible]ந தேனுப் போந்தே யளித்தநற் பொருளும் வாங்கி
தனு பகனைக் கும்ப முனிவான் பூசித் தானுல். (2

தன்-அழகு. (24) சுதை-அமுது. (27) முன்ன நினைக்க
லும்பொருந்தும். முன்னல உன்னல்-ஒரு பொருட்கிளவி.

அண்ணலே போற்றி முக்க ணமலனே போற்றி சீத
வெண்ணிலாத் தவழுஞ் செய்ய வேணியாய் போற்றி தூய்ய
தண்ணறுங் களவி னீழ லுறைதனி முதலே போற்றி
யெண்ணிய வாறு முன்னின் றெனக்கருள் செய்வாய் போற்றி

என்றுநற் றுதிசெய் காலை யினியபூங் களவின் மேவும்
வென்றிகூர்விடைவல்லோனம்முனிவன்முன்வெளிப்பட்டாங்கே
நன்றுநின் றனக்கு வேண்டும் வரநவி லளித்து மென்று
ஞென்றிய வுணர்வி னேடு குறுமுனி யுரைக்கு மன்னே. (30)

அண்ணலே தென்பாற் செல்கென் றடியனேற் கருளு மெவ்
வண்ணம்பூச் சமமா மென்று வினவிட மதியன் றில்லேன்
றண்ணிலாச் சடையாய் பூமி தன்னையே சமஞ்செய் கின்ற
திண்ணமென் றனக்கு நல்கத் திருவுள மிரங்கல் வேண்டும்.(31)

அப்பொழு திறைவன் றானு மருந்தவன் றன்னை நோக்கி
யெப்புவ னமுநம் முள்ளே யிருக்கின்ற தியாமே யன்பா
லொப்பறு நினது நெஞ்சத் துறைகின்றே மாத லாலே
செப்புதற் கரிய தான தென்றிசை சமமா மென்றான். (32)

என்றிறை யவன்றான் செப்ப விருந்தவ முனிவன் கூறுந்
தென்றிசைக் கெழுந்த போழ்திற் றெரிசித்த தலங்க டம்மி
லொன்றிய வுணர்வு தோன்ற ரொழிந்துபே ரறிவு ஞானந்
துன்றுமித் தலத்தி லெய்த தோன்றிய வாறென் கொல்லோ

இறைவவித் தலத்தின் பெற்றி யாறுனோர்ந் திடுமா றின்னே
யறைகுதி யென்ன லோடு மண்ணிறை டறைகு வானுன்
மறையொரு நான்கி னுலு மலரய னுலு மிக்க
நறைகமழ் துளவ னுலு மறியொணு நம்பன் மாதோ. (34)

இந்நகர் தனிலன் புற்றுப் போந்துநம் மிலிங்கந் தன்னைப்
புன்னெறி யுடையா ரேனுந் தெரிசித்த போதி னந்தஞ்
சின்மயம் பெறுமா றிங்கே தெரிசனை கொடுப்பே மிந்தத்
தொன்னகர் தனிற்சென் மிப்போர் சுரர்களா யிருப்ப ரன்றே

(31) பூ-பூமி. (34) ஒண்ணு-ஒண்ணுவென நின்றது செய்யுள் விகாரம்.
(35) போந்து-வந்து. சுரர்கள்-தேவர்கள்.

இக்கடி நகரி னுள்ளோ ரியம்பிடு மொழிக ணம்மஞ்
சக்கர மென்ன லாகு மவர்கள்சஞ் சரிப்ப தெம்மை
மிக்கநல் வலம தாக மேவின தொக்கும் யோக
மொக்குநித் திரைதா னன்றே ருணிவே தனமொப் பாமால்.

வாசனை மலர்கள் சாந்து வணைவது மனத்து ணிங்கா
வாசையி னோடு நம்மை யலங்கரித் தனுவா மென்றும்
பேசறு புகழ்பெற் றோங்கு மந்தமா தலத்தின் பெற்றி
தேசிக முனிவ வேதஞ் செப்புதற் கரிய தாமால். (37)

கத்துமத் தண் டிரைசூழ் பார்மீ தளப்பருங் காலஞ் செய்த
மெய்த்தவப் பலன்க ளெல்லா மெத்தலங் களினு மேலா
மித்தலந் தனிற்போந் தோர்நா ளெமைத்தெரி சிக்கி னெய்து
முத்தமிழ் முனிவ வின்னு மொழிகுவா மினிது கேண்மோ.(38)

தந்தையைத் தாயை யாசான் றனைத்தமர் களைத்தெய் வதனைத்
நிந்தித்தோர் பிறர்தா ரத்தை நினைத்தவர் பிறர்தம் பொன்னைச்
சிந்தித்துக் கவர்ந்தோர் சைவச் செய்கைவிட் டசைவந்தன்னில்
வந்தவர் நாளுஞ் சீவ வதைசெயும் வன்க ணாளர். (39)

அருந்துவ திருக்க வேதா னருந்திடா தருந்தி னோர்கள்
வருந்துறு கேடு சூழ மதுவுண்போ ரறத்தி னுண்மை
தெரிந்திடு மொருவன் செய்த நன்றியை மறந்தோர் தூய்மை
தருங்கொடும் பஞ்ச மாபா தகமபுரிந் தவர்கள் யாரும். (40)

உரைத்திடற் கரிய சீர்த்தி யுபயமா புரத்தி லின்புற்
றிருப்பவ ரோடு நண்புற் றிருக்கினு மிதயத் துண்மை
பரிக்குநல் லன்பர் தம்மைப் பரிசித்துத் தெரிசித் தாலு
முருக்குநன் மொழிக ளன்னே ருரைத்திடச செவியுற் றாலும்

அன்பரோ டுரைசெய் தாலு மவர்க்குப சரிந்திட் டாலு.
மின்புறு கிருபை யாற்றி விரும்புன லாடி னாலும்
வன்பெரும் பாவ மென்முன் வல்லிரு ளெனவே நீங்கி
மின்புரைசடையாய்நந்தம் வெள்ளிவெற்படைந்துவாழ்வார்

(42) எல்-சூரியன்.

சாந்திரா யணம்பத் தேகா தசிசகத் திரம்பன் னூலக
ளாய்ந்தவர் புகழுஞ் சோம வாரனூ றரிய மாசி
யேய்ந்தநந் நிசிகண் மூன்றி யாகங்க ளிவற்றி னாலே
வாய்ந்திடு பலனிங் கோர்நாள் வதிந்தவர் தமக்குண் டாமால்

நறவொரு படியி ரட்டி நறுநெய்பா னதிநீர் கொண்டே
யுறுதியோ டெம்மை யாட்டு முணர்வுடை யவர்கள் யாரும்
வெறிகம ழலங்கல் வேய்ந்த மிளிர்முடி யிமையோர் போற்று
மிறையர சுரிமை பெற்றே யிருப்பரென் றோன்று மாதோ. (44)

இத்தலந் தன்னி லேநம் பூசனைக் கினிமை யாகப்
பத்தியாய்த் துளவம் வில்வம் பதுமமென் கழுநீர் நீலங்
கொத்திணர்க் கொன்றை வாசக் குளிர்கர வீரம் யாவுஞ்
சித்தியாம் படிக்கன் போடு திருநந்த வனங்கள் செய்தோர்.

தமக்குறு பலனை யெம்மாற் சாற்றிட முடியா தன்றே
யெமக்கிள நீரோர் துள்ளி யிதனிடைக் குழம்புச் சந்த
மமைத்தபி டேகஞ் செய்யி னச்சுவ மகப்பே றெய்துந்
தமிழ்க்குறு முனிவ விந்தத் தலத்தியல் பின்னுங் கேளாய். (46)

கஞ்சநாண் மலர்பத் தேனுங் கடிகமழ் குவளைப் போதி
ரஞ்சுகூ விளமுன் றேனுந் துளவமவ் வளவு தேனுஞ்
செஞ்சவே யெடுத்தன் பாய்நஞ் சிவலிங்கத் தைப்பூ சித்தோர்
விஞ்சுநம் முலக மேவி யருகுவீற் றிருப்ப ரன்றே. (47)

அருமறை யவர்க்கே யாதந லருந்தவர் தமக்கே யாதல்
பரிவினோ டன்ன மிந்தப் பதிதனி லளித்து ளோர்க
ளொருவழி சிலுக்குத் தேவாண் டொன்றுநங் கயிலை தன்னின்
மருவிவாழ்ந் திருப்ப ரென்றால் விரித்தினி வழுத்த லென்னே.

இந்தமா நகரந் தன்னி லெய்தமக் குவப்ப தாகச்
சிந்தையோர்ந் தொருநா ளீங்கோர் திருவிளக் கிடுவ ரென்னி
லந்தமி லாரு ஞானம் பெறுவதற் கைய மில்லை
நந்துலா வியசிட் சேப நதிதனை யடைந்து மாதோ. (49)

(45) பதுமம்-தாமரை, கரவீரம்-அலரி.

பன்னுநற் பூமி யாவின் பதக்குளம் பளவு நல்கின்
மன்னுபூ வுலக தானம் வழங்கிய பலனுண் டாகு
மிந்நகர் தனிற்செம்பொன்னைத் திலந்தனையிரப்போர்க்கீந்தாற்
பொன்னொரு கோடி தானம் புரிபலன் பெறுவ ரன்றே. (50)

மன்னிய பலகோ தான மாசிலாப் பூமி தானங்
கன்னிகா தானம் வெள்ளி கனவயி ராக்கி யத்தோ
டுன்னுநற் றவஞ்செய் கின்ற பேறெலா முறுவ ரிந்த
விந்நதிப் புனலோர் துள்ளி யெவர்மேற் படினு மாதோ. (51)

சத்தவா ரிதிசூழ் பாரிற் றருமமோ டர்த்தங் காம
முத்தியும் பெறுவர் கும்ப முனிவகே ணமதி லிங்கம்
பத்துட னூறு சாலக் கிராமஞ்சற் பாத்தி ரநேர்ந்
தெத்திருத் தலத்தி லெனு மீந்திடு பலன்கள் யாவும். (52)

வயங்குசீர் மேவு மிந்த மாதலந் தன்னிற் போந்து
நயந்தவற் றினிலொவ் வொன்று நல்கினு மடைகு வாரா
லியங்குமா சியமா வாசை யிந்நதி தன்னிற் றோய்ந்தோர்
வியன்கொள்சா ரூப மேவி வீற்றிருப் பார்கண் மாதோ. (53)

திருக்களா வுடையா னென்று சேயருக் கியற்பே ரிட்டோர்
பெருககுறு கதியின் மூவேழ் தலைமுறைப் பிதிர்க ளோடு
மிருப்பரெண் ணரிய கால மின்னுமொன் றியம்பு வேமால்
விருப்புறு கரிநிட் சேப னெனுமிரு திருடர் மேனாள். (54)

உன்னுமக் களவு சித்தி யுற்றிடும் பொருட்டு நாளு
மன்னுநற் களவைத் தங்கண் மனத்திடை நினைத்துச் சென்று
புன்னெறிச் சோரஞ் செய்து வருவர்பின் போவா ரங்கே
யின்னண மிருக்கு நாளி னிகழ்ந்ததை யியம்பக் கேண்மோ.

சோரமே புரியு மந்தத் துட்டராங் கரிநிட் சேபப்
பேருடை யவர்தங் காலம் பிறபட முடிவு தோன்றி
யாருயி ரிறக்குங் காலை யந்தகன் றூதர் போந்து
பாரவெம் பாசந் தன்னாற் பற்றிட வணுகி னால். (56)

எம்முடைக் கணங்கள் சூழ்ந்தங் கிருந்தது நோக்கி யன்னோர்
மம்மர்நோ யுளத்த ராகி வெருவியே வலியு மோய்ந்து

தம்முடைக் காத்துப் பாசந் தனைத்தரை யிடையே வீழ்த்திப்
பொம்மெனமீண்டுபோய்த்தென் புலந்தனையடைந்தார்மாதோ

அந்தகன் றன்னைத் தூத ரடைந்தஃ தறைத லோடுஞ்
சிந்தையி னைய முற்றுச் சித்திர குத்தர்க் கூவிப்
பந்தவல் வினைக்க ணுற்ற பாதக ராயி னோருக்
கிந்தவா றென்கொ லென்ன வியம்புவர் கணக்கர் மாதோ.

கண்ணுத லுறைதா னப்பேர் கரிவல நகரா மாங்கே
நண்ணிய கருணைத் தீர்த்த நாமகிட் சேப மாமாற்
றண்ணிய களவி னீழற் றனிமுதல் வைகு மந்தப்
புண்ணிய நகர்ந திப்பேர் புனைந்தத னாலு மன்றே. (59)

நித்தியங் களவு செய்யு நியமத்தாற் களவை யுன்னித்
துத்தியஞ் செய்த தாலுஞ் சொல்லுமன் னவர்யாம் வைகு
மித்திசைக் குறுவ ரல்ல ரென்றுதான் றருமன் முன்னர்ச்
சித்திர குத்த ராங்கே செப்பலுஞ் செவியிற் கேளா. (60)

சண்டனுஞ் சரிய முற்றித் தலத்திடைக் கடிதிற் போந்து
கண்டனன் பதவிக் கெய்துங் கரிகிட்சே பரைக்கண் டோரைப்
பண்டுசெய் சுகிர்தத் தாலே பலாக்கனி யொத்தீ ரும்மைத்
தொண்டரென் றறியே னென்று துதிபல புரிந்து போனான்.

அன்னவர் தம்மை நந்த மடியிணை போற்றி நாளு
மன்னிவாழ்ந் திருக்கு மாறு வயிரவ னிடத்தன் னோர்தந்
துன்னரும் பாவ நீக்கித் துவாரகா வலரா வைத்தே
மின்னுமித் தலத்தின் பெற்றி யிசைத்திட முடியா தன்றே. (62)

உத்தம முறுமெய்ஞ் ஞான முனக்கினி துதிக்கப் பெற்ற
இத்தல மகிமை யாமா றென்றருந் தவத்தின் மிக்க
முத்தமிழ் முனிக்குத் தோற்ற முடிவிலா னயன்மாற் கெட்டா
வித்தக னுரைத்தான் பின்னர்க் குறுமுனி விளம்ப லுற்றான்.

ஐயனே யடிய னேனின் னருட்டிரு மணக்கோ லங்கண்
டுய்யுமா றருளல் வேண்டு மென்றினி துரைத்த லோடும்
பையரா வணிந்த வேணிப் பசுபதி பகரும் பாரிற்
செய்யநற் றவத்தின் மேலாஞ் செழுந்தமிழ் முனியை நோக்கி.

(58) சித்திரகுத்தர்க் கூவி - இயல்பின் விகாரமு மனனுமவிதியான விகாரமாயின. (61) சண்டன் - இயமன்.

மேடசங் கராந்தி யோடு பிரதமை மிகுபொன் வாரங்
கூடிய தினத்தி லார்க்குங் கூறுதற் கரிய தாய
நீடுசீர்ப் பொதியந் தன்னி னீமன மகிழ்ச்சி மேவத்
தேடரு மணக்கோ லத்தின் றெரிசனை கொடுப்போ மென்று.

ஈசனு முரைக்க வாங்கே யிருந்தவ முனிவ னன்பாய்
வாசமா மலர்ப்பொற் றாளை வணங்கியே விடைகொண் டேகித்
தேசிகக் குடுமி வாய்ந்த திகழ்திரி கூடந் தன்னிற்
காசில்பூந் துளவ மாலைக் கடவுள்வீற் றிருக்கக் கண்டு. (66)

அந்தமா தவனை யீச னாகவே யமைத்துப் பின்னர்ச்
சிந்தையாற் றியானஞ் செய்து திருக்குற்றா லாவென் றோதி
யெந்தநா ளினுமே போக மோக்கமெவ் வுயிர்க்கு நீதான்
றந்திடல் வேண்டு மென்றத் தலத்தினை வலங்கொண் டேத்தி.

அத்தல நீங்கிச் செண்ப காடவி மார்க்க மாக
முத்தமிழ் முனிவன் சிந்தை முன்செலக் கடிதிற் போந்து
வித்தகன் மணக்கோ லத்தை வியப்புறக் காணும் வண்ணஞ்
சித்தம்வைத் தன்பி னோடு தென்பொதி யத்திற் புக்கான். (68)

என்னுமிக் கதையைச் சூத னிசைத்தலு மினிது கேட்ட
மன்னுமா தவத்தி னோர்தா மனமகிழ் வெய்தி ஞான
நன்னெறி முனிவ வந்த நற்றல மகிமை கேட்டெம்
புன்னெறி யொழிய வின்னும் புகலெனப் புகல்கின் றானால்.(69)

அகத்தியன் பூசித்த சருக்க முற்றிற்று.

சருக்கம் 25-க்கு திருவிருத்தம்-880.

பத்தொன்பதாவது

இந்திரன் வேள்விச் சருக்கம். -வீ-

அறுசீர் விருத்தம்.

மந்திர முனிவர் வானோர் வணங்குதென் கருவை யென்னுஞ்
செந்திரு வகலாச் செல்வத் திருநகர் தன்னிற் போந்து
சந்திர வுலகை யாளுந் தனிப்பெரு வயிர வாட்கை
யிந்திர னினிது வேள்வி யியற்றிய கதையைச் சொல்வாம் (1)

(66) காசு-குற்றம். (1) சந்தி[illegible]யான். வயிரவாள்-வச்சிராயுதம.

மகபதி யொருநாற் கோட்டு வாரண வூர்தி யானோன
செகமகிழ் வுறவோர் வேள்வி செய்திடக் கருதி யேதான்
றகவுறு குரவ னென்னச் சாற்றுபொன் னிடத்திற் போந்து
பகருவான் பரிவி னோடு பதம்பணிந் தெழுந்து நின்றே. (2)

பண்டயன் வேள்வி யொன்று தொடங்குநாட் பதக னென்னுந்
திண்டிற லுடைய தக்கன் செருக்குட னுரைத்த சொல்லால்
வண்டுமிர் கடுக்கை வேய்ந்தோன் மனமுவப் புறவே யந்த
முண்டகத் துறையும் வேதன் முற்றுவித் திலனவ் வேள்வி. (3)

நான்முகன் வேள்வி நீங்கி நாட்பல கழிந்த பின்னர்த்
தானரு ளில்லா வேள்வி யியற்றினன் றக்க னந்நாட்
டேனமர் மொழியாள் பாகச் செம்மலுக் குவப்பி லாமற்
போனதா லந்த வேள்வி புன்னெறித் தக்க னோடும். (4)

காதலா லிந்நாண் முக்கட் கடவுளுக் குவகை யெய்த
வோதரு மகந்தா னென்று முடிப்பதற் குன்னி னேனால்
வேதநன் னூலிற் கூறும் விதிமுறை யின்ன தென்று
மேதமில் வேள்வி செய்கு வதற்கிட மின்ன தென்றும். (5)

வகுத்துரை செய்க வென்று மகபதி புகற லோடு
மிகக்கரு ணையினோ டோக்கி விளம்புவான் வியாழப் புத்தேண்
மகத்தினில் விருப்பங் கூர்ந்து வந்ததான் மகிழ்ந்தே நீதா
னகத்திலன் புற்றெம் மீச னருளினைக் கருதி மாதோ. (6)

திருந்திய மகேச யாகஞ் செய்திடல் வேண்டும் யாகம்
புரிந்திடற் குரிய தானங் கேட்டிநீ புகலு வேமாற்
பெருந்தட வரைக ளீசன் பிறங்குறற் றலங்கண் மேன்மை
பொருந்துறு நதிக ளோடு புண்ணிய வனங்க ளாமால். (7)

எண்சீர் விருத்தம்.

எனவுரைத்துப் பின்னரந்த வேள்வி செய்தற
கியைந்தபல விதியினைத்து மியம்பக் கேட்டுத்
தனதுமன மிகக்களித்து வேள்வி செய்யத்
தக்கவொரு தலமெனக்குச் சாற்று கென்று

(2) பொன்-வியாழம். பரிவு-அன்பு.

வினவினனப் பொழுதமரர் குரவன் சொல்வான்
வெய்யமனத் தக்கன்மக சாபந் தீர்த்த
கனமுறுநற் றலமடைந்து செய்யின் முக்கட்
கடவுடிரு வுளமிகவுங் களிக்கு மாறே. (8)

அந்தநக ரந்தனினீ யடைந்தன் யாக
வரியமகம் புரிதியென வறைந்த லோடு
மிந்திரனு மனமகிழ்ந்து தேவர் சூழ்ந்தங்
கிருபாலு நெருங்கிவர விருமை சேர்வெண்
டந்திமிசை யிவர்ந்துவிரை வாகப் போந்து
தனக்குரிய வேள்விசெயுந் தகைமை யெல்லாம்
புந்திதனி லுணர்ந்துபெரும் புகழ நாதி
புரமடைந்து மனவொருமை பூண்டு மன்னோ. (9)

எண்ணரிய கருவைநகர்ப் பெருமான் றன்னை
யிதயமதி லிருத்திமக மியற்ற வெண்ணி
விண்ணுலகத் திடைமருவு மிமையோர் மேன்மை
மிக்கதவ மாமுனிவர் திக்குப் பாலர்
பண்ணமரு மருமறையோர் நெருங்க வாசான்
பகர்ந்திடப்பன் னிருவருடம் வேள்வி செய்து
புண்ணியன்பால் வண்ணனருட் செல்வம் பெற்று
நகுடன்முன் னவர்பகையைப் போக்கி யாங்கே. (10)

அயிராணி யொடுமருவி மகிழ்ந்தெஞ் ஞான்று
மகல்விசும்பு முழுதாளு மரிய செல்வம்
பெயராத படிபெற்று வாழ்ந்தா னந்தப்
பெருங்கருவைத் தலமகிமை பேசற் பாற்றே
கயிலாய மாகுமது வெனவே சூதன்
கழறிடவப் பொழுதுமனங் கனிந்து சீர்த்தி
யுயர்மாமெய்த் தவமுனிவர் காம தேனு
வுற்றிடுமச் சாபமின்னு மொழியா தென்னே. (11)

றுதியென் னுளமுருகிப் புலன்க ளொன்றிக்
குலவுசிர மீதிருகை குவித்துக் கண்ணீ
ராறொழுக மெய்புளகித் தார்வ மோடு
மாங்குவின விடுங்காலை யமுதம் வாயி

(9) வெண்டந்தி-வெள்ளையானை. இவர்ந்து-ஏறி. (12) ஆறொழுக-உவமைத்தொகை. ஆறுபோலொழுக வென்பது பொருள் கண்ணீராறென் னுஞ் சொற்றொடரில் கண்ணீராகிய ஆறு எனப்பொருள் கொள்ளின் உருவகமாம்.

ஊறிவழி வதுபோல வவுரை நோக்கி,
யுமக்கதனை யுரைக்குதுமென் றுவகை கூர்ந்து
வீறுபெறுந் தவமுனிவர் பெருமா னென்ன
விளங்குபுகழ்ச் சூதமுனி விளம்பு வானால். (12)

இந்திரன் வேள்விச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 26-க்கு விருத்தம்-892.

இருபதாவது

காமதேனு மக்கட்பேறு பெற்ற சருக்கம்.

அறுசீர்விருத்தம்.

ஏடவிழ் மலரின் மேவு மணநிகர்த் தெண்ணி லாத
நீடிய வுலகம் யாவு நிறைகளா வீசன் றன்னைக்
கேடில்வான் சுரபி யன்பாற் கிளர்தவ மியற்றி முன்னாட்
பீடுறு மக்கட் பேறு பெற்றவோர் சரிதஞ் சொல்வாம். (1)

எழுசீர்விருத்தம்.

மேலை நாளரிய காம தேனுமழ
விடைத னைத்தழுவ வேண்டியே
பால வாயுதனை நோக்கி யெண்ணரிய
கால மாதவசு பண்ணலுங்
கால காலனதை யுணர்ந்து நேயமுறு
காம தேனுவின்மு னேபசுங்
கோல மேவுபர தேவி யோடினிது
தோன்றி னானுவகை கூரவே. (2)

நீத வம்புரிவ தியாதெ னக்கருணை
யுற்று நின்மலனு ரைத்திடக்
கோதி லாவுனது விடையின் மீதுமயல்
கொண்டு சிந்தைமெலி வுற்றனே

(2) விடை-இடபம்.

ஓத லாலருள்செய் விடையை யானனையு
மாறெ னக்கயிலை கூறலுஞ்
சீத ரன்கமல வேத னுடரிய
தேவ தேவனுரை செய்குவான். (3)

தேனு வேவிடையின் மேன மைத்தெரிச
னஞ்செய் நாளுனது சிந்தையே
தானு வப்படையு மாறு னக்குவர
மீது நாமிங்கு சாதமென்
றூனு டைக்கடவுள் கூற வச்சுரபி
யரிய வுன்றெரிச னத்தையே
நானு றப்பெறுவ தெந்த நாள்கருணை
நாத னேயெனவு ரைத்ததால். (4)

இறைவ னத்துணையின் முறுவ லித்துவிரை
விணிலு னக்கெமது தெரிசனை
யுறுமெ னக்கழறி யொளிகொ ளக்கயிலை
தனிலு வப்பினொடு மேவியே
கறைமி டற்றன்மழ விடைத னிற்கிறிது
கால மேகியபி னுணர்விலாச்
சிறுவி திப்பதகன் வேள்வி புக்கபல
தேவர் சாபமுற மேவுநாள். (5)

அவ்வ யிற்சுரபி யெவ்வ முற்றமக
மதில ரும்பிழைசெய் தனமெனக்
கவ்வை யுற்றவணி ருந்து நாதனுயர்
கயிலை மால்வரைய டைந்தபின்
வெவ்வி டத்தரவ வேணி யீசனைவி
ருப்பு டன்றொழுதி ருந்ததா
லெவ்வு யிர்க்குமருள் செய்து காக்குமெம
திறைவ னங்கதுணர்ந்தரோ. (6)

(4) நாம்-கொடுப்போம். சாதம-உண்மை.

தொக்க சீர்கொள்கண தேவ ரைக்கடிது
கூவி யேயருள்சு ரந்துநீர்
தக்க வக்கயிலை யைக்கொ டிங்கணையி
னென்று ரைக்கவவர் தாமுமே
மிக்க வோகையொடு சென்ற ழைக்கவுயர்
வெள்ளி மால்வரையின் மேவியே
யக்க ணிந்தவிறை யோன டிக்கமல
மன்பு டன்பரவி நின்றதால். (7)

அப்பு வேணி—ர்வி டைக்கு நற்சுரபி
யைசசி றந்தமண மாற்றியே
தப்பி லாதகயி லையையு மந்தவிடை
தனையு மனயிறொடு நோக்கியே
யொப்பி லாதகயி லாய மால்வரையி
னுத்த ரத்தினிடை யுள்ளதோ
ரப்பெ ருந்தனிவ னத்தி லெய்தியவண்
வாழ்மி னென்றருள்செய் தானரோ. (8)

அறுசீர்விருத்தம்.

கயிலைவட பாலிடப வனமெனப்பேர் துலங்கவவண்
கருதி நோன்பு
பயிலுமுனி வரர்வடிவம் பூண்டுசுர பியும்விடையும்
பன்னு ளாகச்
செயிரறுமின் புறமருவி யிருந்தனபின் மகவின்மை
தேர்ந்து முன்னு
ளெயிலொருமூன் றெரித்தபிரா னிருக்குநெடுந் திருக்கயிலை
யெய்தி மாதோ. (9)

நீறுலவுந் திருமேனி நிமலனிரு பதமிறைஞ்சி
நிகரி லெந்தாய்
தேறுமதி யுற்றுநின்—ரற் சந்ததமன் புறுதவத்திற்
சிறந்த மக்கட்

(8) மணம்-கல்யாணம். ஆற்றி-செய்து.

பேறுதரல் வேண்டுமென வேண்டலுமவ் வெல்லையிலெம் பெருமா னங்குக்
கூறுதும்யாங் கேண்மின்மகப் பேறுபெறக் கருதினெனக் கூறு வானால். (10)

வாசமலர்க் காவனத்தின் மருங்கமுதா சலமென்னும் வரையின் மீது
தேசுறுறுங் காற்குளம்பு பதித்ததி... டாகுமுயர் தீர்த்தந் தோய்ந்தவ்
வாசின்மலர்க் காவினிழ லுற்றவருட் குறி—பா ராண்டு நீவிர்
பூசனைசெய் திடுமின்மகப் பேறுநமக் கீதுமெனப் புகன்றான் மன்னே. (11)

சருப்பமணி வேணியன்கூ றியவாறு சென்றமுதா சலத்திற் சேர்ந்தப்
பருப்பதமேற் றிருப்பதத்தின் குளம்பாற்றோற் றியதீர்த்தட படிந்து மேலாந்
திருப்புகழ்சே ரநாதிபுரத் தலத்துறைசு வேதநிறச் சிவலிங் கத்தை
விருப்பொடுபூ சித்தோராண் டிருந்தனவச் சுரபியுநல் விடையு மாதோ. (12)

மிக்கமனத் தன்பினுட னிங்ஙனம்பூ சித்திருக்கும் வேலை தன்னி
லக்களவி னிழற்பெருமான் றோன்றிமகிழ்ந் தெமக்குநிக ராகுந் தூய
மக்களளித் தனநுமக்கு நும்மாலுண் டாகியவிம் மாதீர்த் தங்க
டொக்கபுக ழிடபதீர்த் தந்தேனு தீர்த்தமெனத் துலங்கு மாலோ. (13)

உகப்புறவிவ் விருதீர்த்தங் களிற்படிந்தோர் பெருஞ்செல்வத் துடனின் பங்க
ளிகத்திலடை குவரவர்செய் பாவமெலா மிரவியின்முன் னிருள்போ னீங்கு

மகப்பெறுவர் மறுமையிலிந் திரபோக நுகர்ந்துபின்னர்
வாழ்வார் நந்தஞ்
சுகப்பாம பதத்திலிருந் தெனவுரைத்து மறைந்தனனத்
தோகை பாகன். (14)

ஆவனுடன் றம்மிட்டஞ்சேர்ந் திடபமுந்தே னுவுமகிழ்வுற்
றணைந்து வாம
தேவனென்று முயர்வாம தேவியென்றுங் கபிலனென்றுஞ்
செகத்தோர் போற்ற
மேவுபுகழ்க் கபிலையென்றுஞ் சொலுநான்கு மக்கடமை
விரும்பி யீன்று
மாவடிவேற் கான்றுதை பதந்தொழுவந் தனகயிலை
வரைக்கு மாதோ. (15)

வன்னமதிச் சடையுடையான் கபிலனைப்பா தலத்திலுநல்
வாம தேவன்
றன்னையய லுலகிலுமவ் விடையைநந்தி யிடத்திலுமுத்
தம்தே வாவைப்
பொன்னுலகத் திலும்வாம தேவியையுங் கபிலையையும்
புவன மீன்ற
கன்னியிடத் திலுமடைந்து வாழ்கவென வுரைத்தனனக்
காலை மன்னே. (16)

மானமருங் காதலத்து வள்ளலிரு மலர்ப்பதத்தை
வணங்கிக் காம
தேனுவுரைத் திடுமெந்தாய் தக்கன்மகத் திடைவிளைந்த
தீய சாபந்
தானகல்வ தெந்நாளென் றனக்கருள்செ யெனவுரைக்கத்
தயவு கூர்ந்து
கூனவிளம் பிறையணிந்தோன் றேனுவின்மா முகநோக்கிக்
கூறு வானால். (17)

(14) மக-சந்ததி. (15) தேவா-தெய்வப்பசு.

தக்கன்மகத் திடைநம்மாற் சபித்தகுபே ரனுமன்னோன்
தனியில் லாளு
மக்கருவைத் தலத்திடைக்கத் தூரிகளாத் தோன்றியவ
ணமரு நந்த
மிக்கவருட் குறிக்குநரந் தம்புனைபுண் ணியபலத்தால்
விரும்பு போகந்
தொக்கசகத் திரயுகமட் டயனுலகிந் திரனுலகிற்
றுய்த்து மாதேர. (18)

பின்றுவா பரயுகத்தி னிறுதியிற்றென் கருவைநகர்
பேணி யாளும்
வென்றிபெறு வீரசிகா மணிவழுதி சுதனெனவும்
விளங்குஞ் சென்னி
தன்றிருமா மகளெனவு மவதரிப்பார் புலையனெனத்
தக்கன் றோன்று
மொன்றுபசு வெனவுதிப்பாய் நீயுமந்நா ளகன்றிடுமா
லுனது சாபம். (19)

(வேறு)

எனவுரைத் தனனென் றந்த விரும்புகழ்ச் சூதன் கூற
மனமுவந் தினிது கேட்ட மாதவர் வணங்கி யெந்தா
யினமுமத் தலத்தின் காதை யுரைத்தரு ளென்று வேண்டத்
தனதுள மகிழ்ந்தச் சூத முனிவரன் சாற்று வானால். (20)

காமதேனு மக்கட் பேறு பெற்ற சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 27-க்கு விருத்தம்-912.

இருபத்தொன்றாவது
ஆரியனுலயஞ் செய்த சருக்கம்.

கலிவிருத்தம். -இ-

கூரிய வாள்விழிக் கோதை பங்கினன்
காரியல் கந்தரக் கருவை நாதனுக்

(18) சகத்திரம்-ஆயிரம். நரந்தம்-கத்தூரி. (19) வழுதி-பாண்டியன். சென்னி-சோழன்.

காரிய ஞூலபு நகர மைத்தமேதோர்
சீரிய கதைசிறி தெடுத்துச் செப்புவாம். (1)

எழுசீர் விருத்தம்.

விரைமலர்ப் பிரமர் மூவர்சென் றதன்பின்
மேவிய பிரமனு ளதனி
விரைவத மனுவா மேந்தலின் காலத்
திருபதாஞ் சதுர்யுக மவற்றுள்
வரைதரு திரேதா யுகந்தனிற் சத்தி
மலையமா மிருவரை நடுவிற்
புரைதவிர் மணலூ ரெனுந்திரு நாமம்
பொருந்துறு நகரமொன் றுளதால். (2)

அந்தநன் னகருக் கரசெனச் சிரமே
லழகுற மணிமுடி புனைந்து
சந்ததந் தனது பெயர்ப்பொருட் கேற்பத்
தறுகண்மே வலர்தமை யடக்கி
யெந்தஞா லமுந்தன் குடைநிழ லிடைவைத்
தினிதர சாண்டிருந் தனனால்
விந்தைசேர் கனக வரைப்புயத் தினனோர்
வீரபாண் டியனெனும் வேந்தன். (3)

வேந்தர்வேந் தெனுமவ் வீரபாண் டியன்றன்
விறன்மிகு சேரலனீன்ற
பூந்திரு வெனவே யுலகெலாம் வியந்து
போற்றுபே ரழகுறு மிந்து
காந்தையென் பவளைக் காந்தையாக் கொண்டு
காமனு மிரதியு மெனவச
சாந்தணி முலையா ளொடுகலந் தருமைத்
தனையரோ ரிருவரைப் பயந்தான். (4)

பாரெலா மகிழத் தானிணி தீன்ற
பாலருக் கன்புட னிராச
சூரனு ரியனென் றியற்பெயர் புனைந்து
தலைக்குபே ரன்புடன் வளர்த்தான்

(4) காந்தை-நாயகி. பயந்தான்-பெற்றான்

சீருறும வடிவாற கலஞயாற றுறலாற
சிலைமத னனுமனை தனுமக்
கூரிய வடிவேற் குகனுமொப் பெனவக்
குமாரு மிகவிளங் கினரால். (5)

அறுசீர் விருத்தம்.

அந்தகைய குமாரின்முத தோனையிள வரசெனவே
யமைத்துப் பின்னர்ச்
சுத்தபத்ம ரேகைசங்க ரேகைமுத லிலக்கணங்க
டோன்ற லாலே
யெத்தலமும் புரக்குமிறை யவனாவா னிவனேயென்
றெண்ணி யந்த
வுத்தமனா மிளங்குமரன் முகநோக்கித் தந்தைசிந்தை
யுவந்து சொலவான். (6)

எழுசீர் விருத்தம்.

என்றிரு மதலா யொன்றியம் புவல்கேண்
மலயமென் றொருமலை யிந்தத்
தென்றிசை யுளதவ் வரையினுத் தரத்தோர்
றிகழ்திரி கூடமென் றுரைக்குங்
குன்றமொன் றுளதக் குன்றினுத் தரத்தோர்
குன்றுசக் கியமென வுளதப்
பொன்றிகழ் திரிகூ டத்தின்கீழ் திசையிற்
பொருந்துமோர் கிரியுள தம்பா. (7)

அக்கிரி யமுத கிரியென வுரைப்ப
ரவற்றிடை நதிகண்மா வனங்கண்
மிக்கபன் னகரங் களுமுள வாங்கே
மேவுபன் முனிவரர் மறையோர்
செக்கர்வான் சிகைக்கா ருடற்றிணி யரக்கர்
தீயவே டுவர்முதற் பலராற்
றுக்கமுற் றுளராங் கேகியன் னவர்தந்
துயரெலாம் வேரறக் களைந்து. (8)

ஆங்குநின் கருத்துக் கிசைந்தவோ ரிடத்தி
லழகுறு நகரமொன் றமைத்து
நீங்கருங் கருணை மிகப்படைத் தந்த
நிகரறு தெக்கண நாட்டைப்
பாங்குடன் புரந்தங் கிருவெனப் பகரப்
பார்த்திவன் புதல்வனன் பொடுகேட்
டோங்குதென் னாட்டை நோக்கின னெழுந்தா
னுவகைதன் னுளத்தெழுந் திடவே. (9)

துங்கமா மணித்தேர் துனைநெடுங் கரமாத்
துரகதம் பதாதியென் றுரைக்கும்
பொங்குநால் வகைய படைக்கடல் சூழப்
புனைமணி முடிமிசை நிறைந்த
திங்களங் கவிகை நிழற்றவாத் தியம்பஃ
றிரைக்கடன் முழக்கென முழங்க
வங்குநின் றெடு து போந்துநல் வளங்கூர்
தெ ரு வாலங்கா டடைந்தான். (10)

தென்றிரு வால காடெனும் பதியைச்
சேர் போ திரவிதான் மேலைக
குன்றிடைச் ச தா னெவணினி நகராக்
குது று நினைவொடு வேந்த
னன்றிர வந்தப் திபிடை வைகி
யருப பில் புரியுமவ் வேலை
மன்றினு டகஞ்செய் யெம்பிரா னந்த
மன்னவன் கனவிடை வந்து. (11)

ஒருமறை யவன்போ னின்றுமன் னவநீ
யுளம்வருந் தற்கவிப் பதியிற்
கருதுதெற் கிருயோ சனையிற்சக் கியமாங்
கனவரை யுளதகி னின்று

(9) பார்த்திவன்-அரசன். (10) பல்திரை யென்னுஞ்சொற்றொடர் பஃறிரையென நின்றது.புணர்ச்சிவிகாரம்.

வருமொரு கிருபா நதியுள தந்த
நதியின்றெற் குளதுநல் வாசம்
தருகளா வனமவ் வனத்திடை யொளிகூர்
தனிச்சிவ லிங்கமொன் றுளதால். (12)

இவணிருந் தந்தக் களாவனத் திடைநீ
யெய்துக வெய்துமப் பொழுது
தவமிகு பொதிய முனியவண் வருவான்
சாற்றுமம் முனிமொழி வழியே
யுவகையுற் றெனக்கா லயமமைத் தந்த
வுயர்மணிக் கோயிலின் வடபாற்
புவனம்யா வையுமே யீன்றவொப் பனைக்குப்
புரிகநீ யாலய மாதோ. (13)

மிக்குவா லயமாங் கியற்றிப்பின் னெமது
விமலமா லிங்கத்தின் வாயுத்
திக்கினிட் சேப நதிப்புன லிடையே
சிராவண விம்பமா வுருக்கொண்
டிக்குவ லயத்தோ ரறிவுறு தமிழ்வுற்
றிருக்குநந் தேவியை யினிநீ
யக்குளிர் புனலின் றெடுத்தியற் றுகவவ்
வாலயத் திடைப்பிர திட்டை. (14)

எண்சீர் விருத்தம்.

சிகரநெடு மேருவென வோங்கு செம்பொற்
சிகரியொடு மணிமாடந் திகழ்ந்து தோன்று
நகரமம குறவமைத்தொப் பனையென் றோது
நாயகிக்கு மெமக்கும்விழா நடத்தி யாரும்
பகரரிய பெருஞ்சீர்த்தி யொடுதென் னாட்டிற்
பராசரெவரு மிகப் பணிந்து போற்ற
நிகரறுசெங் கோலோச்சி வாழ்க வென்று
நிகழ்த்திமறைந் தனனெமையா ணிமலன் மாதோ. (15)

அறுசீர் விருத்தம்.

துங்கவேன் மன்னர் கோமான் றுயிலுணர்ந் தெழுந்தா னந்தச்
செங்கதி ரவனுங் கீழைத் திசையினின் றெழுந்தா னற்றைக்

கங்குலி னிடைத்தான் கண்ட கனவையே கருதி நெஞ்சிற்
பொங்கிய வுவகை யுந்தப் புறப்பட்டா னவனின் றம்மா. (16)

சிந்தையி னுவகை யோடுஞ் செறிந்தபல் படைக ளோடும்
வந்துபூங் களாவ னத்தை யடைந்தனன் மறுவில் லாவக்
கந்தமார் வனத்தைக் கண்ணிற் கண்டவப் பொழுதே யந்தச்
சந்தணி தடந்தோண் மன்னன் மறந்தனன் றன்னை மாதோ.

மன்றவவ் வனத்திற் றன்னை மறந்தவன் சிறிது நேரஞ்
சென்றபின் கனவி லீசன் செப்பிய வாறத் தென்றற்
குன்றவன் வருகா னென்றே யிலிங்கமெங் குளது கொல்லோ
வென்றுதன் னுளத்தேயெண் ணித் திகைத்தன னிருந்தான்
மன்னோ. (18)

'இன்னணந் திகைத்து வேந்த னிருக்குமவ் வேல்லை தன்னிற்
பன்னகா பரணன் வேந்தன் கனவிடைப் பகர்ந்த வாறே
மன்னனெஞ் சுவப்ப வந்து தோன்றினான் வயங்கு சோதிப்
பொன்னக ரிமையோர் வேண்டப் புணரிநீ ருண்ட மேலோன்

வந்தவம் முனிவன் பாத மலர்திரு முடிமேற் கொண்டு
சிந்தையின் மகிழ்வுற் றன்னோன் செப்பிய வாறே யன்பா
யந்தநற் களாவ னத்தை யழகுறத் திருத்திப் பின்ன
ரெந்தைபால் வணகா தற்கு மிறைவியொப் பனைக்கு மாதோ.

சிற்பநூ லதனிற் கூறும் விதிகளிற் றிறம்ப லின்றி
நற்பெருங் கனகத் தாலு நவமணித் தொகுதி யாலும்
பொற்புறப் புனைந்து பல்கோ புரங்களோ டிலங்கித் தோன்று
மற்புத மேவு கோயி லியற்றினு னரசன் மாதோ. (21)

தன்னக மகிழ்ந்து கோயில் சமைத்தபின் புவனந் தாங்கும்
பன்னக வரச னும் பகருஞ் சிறப்பு வாய்ந்த
நன்னக ரியற்றி னூ லளகைமா நகரு மந்தப்
பொன்னக ரமுமே நாண முற்றிடப் புரிந்து மாதோ. (22)

வரிசிலை மதனு நாணும் வனப்பினு னுயர்ந்த வந்தக்
குரிசிலா ரியன்று னின்பங் கூர்ந்துவீற் றிருப்பா னவ்வூர்க்

(22) புரிந்து-விரும்பி. (23) குரிசில்-அரசன்.

கரிசிலீ சான திக்கிற் கனகமால் வரையி னோங்கும்
புரிசைசூழ்ந் திலங்கு செம்பொன் மாளிகை புரிவித் தானால்.

முந்தைமுத் தமிழை யெல்லா நல்கிய முனிவர் கோமான்
சிந்தையின் படிபொற் கோயி றிருநகர் யாவுஞ் செய்து
நிந்தையி லமைச்ச ரோடு நீள்பெரும் படைக ளோடுந்
தந்தையை வேந்தர் வேந்தன் றன்வர வழைத்தான் மன்னோ.

நறுமலர்த் தருவி னீழ னண்ணுமிந் திரனுஞ் சோதி
யுறுமணி மவுலித் தேவர் யாவரு முளத்தின் மேவு
மறுபகை யனைத்தும் வென்ற முனிவரு மன்பு கூர்ந்து
குறுமுனி நினைக்க வாங்கு வந்தனர் குழுமி னால். (25)

வந்தவிந் திரன்முன் னாய வானவர் முனிவர் நேயத்
தந்தைதென் பொதிய மேவுந் தமிழ் முனி யவரோ டெய்தி
யந்தநன் னதியின் மூழ்கிக் கரந்துறை யதுலே தன்னைச்
சுந்தரப் புனலி னின்று தோற்றுவித் தருகு மாதோ. (26)

குருமணி குயிற்றுஞ் செம்பொற் கோயிலிற் கொணர்ந்தி யாரும்
பெருமகிழ் வுற்றுப் போற்றப் பிரதிட்டை புரிந்து பின்னர்
மருமலர்க் களவின் வாழ்பால் வண்ணநா தனையு மந்த
வருமறை புகழொப் பில்லா வம்பிகை தனையு மன்னோ. (27)

கதிதரும் புகழ்நிட் சேப கங்கையென் றுரைக்குந் தூய
நதியிடை மூழ்கித் திவ்ய நறுமலர் கொடுபூ சித்துத்
துதிபுரிந் திறைஞ்சி னனித் தொல்லுல கனைத்து மேயோர்
மதிநெடுங் குடைக்கீழ் வைத்துப் புரந்திடு மன்னர் மன்னன்.

சிந்தையி னினைத்தான் பின்னர்த் திருக்களா வுடையா னுக்குஞ்
சுந்தரி யெனுமொப் பில்லாத் தூயநா யகிக்கு மீங்கு
விந்தைகொள் புதிய மன்றல் விழாநடத் துதுமென் றந்த
விந்திர னகர மேபோ லெழினகர் புனைந்து மன்னோ. (29)

வேறு.

சீதமுகிற் றெனியெனவாத் தியங்கள்பல முழங்கமிகச்
சிறந்த வேத
கீதமொலித் திடவரம்பை மாதர்திரு நடமுஞற்றக்
கிளரு நல்யாழ்க்

(28) கரிசு-குற்றம். (27) குரு-நிறம். மரு-மணம். [29] புனைந்து-அலங்கரித்து.

கோதறுநா ரதன்முதலோ ரின்னிசைபா டிடப்புவியிற்
குலவும் யாருங்
காதலுடன் கண்டிருகண் களுமிதயங் களுமிகவுங்
களிக்க மாதோ. (30)

செப்புமொரு சுபதினத்திற் சிறப்பொடுநல் வதுவைவிழாச்
செய்து பின்னர்த்
தப்பறுவா ரணவாசித் தலமறையோ ரெனுமாதி
சைவர் தம்மை
யப்பதியில் வரவழைத் துத்திருக்களா வுடையானை
யகில மீன்ற
வொப்பனையைப் பூசனைநன் குளற்றிடச்செய் தனனிதய
முவந்து மன்னே. (31)

முனைகொளயிற் கரவீர பாண்டியமன் னவனிமையோர்
முனிவ ரென்னு
மனைவருமவ் வாரியன்பொன் மனைபுகுந்து பொன்னுலகத்
தரசன் கையாற்
புனைமணிமா முடிசூட்டித் தென்னாடு புரந்திருநற்
புகழோ டென்று
நனையவிழ்தார் மன்னவனை வாழ்த்தியவ ருறையுமிட
நணுகி னரால். (32)

கலித்துறை.

செம்பொன் மாமுடி வீரபாண் டியனெனுஞ் செம்ம
லும்பர் மாதவ ரனைவருஞ் சென்றபி னுயர்வாங்
கும்ப மாமுனி திருக்களா வனத்திலங் குரித்த
வெம்பி ரான்றிருச் சன்னிதி யெய்திநின் றியம்பும். (33)

அறுசீர் விருத்தம்.

மன்றினடம் புரிந்தசெழு மாமணியே யருட்கடலே
மறைக்கெட் டாம
னின்றதனிப் பழம்பொருளே மலர்மணம்போ லுலகனைத்து
நிறைந்த வாழ்வே.

(32) நனை-அரும்பு நணுகினர்-சேர்ந்தார். (33) அங்குரித்த-முளைத்த.

துன்றுமலர்க் களவினிழற் பாஞ்சுடரே ஞானமனுத்
துணையு மில்லாப்
புன்றகைமை யுடையேனைப் புரந்தபெருங் குணநிதியே
போற்றி யென்று. (34)

கலி விருத்தம்.

துதிபுரிந் ததுலசுந் தரியின் றாயசன்
னிதிபுகுந் திறைஞ்சியே நிகரி லாப்புக
ழதிபனா ரியன்றனை வாழ்த்தி யன்புடன்
பொதுயவெற் படைந்தனன் புகழ டைந்துளான். (35)

அகவல் விருத்தம்.

ஆயுமறை யவர்கண்முனி வார்முதலோர்க் கிடர்புரியு
மரக்கர் முன்னாந்
தீயவர்க டமைவதைத்துத் திசைவிசயந் தான்புரிந்திந்
திரனூர் சென்று
நேயமொடு தருதிறைபெற் றுளமகிழ்ந்து வந்துமனு
நீதி யாயத்
தூயகரி வலநகரி லிருநதரசு புரிந்தனன்சீர்
துலங்க மன்னோ. (36)

அற்றமிலா ரியவேந்த னரசியற்றி வாழ்ந்திடுநா
ளவனுக் காங்கே
யுற்றகுல பூடணபாண் டியனென்னு மொருசுதன்வந்
துதித்தான் வேலை
சுற்றுபெரும் பூவுலக மனைத்தையுமத் திருப்புதல்வன்
றோண்மேல் வைத்துச்
சிற்றிடையொப் பனைபாகன் றிருவுருவத் தொடுகலந்தான்
றென்னர் கோமான். (37)

ஆரியனாலயஞ் செய்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 28-க்கு விருத்தம்- 949.

(36) திறை-கப்பம் (37) அற்றம்-சோர்வு

இருபத்திரண்டாவது
பசாசுவாதைதீர்த்த சருக்கம்

தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.-தி.

மூசுவரிச் சுரும்பரிசை முழக்குபொழிற் கருவையெனப்
பேசுதிரு நகரிலுளோர் வந்திறைஞ்சப் பெரிதிரங்கி
யாசுதவிர் பெருங்கருணை யதுலசவுந் தரியொருபை
சாசுபுரி யிடரொழித்த சரிதமெடுத் தியம்புதுமால். (1)

முக்கணிறை வனைச்சிறிது மதியாமே முன்னொருநாண்
மிக்கமகம் புரிந்ததனால் வெறியுருவம் படைத்துழலுந்
தக்கனுயர் பூதபிரே தங்களுக்கோ ரதிபதியா
யக்கருவை நகரிலிருந் தலக்கணியற் றினன்மாதோ. (2)

அந்நகரத் தரசன்முத லனைவருமாங் கவன்புரியு
மின்னல்சகித் திலராகி யிறைவியது லாம்பிகையின்
சன்னிதியுற் றன்பொடுபூ சனைபுரிந்து பலகாலம்
பன்னுதுதி புரிந்திருந்தார் பத்தியுட னவ்வேலை. (3)

செகமுழுது மீன்றபர தேவியது லாம்பிகைதான்
றக்வுடனங் கவர்புரிபூ சனையாலுந் துதியாலு
மகமதனின் மிகமகிழ்வுற் றரியசுய வடிவுடனச்
சுகநகரத் தவரெதிரே தோன்றினள்சொல் லுவண்மாதோ. (4)

கலிவிருத்தம்.

சற்றுநீர் நெஞ்சமஞ் சற்க நாடொறும்
பற்றுறு தக்கவெம் பசாசி னாற்றுய
ருற்றிடா வகையினி யும்மைக் காக்குது
நற்றய வுடனென நவின்று பின்னரோ. (5)

செயிரறு பத்தியிற் சிறந்த தொண்டராம்
பயிர்தமக் கருட்புனல் பாய்ச்சிக் காத்திடும்

(1) ஆசு-குற்றம். பைசாசு-பசாசு. (2) வெறி-பேய். அலக்கண்-துன்பம். (4) தோன்றினள்-முற்றுவெச்சப்பொருள்படநின்றது.

வயிரவன் றனைவர வழைத்து வையகத்
துயிர்தொறு நிறைந்தவெம் பிராட்டி யோதுவாள். (6)

இயலுறு மிப்பதி வசிக்கு மேவரு
மயலுறுக் கொண்டுழல் வலிய தக்கனுற்
றுயர்மிக வடைந்தது துடைத்தல் வேண்டிநம்
முயர்வுறு சன்னிதி யுற்று ளாரரோ. (7)

அலகையாந் தக்கனை யவனைச் சார்ந்துள
சிலசில கணந்தமைத் தனைத்திற் சென்றுநீ
பெலமிகு தொடர்களாற் பிணித்துப் பற்றிநங்
குலவுசன் னிதிதனிற் கொணர்க வென்றனள். (8)

அடிபணிந் தெழுந்துசென் றந்த வித்தகன்
படிபுகழ் கருவையம் பதியி னுத்தரக்
கொடிமதில் வாயிலிற் குறுகி யாங்குறு
கடியவத் தக்கவெம் பசாசைக் கண்ணுற்றான். (9)

தக்கனும் பசாசையு மப்ப சாசுடன்
றொக்கபல் கணத்தையுந் தொடர்க ளாற்பிணித்
தக்கணத் திடைக்கொணர்ந் தவனி யுத்திறன்
முக்கணெம் பிராட்டிசன் னிதியின் முன்னரோ. (10)

தன்றிருச் சன்னிதி படைந்து தாழ்வொடு
நின்றவப் பசாசெனு நெறியி றக்கனை
மன்றுளா டியபிரான் மருவு நாயகி
பொன்றிய சினந்துட னோக்கி யோதுவாள். (11)

தீயவை நீமுனஞ் செய்து நந்திரு
நாயகன் முனிவினன் ஞாலமேசிடப்
பேயுரு வடைந்தனை யின்னும் பேதைநீ
யாயுநல் லுணர்வுசற் றடைந்தி லாயரோ. (12)

நன்னய மதியுட னெந்த நூன்றுமே
யின்னகர் தனிலுளோர்க் கிடர்செ யாதுநீ

(8) கணம்-பேய். தொடர்-சங்கிலி. (9) வித்தகன்-வயிரவன். குறுகி அணுகி.

யுன்னுமிப் பேயுந் தொழியுங் காறுந்
சன்னிதி மன்னுதி யென்று சாற்றினாள். (13)

கலித்துறை.

விழிகண் மூன்றுடை யவன்றரு வெப்பசா பந்தான்
கழியு நாள்வரை தக்கன்வன் றொடரினுற் கட்டுண்
டிழிபு சேர்பல கழுதுட னிருந்தன னென்று
மழிவி லாவது லாம்பிகை சன்னிதி யதனில். (14)

வெருவு தக்கனெம் பசாசினால் விளைந்தவவ் வாதை
யொருவி யின்பசா காந்தனிற் படிந்துசீ ரோங்குங்
கருவை யம்பதி மாந்தர்யா வருமனங் களித்து
மருவு நற்பெரு வாழ்க்கையுற் றிருந்தனர் மன்னோ. (15)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

எண்டிசையும் பணிவயிர வனைநோக்கி மயலுருவுற்
றிடர்விளைக்குந்
திண்டிறல்சேர் தக்கனெனுந் தீயனைமா வேகமுடன்
சென்று கட்டிக்
கொண்டெமதுசன்னிதிவந்தடைந்தமையான்மகிழ்ந்துனக்குக்
கொடுத்தும் யாமோர்
சண்டவயி ரவனெனும்பே ரெனவுரைத்துக் காந்தனளெச்
சகமு மீன்றாள். (16)

பசாசு வாதை யொழித்த சருக்க முற்றிற்று.
ஆகச் சருக்கம்-29-க்கு விருத்தம்-965.

இருபத்துமூன்றாவது

பராசத்திபீடமுண்டான சருக்கம். தி.

கலிவிருத்தம்.

கேடறு மோர்நவக் கிரகத் தால்வரு
கோடமு மலகையாற் றோன்றும் வாதையுஞ்

(16) கொடுத்தும-கொடுத்தோம்.

றடுபன் ஞேய்களுக் தவிர்ப பராசத்தி
பீடமுண் டாயதோர் சரிதம் பேசுவாம். (1)

தாவிறென் கருவைமா நகரந் தன்னையாள்
காவலன் வீரசே கரனென் போன்பர
தேவியொப் பனையருண் மனதிற் சிந்தியா
மேவுநல் லிராப்பகல் விழிதுஞ் சாதரோ. (2)

அருந்துநல் லுணவினை யகற்றி முதநினை
யிருந்தனன் விரதமோ டெம்பி ராட்டிதன்
றிருந்துசன் னிதியிலிவ் வாறு சீர்மிகப்
பொருந்துமம் மன்னவ னிருக்கும் போழ்தரோ. (3)

வஞ்சித்துறை.

தேன்றிகழு மாலைபணி, தோன்றலின்மு னேமுலகு
மீன்றபர தேவியுமை, தோன்றினட யாவுடனே. (4)

காவலவ னங்கருவை, மாவதுல சுந்தரியை
யாவலொடு கண்டுபய, சேவடிவ ணங்கியரோ (5)

முன்னமொரு போதுமிலை, மன்னன்மக ளாகவரு
மின்னமுத மேபசிய, வன்னமுறு மோதிமமே. (6)

பொங்குதிரை மொய்த்துலவு, பைங்கடலு டுத்தபுவி
யெங்குநிறை வுற்றிடுக, ளங்கரகி தப்பொருளே. (7)

நேயவடி யாரிதய, கோயிலக லாதுநித
மேயசுட ரேயினிய, தூயகரு ணாநிதியே. (8)

கனபவம டைந்துழலு, மெனதிடரொ ழிந்துமிகு
மனமகிழ வந்துதெரி, சனமுதவு சுந்தரியே. (9)

நஞ்சமமு தாகநுக, ருஞ்சிவபி ராணினிது
கொஞ்சுமயி லேபுனது, செஞ்சரண மேசரணம். (10)

(2) சிந்தியா-செய்யாவென்னும்வாய்பாட்டுவினையெச்சம்.
சிந்தித்தென்பது பொருள்.

என்றுதுதி யன்பொடுசெய், தின்றபொழு தெந்திரம
கொன்றிறைவி தந்தனள், வென்றியர சன்கையிலே. (11)

தந்தபின ரோதுவளி, வெந்திரம தேயெனது
சொந்தவுரு வாமெனவி, னைந்திடுதி நீயினியே. (12)

நாடொறும்வ ருத்துபிணி, யோடுபல்க ணத்தொகைசெய்
பீடையுந வக்கிரக, தோடமும கற்றிடுமால். (13)

வஞ்சிவிருத்தம்.

பெருமைசேர்மகப் பேறுடன், மருவுசெல்வமும்வாழ்க்கையும்
பொருவில் பல்வகைப் போகமுந், தருமி வெந்திர தானரோ.

நந்தமற்புத நற்பதம், புந்தி யன்பொடு போற்றுவான்
வந்தி டுங்குறு மாமுனி, சிந்தை யின்படி நேர்ந்துமே. (15)

கூறு நந்திருக் கோயிலின், மாறி றெக்கண வாயிலி
லூறி லாலய மொன்றமைத், தேறு பீடமி யற்றியே. (16)

தட்டி லெந்திரந் தன்னையக், கிட்டு பீடத்தின் கீழ்ப்பிர
திட்டை செய்தருச் சித்திடென், றிட்ட மாகவி யம்பியே. (17)

கன்னி யங்குக் கரந்தனள், பின்ன ரந்தப் பெரும்பதி
தன்னில் வந்த தமிழ்முனி, பன்னு சொல்லின் படியரோ. (18)

கொச்சகக் கலிப்பா.

ஆலயமொன் றாற்றி யதனுண்மணிப் பீடமொன்று
கோலமுறச் செய்ததன்கீழ்க் கூறுமந்த வெந்திரத்தை
யேலவே தாபனஞ்செய் தென்றும்பூ சித்திருந்தான்
சீலமிகு நல்வீர சேகரப்பேர் மன்னனரோ. (19)

(13) கணத்தொகை-பேய்த்திரள். (15) போற்றுவான்-வினையெச்சம், போற்றுதற் கென்பது பொருள்.

தென்னர்பிரா னென்னத் திகழ்வீர சேகரனே
டங்கரத் துள்ளோ ரனைவோரும் பூசனைசெய்
துன்னுவரம் யாவையும்பெற் றென்று முயர்ந்தோங்கு
மன்னுபெரு வாழ்க்கை படைத்து வசித்தனரால். (20)

பராசத்தி பீடமுண்டான சருக்க முற்றிற்று.

சருக்கம் 30-க்கு விருத்தம் 985.

இருபத்து நான்காவது

இலக்குவன் பிரமகத்தி தீர்த்த சருக்கம். வீ

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

கலக்கமி லிலங்கை மேவு மிராவணி களத்திற் சால
வலக்கணுற் றுங்கு வீழ வடர்ந்தவோர் பாவந் தன்னை
யிலக்குவான் கருதிப் போந்து விரைநறு மலர்கொண் டந்நா
ளிலக்குவ னினிது பூசித் திருந்தவோர் சரிதஞ் சொல்வாம். (1)

கலி விருத்தம்.

கந்தமா மலர்த்திருக் களாவ னப்பதிக்
கெந்தைவாழ் கயிலையே யிணைய தாகுமோ
வந்தமா தலத்தினற் பெருமை யன்புறு
புந்தியா லுரைக்கநா ளுண்டு போதுமோ (2)

யாருமக் கறிந்தவா றறைகு வாமெனத்
தானுயர் சூதமா முனிவன் சாற்றுவான்
கோனிரா கவனிலக் குவனு டன்கவிச்
சேனையோ டிலங்கையிற் சென்ற ரக்கரை. (3)

கொன்றிரா வணனையுக் கும்ப கன்னனை
யன்றடர்ந் தரசவி டணற்கு நல்கியே
பின்றிரும் பலுங்கொடும் பிரம கத்திமுன்
னின்றதவ் விராவணன் போல நேர்ந்ததே. (4)

(1) இராவணி-இராவணனை மகன,

அந்தவே லையிற்கடி தடலி ராகவன்
சிந்தையிற் றிகைத்துவெஞ் சிலைவ ளைத்தனன்
புந்தியோ டுரைப்பனப் போது வீடண
னிந்தைகூர் பிரமகத் தியது நின்றதால். (5)

திண்ணிய சிவப்பிர திட்டை யேபுரிந்
தெண்ணுபூ சனைசெயி னொழியு மென்றலு
மண்ணல்கும் பனைத்தன தகத்தி லுன்னவப்
புண்ணிய முனிவனைப் போற்றி லெய்தினான். (6)

மர்தவன் றிருமுக நோக்கி மாதவன்
மேதகு மெனையிவண் மேவு மிப்பெருந்
தீதுறு பிரமகத் தியது தீரவே
யோதொரு நெறியெனக் கெனலு மோதுவான். (7)

மாதவர் புகழுநீர் மதையிற் சென்றொரு
கோதறு சிவலிங்கங் கொணர்ந்து வந்துநற்
சேதுவிற் பிரதிட்டை செயினி ராவணப்
பாதகன் றனைக்கொன்ற பாவ நீங்குமால். (8)

அம்புவி புகழ்திரு வானைக் காவுறை
நம்பனைப் பூசனை புரிந்து நன்கவன்
செம்பத மிறைஞ்சினாற் றீருமாற் கொடுங்
கும்பகன் னனைமுனங் கொன்ற தோடமே. (9)

இட்டமாய்க் கருவையம் பதியி லெய்தியே
சிட்டர்வந் தனைபுரி சிவலிங் கப்பிர
திட்டையொன் றியற்றியத் திருக்க ளாவுறை
மட்டில்சீர் மேவுபால் வண்ண நாதனை. (10)

பூசனை புரிந்துதான் போற்றி னேகுமக்
கீசனு மிலங்கைவாழ் நிருதன் மைந்தனை
மாசமர்க் களத்திடை மாய்த்த பாவமென்
றேசறு மன்புட னியம்பி னானரோ. (11)

[10] சிட்டர்—நல்லோர்.

மாதவ முனிவனிவ் வாறு கூறலுங்
கோதின்மா ருதிதனைக் கடிது கூவியே
சீதநீர் மதையிடைச் சென்றி லிங்கமிட்
போதுகொண் டடைகெனப் புரிந்து செப்பினான். (12)

அக்கண மாருதி யன்பி னோடுமே
தக்கநல் லிராகவன் றனைப்ப ணிந்துசீர்
மிக்கதோ ரருட்சிவ லிங்க மேயெடுத்
திக்கண மீள்வலென் றெழுந்து போயினான். (13)

எண்சீர் விருத்தம்.

மாருதியா னவனிலிங்கங் கொண்டுமீண்டு
வாக்காலஞ் சென்றிடவே மனதி னோர்ந்து
சீர்மீவியு நல்லமுகூர்த் தத்தி லேதான்
சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்ய வெண்ணி
யார்கலியின் மணலிலிங்க மாக்கிப் பூசித்
தகமகிழ்வுற் றிராகவனங் கமரும் வேலை
யேர்மருவு நீர்மதைமா நதியி லிங்க
மினிதுகொணர்ந் தனுமனவ ணெய்தி னானல். (14)

மாதவனம் மணலையருட் குறியாக் கொண்டு
மகிழ்ந்துபூ சனைபுரிந்த துணர்ந்தி ராமன்
பாதமலர் வணங்கியடி யேனிப் போது
பரிவினுடன் கொணர்ந்தசிவ லிங்கந தன்னை
யேதமிலா வன்பொடுபூ சித்தல் வேண்டு
மெனமிகவும் வேண்டினனவ் வேல்லை தன்னிற்
சீதரனம் மாருதியை நோக்கி யேதான்
சிறுநகைசெய் தொருமாற்றஞ் செப்பு வானல். (15)

ஈங்குநீ வருமுனம்யாம் பூசை செய்த
விலிங்கத்தை நின்பலத்தா லெடுப்பா யென்னிற்
பாங்குபெற நீகொணர்ந்த விலிங்கந் தன்னைப்
பரிவுடனே பூசனையாஞ் செய்வோ மென்று

[12] மாருதி-அனுமன. [14] ஆர்கலி-கடல்.

வாங்குசிலைத் திருக்கையிரா கவன்றன்
மாருதிவன் கூலத்தால் வளைத்துச் சுற்றி
யோங்குவலி யாற்பிடுங்க லோடு மன்னோ
னுரமோய்ந்து மனமயர்ந்தங் கொல்கி நின்றான். (16)

மன்னவனி ராகவன்மா ருதியை நோக்கி
வாவெனத்தன் னருகழைத்து மகிழ்ந்தன் போடு
புன்னகைசெய் திங்குநீ கொண்டு போந்த
புனிதவிலிங் கத்தையுநாம் பூசிப் போமென்
றின்னருளான் முன்னையலிங் கத்தி னுக்கே
யிணையாகத் தாபனஞ்செய் தினிமை கூரப்
பொன்னிணர்மா மலராற்பூ சனைசெய் தூதை
புதல்வன்மகிழ்ந் திடவொருசொற் புகல்வான் மன்னோ.

இந்தவிலிங் கத்தைமுன்னே தெரிசித் தேபின்
யாம்பூசை புரிந்தசிவ லிங்கந் தன்னை
வந்துதெரி சித்தவர்நற் பலன்கொள் வார்நீர்
மதைச்சிவலிங் கத்தைமுன்னர் வணங்கி டாம
னந்தமது சிவலிங்கந் தெரிசித் தோர்க்கு
நற்பலனிர்ப பலனாகு மெனவே கூறிச்
செந்திருநா யகனிளவ லோடு மற்றைச்
சேனையொடு மவணீங்கிச் செல்லும் போழ்தில். (18)

கும்பகன்னன் றனைவதைத்த பிரம கத்தி
கோரமுடன் வீரன்முனர்க் குறுகி நிற்பச்
செம்பதுமை நாயகன்றா னதனை நீக்கத்
திருவானைக் காவினிடைச் சென்றன் போடு
சம்புநிழ றனிலுகந்து வாழு முக்கட்
சம்புமலர்த் தாளிணைபூ சனைசெய் தேத்த
வெம்புறுமத் தோடமொழிந் துவகை கூர்ந்து
மீண்டனன்று விசிரவனந் நெறியின் மாதோ. (19)

[16] கூலம்-வால். (17) ஊதை-காற்று, புதல்வன்-மகன்.

இந்திரன்றன் பகைஞனைமுன் வதைத்த தோட
　　மிலக்குவன்றன் மனமருள வெதிரே தோன்றி
வந்துநிற்க வதுதொழிக்கும் வண்ணங் கும்ப
　　மாமுனிவ னுரைத்தபடி மனதி னோர்ந்தே
யெருதைநதி யணங்குவணங் கிடவோர் பாத
　　மெடுத்தூன்றித் தவன்கடுக்கத் தரத்தோ னுதி
யந்தமிலான் வாழ்கருவை நகரந் தன்னை
　　யவ்விரா கவன்முதலோ ரடைந்தார் மன்னோ. (20)

ஈண்டு பரிசத் தமிழ்முனிவ னுடனி ராம
　　னிலக்குவனு தியர்தமையந் நகரங் காக்கும்
பாண்டியன்வந் தெதிர்கொளக்கண் டுவகை கூர்ந்து
　　பவந்தவிர்நீட் சேபநதி தன்னின் மூழ்கி
வேண்டிபருட் சினகரத் நுட் புகுந் து சிந்தை
　　மிகவுநக வானந்த விழிநீர் சோரச்
சேண்டுகழ்தண் பிறைசசடிலப் பெருமா னென்னுந்
　　திருக்களா வுடையானைத் தெரிசித் தாரால். (21)

இலக்குவனன் புற்றுலகத் தெவரும் போற்று
　　மிருந்தவமா முனிவர்பிரா னிசைத்த வாறே
யலக்கணகற் றிடுகலியின் மேவுந திவ்ய
　　வருட் சிவலிங் கததினீ சான திக்கிற்
றுலகருமப் சிமவாயிற் கோயி லாற்றித்
　　தாபலிங்கப் பிரதிட்டை புரிந்து பாரச்
சிலைக்கையிரா கவப்பெருமா னன்பு கூர்ந்து
　　செபமியவா றவ்விலிங்கத் தினுக்கு மாதோ. (22)

காமமா ரிலக்குமணே சுரனென் றோது
　　மெழிற்பெயரும் பிரதிட்டை புரிதே விக்குக்
கோமளாம் பிகையென்னும் பெயருமிட்டுக்
　　குளிர்நறுமா மலர்க்களவி னீழல் வைகுங்

29 வ தேன்-இதில் எதிர்காலமிறந்தகாலமாயிற்று. சூத்திரம்-விரைவினுமி
விறுதெளிவினுமியல்பினும். பிறழவும் பெறு-உமுக்காலமு மேற்புழியெ
ன்றதனு னீண்டுத் தெளிவ பற்றி வந்தகென்க.

காமர்பால வண்ணநா தனையொப் பில்லாக்
கன்னிபா கனைவாசங் கமழுங் கொன்றைத்
தாமவே ணியனைவிருப் பொடுபூ சித்துத்
தனதுமனங் கனிந்துதுதி புரிந்தான் மன்னோ. (23)

நம்பனே போற்றிமுக்க ணுதா போற்றி
நண்ணலார் புரமெரிய நகைத்தோய் போற்றி
யெம்பிரா னேபோற்றி முன்னங் கங்கைக்
கின்பநடங் காட்டியரு ளிறைவா போற்றி
கும்பமுனிக் கருள்புரிந்த குழகா போற்றி
கூர்மழுமான் றரித்தகுணக் குன்றே போற்றி
கம்பவா ரணத்துரிமெய் தரித்தோய் போற்றி
களாநிழற்கீ ழுதித்தவருட் கடலே போற்றி. (24)

என்றுதுதி புரிந்துதனைத் தொடர்ந்து மம்ம
ரியற்றியவப் பிரமகத்தி தோட நீக்கி
வென்றிபெறு சுடர்வடிவேற் படைக்கை வேந்தர்
வேந்தெனும்பாண் டியனிடத்து மிக்க வாசந்
துன்றியசந் தனப்பொதிய வரையின் மேவுந்
தூயமுனி வரனிடத்தும் விடைபெற் றுள்ளத்
தொன்றியபே ருவகையுட னிராமன் றன்னோ
டுயர்வளங்கூ ரயோத்திநக ருற்றான் மன்னோ. (25)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

வரிசிலைரா கவனுரைத்த வாறுமன மகிழ்ந்தவன்பின்
வந்த வந்தப்
பரிசுபெறு மிலக்குவன்முன் னிட்டபெருந் திருநாமம்
படைத்த வந்தக்
கரிசிலிலக் குமணேசு ரனைக்கோம ளாம்பிகையைக்
கருதிப் போந்து
தெரிசனஞ்செய் தவர்பிரம கத்திமுதற் பாவமெலாந்
தீர்ந்துய் வாரால். (26)

(23) ஏமம்-இன்பம். காமர்-அழகு. (25) மம்மர்-மயக்கம். (26) பரிசு-குணம். கரிசு-குற்றம்.

வேறு.

அசைவின்மா தவர்காள் கேண்மி
னின்னுமா லயத்தின் மேற்குத்
திசைதனில் விளங்குந் தூய
செம்பொனா லயத்தின் மேவி
யிசைபெறு மிராமன் சீதை
யிலக்குவன் முதலோர் யாரும்
வசைபற வுளரெம் மான்பால்
வண்ணனைச் சேவித் தம்மா. (27)

இலக்குவன்பிரமகத்திதீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று,

ஆ சருக்கம் 31-க்கு விருத்தம்-1012·

இருபத்தைந்தாவது

வேதியன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம், தி.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

முன்னொரு மறையோன் போந்து முதுவயற் செந்நெல் யாவுங்
கன்னலி னழுங்கு காட்டுங் கருவையம் பதியின் மேவி
யன்னையைக் கொலைசெய் பாவ மகன்றுநல் லயோத்தி யென்னுந்
தன்னக ரடைந்த காதை தனைச்சிறி தெடுத்துச் சொல்வாம். (1)

கலி விருத்தம்.

தன்புகழ்வி ளங்கவொரு தண்குடைநி ழற்கீழ்
மன்பதைபு வந்துறைய வன்சிலையி ராம
னன்பொடுவ ளம்பொலிய யோத்திநகர் தன்னி
லின்புறவி ருந்தரசி யற்றிடும நாளில். (2)

வாவிபுடை சூழுமவ யோத்திநகர் வாசன்
றூவின்மறை நாலுநனி தானினிது ணர்ந்தோ
னாவிலொரு பொய்புரைம றந்துநவி லாதோன்
றீவினைபு ரிந்துபல தீவினைது றந்தோன். (3)

(27) இசை-புகழ். (3) தீவினை-தீ வளர்க்குந் தொழில், யாகஞ் செய்தல்

அம்பகம்வி ழித்துமல ரம்பனையெ ரித்த
வம்பகவ னின்சரண மாமுபய பங்க
யம்பகலி ராகினையு மன்புமும னத்தோ
னம்பகனெ னச்சொலுமொ ரந்தணனி ருந்தான். (4)

வித்தகனெ னச்சொலுமவ் வேதியன்வி ரும்பு
சுத்தகுண முற்றவொரு சுசிரதையெ னும்பேர்ப்
பத்தினியொ ருத்தியுளள் பன்னுமவ ளாங்கோர்
புத்திரனை யின்றனள்பு ரிந்துளம கிழ்ந்தே. (5)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

காதலன் றனக்கு நாமங் கலைவனென வேயிட்டு
மாதய வுடனன் புற்று வளர்த்தனர் வளர்ந்த பின்னர்க்
கோதினூல் பயிற்றிச் சான்றோ னாகினன் குமர னென்றவ்
வேதியன் றானு மச்சுசி ரதையு மகிழ்ந்தா ரம்மா. (6)

மையினூ லனைத்துங் கற்று வன்னியாய்ப் பன்னா ளன்னா
னையமேற் றுண்டு வாழ்ந்தான் சென்றது வயதும் மைம்பான்
றுய்பகா லவனுக் கக்கா லவன்றனை நோக்கிச் சொல்வான்.
செய்யநான் மறையு மோதித் தோந்தவம் பகனாளுன் மன்னோ.

செல்வநான் செல்வ னையந் திரிபறப் பலநூல் கற்றுக்
கல்வியி னுயர்ந்த சிந்தைக் கௌதம முனிவன் றன்பா
னல்லியன் மகனுஞ் செய்திங் குநான்வருங் காறு நந்த
தொல்வளமனையைக் காத்தி கிருவெனச் சொலிச்சென் றனனால்.

தந்தைதான் றனக்கன் போடு சாற்றிய மாற்றந் தன்னைச்
சிந்தையிற் கருதி மைந்தன் றிருமனை வைகு நாளி
லந்தவம் பகன்றன் றேவி சுசிரதை யாவி கொள்வான்
வந்தன னொருநாட் கங்குன் மறலியின் றூதர் மன்னோ. (9)

இடம்படு மனையுட் புக்கா ருணர்வுசற் றின்றித் தூங்கு
மடந்தையைக் கண்டார் நோயொன் றிலைச்சிறி திந்த மாதி
னுடம்பிலெங் ஙனமிவ் வேலை யுயிர்கவர்ந் திடுவ தென்று
திடம்பெறு தூதர் நெஞ்சந் திகைத்தனர் நிற்கும் போழ்தில்.

(4) அம்-அழகு. பகவன்-சிவன். பங்கயம்-பகல். இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபுத் தொகைநிலைத் தொடர். (7) வன்னி-பிரமசாரி.

கொச்சகக் கலிப்பா.

சண்டநமன் றன்றூதர் தம்மிலொரு தூதனிந்த
வொண்டொடியி னாவிகவர் வுற்றிடுதற் கியோசனையென்
கண்டிடுமி னிப்பொழுதிக் காரிகையின் றன்மகனைக்
கொண்டிவட னாவி கவர்வலெனக் கூறியரோ, (11)

ஏனு முணர்வுசிறி தின்றித் துயில்புரியுங்
காலவனைச் சென்று கடித்தான் பிபீலிகையாய்ச்
சீலமிகு மாதமறைச் செல்வன் விழித்தெழுந்து
சூலமுறு வன்கையம தூதனைக்கண் ணுற்றனனால். (12)

நந்தமனை யுட்புகுந்தார் நம்பொருளை வவ்வுதற்கு
நிந்தையுறுங் கள்ளர்சில ரென்றே நினைத்தனனா
லந்தமுறுந் தன்றாயி னாருயிர்கொண் டேகுதற்கு
வந்தவரென் றந்தோ வுணரான் மனத்திலரோ. (13)

பொங்குசின முற்றவரைத் தாக்குவான் பூங்கமலச்
செங்கையிலோர் பாரத் தடியேந்திச் சென்றனனா
லங்குநமன் றூத ரவன்விழிக்குத் தோன்றாமே
பங்கமிலன் னோன்றாய் படுக்கையறை யுட்புகுந்தார். (14)

அவ்வறையுட் புக்கொருவ ரோடொருவ ராங்கிருந்து
செவ்வையுறப் பேசு மொலியைத் திருமனையுள்
வெவ்வயிற்கண் டுஞ்சுமட மெல்லியல்கேட் டாள்விழித்தா
ளிவ்வொலியே தென்று திகைத்தா ளெழுந்தனளால். (15)

ஈங்குவந்த கள்ள ரெவண்மறைந்தா ரென்றுதிகைத்
தோங்குபெரும் பார வுலக்கைவலக் கையேந்தித்
தாங்கரிய மாகோப சன்னதமோ டங்குநின்ற
பாங்குபெறு தன்மகன்முன் சென்றாள் பதறியரோ. (16)

செந்தா மரைமேற் றிருவென்னுமப் பார்ப்பனியை
நந்தா யிவளென் றறியா னமதகத்தில்
வந்தே நுழைந்த திருடனென மாதாவை
யந்தோ வடித்தான் றடியா லவன்மாதோ. (17)

(12) பிபீலிகை-எறும்பு. (14) தடி-உலக்கை.

கலித்துறை.

துஞ்சினள் பார்மேல் வீழ்ந்து சுடர்ப்பொற் றொடியாவி
வெஞ்சம னேவு தூதர்க வர்ந்து மீண்டார்பின்
னெஞ்சனின் மைந்தன் மாய்ந்தன ளன்னை யெனவேதா
னெஞ்சிலு ணர்ந்து வீழ்ந்து புலம்பா நின்றானால். (18)

பொன்னே கண்ணே மாமணி யேநற் புகழ்மேவு
மன்னே தேனே யாரமு தேயிங் கறியாமே
நன்னே யத்தோ டென்றவு னைத்தா னான்கொன்றே
னென்னே செய்வேன் பாதகன் யான்மற் றினியந்தோ. (19)

கோதறு நேயத் தாலுயர் தாயைக் கொலைசெய்த
பாதக னென்றிங் கேவரு மென்னைப் பழியாரோ
வோதுறு நிந்தைக் கேயிட மாயிங் குயிர்வாழேன்
மாதிரு வன்னா யுன்னுட னின்னே வந்தேனே. (20)

ஒன்றிய பத்துத் திங்கள் சுமந்தன் புடனீன்றே
யென்றனை நீதா னிங்கு வளர்த்த தென்கையாற்
பொன்றுவ தற்கோ வென்றுபு லம்பிப் புகலொண்ணா
வன்றுய ராழி வீழ்ந்தன னம்மா மறையோனால். (21)

வேறு.

பருவ ரற்கடல் வீழ்ந்தவன் றன்னைப்பா தகமோ
ருருவ மாயுட னிழலெனத் தொடர்ந்துதுன் புறுத்த
வெருவி நன்மனங் கலங்கியே மெய்யுணர் வின்மை
மருவு பித்தனை யொத்தனன் வனத்திடைச் சென்றான். (22)

இனைய னாகியக் காலவ னேகிய பின்னர்
வினையி லம்பகன் மாமகம் புரிந்துதான் மீண்டு
புனைபு நீண்மனை யடைந்தனன் றன்னுயிர் போலு
மனையை மைந்தனைக் கண்டிலன் மயங்கினன் மாதோ. (23)

அன்ன காலையி லயலுளோ ரையவோர் மதியின்
ரமன்ன ருன்றிரு மனையிடை யாவிபோய் முதிர்தீங்

(22) ஒத்தனன் என்னுமுற்று எச்சமாயின. சூத்திரம் "வினைமுற்றேவினை யெச்சமாகலுங் குறிப்பு முற்றீ ரெச்சமாகலு முளவே"யென்றதனானுணர்க.

கன்ன னேர்மொழி மடந்தைதான் கிடந்திடக் கண்டே
யின்ன றீருநின் மைந்தனைக் கண்டிலே னென்றார். (24)

தேவி தன்னையா னிழந்தன னென்செய்கோ சிறந்த
வாவி யன்னவென் னரும்பெறற் சுதனையுங் காணேன்
மேவி யிவ்வுயிர் வாழ்க்கையை விரும்பியீங் குள்ளேன்
பாவி யென்னைநேர் பாதகர் யாவரிப் பார்மேல். (25)

ஐய கோவெனப் புலம்பின னழவிடு மெழுகாச்
செய்ய தன்மனங் கலங்கினன் சிறிதுளந் தேறித்
துய்ய வன்பொடு தேடினன் பலவிடந் தோறும்
வெய்ய பாவமுற் றுழலுமப் புதல்வனை விரும்பி. (26)

தேடி யோர்பெருங் கானிடைக் கண்டனன் சென்றே
யோடி மார்புறத் தழுவினு னுளமிக வுருகிக்
கூடு நற்சுதன் மாசுடல் கழுவினன் குறைதீர்
நீடு மன்பொடு விழிகளிற் பொழிதரு நீரால். (27)

மைந்தன் மாமுக நோக்கியென் னரும்பெறன் மதலாய்
முந்து நானுனக் கியம்பிய மொழிகடந் தந்தோ
விந்த நீள்வனத் தெய்திய தென்கொனீ யீங்கென்
சிந்தை தேர்ந்திடச் செப்பெனச் செப்பினன் மாதோ. (28)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

முன்னநிகழ்ந் தனயாவுஞ் சிறிதுமனந் தெளிந்துசுதன்
மொழியக் கேளா
வென்னினியாஞ் செய்துமநதோ விப்பெரும்பா தகந்தீர்வா
னெனத்தேர்ந் தன்னோன்
மன்னுவட காசிசிதம் பரமாரூர் திருவால
வாய்முன் னாகப்
பன்னுபலப் பலதலங்கள் சென்றுதெரி சனம்புரியப்
பணித்து மன்னோ. (29)

கங்கைபிர யாகைமுதற் பலநதியின் மூழ்குவித்துங்
கால வன்பாற்
றங்கியபா தகமதுதான் றணிந்திலதென் றுளத்துணர்ந்தத்
தனைய னோடு

பொங்குபல வளமலியு மயோத்தியெனுந் திருநகரம்
புகுந்து செய்ய
பங்கயக்க ணிராகவன்சன் னிதியடைந்து நிகழ்ந்தவெலாம்
பகர்ந்து மாதோ. (30)

உற்றபெரும் பாதகமீ தொழியுமொரு நெறிதனையிங்
குணர்வித் தைய
நற்றவைசெய் திடல்வேண்டு மெனவிரந்தா னவ்வேலை
ஞால மெல்லாம்
பெற்றவனை மூந்தவா விநதமல ருந்தியிடைப்
பெற்றோன் வேத
முற்றுமுணர் வேதியன்மா முகநோக்கி யருள்சுரந்து
மொழிகு வானல். (31)

எம்பியிலக் குவன்முதலா னிந்திரசித் துவைச்சமரி
லிலங்கு மோர்கூர்
வெம்பகழி கொடுவதைத்த பாவமகற் றியதலமிவ்
வேலை சூழ்நத
வம்புவிமீ துள்ளசிவ தலங்களின்மே லாயதல
மமரர் யாரு
நம்புகரு வைத்தலமென் றோர்தலமுண் டத்தலத்தி
னணுகி மாதோ. (32)

மூதறிஞர் புகழ்தருநிட் சேபநதிப் புனலினிடை
மூழ்கி யந்தச்
சீதமலர்க் களவுறைபால் வண்ணலிங்கப் பெருமானைத்
தெரிசித் தேத்திற்
பாதகமீ தகலுமெனப் பகர்ந்திடக்கேட் டநதணனும்
பாலன் றானு
மேதகுதென் றிருக்கருவைத் தலநோக்கி நடந்தனரால்
விரும்பி மன்னோ. (33)

ஏலுமதி யொடுநடந்தோ ரேழுமதி கடந்துலகத்
தெவரும் போற்றுஞ்
சீலமுறு வேதகிரிச் சாரலடைந் தனரந்தச்
செவ்வி தன்னிற்

(௩0) பலபல-பலப்பலவெனநின்றது. புணர்ச்சி விகாரம்.

காலவினைத் தான்றொடர்ந்து பெரும்பாவ மகன்றதுசெங்
கதிரோன் கீழ்பாற்
கோலமிகு முதயகிரி யணுகியபோ திருளகன்ற
குணம்போ லம்மா. (34)

உயர்வுறுதன் மைந்தனெனுங் காலவனைப் பண்டுகொலை
யுண்டு மாய்ந்து
மயலுருவம் படைத்திருந்த பார்ப்பனியங் கொருதேவ
வடி வங் கொண்டு
முயலுமருந் தவமுறுநா யகன்றனைய னெனுமிருவர்
முன்னர்த் தோன்றி
நயமிகுநற் கதிபெறுவான் கருதியவர் தமைநோக்கி
நவிலு மன்றே. (35)

நீண்டபுகழ்த் திருக்கருவைத் தலமடைந்து தெரிசித்து
நீவி ரிங்கே
மீண்டுவருங் காலையினிட் சேபநதிப் புனல்கொணர்ந்தென்
மிசைத்தெ ளிக்கி
னீண்டுபா தகியதனி லெப்புவல்லா னெனவேண்டி
யிரப்பக் கேட்டுப்
பூண்டமனத் தன்பொடுநாம் புரிகுறுமங் ஙனமெனவே
புகன்று மாதோ. (36)

உன்னதஞ்சே ரவ்வேத கிரிச்சாரல் விடுத்தகன்றிவ்
வுலகின் மேலாம்
பன்னருஞ்சீர்க் கருவைநக ரெய்திச்சக் கிரதீர்த்தம்
பகர்நிட் சேப
நன்னதிமுன் னும்பலதீர்த் தம்படிந்து திருக்களர்
நாதன் செய்ய
பொன்னடியை வணங்கியது லாம்பிகையைத் தொழுதுபெரும்
புனித ராகி. (37)

திரும்பினரவ் வேதகிரி மருங்கணைந்து பார்ப்பனியார்
தெரிவை யாங்கு
விரும்பிமுனந் தம்மிடைச்செப் பியவாறு புரிந்துயர்நல்
வீட்டி னுய்த்துப்
பெரும்புகழ்சேரயோத்திநகரடைந்தவண்போய்வந்தவெலாம்
பிறங்கு செங்கட்
கரும்புயலுக் குரைத்துவாழ்ந் திருந்தனரந் நகரின்மனை
களித்து மாதோ. (38)

வேதியன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் 31க்கு விருத்தம் 1050.

இருபத்தாறுவது

சுஞுபாண்டியனுக்குத் தலமகிமையுரைத்த சருக்கம். தி.

கலிவிருத்தம்.

பருத்ததிண் புயசுஞு பாண்டி யற்குநீண்
மருத்துணர் மலிபொழிற் கருவை மாநகர்த்
திருத்தல மகிமையைத் திருக்க ளாநிழற்
கருத்தனன் றுரைத்ததோர் கதையைக் கூறுவாம். (1)

கன்னலங் கழனிசூழ் கருவை மாநகர்
நன்னெறி செலுத்தியின் ஞாலம் போற்றிடப்
பன்னருந திறற்சுஞு பாண்டி யன்னெனு
மன்னவன் புகழொடு வாழு நாளரோ. (2)

வெண்ணெய்தங் கரத்திடை யிருப்ப மென்சுவை
நண்ணுநெய் தேடியே நலிகு வாரென
வண்ணலைக் கருவைமா தலத்த மர்ந்துமே
யெண்ணில்சீர்க் காசிபோய் வருதற் கெண்ணினான். (3)

(38) உய்த்து-செலுத்தி.

வெற்புறழ் திணிபுய வேந்த னெண்ணியக்
கற்புகழ்க் கருவைமா நகர்வி டுத்தெழுந்
தற்புதத் தென்றிரு வாலங் காடெனும்
பொற்புறும் பதியிடைப் புக்கு வைகினன். (4)

அருடரு தென்றிரு வாலங் காட்டுறை
தருபர மனைத்தெரி சனஞ்செய் தேவலம்
வருபொழு திடைத்திருக் கோயின் மன்னுமக்
கருதுமுத் தரப்பிர காரந் தன்னிலே. (5)

அருந்தனி யோகதண் டங்கை பற்றியே
திருந்துமோ ரற்புதச் சித்தன் போற்புகழ்
பொருந்துநற் களாநிழற் புனித னெம்பிரா
னிருந்தன னிட்டையி லெவரு மேத்தவே. (6)

இவ்வண நிட்டையி லிருந்த சித்தனைத்
தெவ்வடு வாட்படைச் செங்கை மன்னவன்
கவ்வையி றனதிரு கண்க ளிக்கிட
வவ்வயிற் கண்டுளத் தன்பு கூர்ந்தரோ. (7)

பொன்னடி சிரமிசைப் புனைந்து கூறுவான்
மன்னுசீர்க் காசிபோய் வரநி னைத்துளேன்
முன்னுமென் கருத்தது முற்றுங் கொல்சிவ
னன்னமா புனிதமுற் றுறு கொல்லரோ. (8)

உரந்தரு நின்றிரு வுளத்திற் றண்ணருள்
சுரந்தெனக் கியம்புதி யென்று சொல்லியாங்
கிரந்தன னுலகெலா மினிது தங்குசீர்
பரந்தவோர் திங்களங் கவிகைப் பாண்டியன். (9)

சித்தவன் புடையநற் சித்த னாகிய
வித்தகன் கண்மலர் விழித்து நோக்கியே
பத்தவுன் னெண்ணமுற் றுது பண்ணைவாய்
நத்தமர் கருவைமா நகர்செல் கென்றனன். (10)

(7) தெவ்-பகை. (8) புனிதன் என்னும் பெயர் விளியுரு பேற்றுப் புனிதவெனநின்றது-புனிதனே யென்பது பொருள்.

என்றலு மன்னனென் னெண்ண முற்றுவா
னுன்றிரு வருள்செயென் றுரைக்க வுன்னெண
மன்றுநன் றென்றுநா மறைந்து நீயினி
நன்றெனக் கருதிலங் ஙனஞ்செய் நன்கென்றான். (11)

திண்ணிய சித்தனிவ் வாறு செப்பலுந்
தண்ணரு ளொடுவிடை தந்து ளானென
வெண்ணறு படையுட னெழுந்த வன்புகழ்
நண்ணுமக் காசிமா நகர நோக்கியே. (12)

உவந்துநற் றிங்களா றென்று சென்றுவெம்
பவந்தவிர் காசியம் பதியை யெய்தினா
னிவந்தமன் னவர்முடி நிதமுந் தோய்தலாற்
சிவந்தபங் கயபதத் தென்னர் கோனரோ. (13)

எய்தியற் றைத்தினத் திரவில் வைகினான்
கைதரு மற்றைநாட் கங்கை யாடிபு
மெய்திக ழெம்பிரான் விசுவ நாதனை
மைதவி ரன்பொடு வணங்கு வோமெனா. ((14)

மன்னுமத் தினத்திரா வைகிக் கண்டுயி
றுன்னுபல் படைகளுந் துலங்கு வேந்தனும்
பன்னுநிட் சேபமா நிதித்தென் பால்வா
வுன்னினன் றிருக்களா வுறையு மெய்ப்பிரானை. (15)

தரவு கொச்சகக்கலிப்பா.

வாரணவா சியிலிரவு துயில்புரிந்த மன்னவன்றன்
போரணிவாட் படையேந்தும் படைகளுடன் புகழ்
தாரணிமேன் மிகவுயர்ந்த தலமெனுந்தென் கருவைநகர்ச்
சீரணிநிட் சேபநிதித் தென்கரைவந் தடைந்தனனால். (16)

காலைதனிற் றுயிலுணர்ந்து விழித்தருளுங் கங்கையெனுஞ்
சீலநதிப் புனன்மூழ்கி யரியயன்முற் றேவருக்கு

(16) வாரணவாசி-காசி.

மேலவனு கியவெம்மான் விசுவேசன்ற னைத்தெரிசித்
தேலவணங் குதும்யாமென் றெணணினன்பார்த் தவன்மாதோ.

வெருவருநாற் படைகளுடன் வெய்யசமாக் களத்தெதிர்க்கு
மருவலருக் கொருகூற்றாய் வயங்கொளிவேற் படைக்கரத்தான்
றிருவுறையும் புகழ்க்காசித் திருநகரந் தனைக்காணுன்
கருவைநகர் தனைக்கண்டான் கருத்தில்லியப் படைநாதனால்.

மல்லலுறுந் தென்றிருவா லங்காட்டின் மதித்தெவருஞ்
சொல்லுமொரு பெருஞ்சித்தன் றோன்றின்னம் விழிக்கெதிரே
யல்லலொழித் தினியகதி யருள்காசித் தலத்தினுக்குச்
செல்லலென வுரைத்தானவ் வுரைமறுத்துச் சென்றனமால்.

சித்தனவ னங்கருவைத் திருக்களா வுடையானே
யத்தனுரை தனைமறுத்து நாமவண்சென் றடைந்ததுதான்
வித்தகவக் கங்கையின்மூழ் காமல்விசு வேசனெனுங்
கத்தனைககா ணமலிவ ணடைந்தமைக்கோர் காரணமால். (20)

எனவிதயந் தனிலுணர்வுற் றெழிலுறுசட் சேபநதிப்
புனல்படிந்தா லயமடைந்து புனிதவபி டேகநிவே
தனமுதலா னவைபுரிந்து களாவுறையுந் தனிப்பொருளை
மனமகிழ்வுற் றிறைஞ்சினனம் மன்னவர்மன் னவன்மாதோ.

இன்னணமன் பொடுபோற்றி யிறைஞ்சியவக் கதிர்வடிவேன்
மன்னவன்முன் றோன்றினனுன் மழவிடையின் மிசைப்பசிய
வன்னமெனத் திகழ்கருணை யதுலசிவுந் தரியொடுபூங்
கன்னல்செறி வயல்புடைசூழ் கருவைநகர்ப் பெருமானே. (22)

சீலமொடு தோன்றியவப் பெருமானைத் தெரிசித்துச்
சாலமகிழ்ந் திறைஞ்சியந்தத் தனிமுதலை வினவினனுற்
கோலமிகுங் காசியிற்கங் கூற்பொழுது துயின்றுளயான்
காலையிலிங் கெழுந்திருந்த காரணம்யா தெனமாதோ. (23)

யோகியெனு மெம்மானம் மனனவனுக் குரைப்பானிங்
மாகிருபா நதியையுமித் தலத்தையும்பால் வண்ணலிங்க

(19) செல்லல்-எதிர்மறைத்தெரிநிலைவினைமுற்று. போகாதேயென்பது பொருள். (20) இவண்-இங்கு.

மாகியநம் மையுரீதா னகத்தினிடை மதியாமே
யேகினோவா ரணவாசி யெனும்பதியை நோக்கியரோ. (24)

கத்துகடற் புவிபுகழ்தென் றிருவாலங் காட்டிடையோர்
சித்தனெனத் தோன்றியவண் செல்லலெனா வுரைத்தனம்யா
முத்தமமன் னவரீயவ் வுரைமறுத்தே கினையதனு
வித்தலத்தின் மகிமையுணக் குணர்த்துவா னெண்ணினமால்.

காசிநகர் தனையடைந்துங் கங்கையினீ ராடாமே
மாசில்சிவ லிங்கதெரி சனம்பெற்று வணங்காமே
தேசினுய ரிக்கருவைத் தலத்தினுறச் செய்தனமாற்
பேசிடுமிக் கருவைநகர்ப் பெருமையுரைக் குதுங்கேண்மோ.

கலித்துறை.

பொழியு மாமதுப் பூந்துழா யரியயன் முதலா
மிழிவில வானவ ரேவரு மீரெழு புவியு
மொழியு மாறுவந் துற்றிடும் யுகாந்தகா லத்து
மழிவி லாதுநின் றிலங்குவ தித்தல மம்மா. (27)

நற்றி றம்பெறு கருவையம் பதித்தல நமக்குச்
சொற்ற வோர்பெருஞ் சுழிமுனைத் தானமாய்த் துலங்கு
மெற்று நீடிரைக் கடற்புவி யெவையுமித் தலத்தி
னுற்ற விவ்விலிங் கத்தினின் றுதித்தொடுங் கிடுமால். (28)

ஆத லாலுல கெவைக்குமோர் மூலமே யாகுங்
கோதி லாதவிவ் விலிங்கமிக் குவலயத் துளள
மாத லங்களுட் சிறந்தவித் தலக்குவ மான
மோதுமித்தல மன்றிவே றுரைப்பதற் குளதோ. (29)

வஞ்சி விருத்தம்.

நிருப வென்று நிகழ்த்தியே, யுருவ மங்கொளித் துற்றனன்
பொருவ ரும்புகழ் பூண்டதென், கருவை யம்பதிக் கண்ணுதல்.

சுகுபாண்டியனுக்குத் தல மகிமை யுரைத்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. சருக்கம் 32க்கு விருத்தம் 1080.

29 தலக்கு-தலத்துக்கு. அத்துச்சாரியை குறைந்து நின்றது.

30 கண்ணுதல்-அன்மொழித்தொகை.

இருபத்தேழாவது

உதாவசுவுக்கு மகப்பேறருளிய சருக்கம். தி.

கலி விருத்தம்.

சுதாகர மதிதவழ் சோலை சூழ்திரு
மதாசல வலநகர் வாத னன்பர்பாற்
சதாவருள் செயும்பிரான் முன்னஞ் சந்ததி
யுதாவசு வுக்கருள் சரித மோதுவாம். (1)

மின்னவிர் கடிமதின் மிதிலை யென்னுமோர்
நன்னகர் தனிலர சியற்றி ஞாலமே
லுன்னரும் புகழ்விளங் குறவு தாவசு
வென்னுமோர் மன்னன்வாழ்ந் திருக்கு நாளரோ. (2)

வென்றியி னுயர்ந்தவவ் வேந்தர் வேந்தன்றான்
மன்றல்செய் தனன்கலிங் கேசன் மாமகள்
கன்றணி மலர்க்கரக் கனக மாலிகை
யென்றவோர் பெயருடை யெழில்கொண் மங்கையை. (3)

கனகமா லிகைதனை மணந்து காவலன்
றினமுமின் புற்றுவாழ்ந் திருக்கு நாண்மனக்
கினியநன் மாமகப் பேறென் றின்றியே
மனதிடைக் கவலைமீக் கூர்ந்து வாடினான் (4)

ஏதமி றன்குலக் குரவ னென்னுநற்
கோதமன் றன்னிடைக் குறுகி யாங்கவன்
சீதபங் கயமல ரனைய சேவடி
மீதுதன் முடியுற வீழ்ந்தி றைஞ்சியே. (5)

ஐயவோர் மகவெனக் கின்றி யாதொரு
வெய்யதாந் துயர்க்கடல் வீழ்ந்து ளேனரோ
பொய்யில்சீர் நின்னருட் புணைகொண் டிங்ஙன
நையுமக் கடலினின் றேற நாடினேன். (6)

(1) மதாசலவலநகர்-கரிவலநகர். (3) கன்று-வளை.

வயங்குறு நினையலான் மற்றி லைப்புக
ளயுங்கெழு திருவரு ளைஃகென் ருேதினு
ளியங்குமைம் புலனும்வென் றிலங்கு சிந்தையா
னுயங்குமவ் வேந்தனை நோக்கி யோதுவான். (7)

மன்னகேண் மகப்பெற மனத்தில் வேண்டிம
பொன்னவிர் கசேந்திர புரமென் ருேர்தலம்
பன்னுசெந் தமிழ்த்திருப் பாண்டி நாட்டுள
தந்நக ரடைந்துளத் தன்பு கூர்ந்தரோ. (8)

கோதறு மப்பதி புரக்குங் கொற்றவன்
சீதவெண் மதிக்குடைத் திருட கேறுவென்
ருேதுநற் றிருப்பெய ருற்ற வேந்தனைக்
காதலிற் கண்டவ னுறவு கைக்கொளா. (9)

மனமுவந் தாங்குநிட் சேப மாநதி
யெனவுறு நதிபடிந் திலங்கு மநகர்ச்
சினகரம புகுந்துபூந் திருக்க ளாவுறை
கனமுறு சுவேதலிங் கத்தைக் கண்டரோ. (10)

தேவியொப் பனைதனைத் தெரிசித் தன்பொடு
மேவியோ ராண்டுளம் விரும்பிப் பூசனை
தாவறு விதிமுறை வழாது தான்புரிந்
தாவணி மதியுவா வாய நாளிடை. (11)

அறுசீர் விருத்தம்.

அலக்க ணுறுமுற் பவமரண மென்னுங் கொடிய
வருமபிணியை
விலக்கு மருந்தாங் களவீசன் விளங்குந் திருவா
லயமதனி
லிலக்க மணித்தீ பங்களினி தேற்றிப் பணிந்தா
லெய்துமைந்
துலக்க மருவு நன்மகப்பே றென்றுன் றவத்தின்
றுறைநின்ருன். (12)

(11) உவா-பூரணை. (12) இலக்கம்-நூறுயிரம்.

அக்கோ தமன்சொற் கேட்டிதயத் தடங்கா வுவகை
யடைந்துணர்வின்
மிக்கோர் புகழு மிதிலைநகர் விடுத்துத் தானைக்
கடல்சூழ
விக்கோ கனியோ கடலமுதோ வெனுஞ்சொற் பொன்மா
லிகையுடனத்
தக்கோ னெழுந்தான் புறப்பட்டான் றடஞ்சூழ்கருவைத்
தலநோக்கி. (13)

துன்னு பலநே யமுங்கடந்து பன்னாட் சென்று
துலங்குசெழுங்
கன்னல செறியூம் பணைசூழ்ந்த கருவைப்பதியின்
மருங்கணைந்தான்
மன்னன் வரவு தனைத்தூதர் வல்லே யோடி
யுணர்ந்தனரான்
மின்னு மணிப்பொன் முடிவேந்தர் வேந்தன் றிருட
கேதுவின்பால். (14)

ஓங்கு பெரும்போர்ப் படைகளுட னொருமன் னவனம்
பதிநோக்கி
யிங்கு வருகின் றனனென்னவத் தூத ரோடி
யியம்பலுமப்
பாங்கு பெறுமன் னவன்யாரிப் பதியெய் துதற்கென்
னேதுவென்றவ்
வீங்கு வரைத்தோட் காவலன்பால் விரைந்து வினவி
வமதிெனன்றான். (15)

தாங்க முறுமன் னவனுரைக்கத் தூதர் விரைந்தோ டினரேகி
யங்கு வருவோற் கண்டுபணிந தரசே நீயா ரேதுவெவ
னிங்குவருதற்கறிந்துவரவெங்கோனெமையுய்த்தனனெனவக்
கொங்கு விரிதார்ப் புயன்றூதர் தம்மை நோக்கிக் கூறுவனால்.

(14) பணை-வயல். வல்-விரைவு (16) ஏது-காரணம். எவன்-என்ன.

வேறு.

பருவரலறுஞ் சோலைவள மலிமிதிலைப் பதியாளு
மன்னன் யானிக்
கருவையெனுந் தலநோக்கி வந்தனனோர் மகப்பேறு
கருதி நந்தம்
பொருவறுநற் குணவேந்தன் றனைப்பணிந்தே தென்றுசென்று
புகன்றி னன்றேன்
றிருவளநன் குணரும்வகை யென்றனன்கேட் டந்தூதர்
திரும்பி னாரால். (17)

மன்னனிடத் தெய்தியுதா வருவுரைந்த மொழியனைத்தும்
வழுத்த வன்றேன்
றுன்னுதலைத் தொடுநீவிர் சென்றழைத்து வமமினெனத்
தூதமர் கேள்வி
யுன்னுமதி யமைச்சர்தமக் குரைத்தனனவ் வமைச்சர்பல
ருவப்புற் றேகி
யன்னவயன் மிதிலையர்கோன் றனைக்கொணர்ந்தார் சிறப்பினுட
னழைத்து மாதோ. (18)

ஆவலுடன் வந்தவந்த வரசனுக்கு முகமனுரை
யளித்துத் தன்பான்
மாவரியா தனத்திருத்தி மனதிருத்தி யொருமிதிலை
வாழுஞ் செங்கோற்
காவலவித் திருக்கருவைப் பதியினுக்கிந் துணைத்தூரங்
கடந்தன் போது
நீவருதற் கென்னைகொலோ வேதுவென வினாவினனு
ணிருபன் மன்றே. (19)

வினவியவேந் தனைநோக்கி வேந்தேயான் மகவின்றி
மிகவு மாழ்கி
யெனதுகுலக் குரவனெனுங் கோதமன்பா லோதவுன்பா
லெய்தி யுன்றன்

[19] முகமன உபசாரம. உரை-சொல். அரியாதனம்-சிங்காதனம்.
[20] மாழ்கி-வருந்தி.

கனமுறுமே யம்படைத்தோ ராண்டுவரை களவீசன்
கமலத் தாளை
மனமகிழ்பூ சனைபுரிந்து வணங்கின்மகப் பெறுதியென்றான்
வந்தே னென்றான். (20)

அங்கவனே தியமொழிகேட் டகமகிழ்ந்து மிதிலைநக
ராசுக் காங்கே
தங்குமனை முதல்வேண்டு வனயாவு நல்கியுப
சரித்தா னன்றே
னிங்கிநகட் புற்றோரான் டககருவைத் தலத்தினிடை
யிருந்தொப் பில்லாள்
பங்கனிரு பதமலராற் புதமலர்கொண் டருச்சித்துப்
பணிந்து பின்னர். (21)

சிரணியு மக்கருவைக் களவீச னாலயத்திற்
சிங்க மாதப்
பூரணையாந் தினமதனிற் பொற்சுடரோ ரிலக்கமிட்டுப்
போற்றுங் காலை
தாரணியன் னவன்புரிபூ சனைக்குவந்து தோன்றினனாற்
சகத்துக் கெல்லாங்
காரணனா கியமுகலிங கப்பெருமான் மழுவிடைவா
கனத்தின் மீது. (22)

கலிவிருத்தம்.

யாதுநீ வேண்டுவை யாவை கேளெனக்
கேதுநா மென்றன னிறைவன் றாமரைப்
போதுநேர் சேவடி போற்றித் தந்தருள்
கோதுறு மகவெனக் கென்று கூறினான். (23)

கூறலு நந்தியை நோக்கிக் கோதிலா
வீறுசா லன்புடன் விரும்பி நீயிது
காறுமே வளர்த்தவோர் காத லன்றனை
யீறிலா நம்முனர்க் கொணர்க வென்றனன். (24)

(22) சுடர்-தீபம். (23) ஏதும்-தருவோம்.

பைந்துணர்க் கொன்றையான் பாலன் பானுயர்
நந்தியப் பாலனைக் கொணர்ந்து நல்கினன்
சிந்தையிற் பெருங்களி சிறக்க வெம்பிரான்
றந்தனன் மன்னவன் றடக்கை மீதரோ. (25)

நிறைந்தசீர் நந்தியிம் மகவை நெஞ்சகத்
துறைந்தபே ரன்பொடு வளர்க்க லுற்றுதா
லறைந்தபேர் நந்திவர்த் தனனென் றண்ணறன்
மறைந்தனன் விபுதர்பூ மாரி தூற்றினர். (26)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

வெய்யபெரு மிடியதனு லனுதினமுந் துயருழந்து
மெலிகின் றோனிவ்
வையமிசையோர்புதையற்பெரும்பணங்கண்டெடுத்ததுபோன்
மணிச்செஞ் சூட்டுப்
பையரவ மணிந்தபிரான் றிருக்கரத்தாற் றந்தவந்தப்
பாலன் றன்னைக்
கையிடைக்கண் டவ்வரசன் மூழ்கினனுற் பேருவகைக்
கட லுண் மாதோ. (27)

பூந்திருவை நிகர்கனக மாலிகைதன் மலர்க்கரத்தன்
பொடுதன் சேயை
யீந்தனன்வாங் கினள்கண்ணுற் றிதயமகிழ்ந் துடல்புளக
மேறிச் செய்ய
காந்திகொள்பொற் கனதனத்திற் சுரந்தவமு தூட்டினடென்
கருவை மூதூர்
வேந்தனிடைச் சென்றுவிடை பெற்றரசன் மீண்டனன்றன்
மிதிலை நோக்கி. (28)

பொன்மதில்சூழ் தன்மிதிலைப் பதியடைந்து கோதமப்பேர்
புனைந்த தூய
நன்மதிமா முனிக்கவண்போய் வந்தவெலா மினிதுரை
நவின்று பின்னர்த்

தன்மதியா னத்தரசன் றன்மனைசார்ந் தரும்பெறற்சந்
ததியி னோடு
மென்மதிநேர் முகக்கனக மாலையெனு மனைவியொடு
மேவி வாழ்ந்தான். (29)

என்றுரைத்த சூதமுனி யிருகமலத் திருவடிவீழ்ந்
திறைஞ்சி யெந்தாய்
வன்றிறல்கூர் நந்தியொரு மைந்தனைத்தான் வளர்த்ததெவன்
மைந்தன் யாவ
னன்றியுற முந்தவந்த மைந்தனெந்த விதமடைந்தா
னந்தி பாலென்
றொன்றியமா தவர்கேட்பச் சூதமுனி யம்முனிவர்க்
குரைக்கின் றானால். (30)

பண்டொருகா லத்தில்வச்சி ராசுரனென் றுரைத்திடுமோர்
பதகன் பன்னாட்
புண்டரிகத் தவிசுறைவோன் றனைநோக்கி யரியதவம்
புரிந்தன் னோன்பாற்
கொண்டபெரு வரமதனான் மிக்கசெருக் கடைந்துபுரு
கூதன் முன்னா
மண்டரனை வருக்குமிக விடரிழைத்தா னெவன்புரிவா
ரமரர் மன்னோ. (31)

எவ்வுலகும் படைத்தபிதா வெனத்திகழ்நான் முகத்தவன்பா
லெய்தி யன்னோன்
செவ்விபெறு நறுங்கமலப் பதமிறைஞ்சி யெந்தாய்வச்
சிரனென் றோது
மவ்வசுரன் புரிதுயர்தீர்த் தருள்புரியென் றிரந்தனரா
லந்த வேலை
வெவ்வயிரப் படைக்காத்தான் றனைநோக்கி விளம்புவனவ்
வேதன் மாதோ. (32)

வேறு.

உத்தம மனுவின் பாற்சென் றுயர்வுறு மன்னோ னீன்ற
மெய்த்திரு வனைய வந்த விசாலினி யென்னு மாதைச்
சித்தமுற் றுவந்து மன்றல் செய்கநீ செகத்தோர் மெச்சும்
புத்திர னொருவன் றன்னைப் புகழுடன் பெறுதி மன்னோ.

காதலுற் றினிது பெற்ற காதல னவன்றன் பின்னர்
மோதமர்புரிந்துநாளு முதிரிடர் விளைக்குமந்தப்
பாதக வவுணன் றன்னைக் கொலவன்வெம் பகழி யொன்று
லோதுநந துயரம் யாவு மொழியுமென் றுரைசெய்தானால். (34)

நான்முக னுரைத்த வண்ண நல்விசா லினியா மந்தத்
தேன்முரல் கோதை மாதைத் திருமணம் புரிந்து பெற்றான்
கான்முளை தனையச் சேயைக் கண்டனன் கவர்ந்துசென்றான்
றான்முதிர் மாயை யாற்பா தலத்திலவ் வவுண னம்மா. (35)

தேடரு மகவைக் கொண்டு பாதலஞ் செல்லுங் காலை
யாடகே சுரத்தி னின்று கயிலையை நோக்கி யாங்குப்
பீடுறச் செல்லு நந்தி பிடுங்கினன் கொணர்ந்து சற்றும்
வாடுறா மனத்தன் புற்று வளர்த்தனன் மகவை மன்றோ. (36)

நந்திவர்த் தனன்சென் றோர்நா ணலமுறத் தனைமுன் னீன்ற
விந்திரன் பகைஞ னுமவ் வவுணன்மே லெரியம் புய்த்தான்
வெந்தொரு வயிர மாயிற் றவனுடல் விண்ணோர் கோமா
னந்தவோர் வயிரந் தன்னை யமர்செயா யுதமாக் கொண்டான்.

வஞ்சிவிருத்தம்.

என்று சூத னியம்பினு
னன்று கேள்வியுற் றைம்புலம்
வென்ற மாதவ மேலவர்
மன்ற வுள்ள மகிழ்ந்தனர். (38)

உதாவசுவுக்கு மகப் பேறருளிய சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 33-க்கு விருத்தம் 1118

(36) ஆடகேசுரம்-பாதலத்திலுள்ள. ஓர்-சிவதலம்.

இருபத்தெட்டாவது

வைசியன் திரவியம் பெற்ற சருக்கம். ஹி.

கலித்துறை.

மதிப டைத்தவோர் வைசியன் மாண்பொரு ளிழந்து
கதிப டைத்தவெள் விடையினன் கருணையெம் பெருமான்
றுதிப டைத்ததண் ணருளினாற் றலங்குநிட் சேப
நிதிப டைத்தவோர் காதையை நிகழ்த்துதல் புரிவாம். (1)

கலி விருத்தம்.

அறைகடற் புவிபுக ழங்க நாட்டிடைக்
குறைதவிர் வைசிய குலத்திற் றோன்றினோ
னிறைபிரு கோடிமா நிதியுள் ளோனறத்
துறைதனை யோரணுந் துணையு மெண்ணிலான் (2)

ஈகைமிக் கிருந்தநல் லீகை சற்றிலா
னோகைகூர் பொருளையே நாடு முள்ளத்தான்
வாகுறு பொருளினை வட்டிக் கீந்ததி
லாகுமூ தியப்பொரு ளனுப வித்துளான். (3)

மோயவித் தகையபதம் மில்ல கன்னெனப்போ
னெயுமத் திருவுடன் வாழ மெல்லையிற்
சேயகங் காநதித் தீரந் தன்னினின்
றுயுநற் குணமனை யாட்டி யோடரோ. (4)

கருது நூல் பலகரை கண்ட மேலவன்
பொருவில்கா பிலனெனு நாமம் பூண்டுளோ
னொருமறை யவன்கள வீச னுற்றிடுந
திருநகர் தெரிசிப்பா னென்னுஞ் சிந்தையான். (5)

திருந்துபற் பலநக ரெய்திச் செவ்விதிற்
பொருந்துறும் யாசகம் புரிந்து நல்லுண
வருந்தியே வருபவ னந்த வங்கநாட
டிருந்தம மில்லக னிடத்தி லெய்தினன். (6)

(2) அறத்துறை- தருமநெறி. துணை-அளவு. (3) ஈகை-பொருள்.
(4) திரு-செல்வம்.

இந்துவோ டிரவிதா னெய்து நாளிடை
வந்துண விலுக்குநீ சிறிது மாண்பொரு
டந்தரு ளெனவுரைத் தான்றம் மில்லக
னந்தணன் றனக்குரை செய்வ னுங்கரோ. (7)

நின்மனை யாளுட னீயுண் பாயெனி
னென்மனை யிடையருந் தியைவு ருததற்
குன்மன மெனிலெவ னுவ தொல்லையிற்
சென்மதி பொருளளித் திலனென் றேதினான். (8)

கொச்சகக்கலிப்பா.

மேன்மைபெறு நல்லறமே நோக்காத வெய்யோனை
நான்மறையோ னோக்கி வசியனீ நான்மறையோன்
றேன்மொழியோ டுன்மனையி லுற்றமுது செய்கவெனத்
தான்மொழியுமிம்மொழியோர் செம்மொழியோசாற்றென்றான்.

வேதியநீ யென்னகத்தி லுண்பான் விருப்பிலையே
லீதிபொரு ளுன்கை யிடையிருக்கிற் றண்டுலமே
யாதியவெல் லாங்கடையி லீகுவனீ யட்டுணவென்
றோதினனந் தோகருணை சற்றுமிலா வுள்ளத்தான். (10)

செப்புமொழி கேட்டிச் சிறியோ னிடத்திலுறு
மிப்பொருடக் கோர்கைப் படாதா லிடரிழைக்கு
மொப்பரிய கள்வர்முத லுற்றபல தீயவர்தங்
கைப்படுமென் றோதி யகன்றனக் காயிலனே. (11)

அற்றையிரா விற்றிருடர் பல்லோர ருளிகை
சற்றும்விரும் பாதவந்தத் தம்மில் லகன்மனையி
லுற்றுநுழைந் தாங்கே யுளநிதியா வுங்கவர்ந்தார்
முற்றுசினத் தோடவனை மூர்ச்சையுறத் தாக்கியரோ. (12)

சென்றாரக் கள்வரெவன் செய்குவான் வைசியன்பின்
குன்று நிதியிழந்தே னந்தோ கொடும்பாவி
யென்றான் புரிவனினி யென்று னுளமயங்கி
நின்றான்முன் செய்த வினையை நினைத்தானல். (13)

(8) மதி—முன்னிலையசை. (10) தி—முன்னிலேபேவல்வினைமுற்று கொடுவென்பதுபொருள். தண்டுலம்- அரிசி. அட்டு-சமைத்து. உண-உண்ண.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

கவ்வையுறு நமதுமனை தனிலுளமா நிதியனைத்துங்
கள்வர் கொல்லோ
வவ்வினர்பா னிறப்பெருமான் றனதுதெரி சனங்கருதி
வந்த வந்தச்
செவ்வியுறு மோர்மறையோன் றனைக்கொடிய பசியினுடன்
செலமுன் செய்த
வெவ்வினையன் றேகவர்ந்த தெனவுணர்ந்து பராசரன்பான்
மேவி யன்றே. (14)

அடியிணைவீழ்ந் திறைஞ்சியெந்தா யென்னிடைவந் திரந்தமறை
யவனை யந்தோ
கொடியபசித் துயரொடுபோக் கினனுணவுக் கொருபொருளுங்
கொடுத்தி லேனந்
நெடியவினை யாலெனது நிதியிழந்து துயருழந்து
நின்று ளேனென்
மிடியொழியும் வெம்பிணியகலு நெறியுணர்வித் தெனைப்புரத்தல்
வேண்டு மென்றான். (15)

மருக்கமழுங் கமலமலர்த் தாளிணைபணிந் திங்
கனமுரைத்த வசியன் றன்னை
யுருக்கமொடு நோக்கிமுனி வரனுரைப்பான்
பாண்டியநாட் டுயர்வி சேடத்
திருக்கருவைத் தலமடைந்தக் காபிலனைக்
கண்டுமிகச் சிறப்பேன் செய்த
தருக்குறுவெம் பிணியொழித்தா ளனைத்திருத்தா
ளிறைஞ்சியவன் றயைபெற் றம்மா. (16)

பதுமனிருங் கலைமுறையால் வண்ணனையு முலகினுக்கோர்
மாதா வென்னு
மதுமலரவுங் கரிமையையுமோ ராண்டுவரை யாண்டுவசித்
தன்பு கூர்ந்து

(17) ஆண்டு-அவ்விடம், ஓராண்டு-ஒரு வருடம்.

புதுமலர்கொண் டருச்சித்துப் பணிவையெனில் வறுமையுநீ
புரிந்த வெய்ய
முதுவினையு மொழிந்திடுஞ்செல் வமுநலமு மெய்துமென
மொழிந்தான் மன்னோ. (17)

திருந்துதவ முனிவர்பிரா னுரைத்தமொழி மிடியெனுமத்
தீய நோய்க்கோர்
மருந்தெனக்கொண் டுளமகிழ்ந்து தனதுதிரு நாடகன்று
மாறு வின்பம்
பொருந்துசெழு தமிழ்ப்பாண்டி வளநாடு சார்ந்துபய
புரிவந் தாங்குப்
பெருந்தகைசைமக் காபிலனைக் கண்டுபணிந் தவன்கருணை
பெற்று மாதோ. (18)

சித்தமகிழ்ந் தன்பொடுநீ டசேபநதிப் புனல்படிந்து
செகத்தின் மேலா
மத்தலம்வாழ் சுவேதநிறத் தப்பனைப்போய்ப் பணியெனுமெம்
பன்னை தன்னை
நித்தமருச் சனைபுரிந்தோ ராண்டிருந்தா னவ்வேலை
நிகரி லெம்மான்
சுத்தவருட் குறியினின்று சுயம்புவெனத் தடனெழுந்து
தோன்றி னானால். (19)

தோன்றிவசி யனைநோக்கி யாதுவிருப் பினைசெண்மோ
துலங்கு நீசெய்
போன்றவருச் சனைசுவந்தே புணர்க்குவர மீகுதுமென்
றியம்ப வெம்மான்
றேன்றிகழ்ந்தா மரைமலர்த்தா ளிறைஞ்சியொழித் திடல்வேண்டுஞ்
சிறியேன் புன்னை
ஞான்றுபுரி பாவமுமவெந் துயர்நிரப்பு நிரப்புமென
நவின்றான் மன்னோ. (20)

பென்பாகுங் கனியுநிகர் மொழியதுல சவுந்தரியை
விரும்பி யென்றும
தன்பாகந் தனிலமைத்த தனிமுதல்வ னவ்வசியன
ன்னை நோக்கி

(20) நிரப்பும்-நிரம்புவிக்கும். நிரப்பு-வறுமை.

யன்பாவந் தனைபுரியு முன்பாவந் தனையொழித்தே
மருள்கூர்ந் தின்னே
யுன்பாலுற் றிடுமவறுமை யொழித்திடுநற் கொருநெறியா
முரைசெய் வோமால். (21)

வேறு.

முதிய கருணைச் சிவலிங்க வடிவா கியசம் முன்றோன்று
மதிக புகழ்சே ரிவ்வமுகா சலத்தின் குடபா லமர்கிருபா
நதியி னுறுசூ ரியதீர்த்தந் தன்னிற் படிந்து நமைநோக்கித்
துதிசெய் தருநு மிடிதீரச் சருது முனக்குச் சுவணமென்றான்.

இவ்வா றுரைத்துப் பெருங்கருணைக்கடலாய்விளங்குமெம்பெருமான்
செவ்வானிகர்க்குந்திருவுருவங் கரந்தான்பின்னர்ச்சிந்தையுவந்
தவ்வா யிரஞ்சோ தியன்றீர்த்தந் தன்னின் மூழ்கி யன்பர்மன
வெவ்வாதனைதீர்த்தருள்கருவைப்பிரானை நோக்கிமிகப்பணிந்தான்

படமா சுணப்பூ ணணிசடிலப் பரமன் கருவைப் பால்வண்ணன்
திடமார் வசியன் முன்றோன்றிச் சிறந்த பானு தீர்த்தத்தின்
குடபாற் குரோச தூரத்தந் நதியிற் குலவு மோர்மடுவி
னிடமே வியநிட் சேபநிதி காட்டிக் கைக்கொ ளிதனை
யென்றான். (24)

கடுமே வியகந் தரப்பெருமான் காட்டு நிதியை வசியன் மகிழ்
வொடுநோக் கினனிந் நதியினிடை யுறவே யாழ்ந்த விப்பெரிய
மடுவூ டெங்ஙன் புகுந்ததனில் வதியு நிதியை யானெடுத்துக்
கொடுமீள் குவலெனந் தாயெனவே யடிவீழ்ந் திறைஞ்சிக்
கூறினனால். (25)

சாற்றும் வசியன் மிசைமிகவுந் தயைகூர்ந் தந்த மடுவினிடைத்
தோற்றும் பெரிய நிதியனைத்துங் கரையேற் றினனு
டோறுமிகப்

(22) சுவணம்-பொன். (23) ஆயிரஞ்சோதியன்றீர்த்தம்-சூரிய தீர்த்தம். (25) மடு-ஆற்றினுட்பள்ளம்.

போற்று மடியார் பவக்கடலில் வீழ்ந் தழுந்தா வண்ணம்
போந்துகரை
யேற்று முதலவன் திருக்கருவைப் பதியில் வாழு
மிறையோனே. (26)

கலிப்பா.

நிதிமுழுதுங் கரையேற்றி நேயமுட னேநோக்கி
மதியணியும் பெருமானுன் வறுமையையுமே வைப் பாவமுஞ்செங்
கதிரவன்முன் திமிரமெனப் புரிந்தனனீ யளித்தனது
பதியடைக நிதிமுழுதும் பண்டுபோற் கைக்கொடு போதோ.

நகரமடைந் திரவலர்க்கு முநிவினர்க்கு மடையீனக்கு
நிகரிலடி யவர்தமக்கு மினிதளித்து நெடுங்காலந்
சுகமொடுநீ பெருஞ்செல்வந் துய்த்துவாழ்ந் திருக்கவென
மிகவருளு றுரைத்திறையோன் விளம்புவன்பின் னருமாதோ.

ஒவ்வொருவர் சாந்தோறு முயர்வுறுபங் குனிமதியிற்
செவ்விகொள்புந் தியின்வாரந் திதிசைசாத திகைசேர்ந்த
திவ்வியநா ளினிற்றெரிசித் திடுகநமைச் சுயாவடிவோ
டிவ்வமுத கிரித்தீர்த்தத் தலத்திலெழுந் தருளுவமால். (29)

செப்புநிதிப் பிரசிரவ ணம்மெனுமித் தீர்த்தத்தே
யெப்பெருமபா தகரெனினு மபடியன்றிடி யிடர்நீங்கி
யொப்பருமபே ரின்பசுக முறுவரெனச் சொலிமறைந்தான்
முப்புரந்தீயெழச் சிரித்து முறுவல்புரிந் தலைவன்பாதோ. (30)

கலிவிருத்தம்.

கல்லகம் வளைத்தவன் கரந்த பின்புதம்
மில்லக மெமபிரான் வியந்து நல்கிய
தொல்லக னிலம்புகழ் சுவணங் கைக்கொடு
நல்லக மகிழ்ந்துதன் னகர நண்ணினான். (31)

தன்னக ரடைந்துபின் கருவைத் தண்களா
நன்னிழ லிடையுவந் துறையு நாயகன்

---

(27) திமிரம்-இருள். (31) கல்லகம்-மலை.

சொன்னவா றறம்பல வியற்றித் தொல்புகழ்
மன்னுமவ் வுதயமால் வரையிற் றனரோ. (32)

துனிதவிர் வற்சரந் தோறும் வந்துநற்
பணிமலர்க் காரீழற் பரனைப் போற்றியே
கனிவுட னவன்சுப வடிவக் காட்சிபெற்
றினிதுவாழ்ந் திருந்தனன் சித்தி யெய்தவே. (33)

வைசியன்திரவியம்பெற்றசருக்கம் முற்றிற்று.
ஆகச் சருக்கம் 34—க்கு விருத்தம்-1151.

இருபத்தொன்பதாவது

அக்கினிதேவன் பாவந்தீர்த்த சருக்கம். -தி-

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

வையமூன் றினுமே லாய தலமென மதிக்குஞ் சீர்சா
றுய்யதென் கருவை நாதன் றலங்குறற் கருணை கூர்ந்து
செய்யதீக் கடவுட் கந்நாட் சேர்ந்தவோர் பிணியி னோடு
வெய்யமா பாவந் தன்னை விலக்கிய சரிதஞ் சொல்வாம். (1)

காண்டவ வனத்துட் புக்குக் கதழெரிக் கடவுண் முன்னு
ளாண்டுறை யியக்கர் நாக ரரக்கர்முன் னுய பாருந்
தாண்டுபல் விலங்கும் புள்ளுந் தனக்குணா வாகக் கொண்டு
மீண்டன னவனுக் காங்கே விளைந்தது பாவ மன்றே. (2)

அக்கொடும் பாவத் தாலங் கவன்றிருச் சோதி யோடு
மிக்கநல் வலியுங் குன்றி வெய்யதோர் குன்ம நோயாற்
றுக்கமுற் றிருந்த காலைத் தூயநா ரதனென் றோதுந்
தக்கமா தவத்தோ னந்தத் தழற்கட வுளைக்கண் ணுற்றான். (3)

பாவகன் றன்னைக் கண்டுன் பாவம்யா வையுமே தீர்ப்பா
னுவலுற் றனையேற் கேண்மோ வநாதிமா புரத்தி லெய்திப்

(33) துனி-துன்பம். (4) பாவகன்-அக்கினி.

பூவிரி களவி னீழற் புனிதனை யினிது போற்றி
மேவுபூ சனைசெய் யென்று விளம்பிநா ரதன்சென் றானல். (4)

நாரத னுரைத்த மாற்ற நயந்துகேட் டவ்வா றன்னோன்
சீருடன் பன்னாட் பூசை செய்திருந் தனனவ் வேலை
யாரணத் தோனு மந்த வரியுமுன் றேடிக் காணாக்
காரணன் கருவை நாதன் றோன்றினன் கனலோன் முன்னர்.

துன்னிய கருணை யோடு தோன்றிய விறையோ னந்த
வன்னிவா னவனை நோக்கி மகிழ்ந்தன முனது பூசைக்
கென்னின தெண்ண மீதும் வரமுரை யென்று னெம்மான்
றன்னிரு பதம்வீழ்ந் தேத்திச் சாற்றுவான் காற்றினேயன்.

மாசிலா மணியே யெந்தாய் காண்டவ வனத்தி லுற்ற
மூசுபல் லுயிர்கள் யாவு மிரையென முன்னா ளுண்டேன்
கூசுமவ் வினையாற் சோதி குன்றிவெங் குன்ம மென்னப்
பேசுமோர் பிணியுற் றந்தோ பெருந்துய ருழக்கின் றேனால்.

பருவரற் கடலுள் வீழ்ந்து வருந்துமிப் பாவி யென்னைத்
திருவுள மிரங்கிக் காத்தி யெனவுரைத் திடலுஞ் சீர்சால்
கருவையம் பதியின் மேவுங் களாவுடை நாதன் செய்ய
வுருவுடைக்கனலோன் றன்னை நோக்கின னுரைப்பான்மன்னோ.

வேறு.

வென்றியுறு முத்தலைவேற் படைகொடுநா முனந்தோற்று
 வித்த வாற்று
னன்றிமிகப் பெறுசூல தீர்த்தமெனும் பெயர்படைத்து
 நண்ணுந் தீர்த்த
மொன்றுளதுன் மூலதனி லருட்குறியா கியநம்மு
 ளுவந்து நீதான்
சென்றதனின் மூழ்கிநம்பால் வருகவென வருள்சுரந்து
 செப்பி னானல். (9)

(6) ஈதும்-ஈவோம். இம்விருதியெதிர் காலங் காட்டிநின்றது.

இசையுறுநற் பெருஞ்சூல தீர்த்தமதிற் சென்றுபடிந்
தெழுந்து போந்து
நசையொடுவாய் புதைத்திறைஞ்சி யெம்பெருமான் சன்னிதியி
னலங்கூர் தென்கீழ்த்
திசையிறைவ னின்றனனப் பொழுதுலக முழுதீன்ற
தேவி பாகன்
வசையறுசித் திரபானு வானவனைத் தன்னருகில்
வருவித் தம்மா. (10)

புனிதமலர்த் திருக்கரத்தால் வெண்பூதி யணிந்துனக்குப்
பொங்குஞ் சோதி
யினிதுறவு முனதுகொடும் பிணியுறவு நீபடிந்த
வித்தீர்த் தந்தான்
றுனிதவிரக் கினிதீர்த்த மென்றுவிளங் கவுமிதனிற்
றோயு மெந்த
மனிதரும்பல் பிணிபாவ நீங்கியுயர் கதிபெறவும்
வரந்தந் தேமால். (11)

கலிவிருத்தம்.

எனவு ரைத்துக் கரந்தன னெம்பிரான்
மனமு வந்தெழு நாவுடை வானவ
னநக னாகி யருப்பிணி தீர்ந்துதான்
றனது தானந் தனையடைந் தானரோ. (12)

அக்கினி தேவன் பாவந்தீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.

ஆ. சருக்கம் 35-க்கு விருத்தம்-1163.

(10) சித்திரபானுவானவன்-அக்கினிதேவன்.

முப்பதாவது

பார்ப்பனி பாவந்தீர்த்த சருக்கம். தி.

கலிவிருத்தம்

க்ஷேத்திர மூன்றுடை நிமல னந்தணர்
கோத்திர மடநதையோர் கொடிய பாதகச்
சூத்திரன் றனைப்புணர் தோட நீக்கிய
மாத்திருக் கதையினை வழுத்து வாமரோ. (1)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

தெண்டிரைப் பரவை யாடைச் செகமகண்
முகம்போற் றோன்றுங்
குண்டின மெனுமோ ரூரின் மறையவர்
குலத்தில் வந்தோ
னெண்டகு சவுண்டி கேய னென்பவன்
களாங்கி யென்னு
மொண்டொடி தன்னைக் கொண்டா னுரிமையா
யுவந்து மன்னோ. (2)

காதலி யென்னு மந்தக் களாங்கியி னொடுசேர்ந் தந்த
வேதியன் வாழு நாளில் விளம்புமம் மறையோ னில்லத்
தோர்பெயர் கடக னென்னுஞ் சூத்திர னொருவ னெய்தி
பேதமில் பலதற் றேவ லியற்றியாங் கிருந்தா னம்மா. (3)

சாமரைத் தவிசின் மேவுஞ் சதுமுகப் புத்தே ளன்ன
மாமறை யவன்றன் றேவி மாரசா யகத்தா னொந்தத்
தீமதிக் கடகன் றன்னைச் சேர்ந்தொழு கினள்சின் னளாக்
காமமுற் றவருக் குண்டோ கருத்திடை யறிவொன் றந்தோ.

கருவிழிச் செவ்வாய் வெண்பற் களாங்கியக் கடக னென்னு
மிருவரு மொழுகுஞ் செய்கை யனைத்தையு மினிய சீர்த்தி
மருவுமச் சவுண்டி கேயன் மனத்திடைக் குறிப்பி னோர்ந்து
பொருவரு மனையி னின்று போக்கின னவரை மாதோ. (5)

(4) மாரசாயகம்-மன்மதபாணம்.

பற்பல தேயஞ் சென்று பயமகன் றிருவர் தாமும்
பொற்புறு மதன வேளு மிரதியும் போலப் பண்ணு
ணற்பெருங் காம வின்ப நுகர்ந்தவர் நண்ணி னோராற்
பிற்பொழு துற்ற தாங்கோர் பெரும்பவந் திரந்தா யம்மா. (6)

மூதியவெம் பிணியா லுற்ற துயரொடுங் கடலுண் மூழ்கித்
திதிபெறும் பலவூர் தோறுந் திரிந்தனர் வருமாயக் கந்திற்
கதிதரு முயர்நிர் சோமநதிதன்னைக் கண்ணுற் றந்த
நதியிலவ் விருவர் தாமு மிறங்கினா ராடு மாதோ. (7)

இறங்கலுங் களங்கி யொன்று மெருந்திய கன்ன மாடும்
கறங்குதெண் டிரையா லார்க்குந் தகழ்துயி லாநந்து பின்னர்ப்
பிறங்குமம் மடந்தை தெய்வத் திருவுரு வெய்திச் செம்பொன்
னிறங்கிளர் விமானத் தேறி நீள்பெருந் துறக்கஞ் சென்றாள். (8)

கண்டனன் விப்ரநாத னிந்தக் கடவுண்மா நதித்து நீரிற்
கெண்டையங் கண்மின்னுள் படிதலாற் கிளர்செஞ் சோதி
கொண்டதே வுருவம் பெற்றுக் குலவுபொன் விமானத் தேறி
யண்டரூர் சென்றதென்றே யறிந்தனன் கடகனம்மா. (9)

வேறு.

அறிந்துதிரு பாதகிநீ படியிலை யளிக்குமமு
வளிக்குந் தண்பூச
செறிந்தநறுங் கலவையுறு பால்வண்ணனைப் பண்ணுமையைத்
தெரிசித் தேத்தி
மறிந்ததிரை கடற்புவியிற் றென்சயிலை யெம்பெரு
மதிக்குஞ் சீர்த்தி
பெருந்தலமா கியகருவை பதியிடைச்சென் றினிதிருந்தான்
பேணி மாதோ. (10)

பாங்குறவின் னணமிருந்து வெப்பாவத் திரந்தோயும்
பாவ நோய்
நீங்கியுயர் கதியடைந்தாள் பிற்பனைந் தனில்வேத
நெறிதேர்ந்த

(7) திதி-நிலை. (8) ஈர்க்க-இழுக்க. துறக்கம்-தேவலோகம்.

வோங்கியவந் தணர்குலத்தி லுதித்துபய புரிதனிலன்
பொடுபல் காலம
பூங்களவீ சனைப்பூசித் திருந்துமே லாம்பதத்திற்
பொருந்தி னுறைல். (11)

பார்ப்பனி பாவந் தீர்த்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 36-க்குவிருத்தம 1174.

முப்பத்தொன்றாவது

குலபூடணன் இயமனை வென்ற சருக்கம். -தி-

கலி விருத்தம்.

மன்றிடை நடம்புரி வள்ள லெம்பிரான்
றன்றிரு வருளினாற் சாதி பூடணன்
றென்றிசைக் கோனொடு சமரஞ் செய்துமுன்
வென்றிபெற் றிடுகதை விளம்பு வாமரோ. (1)

வேண்டியன் பொடுபுவி வேந்தர் போற்றிட
வீண்டிய மனுநெறி யியற்றிச் செம்மணிப்
பூண்டிகழ் புயக்குல பூட ணப்பெயர்ப்
பாண்டியன் கருவைபம் பதியில் வாழுநாள். (2)

திருந்துசீர்க் கன்னட தேயந் தன்னிலோ
ரருந்தவ மறையவன் கலைக ளாய்ந்துணர்
பெருந்தகை யுறுசிவப் பிரிய னென்பவ
னிருந்தனன் செல்வமு நலமு மெய்தியே. (3)

அன்னவ னியற்றின னரிய மாதவம்
பின்னமில் குணமகப் பேறு வேண்டியே
மன்னுமெவ் வுலகமு மீன்ற மாண்புடைக்
கன்னியை நோக்கியன் பொடுசில் காலமால். (4)

சிற்பரை தோன்றிநீ செய்த வத்தினாற்
பொற்பநீ யுளவரை புவியிற் றங்குமா

---

(1) சாதிபூடணன்-குலபூடணன்.

றற்பவாழ் நாளுமெய் யறிவு முற்ற வோர்
நற்பெரும் புதல்வனை யுனக்கு நல்கினேம் (5)

அருவரைச் சிலையினாற் கன்ப னுவனோன்
மருவுவன் பூரண வயகென் றேதியே
திருவுருக் காந்தனள் செய்ய வேதியன்
பருவர லொழிந்துதன் பதியை நண்ணினான். (6)

கலித்துறை.

ஏத்தி யாவரும் வியந்திட விதழியந் தொடையு
மாத்தி யாரமு மணிந்தவன் றேவியி னருளான்
மாத்தி யானமெய்த் தவமுறு மறையவன் றனக்குக்
காத்தி யாயன னெனுமொரு காதல னுதித்தான். (7)

நேரி லாமறை யாகம மனைத்தையு நெடிய
பாரி லேவரும் வியந்திடப் பயின்றுநற் பிரம
சாரி யாயா னடிக்குள மீந்துசித் தசவேள்
போரி னைத்துறந் தொழுகினா னொழுகுமப் போழ்தில். (8)

சந்த மாமறை தேர்சிவப் பிரியன்மைந் தனுக்கு
முந்த மாதவந் தான்புரிந் ததுமிக முயன்ற
வந்த மாதவத் தினுக்குளம் வியந்துமை யாங்கே
வந்து நல்வரந் தந்தது முரைத்தனன் மன்னோ. (9)

தூய தாதைசொற் கேட்டவ னடியிணை தொழுது
நேய மோடுமா தவவனரு சென்றினி நிறைந்த
வாயுள் பெற்றுநான் வருவனீ யருள்விடை யென்று
னேயு நல்விடை யளித்தனன் றந்தையங் கிசைந்து. (10)

தாதை பால்விடை பெற்றருந் தவவனஞ் சார்ந்து
காதல் கூர்ந்துநற் பரத்துவா சனையவன் கண்டு
பாத மாமலர் மிசைமுடி தோய்வுறப் பணிந்தா
னீதி யையநீ மிக்கவாழ் நாளெனக் கெனவே. (11)

வணங்கி யிங்ஙன மன்பொடு வழுத்துசொற் கேளா
துணங்கு கேள்விகூ ரம்மறை யவன்றனை நோக்கி
யுணங்கு மைம்புலப் பகைதுறந் தோங்குநற் றவத்தி
லிணங்கு சிந்தையா முனிவர்கோ னியம்புவன் மாதோ. (12)

படைபவ லோய்நடன் றூதர்தங் கைப்படா வண்ணங்
குறைவு றுதவாழ் நாள்பெற வளத்தினீ குறிக்கி
னறைவல் கெண்மதி பாண்டிநா டடைந நம்பிதன் கருவைக்
கிறைவ னுங்குல பூடணன் றனைச்சர ணடைந்தி. (13)

சுருங்கு றுண்ணிடைச் சசிபதி தொல்பதி தனக்கு
நெருங்கு நன்னிழல் புரிதரு நீண்மலர்ப் பொழில்சூழ்
பருங்க ராசல புரமெனப் பகருமத் தலத்திற்
கருங்க யாவுநற் பயன்னிறக் கனிதரு நகரே. (14)

பூசை யன்பொடு புரிகுதி போற்றுவா யென்னி
லாசை யுற்றநல ராயுறுன் பிடர்பெறு குறையில்
வோசை மாக்கட லுலகில்லன் றுரைத்திடக் கேட்டு
மாசை நீக்கவர மறையவன் மகிழ்வொடு மண்டான். (15)

கொச்சகக் கலிப்பா.

மீண்டுபல வாமலியா வியன்கருவைத் தலமடைந்தா
ங்காண்டிறைந் தடவுடைச் சகமுழுதும் பதுத்திடைவைத்
திவ்வுடைய செங்கோல் வைமயிற்றுதல பூடணனை
பாண்டியனைச் சரணமைப் பன்பொடுநேர்ந் தனன்பாவோ. (16)

வழுதிபெருந் தவிசயிற்றிமைத் தீனியாங் கனிட்டதற்
முழுதுலகும் புரந்த துரைமுகமின்கப் பெருமானைத்
தொழுதினிதச் சனபதிக்கு துலங்குறுமன் பொடுசெநாட்
பழுதறுதாப் புகன்றுதப் பதியனைப் பதியிலேரா. (17)

அகதரிப்பு நாமாநுகர வினைந்துமுனார் சிவப்பிரியன்
பொனைத்து நந்தனைப் பொருத்தவன்மை கருத்துமலே
மின்றுலங் புனை மருளி பநாயன் முடிநதிதன வினைந்தன்றேன்
றன்னுவி கவர்வான்மையந் தற்றனைர தருன்றார்ந். (18)

வைகுபுயம் புரிபிரமன் மாதாக்கத் திலுக்கப்பா
லைந்துகுமாரத் திளின்று மருட்குறியி னின்றெழுந்த
சொகமுலின் சுவாலையினாற் றேவர்பெருங் காவலினாற்
புத்திரனி கலங்கிவெருண் டநககருட் புகுந்திலரால். (19)

(14) பதி-நாயகன்.

என்புரிவார் மீண்டனரவ் வியமனெனுந் தம்மிறைவன்
முன்பணுகி யுரைத்தனர்போய் வந்தசெயன் முழுவதுங்கேட்
டன்பறுசிந் தையிற்சினமுற் றடற்றண்டங் கரத்தேந்தி
வன்பருமே தியிலேறி வந்தனனந் தகன்யாதோ. (20)

கருவைநக ருட்புகுந்து காத்தியா யனனெனும்பேர்
மருவியவம் மறைவாணன் சரணமென வந்தடைந்த
பொருவில்குல பூடணன்றன் பொற்றிருமா ளிகையகனுள்
வெருவிலன்புக் கனன்பின்னர் விளைவதனை யுரைப்பநான். (21)

புக்கமற லியினுருவம் புருவநல் வினைபதறு
றக்கமறை யவன்விழிக்குத் தெரியமனந் தான்வெருவி
மிக்கதிறன் மன்னவன்பால் விளம்பினன்மன் னவன்கேட்டுச்
செக்கர்விழித் தருமன்முனஞ் சென்றவனை வணங்கியரோ. (22)

ஏதுவெவ னீயிவண்வந் தெய்துவதற் கியம்புதியென்
றோதினனப் பொழுதரச வனைச்சரணென் றடைந்துளவிவ்
வேதியனை யிரைகவர்வான் விருப்பொடுவந் தனமியாமப்
போதெனச்செப் பினன்கருணை சிறிதுமிலாப் புந்தியினன். (23)

அவனுரைத்த வுரையதுகேட் டா[illegible]
இவனுயிரைக் கவர்ந்தனை யொழிந்து[illegible]
றுவகையுட னுரைக்கநம னுனதுயிரு மிவ னுயிருங்
கவருவனிக் கணத்திலெனக் கடிந்தினமுற் றனன்மாதோ (24)

எனதுயிரைக் கவர்ந்திடினு மெனைச்சரண மென்றடைந்த
கனமருவு மிமயமறையோ னுயிர்தனைக் கவரவிடேன்
சினமொடுநீ யென்னையேவன் செய்யினுமென் றுரைத்துநின்றான்
றனதுயிர்போ லெவ்வுயிரும் புரக்குநெடுந் தனிக்குடையான் (25)

தேசத்தார் புகழ்ந்துரைக்குஞ் சீர்த்தியாற் சிறந்தசிவ
நேசத்தா லிவ்வுலகத் தொருவரையு நிகருரையா
வாசத்தார் மன்னவனிவ் வணமுரைக்க வலியபெரும்
பாசத்தா லந்தணனைப் பற்றியிறு குறப்பிணித்தான். (26)

கலிவிருத்தம்.

கண்டனன் மன்னவன் கஞ்சி வந்தனன்
கொண்டனன் மனத்திடைக் கொடும்பெருஞ்சின

மண்டமர் புரிகுவான் கருதி வன்றிறற்
சண்டனோ டெதிர்த்தனன் சாபம் வாங்கினன். (27)

அந்தகன் மிசைப்பல வப்பு மாமழை
சிந்தினன் றருமனுஞ் சீறி வில்வளைத்
துந்துபல் கணைகளால் வழுதி யுந்திய
வெந்திறற் கணைகளை விலக்கி னனரோ. (28)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல்விருத்தம்.

விலக்கியொரு பெரும்பார தண்டமதை விடுத்தனனவ்
வேலை வேந்தன்
வலக்குலிசப்படைக்கரத்தான் பகைஞரெனுமவுணரைவெல்
வான்முன் னாளிற்
றுலக்கமுறு நாரதன்வேண் டுதற்கிசைந்து களாவுறையுஞ்
சுவேத நாதன்
கலக்கமற வருளியகா மேசுரவா ளியைநமன்மேற்
கடிதி னுய்த்தான். (29)

அப்பகழி யோருழிக் கனலெனச்சென் றியமனுய்த்த
வத்தண் டத்தை
யொப்பில்யம தூதர்தமைத் தகித்துநம னையுமூர்ச்சை
யுறச்சாய்த் தண்ணல்
கைப்பதுமத் தடைந்ததுவென் றியையடைந்தே மெனமனதிற்
களிகூர்ந் தந்த
முப்புவனத் தினுமதிக விசைவிளங்க விசயசங்க
முழக்கி னனல். (30)

அண்டர்புகழ்ந் திடத்தேர்நின் றிழிந்துதரு மன்சிரமீ
தணிந்த வந்த
மண்டுமொளி திகழ்கனக மணிமகுடந் தனைக்கவர்ந்து
வலிமை சான்ற
வெண்டருமவ் வியமனெடுங் கைப்பாசத் தாற்பிணிப்புண்
டிருந்தோன் றன்னைப்
புண்டரிக மலர்க்கரத்தா லினிதெடுத்துச் சினகரத்துட்
புகுந்து மன்னோ. (31)

---

(29). வலம்-வெற்றி. குலிசப்படை-வச்சிராயுதம். சுவேதம்-வெண்மை.
(30) விசயம்-வெற்றி.

கன்னியொரு பங்குடையான் றிருக்களா நிழலமர்ந்த
கருணைப் பெம்மான்
சன்னிதியின் முன்காத்தி யாயனப்பேர் மறைவாணன்
றனையுங் கூற்றின்
சென்னிமிசைப் புனைந்தமணி முடியையும்வைத் துளமுருகிச்
சிறந்த வன்பு
மன்னியதோத்திரஞ் செய்திருந் தனன்குலபூடணனெனும்பேர்
வழுதி மாதோ. (32)

அவவமையந் தனினடுவன் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்துசிவ
னடியார்க் கந்தோ
வெவ்வமிழைத் தனமதனு லிந்நயருற் றனம்பாமென
றெண்ணி முன்னாள்
வெவ்விடமுண் டவன்கருவைப் பரமேசன் சன்னிதியின்
மேவி நின்று
செவ்வையுறு தனதிதயங் கசிந்துருக வினியதுதி
செய்தா னம்மா. (33)

வேந்தனெனுந் தருமனுமவ் வெய்யதரு மனுமிந்த
விதநின் றுங்கே
தாந்துதிசெய் திடும்வேலை தனிற்களா வனபெருமான்
றயவு கூர்ந்து
பூந்தளிர்மென் றிருக்கரத்தா லறம்வளர்த்த மலையரசன்
புதல்வி யென்னு
மேந்திழையி னெடுவிடைமே லெழுந்தருளி நின்றனனவ்
விருவர் தம்முன். (34)

இருவருங்கண் டுளத்தொடுகண் களித்திடத்தோன் றியபெருமா
னினிது போற்றுந்
தருமன்முக நோக்கியெமைப் பூசனையன் போடுபுரிந்
தமையா லிந்த

(33) இழைத்தனம்-செய்தோம்.

வருமறையோன் றனக்களித்தேம பூரணவாழ் நாளிவன்பா
லடைந்த வாற்றால்.
வெருவுறுமித் துயருழந்தா யின்னுமுனக் கோருறுதி
விளம்பக் கேண்மோ. (35)

இக்கருவைப் பதிபுறத்தைங் குரோசத்தி னிடையணுகே
யினியோர் நாளுந்
தக்கபெருந் தேவர்கடுங் காவல்புரிந் துளர்பதனந்
தருமவுன்றன்
மிக்கதிறற் றாதையையும் விடுத்தனம்பாம் வழுதியைநீ
விரும்பி நட்டுத்
தொக்கசெழு மணிமுடிபெற் றந்தணன்றன் பெரும்பாசத்
தூவக்கு நீத்து. (36)

எய்துதிநின் னுலகமென வினிதுரைத்துப் பின்னருவந்
தேத்தி நின்ற
கைதவனை நோக்கிநம்பா லன்புமிக வைத்தனையா
கையினால் வெம்போர்
செய்துநடு வனைவென்றாய் மகிழ்ந்தனம்பா மெனவின் சொற்
செப்பி யந்த
மைதிகழ்கந் தரப்பெருமான் மறைந்துதிரு வருட்குறியாய்
வதிந்தா னம்மா. (37)

வேறு.

மன்றலந் தெரியற் றிண்டோண் மன்னவன்
கேண்மை யோடு
தன்றிரு முடியுங் காத்தி பாயனன்
றனைப் பிணித்த
வென்றிகூர் நெடிய தன்கைப் பாசமும்
பெற்று மீண்டு
சென்றுதன் னுலகம் புக்கான் றென்றிசைக்
கோமான் மன்னோ. (38)

(36) நட்டு-அமைத்தது. (37) கைதவன்-பாண்டியன். (38) மன்றல்-வாசம். தெரியல்-மாலை. கேண்மை-சிநேகம்.

பாந்தண்மா் முடியின் மேவும் பாரெலாம்
புயத்திற் ருங்கு
மேந்தனு மறையோன் ருனு மினிதுவாழ்ந்
திருந்தார் வாசப்
பூந்திருக் களவி னீழற் புராதன
னருள்பெற் றந்தக்
காந்திகொள் கனக மாடக் கரிவல
நகரின் மாதோ. (39)

குலபூடணன் இயமனை வென்ற சருக்க முற்றிற்று.
ஆக சருக்கம் 37-க்கு விருத்தம்-1213.

முப்பத்திரண்டாவது.

குபேர்வாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்கம்.

கொச்சகக்கலிப்பா. ஙி.

மாடக் கொடியாடை யாடுதலால் வாளிரவி
யாடற் பரிகள்விடா யாறிவான் வீதிசெலு
நீடற் புதக்கருவை நின்மலனுக் காரியன்முன்
பீடப் பிரதிட்டை செய்தகதை பேசுதுமால். (1)

துன்னும்யுக நான்குட் டுவாபரவந் தத்திலொரு
தென்னவனும் வீர சிகாமணியென் போன்மேக
கன்னியெனுந் தேவியொடு மேவிக் கரிவலமா
நன்னகரிற் செங்கோ னடத்திவாழ் வுற்றிருந்தான். (2)

காருவரி யாடை யுடுத்தநெடுங் காசினியிற்
பூருவநாட் செய்தபெரும் புண்ணியத்தா லாங்கவற்குப்
பேருவகை யோங்கப் பிறந்தா னொருமகவாய்
மேருவரை வில்லான் விரும்புந் திருத்தோழன். (3)

வாரிட்ட கொங்கை மடவார் மனங்கவருந்
தாரிட்ட செம்பொற் கிரிநேர் தடந்தோளான்

---

(39) ஏந்தல்-அரசன். (1) வாள்-ஒளி. (3) கார்-கருமை. உவரி-கடல்.

சீரிட்ட நந்தந் திருப்புதல்வ னுக்கினியெப்
பேரிட் டழைக்குமெனப் பேரிதயத் தெண்ணினனால். (4)

கண்ணகன்ஞா லம்புரக்குங் காவலனங் கெண்ணியதோ
ரெண்ணமுணர்ந் தவ்வரசன் முன்னர்விரைந் தெய்தினனால்
விண்ணவர்முன் வேண்டவுயர் விந்தமெனும் வெற்பினைத்தன்
வண்ணமலர்க் கையா லடக்கியவோர் மாதவத்தோன். (5)

அம்மா தவத்தோனை நோக்கி யடியேனு
னெம்மா தவம்புரிந்தே னீயிங் கெழுந்தருள்வான்
கைம்மா வுரியாடை போர்த்த கயிலைமலைப்
பெம்மா னலதினைவே றில்லாப் பெருந்தகையே. (6)

என்றுதுதி செய்திறைஞ்சி யென்சுதனுக் கன்பொடுநீ
யொன்றுதிருப் பேரிட் டருளென் றுரைத்திடலும்
வன்றிறல்கூ ராரியனென் றெவ்வுலகும் வந்தனைசெய்
தென்றல்வரை மாமுனிவ னிட்டான் றிருநாமம். (7)

அன்பொடுநற் பேரிட் டருந்தவஞ்சே ரம்முனிவன்
றென்பொதிய வெற்படைந்தான் மைந்தனுக்குத் தெவ்வடுகூர்
மின்பொலியும் வேற்படையான் மிக்கபல நூல்பயிற்றித்
தன்பொறையம் மைந்தன் றடம்புயத்தில் வைத்தனனால். (8)

நற்புதல்வ னுக்கரசு நல்கியுலப் பெய்தியந்த
வெற்புறழ்தோ ணன்னவன்பின் விண்ணுலகம் புக்கனனாற்
பொற்புமிகு மாரியன்றன் பூவுலகம் யாவையுமோ
ரற்புதஞ்சேர்வெண்குடைக்குளன்பொடுவைத்தாண்டிருந்தான்

எவ்வுலகும் போற்ற வெழிலா ரியனெனுமோ
ரவ்வரச னிவ்வா றரசியற்று மந்நாளிற்
கவ்வைவிரி தெண்டிரைநீர்க் காவிரிநாட் டிற்சிறந்த
செவ்வியுறு தில்லைத் திருநகரந் தன்னிலோர். (10)

துன்னலருக் கேறனையான் றுங்கவுக வுங்கனெனுஞ்
சென்னிமனு நீதி செலுத்தியர சாண்டிருந்தா
னன்னவனுக் காங்கே யழகியகத் தூரிவல்லி
யென்னுமொரு மின்னு ளிருந்தனள்வாழ்க் கைத்துணையாய்.

(8) பொறை-பூமி. (5) கண்-இடம்.

அந்தமட மங்கை தனக்கோ ரருஞ்சுதையாய்
வந்துபிறந் தாளளகை மாநகர்க்கோ மான்மகிழுஞ்
சுந்தரஞ்சேர் மாமனையாள் சுப்பிரகு பைப்பெயர்கொள்
சந்தமுலை மாதுபிர சன்னையெனத் தாரணியில். (12)

உற்றபிர சன்னையெனு மொண்டொடிமங் கைப்பருவம
பெற்றபொழு தாங்கவளை பெற்றோ னஃதுணர்ந்து
கொற்றவரு ளெவ்வரசன் கொல்லோ பதியாவா
னற்றவத்தா லீன்றெடுத்த நம்புதல்விக் கென்றினைந்தான். (13)

கலித்துறை.

அந்த வேலையி லரசர்கோ னிருந்தபே ரவைக்கண்
வந்து தோன்றினன் மாமுனி யெனுந்துண வாச
னெந்தை நீவாற் கெத்தவம் புரிந்துளே னெனத்தன்
சிந்தை யான்மகிழ்ந் தன்பொடு மிகத்துதி செய்தான்.

ஆத ரத்தொடு துதிபுரிந் தவன்றனை நோக்கி
மாத வத்தினு லென்வயி னுதித்தமா மகட்குப்
பூத லத்துள புரவலர் தம்முளெவ் வேந்தன்
கோதி னற்றவ னுவனீ கூறுதி யென்றான். (15)

மன்ன னிங்ஙன முரைத்தலு மாமுனி கேளா •
மின்னு நீண்முடி வேந்தகே ளின்வயி னுதித்த
பொன்ன னாளிவள் புகழ்பெறு மிருநிதிக் கிழவோன்
பன்னி யாகிய சுபபிர குபையென் பவள்காண். (16)

எரிம ழுப்புடை யோந்தினோ னிட்டசா பத்தால்
விரியு மிப்புவி மீதுசந் தூரியாச் செனித்துப்
புரியு நல்வினைப் பயத்தினு லிமமையிற் பூர்வ
சரித மோர்ந்துநின் புதல்வியாய் வந்தவ தரித்தாள். (17)

இன்ன வட்குமுன் பதியென விருந்தென் னளகை
தன்ன கர்ப்பிரான் செழுந்தமிழ்ப் பாண்டிய நாட்டின்
மன்னு சீர்க்கரி வலநகர் தனிற்றிரு மனத்தா
னுன்னி யுற்பவ முணர்தரு முதிற்றி வின்னும். (18)

---

(13) இனைந்தான்-வருந்தினன். (15) தவன்-சிறியவன்.

இலகு மாரிய பாண்டிய னெனக்கடல் புடைசூ
ழுலகம் யாவையுந் துதித்திட வுதித்துளா னவனே
நலமி குந்தநின் மகட்குயிர் நாயக னுவான்
குலவு மிம்மையி னின்னமுங் கூறுறுங் கேண்மோ. (1)

கோல மேவுநின் றிருமகள் சுயம்வரங் குறித்து
ஞால மீதுள மன்னவர் நனுகுமந் நாட்பாஞ்
சால வேந்தனுங் காசிவேந் தனும்விசு வேசன்
சீல மாதவ னெனுமவர் தமையுபா சித்து. (20)

திருத்த கும்பெரு வரத்தினாற் செகமெலாம பரிக்கும்
பருத்த திண்புய வாரிய பாண்டிய னெனவே
யுருத்த ரித்திவண் முற்பவ சரிதமோர்ந் தனராய்க
கருத்து வந்திவண் வருவரா ரியனுடன் கலந்து. (21)

சீரி யன்றபாஞ் சாலநாட் டண்ணல்கா சிக்கோன்
வாரி யம்புவி புகழ்கரி வலநகர் புரக்கும
வீரி யம்பெரு வேந்தென விளம்புமூ வரிலவ்
வாரி யன்றனை யறிதல்யா வருக்குமிங் கரிதால். (22)

எறியு நீடிரைத் தடமலி யெழிற்கரு வையில்வாழ்
நறிய பூங்களா நாதனை நின்மக ணயந்து
செறியு மந்திரத் தாலுபா சிக்கினு ரியனை
யறிய லாமென வுரைத்துமா முனிவர னகன்றான். (23)

முனியு ரைத்தசொற் படிமதி முகப்பிர சன்னை
புனித நற்களா வீசனை யுபாசனை புரிந்து
பனிம திச்சடைப் பரமன்வர் தாரியன் றன்னை
யினிது ணர்ந்திடும் விஞ்சையொன் றீந்திடப் பெற்று.

இன்னு யிர்க்கிணை யாகிய விருளையர் சூழக்
கன்னி மாடமீ துறைந்தன ளினிதுளங் களித்துத்
துன்னும் வானகந் தனிற்பல வுடுக்கணஞ் சூழ
மன்னி யாங்கவற் றிடையுறை தருநிறை மதிபோல். (25)

(21) பரிக்கும்-தாங்கும். (25) இருளையர்-தோழியர்.

சாற்று மப்பிர சன்னையை முற்பவ சரிதந்
தேற்றி னேற்குமா மணஞ்செய வுன்னிநற் சென்னி
நாற்றி சைக்கணு முய்த்தனன் றாதரை நவைதீ
ராற்றல் சால்பல தேயமன் னவரும்வந் தடைந்தார். (26)

காசி வேந்தனுங் காசினி பரவுபாஞ் சால
தேச வேந்தனுந் திருந்திழை பூருவ மென்ம
மாச ரித்திர முணர்ந்துமந் திரவலி மையினு
லாசி லாரியன் போலுருத் தரித்துவந் தடைந்தார். (27)

கருவை மாநகர்க் காவல னெனும்பொலங் கழற்காற்
பொருவி லாரியன் றானும்வந் தனன்கடல் புடைசூ
ழிருநி லத்துள மன்னவ ரெவரும்வந் தனரொன்
றருவ ரைத்தடம் புயவக ளங்கணங் கறிந்து. (28)

அறுசீர் விருத்தம்.

உயர்வுறுமிந் திரன்வசந்த மண்டபமா மெனச்சிறப்புற்
றொளிருஞ் செம்பொற்
சுயம்வரமண் டபத்தினிடை யினிதுவர வழைக்கநெடுஞ்
சுடர்வேற் செங்கை
வயமிகுமெய் வேந்தரும்வந் திருந்தனரவ் வேலையிறைன்
மகிழ்ந்து பெற்ற
கயனெடுங்கட் கன்னியையிவ் விடைக்கொணர்மி
னெனவுரைத்தான் கழற்கால் வேந்தன். (29)

நீடியவாட் படைக்கரத்து நிருபனுரை தனையுணர்ந்து
நீங்கா நேயச்
சேடியர்சிந் தையின்மகிழ்ந்து சிறந்தவழ கினுக்கழகு
செய்வார் போன்று
பீடியலும் பலமணிப்பொற் பணியாலொப் பனைபுரிந்து
பெரும்பொற் கொங்கை
வாடியநுண் ணிடைக்கனிவாய் மங்கையையா
யிடைக்கொணர்ந்து வந்தார் மன்னோ. (30)

(ஸ) பீடு-பெருமை.

ஏந்திழையச் சேடியரோ டெய்தியபா சறையிடைவந்
திருந்த பின்னர்
வேந்தர்தமை நோக்கிமகிழ்ந் தென்மகண்முற் பவசரிதம்
விரும்பி யீங்குப்
போந்தவர சிதுரைப்போ னெவன்கொலவ னேயெனது
புதல்வி வேட்குங்
காந்தனென வுரைத்தனன்கேட் டரசரெவன் புரிதுமெனக்
கருதி நைந்தார். (31)

எழுசீரகவல் விருத்தம்.

மாவளம் பெறுபாஞ் சாலமன் காசி
மன்னவ னரிய னெனுமம்
மூவரு மொழிந்த மன்னவ ரெவரு
முற்றிழை மீதுகாங் கொண்ட
வாவனீத் திருந்தா ரந்தமே லரச
ரையுறு துரைத்தனர் கமலப்
பூவணங் கிணைசே ரெழிற்பிர சன்னை
பொருந்துமுற் பவசரித் திரமே (32)

திருக்களா வுடையான் றனக்கரு ளியமந்
திரத்திரு லப்பிர சன்னை
மருக்கமழ் மலர்த்தார் புனைவரைத் தடந்தோண்
மன்னரோர் மூவரு ளீங்கே
யுருக்கரந் துளரா லிவ்விரு வருமில்
லொருவனே மலர்க்கணை மதனும்
வெருக்கொளத் திகழு மெழிலவடி வுடையபூ
வேந்தனு ரியனென வுணர்ந்தாள். (33)

துணிந்தன ளுணாந்து தன்கரத் திருந்த
ாயபூ மாலையை யயன்மால்
பணிந்திடு கருவைப் பதிக்கரா நாதன்
பத்ததுமே மலரையில லதுச்ச

(32) முற்பவம்-பூர்வஜென்மம்.

தணிந்திடா வுலகத் தெவரையும் வணங்காத்
தருமவா ரியன்றிருப் புயமே
லணிந்தனள் கண்டா ரெழுந்துதந் தேய
மடைந்தன ரரசர்யா வருமே. (34)

கரிசிலாச் சீர்த்திச் சென்னிதான் பயந்த
கன்னியை யாரிய னெனும்பேர்க்
குரிசிலுக் கினிய மணம்புரி வித்துக்
கொடுத்தன னாரியன் சோதி
விரிசிலம் படிக்கொம் பினைக்கொடு மீண்டு
வியன்கரி வலநக ரடைந்து
வரிசிலை மதனு மிரதியு மெனவும்
மாதொடு மருவிவாழ்ந் திருந்தான். (35)

மருவிவாழ்ந் திடுநாள் வலம்புரி தரள
மணிதனை யீன்றது மானப்
பொருவின்மாத் தாண்ட பாண்டிய னெனுமோர்
புதல்வனை யினிதுபெற் றனனு
லுருவமன மதனோ சுதனையீன் றுளத
துவகையுற் றிருக்குமந் நாளிற்
றிருவளர் கருணைக் களாநிழற் பெருமான்
சினகரம் புதுக்கியன் பொடுபின். (36)

தனியருட் குறியின் பீடமா னதுதான்
றரையிடை நனியமிழ்ந் தினதா
லினியொரு திருப்பீ டப்பிர திட்டை
யியற்றுது மெனநினைத் துள்ளக்
கனிவொடு பலதே யங்கடந் தேகிக்
கண்டகி நதிதனை யடைந்து
புனிதநற் சிலை.... றெடுத்துவந் தெவரும
புகழ்தரப் பீட மியற்றி. (37)

(36) மின்போல.

கனமுறு பொதியக் குறுமுனி முதலாக்
கருதுமா முனிவ ரொடுபொற்
சினகரம் புகுந்தோர் சுபதினந் தன்னிற்
றிருப்பிர திட்டைசெய் தாங்கே
மனமுவந் திப்பீ டங்கலி யுகத்தே
வருமெடுத் திடவொரு திருப்பா
னனவர தமுநீ யருள்புரி யெனவே
யக்களா வீசனைத் துதித்தான். (38)

துதிபுரிந் திடுமவ் வேலையெம் பெருமான்
சுயதிரு வடிவுடன் றோன்றிப்
பதிவுறு மிந்த வருட்குறி யின்கீழ்ப்
பாகமா னதுசிறுத் தினிய
கதிதரு மிப்பீ டத்தின்மேற் றோன்றுங்
கவின்கொண்மேற் பாகமே பெருத்து
வதிதரப் புரிந்தே மிதுநிலை பெற்று
வயங்குமென் றுரைத்தனன் மறைந்தான். (39)

பரிவுட னெம்மா னுரைத்தவா றேகீழ்ப்
பாதிதான் சிறுத்துமேற் பாதி
தெரிவுறப் பெருத்து மிலங்குமவ் விலிங்க
திருவுருத் தெரிசனம் புரிந்து
விரிதிரைக் கடல்சூழ் புவியெலா மொருதன்
வெண்குடை நீழல்வைத் தொளிகூ
ரியலணை மிசைவீற் றிருந்தர சியற்றி
யதிபனு ரியன்மகிழ்ந் திருந்தான். (40)

குபேரவாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்க முற்றிற்று.

சருக்கம் 38-க்கு விருத்தம்-1253.

(39) கவின்-அழகு.

முப்பத்து மூன்றாவது

தக்கன் முதலோர் சாபநிவிர்த்திச் சருக்கம்-தி

கழிநெடிலடி விருத்தம்.

நீரமலர்த் தொடையணிதிண் புயகுமரன் றனைப்பயந்த
நிமல னென்னுந்
தேசிகர்திருமேனிப் பரம்பொருளை மதியாமற்
செருக்கித் தக்க
மாபாதகன்புரியாகந் தனக்காளாகச் சென்றடைந்தோர்
வலிய வெய்ப்ப
சாபவிமோசனமடைந்த பரிசமது சிறிதெடுத்துச்
சாற்றுவாமால். (1)

தண்டலிர்ப்பொழிற் றென்கருவை நகர்க்கதிலாரீசவந்தன்
றனைப்பரனை
பண்டலம்பெய் குழன்மலையாள் பணிந்துபரசிப்பற்றி
வாழுநாளிற்
கண்டனுநத் தங்கன்மகம் புகவிளைந்த சாபத்தாற்
காயமேதுறுப
பண்டைவினை யொழிய மன்மனைநனிமேலாம் பசுவாயுற்
பயித்தகன்றே. (2)

துன்றுபொழிற் கரிவலமா நகரிடைவந் தருந்தவஞ்செய்
தரிசாலக்
கன்றுபல வினையொழுதிர் பருவமது பருவியதாற்
கருதா தாங்கே
நன்றுணர்பா யண்டகன்றன் விதிக்கனலால் விடுத்தலும்பான்
ஞானமெங்குந்
தென்றுலங்க ளின்மேவுந் தெழியுயிர்கள் கொடுபேய்த்து
திரிந்ததந்நாள். (3)

அருந்தவத்தோர் பணிபுமது லாம்பிகைசன் னிதியின்மய
லாகிக் கட்டுண்
புருந்தசிறு விதியடைந்த சாபமகன் றிடுநாள்வந்
தெய்த லாற்சிர்

பொருந்தியவப்பதியினிடைநிசுளனெனப்பெயர்பெறுமோர்
புலையன் றன்பாற்
பெருந்திறல்சேர் மகவெனவந் துதித்தனன்பீ லகனவன்றன்
பெயர்தான் மன்னோ. (4)

ஏர்ந்தபெரும் பீலகன்வா லிபவயதுற் றுழுதொழில்செய்
திருந்தா னன்னோன்
வாய்ந்தபுலத் திடையுளபைம் பயிரினைப்பண் டகன்சுரபி
வந்து சால
மேய்ந்ததுகண் டாங்கதனை படித்துவதைத் துணக்கருதி
வேங்கை போபோற்
பாய்ந்தனனே யினன்காத்திற் பற்றியதண் டொடுசிறிதும்
பரிவி லாதான். (5)

எழுசீர்விருத்தம்.

பீலக னொரு வருதல்கண் டந்தப்
பெற்றமா னதுமனம் வெருண்டு
சாலவோ டினதெங் கோடினு மிதனைத்
தான்விடுந் தேதுவ திலையென்
றேலவே நினைத்தோ டினன்றொடர்ந் தன்னோ
னெழின்மிகு மச்சுரபியுமே
போலவிட் டைகுந் தோராசமட் டோடி
மெய்யரும் கிளைத்தகன் செயுமால். (6)

பின்னரும் விடாமற் பின்றொடர்ந் தந்தப்
பீலக னொடிவந் தனன்மன்
வினைனையுற் றவ்வான் முன்விரைந் தோடிப்
போகின திங்கவா றந்தத்
பன்னருங் கொடியபாவி பீலகனும்
பசுவுமத் திருநக ரணைந்து
சொன்னபா மதில்சூழ் சிவகரஞ் சுற்றிச்
சுற்றியே வந்திடும் பொழுது. (7)

மற்றிணை யில்லா திலங்குமச் செம்பொன்
மணிமதிற் காந்தினை யுக்காற்

சுற்றிவந் திடுபுண் ணியத்தினா லப்ப
  சுவையுநீ சனையுநோக் கினனால்
வெற்றியந் திகிரித் திருநெடு மாலும்
  வேதனு மறியொணா விமல
நற்றிருக் களவீ சனைத்தெரி சிப்பா
  னயந்தவ னுற்றவா ரியனே. (8)

நோக்கிய வேந்தன் றன்னையச் சுரபி
  நோக்கியுன் னடைக்கல மெனைநீ
காக்கவென் றடைந்த தனையப் புலையன்
  கண்டுகா வலவனை யிறைஞ்சி
மாக்கடற் புவியாண் மன்னவ பலநாள்
  வருந்தியென் புலத்திடை யுழுதோ
னாக்கிய பயிரை நுகர்ந்ததா லியானு
  மருந்துவ விதைவகை புரிந்து. (9)

என்னிடைத் தருக வென்றுவேண் டினனவ்
  வெல்லையப் புலையனை நோக்கி
முன்னைவெவ் வினைபா லிப்புலைப் பிறவி
  முடநீ யடைந்தனை யந்தோ
யின்னுமிம் மையிலுந் தீமையே புரிவி
  னென்றுநீ கதியடை குவையாம்
பன்னுதுங் கேண்மோ விற்றைநாண் முதலிப்
  பதிப்பர மனைத்தெரி சித்து. (10)

அகவல் விருத்தம்.

துதிபுரிந் தொழுகு வாயேற் றொல்லைவெவ் வினையி னீங்கிக்
கதியடை குவையென் றோதிக் காவல னகன்ற பின்ன
ரதிகமெய்ஞ் ஞான மெய்தி யற்புத மிகுநிட் சேப
நதிதனின் மூழ்கிச் சிந்தை நயந்துருத் திராக்கம் பூண்டு. (11)

வெண்பொடி யணிந்து சீர்த்தி மிக்கதென் கருவை மேவுந்
தண்பெருங் களவீ சன்றன் சன்னிதி யடைந்து சாலக்
கண்பனி ததும்ப வுள்ளங் கனியநாக் குழற நின்று
பண்புறு பல கன்றான் பழிச்சியாங் கிருந்தான் மன்னோ. (12

12) பழிச்சி-துதித்து.

ஆரிய வேந்தன் றன்னைச் சரணடைந் தாங்கு நின்ற
சீரிய தேனு வுள்ளந் தெளிந்துபா னிறப்பே ரின்ப
வாரியைத் துதித்துச் சாப மாறிமுன் வடிவ மெய்தித்
தாரியன் மவுலித் தேவர் தம்முல கடைந்த தம்மா. (13)

சன்னிதி யடைந்து வெம்பஞ் சப்புல னடக்கித் தன்னை
யுன்னியன் பொடுசின் ஞௌங் குற்றமீ லகன்றன் பத்தி
யென்னுமோர் வலையிற் சிக்கி யெழிலுடைக்க ருவையெம்மான்
கன்னியோர் பாகந் தோன்றத் தோன்றினன் கருணை கூர்ந்து.

கலிவிருத்தம்

தோன்றிய தனிப்பரஞ் சுடரைப் பீலத
னென்றகண் களிப்புற வினிது நோக்கியே
யான்றதொல் லுருவடைந் தழலின் வெண்ணெயே
போன்றுள முருகியன் பொடுது தித்தனன். (15)

கொச்சகக்கலிப்பா.

பொன்னே மணியே புகழ்சேர் திருக்கயிலை
மன்னே தனிமா முதலே மதியணியு
மின்னேர் சடையாய் விடலா வுனைக்காண்பா
னென்னே புரிந்தேன் றவந்தா னெளியேனே. (16)

பொன்னை மருவும் புயல்வண் ணனுமயனு
முன்னையொரு நாட்டேடிக் காணு முதற்பொருளா
முன்னைமதி யாதுமகஞ் செய்த வுணர்விலியா
மென்னையுமீ டேற்ற மனந்தா னிரங்கினையோ. (17)

செய்யமகா ரெப்பிழைதான் செய்யினுமெண் ணுதிரங்குந்
துய்யமனத் தாய்போலெந் நான்றுந் தொலைவரிய
வெய்யதுய ராழியிடை வீழ்ந்தழுந்தும் பாவியெனை
மையிலருள் கூர்ந்து கரையேற்ற வந்தனையோ. (18)

என்றுதுதி செய்ய விதயமிகத் தான்மகிழா
நன்றுநின தன்பு நயந்தேமிப் போதுனைத்தா
னென்றியவெஞ் சாப மொழித்தே மெனவுரைத்து
மன்றுணடஞ் செய்த பெருமான் மறைந்தனனால். (19)

(18) மகாரு-மக்கள்.

தக்கனுவப் பெய்தி யயனுலகஞ் சார்ந்தனனு
லக்கருவை மாநகர்வா ழாரியனு மன்னவன்சேர்
மிக்கபிர சன்னையுந்தம் மெய்ப்பதஞ்சேர் வான்விரும்பிப்
புக்கனர்பால்வண்ணப் பெருமான்செம்பொற்கோயில் (20)

செஞ்சுடர்ப்பொற் கோயிற் றிருச்சன் னிதிபுகுந்து
மிஞ்சியவா னந்தமுற்று மெய்கம் பலையடையக்
கஞ்சமலர்க் கண்ணீர் ததும்பக் கனன்மெழுகி
னெஞ்சுருக வன்பினொடு நின்றுதுதி செய்தனரால். (21)

அவ்வேலை யெம்பெருமா னவ்விருவர் முன்றோன்றி
யிவ்வேலை நம்பதஞ்சென் றெய்துமினும் பாவமெனும்
வெவ்வேலை நீர்கடந்தீ ரென்றுரைத்து மீண்டொளித்தான்
செவ்வேலை யேந்துகரச் செவ்வே டிருத்தாதை. (22)

அல்லலுறுஞ் சாப மகன்றுபெருஞ் சோதியொளிர்
தொல்லையுரு வெய்திச் சுயவுலகம் புக்கனரான்
மல்லல்வயல் சூழ்கருவை மன்னனெனு மாரியனு
நல்லபிர சன்னையெனு நாமமுறு மாதுமரோ. (23)

விந்தைபெறு மவ்வுலகை வேந்தனெனு மாரியன்முன்
சிந்தைமகிழ்ந் தெய்தியபின் றென்கருவை மாநகரி
னந்தமிலாச் செங்கோ னடத்திவாழ்ந் தானவன்றன்
மைந்தனெனத் தோன்றியவோர் மார்த்தாண்ட சேகரனே. (24)

தக்கன் முதலோர் சாபநிவிர்த்திச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆக சருக்கம் 39-க்கு விருத்தம்-1277.

---

(21) கம்பலை-நடுக்கம். (23) மல்லல்-வளம்.

முப்பத்து நான்காவது

வைசியனைவஞ்சித்தமறையவன் பாவநிவிர்த்திச் சருக்கம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம். வீ-

கஞ்சன்மான் மகவா னாதிக் கடவுளர் யாரு முய்வா
னஞ்சினை யமுதாக் கொண்டோன் களாவுடை நாதன் முன்னாள்
வஞ்சனை யியற்றி யாங்கோர் மடந்தையை மணந்த வந்தச்
செஞ்சொனமாமறையோன்பாவந்தீர்த்தவோர்சரிதஞ்சொல்வாம்

முன்னொரு காலந் தன்னின் முகில்படிந் துலவுகின்ற
மின்னுபூம பொழில்சூழ் காசி மீரகண் டத்தே யத்தி
லெந்நிலத் தினுஞ்சி றந்த மணிமந்த்ர மெனுமோ ரூரின்
மன்னும்வா சுலக னென்னும் வைசிய னொருவ னுள்ளான். (2)

மலர்தலை யுலகம் போற்ற வைசியன் வாழு நாளி
லிலகுறு வேத சர்மா வெனுமொரு மறையோ னுங்குப்
பலதுயர் சுற்ற வெய்ய பசியினால் வருந்தி யவ்வூர்க்
குலவிய வீதி தன்னிற் குறுகியே விரைவி னெய்தி. (3)

வருமமா வதனி லாதி வருணத்தான் முதிய னானோ
னொருவனங் கெதிரே செல்ல லோடுமன் னோனை நோக்கி
யிருமறை யவன்ற னைப வெனைதரும் பசியை நீக்குந்
தருமவா னுளனோ வீங்குர சாற்றென வவன்சொல் வானால்.

இந்நகர் தன்னி லேயோர் வசியனெவ் வுயிர்கள் யாவுந்
தன்னுயி ரென்னப் பேணுந் தகைமைசேர் தரும நெஞ்ச
னன்னவன் மனையிற் சென்று லரியநின் பசிநோய் நீங்கு
மென்னவம் முதியோன் கூற மறையவன் விரைவி னேகி. (5)

அறப்பெருந் துணையா நின்ற வசியன தகத்திற் சென்று
மறைக்குலத் தவனு மந்த வசியனை நோக்கி யைய
சிறப்புடை யுலக மெல்லாஞ் சென்றுசென் றுழன்று துன்ப
முறப்பசி யதனால் வாடி யுன்னிடை யடைய லுற்றேன். (6)

என்னுடைப் பசியை மாற்றிப் புரத்தியென் றெய்ப்பி னாலே
யன்னவன் கூற லோடும் வசியனு மருளா னோக்கிப்

(3) மலர்தலை-விரிந்தவிடம். (6) அகத்தில்-மனையில்.

புன்னகை புரிந்து வேண்டும் பொருளளித் தன்பா லெய்து
மின்னன்மாற் றுவனென் றுனங் கிருவரு மிருக்கும் போழ்தில்.

தாமரைத்திருவோபொன்னுட்டரம்பையோசசியோவெற்றிக்
காமவேட் குயிர்போல் வாய்ந்த விரதியோ வென்று கண்டோர்
பூமிசை வியந்து பேசும வடிவினள் புகழ்சே ரந்தச்
சேமவா குலக னீன்ற செல்வியோர் மாது மன்னோ. (8)

மெய்பொற் றனபா ரத்தான் மெல்லிடை துவண்டு சோரத்
தூவியம் பெடையன் னமபோ னடந்துநற் றூநீர் கைக்கொண்
டாவலுற் றுங்கு வந்து தந்தையை யடிசி லுண்பான்
கூவினள் கண்டா னப்பூங் கொடிதனை மறையோ னம்மா. (9)

திருந்திழை தன்னைக் கண்ட செவ்வியிற் பசிதீர்ந் தாங்கே
பொருந்துறு கொடிய காமப் பசியுதி கரித்துப் புந்தி
வருந்தினன்மறையோனந்தோவென்செய்வான்வனப்பின்மிக்க
வருந்திரு வனையார்க் காணில் யாவர்தா மயங்கா ரம்மா. (10)

பெருமைய லுழந்து வாடும் பெட்புறு மறையோ னந்தத்
தருமவை சியனை நோக்கி யென்னிடர் தவிர்ப்பே னென்றுப்
பொருமதன்கணையா லுள்ளம்புழுங்குகின் றனன்யானின்னே
தருதிநின் மகளை யென்றான் சாற் றுவான் வசியன் மன்னோ. (11)

ஒப்பரு வந்த ணீங்கா வுளந்தொடு நீதா னென்பா
லிப்பொழு துரைத்த மாற்ற மிசைவுறு மாற்ற மன்றாற்
செப்பருங் கொடியோ னென்றன் றிருமனை யிடத்தே சென்று
மெய்ப்புறு சிந்தை யோடு விழிசிவந் துரைகடியான் யாதோ. (12)

அந்தணன் வசியன் றன்னை யருமறை யவனுரு நோக்கி
யிந்தொடி தன்னை யாங்கேட் டதற்குநீ யிசைவி லாது
சிக்கவோர் கொடிய மாற்ற மிளம்பினை யின்னை யொன்று
நிற்குறை செய்வேன் கேண்மோ வென்னவே நிகழ்த்து வானால்.

மாதவர்க் காவ தந்த மறையவர்க் காவ தேற்கு
மாதுலர்க் காவ தன்னோர் வேண்டிய தளிப்பே னென்றே

(10) செவ்வி-காலம். (11) பெட்பு-பெருமை. (13) நிற்கு-உனக்கு.

யோதிய பின்னர் வஞ்ச வுலோபத்தா லுதவி டாதோன்
பாதக பிரம கத்தி பண்ணினோ னாவ னன்றே. (14)

எனக்குநீ யுரைத்த வண்ண மீகிலை மறுத்தி யென்னி
லுனக்குறு மதிக பாவ நரகிடை யுறுவா யென்று
சினத்துட னுரைத்தான் பின்ன ரினியெவன் செய்து மென்று
நினைத்தன னிருந்தான் மிக்க நிதியுடை வசியன் மாதோ. (15)

சீலமார் வசிய னிவ்வா றிருக்குமச் செவ்வி தன்னிற்
காலமூன் றுணர்ந்த சிந்தைக் கண்ணுவ முனிவ னென்பா
னாலமுண் டருளு முக்க ணண்ணறன் னருளி னாலே
வாலறி வுடைய வந்த வசியன்மா மனையுற் றானால். (16)

மாதவன் வரவு நோக்கி வசியனு மெழுந்து சென்றே
யாதர வுடனே போற்றி யருக்கிய முதவிப் பின்ன
ரோதுநன் முகமன் யாவு முரைத்துள மகிழ்வுற் றென்பாற்
போதரச் செறிய னென்ன புண்ணியம் புரியப் பெற்றேன். (17)

என்னவே யுரைத்தீங் குற்ற வெழின்மறை யவனுக் கேதான்
சொன்னநன் மொழிகள் யாவுஞ் சொல்லருங் கபட மாக
மன்னுமா மறையோன் சொன்ன மாற்றமும் வழுத்தி யையா
நன்னெறியுணருமவண்ணநவிலெனமுனிவன்சொல்வான். (18)

பண்டரு மறையோர் சிந்தைப் படிமணம் வேந்தர் செய்த
துண்டள விலையீ வேன்வேண் டுவதெனா வுறுதி யாய்நீ
விண்டுரைத் ததனா லிந்த வேதியன் றனக்கு நீதான்
வண்டுறை குழலி னாளை வதுவைசெய் திடுதி யென்றான். (19)

அறநெறி வசியன் றன்னோ டிவ்வண மறைந்து நின்ற
மறையவன் றன்னை நோக்கி மாமுனி புகலு வானின்
றுறுபசிக் கழிசில் வேண்டி யுரைத்தநீ வேறு மாற்றஞ்
சிறியர்போற் பகர்ந்தா யீது தீமைய தாகு மாதோ. (20)

வஞ்சனை யாரு மாற்றம் வழுத்துதன் மறையோய் வெய்ய
நெஞ்சமா தகத்துக் கொப்பாப் பகர்ந்திடும் வேத மிந்த
வஞ்சிய பாவந் தன்னை விலக்கிட வேண்டி யுள்ளத்
தெஞ்சலி லன்பாற் கங்கை யாத்திரை செய்வா யென்றான். (21)

---

(16) வால்-சுத்தம்.

கண்ணுவ முனியிவ் வாறு கழறியே கருத வொண்ணாப்
புண்ணிய தலமாங் காஞ்சி புரத்தினுக் கடைய வேண்டிப்
பெண்ணிய புணர்ந்தே யந்த வசியன்றன் மகள்கொண் டெய்துந்
தண்ணறும் புனலாற் பாதம் விளக்கியே சாற்ற லுற்றான். (22)

ஞானமா முனிவ நிந்த நான்மறை யவன்றன் னோடு
போனக மருந்திப் பின்னர்ப் போவென வினிது கூறித்
தானக மகிழ்ந்து போற்றிச் சந்தமட் சதைநல் வாசத்
தூநறு மலர்கள் கொண்டு சோடச வுபசா ரத்தால். (23)

அரிவந்ற பூசை செய்தே யறுசுவை யுடனே யன்னம்
பரிவுட னளித்துப் பின்னர்ப் பன்முறை பணிந்தே யன்பு
புரிதலு முனிவன் ஞானப் புண்ணிய வசியன் றன்னை
யிருமையு மாசி கூறி யேகினா னினிது மன்னோ. (24)

இருமையோ ரவசியனை றுனு மினைத்தவா நலமையா ளைதந்தே
யருமறைந் குலத்தோ னவஞ்சித் தறைந்தவா றினையு மிக்க
பரிவொடு முலகநீங்கி கண்ணுவன் பகர்ந்த வாறந்
தெரிதர வவாகத்ச சிரத்தை விருப்புடன செப்பி முறைல். (25)

அன்னவா றோட நன்றன் றகத்திடை யுவகை பொங்கி
நன்னெறி யாதென் றேற நவின்றனா வசியன றனு
மின்னானை பாலை யந்த வேதியன் றனக்கு மேதந்
பன்னிய விதியி னோல வதுவைசெய் தளித்தா னன்றே. (26)

அருமறை யவனு மங்கு வந்திருக் கிலைந்த தென்னத்
நெறியை மன்னை வதுவைசெய்து சிலதுநாளி களிப்புற் றுயப
மருவியே பென்று நாடடனை மனைவியோ டிருந்து வாய்மை
யுணர்த்தவ நினைவைத் தோட மொழிதத்திட வுள்ளத்தி லுன்னி. (27)

கண்ணுவ முனிவன் கூறும் விதியினைக் கருதி மிக்க
புண்ணிய தலமாங் காசி புகுந்துநற் கங்கை யாடி
வெண்ணிலாத் திகழு வேணி விசுவநா யகனைப் போற்றும்
வண்ணம தியமபம வேண்டி மாதுல னிடத்தி லியக்கான். (28)

மாதுலன் றன்னை நோக்கி மறைபுகல் வாய்மை தப்பித்
தீதுறு பாவ மாயச் சென்றுநற் கங்கை யாடிப்

(23) போனகம்-உணவம்.

பூதலத் துயர்ந்த காசி தன்னிலே மூன்று போது
நாதனைப் பூசித் தேத்தி நானிவண் மீள்வ னென்றான். (29)

புகலுமவ் வுரையைக் கேட்டு வசியனும் புதல்வி தானு
மகிழ்வொடு வருத்த முற்று விடையது வழங்கப் பெற்று
மிகமன விருப்பங் கூர்ந்து வேதியன் வேலை சூழ்ந்த
செகமிசை நிகரில் காசி தன்னையே நோக்கிச் சென்றான். (30)

விரைவுடன் சென்று கானில் வெயிலினால் வாடி யாங்கோர்
தருநிழல் வைகுங் காலை நாரத னென்னச் சாற்று
மொருதவ முனிவ னாங்கே யுற்றன னவனைப் போற்றி
யருமறை யவன்றான் சொன்னா னுற்றவா றனைத்து மன்னோ.

நாரத முனிவன் கேட்டு நவிலுவா னுனது பாவந்
தீரவேண் டிடின்முன் னாளிந திரன்முத லிமையோர் வந்து
போரவு ணரைத்தாம் வெல்வான் பூசனை யினிது செய்த
வோரருட் பதிதா னுண்டா லுயர்களா வனமென் றம்மா. (32)

அந்நகர் தன்னி னீயு மடைந்துநிட் சேப மென்னு
நன்னதி தோய்ந்து மூன்று காலமு நறும்பூங் கொன்றைப்
பொன்னவிர் சடையி னானைப் பூசனை புரிதி யென்று
மன்னிய கருணை கூர்ந்து மனமுவந் துரைத்தான் மன்னோ. (33)

நாரத முனிவன் கூறி நான்முக னுலகிற் புக்கான்
சீர்திகழ் மறைநூல் வல்லோன் சிந்தையின் மகிழ்ந்து போந்தே
யாரணி சடையோன் மேவு மகாதியா புரத்திற் சார்ந்து
நேரிலா வுயர்நிட் சேப நதிப்பெரு நீரின் மூழ்கி. (34)

நான்மறை யவன்றான் மூன்று காலமு நயந்து செய்ய
தேனெய்பா றயிர்மற் றுள்ள திரவிய வகைக ளாலுங்
கான்மல ராலுந் தண்பூங் களாநறுங் கனியை முக்கண்
ஞானநா யகனை யண்டர் நாதனைப பூசை செய்தான். (35)

இன்னணம் பூசை யாண்டொன் றியற்றிடு மளவி லோர்நா
ளன்னதி தன்னின் மூழ்கி நாதனைப் பூசித் தேத்தப்

---

(30) மகிழ்வொடுவருத்தமுறுதற்குக்காரணம்-பாவநிவிர்த்திரும் பிரிவுமென்க. (34)ஆர்-ஆத்தி.நேர்-நிகர்.(35)-கான்-மணம்.

பொன்னிணை ரெடுத்துப் போந்த போதிலா காய வாணி
யன்னவன் செவியிற் கேட்ப வவ்வயி னெழுந்த தன்றே. (36)

உனதுபா தகங்கள் யாவு மொழிந்தன நெடிய காலம்
புனையிழை யவடன் னோடும் வாழுதி பதியிற் போந்தே
யெனவுரைத் திடலு மந்த வினியமா மறையோன் கேட்டு
மனமகிழ்ந்திறைவன்கோயின்மணிததிருவாயில்புக்கான். (37)

சினகரந் தன்னிற் போந்தே சிவபெரு மானை முக்கட்
புனிதனைத்திகழும்வெள்ளிப்பொருப்பனையயன்மாற்கெட்டாத்
தனிமுழு முதலை வானோர் தலைவனை யன்பர்க் கென்று
மினியதெள் ளமுதைப் பூசித் திணையடி யிறைஞ்சி யேத்தி.(38)

கொடியவன் பாவம் யாவு மொழித்தன மென்று கோதில்
படிபுகழ் கருவை முக்கட் பசுபதி கருணை கூர்ந்து
கடிநகர் தன்னி லேகு வாயெனக் கழறி னானு
லடியனேன் றனக்கு நீரும் விடைகொடுத் தருளல் வேண்டும்.

என்றவ னுரைக்கத் தொண்ட ரிருமறை யவனை நோக்கி
நன்றுநின் பதியிற் செல்கு வாயென நவில வன்னோ
னொன்றிய மகிழ்வி னோடு முபயமா புரத்தி னீங்கித்
தன்றுணை யவடான் வைகும வளநகர் தன்னிற் சார்ந்தான்.(40)

மனையவ டன்னைக் கூடி மருவியே யறிவின் மிக்க
தனையர்க டம்மைப் பெற்றுக் கிளைகளுந் தழைத்து நாளு
நனிபெருஞ் செல்வந் துய்த்து ஞாலமீ தெவரும் போற்ற
வினிமைபெற்றிருந்தானந்த வெழின்மறையவன்றான்மன்னோ

மெப்புறு மகர மாதம் விளம்புசுக் கிரவா ரத்தி
லொப்பிலா தவனைப் பூசை புரிந்தவ ருலகந் தன்னிற்
செப்பரு நலமு மிக்க செல்வமும் பெற்றுப் பின்ன
ரப்புவே ணியன்ற ணிழ லமர்ந்தினி திருப்பர் மாதோ. (42)

கலிவிருத்தம்.

ஏதமின் மாகத்தி னிசைந்த சத்தமி
யோதருஞ் சுக்கில பக்க முற்றநாள்

(36) இணர்-மலர். (43) மாகம்-மாசி.

வேதமா முனிவர்காள் விளங்கு மற்புதச்
சீதநீட் சேபமா தீர்த்த மாதியே. (43)

தர்ப்பணஞ் செய்துபின் றான மன்புட
னற்புத மறையவர்க் களித்து ளோரவர்
நற்பெருங் குலத்தினர் நரகந் தெய்திலா
ருற்பவ மறச்சிவ னுலகின் மேவுவார். (44)

வைசியனை வஞ்சித்த மறையவன் பாவநிவிர்த்திச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 41-க்கு விருத்தம்-1321.

முப்பத்தைந்தாவது

சேரவரதுங்கர் தெரிசனம் பெற்ற சருக்கம்-தி-

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

விரிசடை மீது செம்பொன் மிளிர்நறுங் கொன்றை வேய்ந்த
கம்சுறு கருவை நாதன் கமலமா மலர்த்தாள் போற்றி
வரிசிலைக் கொடியுயர்த்தோன் வரதுங்க னென்னு மன்னர்
தெரிசனம் பெற்ற காதை தெரிந்திடத் தியம்பு வோமால். (1)

வேறு.

நன்றிபெறு திருக்கருவைத் தலசரிதங் கருணையொடு
நவின்ற சூதன்
றன்றுணைத்தா ளிறைஞ்சியருந் தவமுனிவர் முனிகழ்ந்த
சரிதங் கேட்டே
மொன்றுகலி யுகத்தினிடை யினிநிகழுஞ் சரிதமுநா
முணர்வா னெஞ்சின்
மன்றவிருப் பினமுரையென் றுரைத்திடவம் மாமுனிவன்
வழுத்து வானால். (2)

வேறு.

சாற்றரும் புகழ்மார்த் தாண்ட சேகரன் மரபு தன்னி
லேற்றமேவார் சிவப்ர தாப னென்பவன் வருமன் னேன்பாற்

(1) சிலைக்கொடியுயர்த்தோன்-சேரன்.

றேற்றுவன் கலியு கத்திற் றுலங்குசீ ராயி ரத்தைந்
நூற்றிரு பத்தைந் தாண்டி னுவலுமோ ரரசன் மாதோ. (3)

அன்னவன் பெயரி ராச பூடண னவன்கா லத்தின்
மின்னவிர் பொன்னொ டொக்கும வியன்மலை யாள நாட்டின்
மன்னவ ரெவரும் போற்ற வந்தவ தரித்து வாழ்வா
னின்னறீ ரிராச வன்மா வெனுமொரு வேந்தன் மன்னோ. (4)

ஏகமா திரத்து மாணை செலவர சியற்றி யாங்கே
யந்தமன் னவன்றன் வாழு மேலவையி லன்னோன் மாய
சிந்தையி னிடையே தோன்று திருக்களா வுறையும் வெள்ளைச்
சுந்தரக் கனியைக் கண்டு துதிசெயுங் காத லம்மா. (5)

காதலங் கடலுண் மூழ்கிக் கங்குலும் பகலும் பெருகப்
போதுமென் னுவனி ராச பூட ணனெனும் பேர் வாய்ந்த
வேதின்மன்னனுக்குத்தோன்றி தெங்ஙனங்கருவைசென்றப
மாதனிப் பொருளைக் கண்டு வணங்குபாம வருது மென்று. (6)

கலிப்பா.

புரசைநெடுங் களிற்றரச னினைவுணர்ந்து புவியுழுநா
பரசமலர்க் களவுறையும் பரம்பொருளன் னவன்கனவி
னரசமனம் வெருவலிவ ணடைகுவனக் கோமதிருந்
தெரிசனநல் குதுமெனவே செப்பிமறைந் தனன்மாதோ. (7)

கடையேனுங் கடைத்தேறத் திருவுளத்திற் கருதியிம
விடையேறு மெம்பெருமான் கருவைநகர் மேவுநா
முடையானே யிங்ஙனமவந் துரைத்தனன் மன்னன் கனவிலெனப்
படைமாமன் னவன்வருவா னக்கருவைப் பதிநோக்கி. (8)

வருவதுதன் றிருவுளத்தி னிடையுணர்ந்து வளமலிதென்
கருவைநகர் தனிலுறைவோ ரனைவருமே கண்டுமிக
வெருவும்வகை திருக்களவி னிழற்பெருமான் வெஞ்சின......
ரொருவிறற்கண் டீரவமாங் குதிக்கநினைத் திடுவனரோ. (9)

எப்புவியும் படைத்தருளு மெமமிறைவ னினைத்தலுமே
யொப்பரிய பெருஞ்சீற்றத் தொருசீய முதித்தெழும்பி

(7) புரசை-யானைக்கழுத்திடுகயிறு. (9) கண்டீரவம்-சிங்கம்.

யப்பதிவாழ் பவரெவர்க்கு மலக்கணூறுத் திடவாங்குச்
செப்புறுமப் பதிபுரக்குந் திறல்வேந்த னஃதுணர்ந்து. (10)

செவ்வியகைப் படையோடுஞ் செறிந்தபெரும்படையோடும்
வெவ்வரியைப் பின்றொடர்ந்து வனநோக்கி விரைந்தேக
வவ்வமயங் களவிச னந்நகர்வேந் தெனவுருக்கொண்
டெவ்வமில்சே ரனையெதிருற் றினிதழைத்து வருகுவனால்.
கழைத்தனுவோன் றனுவெரித்த கண்ணுதல்வா னவனவனை
யழைத்தினிதுகொணர்ந்துமகிழ்ந்தவிரொளிப்பொற்சினகரத்துட்
டழைத்தசுயம் பிலிங்கதெரி சனம்புரிவித் திடவாசு
னுழைத்திருக்கைப்பரஞ்சுடரை யுளமுருகித்துதிபுரிவான். (12)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அணியார்பூங் களவினறுங் கனியே தேனே
யமுதேசு வேதசிறத் தப்ப னேமா
மணியேமா ணிக்கமே குணக்குன் றேயென்
வாழ்வேயம் பலத்தரசே யமரர் யாரும்
பணியானந் தக்கடலே கண்ணே யென்கற்
பகமேயிப் பாவிகடைத் தேறும் வண்ணந்
தணிபாவென் கனவிடைவந் தெனையாட் கொண்ட
தனிமுதலே யெனத்துதித்துச் செல்வான், பின்னர்

சரபமெனக் கேசரியைத் தொடர்ந்து சென்று
தடங்கானம் புகுந்தக்கே சரியைக் கொன்று
நரபதியா கியராச பூட ணன்றன்
னகரமடை குவன்பினரந் நகரத் துள்ளோர்
விரவுமனக் களிப்பொடுநம் வேந்தன் வஞ்சி
வேந்தன்வரவுணர்ந்தெதிர்சென்றழைத்துப்போந்து
பரவுமொளி திகழ்மணிப்பொற் கோயி லெய்திப
பால்வண்ண லிங்கதெரி சனஞ்செய் வித்து. (14)

அன்பொடுதன் னுடுசெல விடுத்தா னென்றுங்
காங்குரைக்க வுணர்ந்திதுவென் னதிச யங்கொல்
வன்பெருங்கண் டீரவத்தை வதைக்க வுன்னி
வனம்புகுந்தோம் யாமவ்வ மயத்தி னம்போ

(12) தனு-உடம்பு. உழை-மான்.

லின்புறவந் தவன்யாவ னினியெண் ணுங்கா
லிவ்விடையிங் ஙனநிகழ்ந்த வெல்லா நந்தந்
தென்பயில்வண் டிமிருமலர்க் களவி சன்றன்
திருவிளையாட் டேயெனச்சிந் திப்பான் மன்னோ.

வந்துபுக விடுத்தனனிப் பெருமா னந்தோ
மறுபுலவேந் தனைநமது வளமூ தூரி
லிந்தநகர் தனிலினிநா மிருக்க வன்றன்
றெல்வமயத் தாவதுநீங் கெய்து மென்று
கந்தமிகக் கமழுமலர்ச் சோலை சூழ்தென்
கருவைநகர் விடுத்திரத கசது ரங்கம்
வெந்திறல்கூர் பதாதிபுடை சூழச் சென்று
வியனமுதா சலத்தின்றென் பாங்க ரெய்தி. (16)

நன்னகர மியற்றியவ ணிருப்பா னந்நா
ணங்கருவைச் சுவேதவன நாதன் றானம்
மன்னவன்றன் கனவினிடை யெய்தி யஞ்சேல்
வாய்ந்தபெருந் துணையாதும் யாமோர் நாளு
மின்னலுறா துனக்கினித்தென் கருவை மூதூ
ரிருந்தரசு புரிந்திடுக வேந்த வென்று
பன்னியதோர்ந் துவந்தரசு புரிந்து வாழ்வான்
பாண்டியனத் திருக்கருவைப் பதியில் வந்து.* (17)

கரிவலமா நகர்தனிற் செங்கோ லோச்சுங்
காவலனு மிராசபூ டணனுக் காங்கே
பரியவரைப் புயவிம சேன னென்னும்
பாண்டியன்றோன் றுவனவன்றன் மரபு தன்னி
லரியகலி யுகநாலா யிரத்து முந்நூற்
றைந்தாண்டில வீரபாண் டியனென் றேதுங்
குரிசிலொரு வனுக்குவர துங்க னென்னுங்
கொற்றவன்வந் துதித்தரசு புரிகு வானால். (18)

வரதுங்க பாண்டியமன் னவன்பன் னாலு
மாசறக்கற் றுணர்ந்துலகம் புரக்கு நாளி

---

(15) தென்-இசை. (17) ஏந்தவென்னும்பெயர்-விளியுருபேற்று ஏந்தாவெனநின்றது-அரசனேயென்பதுபொருள்.

லரவிந்தப் பாசடையிற் கலந்தநீர்போ
　　லம்புவியின் வாழ்விடைப்பற் றகன்றோ ஞானக்
குரவன்றன் னருள்படைத்துப் பரம ஞானங்
　　கூர்ந்தகருத் தினனாகிக் கருவை மேவுந்
சாதங்கொள் களாவீரன் றோன்றி யாங்குத்
　　தனையாட்கொண்டிடப்பெறுநற் றகைமைபூண்டு.

ஞானமரு வியகுரவன் றனக்கு மேன்மை
　　நண்ணுசிவா லயத்தினுக்கு நயந்துபொன்பூ
தானமியற் றிடவேசா சனம்வ ரைந்து
　　தனனருமைப் பத்தினிக்குத் தரவு செய்து
மோனமுறு பரியமொரு நிட்டை யெய்தி
　　முதற்பொருளாய்ச் சராசரங்கண் முழுதுநல்குந்
தேனமர்பூங் களாநிழற்பால் வண்ணநாதன்
　　றிருவுருவந் தொடுகலந் திடுவான் மாதோ. (20)

அறுசீர் விருத்தம்.

அவ்வா றுங்கன் சாயுச் சியபத மடைந்த பின்னர்
நவ்விபந் செங்கை யெம்மான் றிருக்களா வுடைய நாத
னிவ்வுல கறியத் தான்போந் தியம்புமக் குரிசிற் கன்பாற்
செவ்விதிற் புரிந்த வானந் தியாககடன் யாவு மன்றே. (21)

வேறு.

வியன்பெறுநற் றவமுடையீ ரினியவருட் குரவனொடும்
　　வியாதன் முன்னா
ளியம்பியவா றுமக்குரைத்தே னிக்கருவைத் தலசரித
　　மிதனை யன்பாற்
பயன்படத்திட் டோர்படிப்போர் கேட்போர்வெம்
　　பிறவி யெனும் பவ்வ நீந்தி
யயன்றேடு மாற் கரியபிரா னிருக்குமெழிற் றிருக்கயிலை
　　யடைகு வாரால். (22)

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியகவல் விருத்தம்.

எனமுனி வர்க்கோ னெனும்புகழ்ச் சூத
　　னியம்பிடக் கேட்டமா முனிவோர்

(22) பவ்வம்-கடல்.

கனமுறு கருவைத் தலமினி தடைந்து
கதிரொளி பரப்புநீள் செம்பொற்
சினகரம் புகுந்து களவின்வெண் கனியைத்
தேவியொப் பனையையர்ச் சித்து
மனமிகக் களித்து நைமிசா ரணியம்
புக்கனர் வாழ்ந்திருந் தனரால். (23)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியகவல் விருத்தம்.

மையரவ வேந்துமுடி யேந்துநெடும் புவிவாழி
பழுதில் லாமெய்ச்
செய்பசது மறைவாழி திகழ்தருமந் தணர்வாழி
செகத்தை யீன்ற
தையலெனு மதுலசவுந் தரிமருவுங் களவீசன்
சரிதந் தன்னை
வையமிசை விருப்பமொடு படிப்பவர்கேட் பவரெவரும்
வாழி மாதோ. (24)

சேரவாதுங்கர் தெரிசனம் பெறு சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. சருக்கம் 40-க்கு விருத்தம்-1345.

திருக்கருவைத் தலபுராணம் முற்றிற்று.

வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன் சரித்திரம்.

முகவுரை.

கடல் புடை சூழ்ந்த காசினியின்கண் ணிருந்தவ யோருருவெடுத்தென விளங்கும் நைமிசாரணிய முனிவர்க்குச் சூதமுனிவன் கலியுகத் திங்ஙனநிகழுமெனப் பௌடிக புராணத் தகாதிபுர மான்மிய சங்கிதையிற் கூறியவாறு வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன் காலத்தில் நடந்த அவ்வரசன் சரித்திர மனைத்தையும் காட்சிப் பிரமாணத்தால் நன்குணர்ந்த கெற்க கோத்திர விசுவநாத தீட்சிதர் வட மொழியிற் கூறினர். வடமொழியிற் கூறிய அச்சரித்திரம் வடமொழி யுணர்ந்தார்க் கன்றி யேனையோர்க்குப் பயன் படா திருத்தலால் எனையோர்க்கும் பயன்படு மாறு தமிழ்மொழியிற் கூறப் பட்டுளது.

வரதுங்க பாண்டியன் றிருவவதாரம்.

சீருஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த எந் நாட்டினு நன்றுடைனப் பொலிந் திலங்குஞ் செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டின் கண் கிருபாநதி சேமநதி நிட்சேபநதி யெனத் தெய்வத் திரு நாமம் பெற்ற புண்ணிய நதிகளை யுடையதும், அரிபிர மேந்திராதி தேவரும் காசிபர்கண்டன் நாரதன் அகத்தியன் வசிட்டன் முதலிய முனிபுங்கவரும் பூசிக்கப் பட்டதும், பனிவரை பயந்த பசுங் கொடியைப் பாகத்தமைத்த சிவபெருமான் நித்திய ஆனந்த தாண்டவம்புரிய அம்பலமாகக் கொள்ளப்பட்டதும், பாண்டி நாட்டுப் பஞ்ச லிங்கக்ஷேத்திரங்களுள் தேயுலிங்க க்ஷேத்திரமும், அநாதிபுர மென்னுநாமமுதலிய பலதிருநாமங்களைப் பெற்றதும் ஆகிய மகாமகத்துவம் பொருந்திய நகரம் கருவைமா நகர மென்ப.

அக்கருவைமா நகரத்தை இராஜதானியாகக்கொண்டு செங்கோனடாத்தி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்த ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின் வம்மிச பரம்பரையிலுதித்த அரசருள் வீரபராக்கிரமன் புத்திரன் வீரபாண்டிய னென்போன் மேற்கூறிய கருவைமா நகரத்தில் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் அவ்வரசனுக்கு அன்னோன் புரிந்த அரும் பெருந் தவத்தால் இற்றை நாட்கு எழுநூற்றுப் பதினாறுவருடங்களின் முன் கலியுக வருடம் நாலாயிரத்து முந்நூற்றைந்தில் அக்

விருளகற்றும் ஞான சூரியராகிய இருபுதல்வ ரவதரித்தனர். அவதரித்த வஞ்ஞான்று பல நல் விழாக் கண்டு வேதியர்க்கு வேண்டுவன நல்கிச் சிவ கடாட்சத்தா லுதித்த அப்புத்திரர்களுக்கு வரதுங்கனென்றும் அதிவீரனென்றும் திருநாமஞ் சூட்டி அருமை பாராட்டி வளர்த்தான். நாள்களேறவேற அவ்வப் பருவத்தே செய்ய வேண்டுஞ் சடங்குகளைக் குறைவின்றிச் செய்து அணிவிக்கவேண்டும பற்பல மணிப் பணிகளை யணி வித்தனன்.

பின் அவ்விரு குமாரரையும் நூல்கற்பிக்குந் திறத்தி லுயர்ந்த சகலகலை வல்லனுய ஓராசிரியனைக் கொண்டு கல்விகற்பித்துச் சகலகலை வல்லுன ராக்கி வைத்தனன்.

அதிவீரனைச் சுவிகாரஞ் செய்தல்.

இங்ஙனம் நிகழு நாளில் தென்காசி நகரில் அரசாட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்த காசிகண்ட பாரக்கிரம பாண்டிய னென்னும் ஓரரசன் அவ் வீரபாண்டியனிடத்து வந்து தனக்குப் புத்திரப் பேறின்மையால் தனக்கு ஒருபுத்திரனைச் சுவிகாரஞ் செய்து கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டமையால் தன்னிரு குமாரரில் இளையோனாகிய அதிவீர பாண்டியனைச் சுவிகாரஞ் செய்து கொடுத்தனன்.

பின்னர் வரதுங்கனென்பான் அடக்கம் அன்பு அறிவு அவாவறுத்தல் இரக்கம் இன்சொல் ஈகை ஒழுக்கம சாந்தம் தவம நடுநிலைமை பத்தி வாய்மை முதலிய நற்குணங்கள் யாவும தன்னுள்ளத்து வளரத் தான் வளர்தல் கண்ட தந்தையாகிய வீரபாண்டியன் தன்செல்வனான அவ்வரதுங்கனிடத்து இராச்சிய பாரத்தை யொப்புவித்துத் தனை வழி நின்றனன.

வரதுங்கன் அரசாட்சி.

பின்னர் வரதுங்க பாண்டியன் நீதிவழுவாது செங்கோல் நடத்தி வரு நாளில் அன்னோன் தந்தையாகிய வீரபாண்டியன் தூய சிந்தையனாய் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்து சிவானந்த வாழ் வெய்தினன். தந்தை தேகவியோக மடைந்தபின் வரதுங்கன் தந்தைக்குச் செய்தற்குரிய பிதிர்க்கிரியைகளைக் குறைவின்றி நடத்தி அரசு புரிந்திருந்தனன்.

வரதுங்கன் திருமணம்.

அந்நாளில் காசிராஜ புத்திரியும் அச்சுவினி நாளிற் செனித்தவளும் கற்பில் அருந்ததியையும் கல்வியில் நாமகளையும் பொறையில் பூமியையும் வனப்பில் இந்திரையையும் நிகர்த்தவளும் ஆகிய சிவகாம சவுந்தரி யென்னும் ஓரங்கனையை மணப்பான் கருதி அக்காசிப் பதிக்கிறைவனிடத்துத் தன்னமைச்சரை விடுத்து மணம் பேசுவித்து அம்மங்கையைத் திருமண மியற்றி யவ்வங்கனை யுடன் கலந்து சுகித்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

அங்ஙனம் வாழு நாளில் பட்டமகிஷியாகிய சிவகாம சவுந்தரியிடத்துப் புத்திரப் பேறின்மையால் "பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த, மக்கட்பே றல்ல பிற" என ஆன்றோர்கூறிய வாறு மனை வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த மகப்பேறு பெறுவான் கருதிப் பரணிநாள் முதல் இரேவதி நாளீறாகிய நாள்களிற் செனித்த மாதரை மணந்து, வாச்சாயன தந்திரம் ரதிரகசியம் முதலிய காம நூலின்விதிப்படி கலவி செய்து சுகித்திருந்தனன்.

அந்நாளில் அவ்வரசன் கொக்கோக முனிவன் வடமொழியிற் கூறிய காம நூலை யுணர்ந்து தமிழ் மொழியில் கொக்கோக மென்னு மொரு நூலியற்றினன்.

பின்னர் சிவகாம சவுந்தரி முதலிய இராஜ பத்தினிகளுள் ஒருவரிடத்தினும் புத்திரப் பேறின்மை கருதி அவ் வரதுங்கன் பலதான தருமம் ஸ்ரீ பால் வண்ணப் பெருமானுக்கு அபிடேக வலங்காரவுற்சவ முதலியனவும் நடத்தி அப் பெருமானை இரவும் பகலும் தொழுது துதித்திருந்தனன். அங்ஙன மிருக்கு நாளில் அநாதிபுரேசனுன சிவபெருமான் அரசன் கனவிற் றோன்றித் திருவாய் மலர்ந்தருளும்.

அன்ப! நீ மகவின்மை கருதி மனதிற் கவலை கொள்ளேல். நின் அந்திய காலத்தில் யாமே நிற்குச் செய்ய வேண்டிய தகன கிரியை முதலியன செய்து முத்தியுங் கொடுப்போ மென்னத் திருவாய் மலர்ந்தருள அரசன் விழித்தெழுந்து நாயினுங் கடையனாகிய வென்னை யீடேற்றும் வண்ணம் எம்பெருமான் இங்ஙனம் எழுந்தருளினனுகொ லென ஆடிப் பாடித் தொழுது துதித்திருந்தனன். அரசனுக்குப் பூர்வவாசனை யால் சிவஞான முதிர்ந்து உலகப் பற்றறுதியும் சிவபூசை விருப்பமும்

உண்டாகிச் சிவபூசை முதலியன ஆசாரியனாற் பெற்றாலன்றிப் பயனில்லையெனத் துணிந்து நாம் ஆசாரியனை யென்று காண்போமென இரவும் பகலும் சிந்தித்து ஏக்கமுற் றிருந்தனன்.

அரசன் சிவபூசை பெற்றது.

சிறிது காலஞ் சென்ற பின்னர் காஞ்சி புரத்திற்குச் சமீபமான மாவண்டூ ரென்னு நகரில் கௌசிக கோத்திரத்திற் செனித்தோனும் வேதாந்த ஞானத்தை யடைந்த தூய சிந்தையானும் ஸ்ரீநிவாசாசாரிய னென்னுந் திருநாமம் பெற்றோனும் ஆகிய ஓர் மேலோன் பத்தினி சமேதனாய்க் கருவையம் பதிக்கெய்திச சிவாலயத்துட் புகுந்து பால் வண்ணப் பெருமானைத் தெரிசிக்கும் போது சிவதெரிசனத்திற்கு அவண் வந்த அரசன் அப் பெரியோனைக் கண்டு சிவபெருமானருளால்நமக்குக் கிடைத்த ஆசிரியன் இவனே யெனக் கருதிக் காந்தத்தைக்கண்ட இரும்பு போல் அவன்பால் மனஞ் சென்று அழலிடைப் பட்ட மெழுகென மனமுருகி அவனை அடி பணிந்து சுவாமி! அடியேன் கடைத்தேறும் வண்ணம் அடியேனை யாட்கொண்டு அனுக்கிரகிக்க வேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். சற்குருவாய் வந்த அவ் வேதியன் அரசனது மனநிலை யுணர்ந்து மகிழ்ந்து அவனை யழைத்துச் சென்று நிட்சேப நதியை யடைந்து சைவ நிட்சா சங்கற்பஞ் சொல்லி ஸ்நானஞ் செய்வித்துத் திருநீறு உருத்திராக்கம் முதலியன அணிந்து கொள்ளச செய்வித்துச் சிவசன்னிதியில்அழைத்துப்போய் ஸ்ரீபஞ்சாக்கர வுபதேசஞ் செய்து ஆன்மார்த்த சிவபூசையும் விதிப்படிசெய்து வைத்தனன். அரசன் அத்தேசிகோத்தமனுக்கு வசிக்கக் கிரகமும் அன்ன வஸ்திராதிகளும் மற்றும் வேண்டுவனவும் நல்கியுபசரித்துச் சிவபூசா துரந்தரனாக விளங்கினான்.

இங்ஙன மிருக்கு நாளில் சிந்து தேசத்துக் கதிபனும் விட்டூரனென்னும் பெயருடையோனும் பலாட்டியனும் தூராசாரனும் ஆகிய ஓர் மிலேச்ச அரசன் சதுரங்க சேனையுடன் அவ்வரதுங்கன் ஆட்சி புரியும் இராஜதானி யாகிய கருவைமா நகரத்தை முற்றுகை போட்டனன். அதனைத் தூதர் அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அப்போது அவணிருந்த அமைச்சர் முதலோர் உணர்ந்து விட்டூரன் மகா பராக்கிரம சாலியும்படைப் பெருக் குடையவனு மானவன். அன்னோன் இங்ஙனம் விரிந்த படையுடன் நமது நகரத்தை முற்றுகைபோட்டிரு

க்கும்போது அசாக்கிரதையா யிருப்பது சரியன்றே. அவனுடன்போர் புரிந்து வெல்வதும் அசாத்தியமே. அந்தோ! இனி யென்செய்தும் என்றுரைத்துத் திகைத் திருந்தனர். அரசனவிட்டோனுடன்போர்செய்யச் செல்லுதற்கு மனமிலனாகி அமைச்சர் முதலிய சபையோரை நோக்கி "அஞ்சலென்ற காதலமுங் கணபணகங் கணமுமரைக்கிசைந்த புலியுடையு மடபுலிச்செஞ் சடையுங், கஞ்சமலர்ச் சேவடியுங் கனைகழலுஞ் சிலம்புங் கருணைபொழி திருமுகமுங் கண்களொரு மூன்று, நஞ்சமுண்ட மணிமிடறு முந்நாலு மார்பு நலந்திகழ்வெண் ணீற்றொளியு மறிமானு மழுவும், பஞ்சடிச்சிற்றிடையுமையா ளொப்பனைபா கமுமாய்ப் பால்வண்ண னுளத்திருக்கப் பயமுண்டோ வெமக்கே" என்ற செய்யுளைக் கூறி யெம்மையாட்கொண் டருளிய திருக்களா வுடையான் எழுந்தருளி யிருக்கப் பெற்ற ஆலயத்துட் புகுந்து ஆலமுண்ட வருட் கடலே! திரிபுர மெரித்த தேவே! காமனைக் காய்ந்த கண்ணுதலே! மலைமகள் பாகா! சந்திர சடாதரா! அரவாபரணா! புலியதளுடுத்த புண்ணியா! ஆனந்த வெள்ளமே! அடியவரிடர் தீர்க்கு மையனே! நீயிந்நகையுந கிச்செயலு முடையவிட்டோனால் அடியேன் இடருறாமல் திருவருள் புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டுமென வணங்கினன்.

அங்ஙனம் வணங்குமளவி லமையத்து அடியார்க் கெளிய னாகிய திருக்களா வுடையான் றிருவருளால் ஓர் அசரீரி வாக்கு விண்ணிலெழுந்தது.

வரதுங்க! ஒன்றற்கும் அஞ்சேல், நின்பகைஞனாகிய விட்டோனைத் தானே யொழியும்படி செய்வோமென வுதித்த மொழியை யுணர்ந்து பேரானந்தப் பரவையுண் மூழ்கி ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்ப உரோமஞ் சிலிர்க்க அடியற்ற மரம்போற் கீழே விழுந்து வணங்கி ஆடிப் பாடித் துதித்துத் தன்னரண்மனை யடைந்தனன். அதன் பின் மூவா முதற் பொருளாகிய முகலிங்கப் பெருமான அஞ்ஞான்று சைவ சமையாசாரியரான திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளை யார்க்கும் அடியார்க்கும் தீங்கிழைத்த சமணரிநுடன்பாட்டுக்கிசைந்து நின்ற பாண்டியனுக்கு வெப்பு நோய் பற்றித் தகிக்கும்படி செய்தல் போல் தன்னடியவனாகிய வரதுங்கனுக்குத் தீங்கிழைக்க நினைத்த விட்டோனுக்கும் அவன் சேனைகட்கும் மெய்யில் அக்கினி பற்றித்தகி

க்கும்படி செய்தனர். அப்பொழுது விட்டுரனும் அவன்படைவீரரும் அவ்வனல் வெப்பையைப் பொறுக்க மாட்டாமல் தந்தேயத்தைநோக்கி யோடிப் போயினர்.

அங்ஙனம் நிகழ்ந்தமை யுணர்ந்து வரதுங்கன் அன்பரிதயமே யிடமாகக்கொண்ட சுவேத வண்ணக்கடவுளின் சன்னிதியிற்சென்று அப்பெருமான் திருவுளப் பான்மையைக் கருதி வியந்து பூசாதிர வியங்களாற் பூசித்துத் தன்னாண்மனை சென்றனன். அவ் வரதுங்கன் உலகீன்ற மாகதக் கொடியாய அதுலாம்பிகையை யிடப்பாகத் தமைத்த திருக்களாவுடையானை நாடோறும் தெரிசித்துப் பத்திமேலீட்டால்திருக்கருவைக் கலித்துறையந்தாதி பதிற்றுப்பத்தந்தாதிவெண்பாவந்தாதி யென்னுந் தமிழ்ப்பா மாலைகளைச் சூட்டித் துதித்துக்கொண்டிருந்தனன்.

வரதுங்கன் ஞானோபதேசம் பெற்றமை.

பின்னர் அவ் வரதுங்கன் அநித்தியமான இவ்வுலக வாழ்வைக கான்ற சோறென வெறுத்து ஞானமடைய வேண்டு மென்னும்அவா மீக்கூர்ந்து ஞானாசிரியன் தெரிசனம் என்று பெறுதுங்கொலென்று சிந்தித்திருக்கு நாளில் முனிவர் குலப் பெருமானென்னும் அகத்தியன்ஓர்நாள் அநாதிபுரத் தெம்மானாகிய பால்வண்ணப் பெருமானைத் தெரிசிப்பா னெய்தினன்.

அம்முனிவன் வரவுகண்டு அரசன் எதிர்கொண்டு கைகட்டி வாய்புதைத்து வணக்கத்துடன் விண்ணப்பஞ் செய்வான். சுவாமி! அடியேன் உலகவாழ்வை மெய்யெனக்கருதி யிதுகாறும் உழன்றேன். இப்பொழுது அவ்வுலக வாழ்வை வெறுத்து நித்தியமாகிய மோக்கத்தையடையும் வழியைப்பெறுவான் விருப்ப முற்றவனாக இருக்கிறேன். அடியேனுய்யும் வகைவிளக்கி யருளல் வேண்டுமென்று விண்ணப் பித்துக்கொண்டனன். அதுகேட்ட முனிவன் அரசன் மனநிலை யறிந்து அரச! சின்னாள் கழிந்தபின் ஓர் ஞானாசிரியன் இப்பதியின்கண் வருவான். அன்னோனால் நினக்கு வேதாந்த ஞானம் உபதேசிக்கப்படுமென வுரைத்துச் சென்றனன்.

சிலகாலஞ் சென்ற பின்னர் மகாராட்டிர தேயத்திருந்து அஷ்டாங்க யோகம கர்ம யோகம் ஞானயோகம் சாதித்த இந்திரிய நிக்கிரக தவ சிரேட்டனான பரமசன்னியாசியொருவன் அரசன் அவைக்களத்தெய்தினன். அம்முனிவன் வரவு கண்ணுற்ற அரசன் ஆதனம் விட்டெழுந்தெதிர் சென்றழைத்து வந்து ஓர் பொற் பீடத்திருத்திச் சோடசோபசாரங்கள் புரிந்து அப்பெரியோனை நோக்கி "தேவரீர் வசிக்குமிடம் யாது? நுமது திருநாமம் யாது? இவண் வந்தகாரியம் யாது? உரைத்தருளல் வேண்டு" மென்றனன்.

அப்போது சன்னியாசி அரசனை நோக்கி வேந்தே! நமக்கு வசிக்குமிடம் இன்னவிடந்தா னென்பதில்லை. உலகோர் சௌமியானந்தரென நம்மையுரைப்பர். ஐயமெடுத்துப் புசிக்கும் நமக்கு நின்னிடத்து வேண்டுவ தொன்றும் இன்றெனப் புகன்றனன். அங்ஙனம் உரைத்தலைக்கேட்டு அரசன் தனக்கு முன்னம் முனிவர் பெருமானுரைத்த ஞானாசிரியன் இவனே யெனத்துணிந்து அத்தவசிரேட்டனை வணங்கி தான்அகத்தியமுனிவ னிடத்துத் தனக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்ய வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்ததும் அவனுரைத்ததும்மொழிந்து பிறவிப்பெருங்கடலுட்கிடந்து கரைகாணாது தியங்கும் அடியேனுக்குத் திண்பெரும புணையொன்று கிடைத்தமை போல் தேவரீர் பொற்பாத தெரிசனங்கிடைத்தது. அடியேனுய்யும் படி ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தான்.

அப்போது முனிவன் மனமகிழ்ந்து அவனது பரிபக்குவமுணர்ந்து அரசே! நீவிரும்பியவண்ணம் செய்குது மென அம்மன்னனுக்கு விஞ்ஞானதிட்சைசெய்து பாசத்தை யொழித்து ஸ்ரீமுத்தி பஞ்சாக்கரத்தையும் ஞானயோகத்தையும் உபதேசித்துத் திருவடிசூட்டியருளினன். அவ்வுபதேசப் பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்து நிட்டையிலமர்ந்து சிவானந்த மடைந்து இல்லற ஞானியாய் விளங்கினன்.

வரதுங்க பாண்டியன் சோலை நக ரடைந்தது.

அங்ஙனம் விளங்கிய ராஜ ஞானி யான அவ் வரசனுக்கு இருவினை யொப்பு மல பரிபாக முற்றமையால் பரமபதி யாகிய சிவபெருமான் திரு வருளால் அக் கருவை யம்பதியின் ஐந்து கூப்பிடு தூரம் வரை யள்ள இட மெங்கும் சிவ லிங்கங்க ளாகத் தோன்றக் கண்டு

அரசன் காலால் நடப்பதும், மல சலாதி கழிப்பதும் அபசார மாமெனக் கருதி அந் நகரில் வசித்தற்கு வெருவி அந நகரத்திற்கு அரை யோசனைத் தூரத்தின் வட பா லிருக்குந் தேவி நதி யென்னும் பராசர நதியின் கரை யருகில் ஓர் நகர நிருமாணஞ் செய்து அந் நகரத்திற்குச் சோலை நகரென்த் திருநாமமிட்டுத் தன் மனைவிய ரோடும் மந்திரி பிரதானி முதலிய ராஜ காரியஸ்த ரோடும் இரத கச துரக பதாதிகளோடும் சுப முகூர்த்தத்தில் நகரப் பிரவேசஞ் செய்து அரண்மனை புகுந்து சதா சிவ சிந்தனை யுடன் அரசாட்சி செய்திருந்தனன்.

அதிவீர பாண்டியன் வரதுங்க பாண்டியனுக்கு நைடதம் அனுப்புதல்.

அந் நாளில் அவ் விறைவன் றம்பி யாகிய அதிவீர பாண்டியன் வட மொழியி லிருந்த நளன் சரிதையைத் தமிழ் மொழியிற் காவியமாகச் செய்து அக் காவிய முறையைத் தன் தமைய னாகிய வரதுங்க னுக்கு ஓர் தூதன் வசங் கொடுத் தனுப்பினன். அத் தூத னாற் கொண்டு வந்து கொடுக்கப் பட்ட அக்காவியத்தைச சிவ ஞான முதிர்ந்த வரதுங்கன் கண்ணுற்று அந்தோ! நம் அருமைத் தம்பி அதிவீரன் கல்வியிற் சிறந்தோ னாக இருந்தும் "பொய்ம்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்காள்" என நம்சைவ சமயாசிரியரும் தம்பிரான் தோழரும் ஆகிய சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந் தருளிய தையு மறந்து மின் போற் றோன்றி யழிந்த ஓர் ராசனைக் குறித்துப் புகழ்ந்து பாடி வாழ் நாளை வீணாளாக்கினனே யென்று வருந்த முற்றுத தான் கூறிய திருக் கருவைக் கலித்துறை யந்தாதியி னுள்ள,

சங்கக் குழைபணித் தென்கரு வாபுரித் தாணுவைவான், கங்கைச் சடையனைப் பாடல்செய் யாத கவிப்புலவீர், ரங்கச் சுமை கொண் டெழுநான்கு கோடி யருநரகப்,பங்கத்தில் வீழவன் றோபொன்று வார்தமைப் பாடுவதே" என்னும் ஓர் செய்யுளை வரைந்த தன் அன்பிற் சிறந்த இளவ லாகிய அதிவீர னுக்குத் தூதன் வசங் கொடுத் தனுப்பினன். தன் தமைய னான வரதுங்க பாண்டியன் கொடுத் தனுப்பிய அக் கவியை அதிவீர பாண்டியன் பார்த்துக் கோபங் கொண்டு இவ்வாறு சிந்திக்க லுற்றனன்.

அதிவீரன் வரதுங்கனைப் போர்க் கழைத்தல்.

நாம் வெகு நாளாய்ச் சிரமப் பட்டு அருமையாய்ப் பாடிய இவ் வரிய காவியத்தையும் நமது கல்விக் திறமையையும் மதியாது நமது தமையன நம்மையும் நம்மா லியற்றிய காவியத்தை யும் இகழ்ந்தனன். இக் காவியத்தில் நாஸ்துதி யிருப்பினும் நாம் பாடிய கவிகளி னருமையும பெருமையும் நோக்கி மிக வும் புகழல் வேண்டு மன்றோ? இதுவு மன்றி இக் காப்பியத் தலைவ னாகிய நளன் சாமானியனோ? சத்திய விரதம் பூண்டு நீதி வழுவாது மூ வுலகும் புகழு மாறு செங்கோ லோச்சிய சக்கராதிப னல்லனோ? இவ ற்றை யெல்லாம் யோசியாது பொறாமை மேலீட்டா லன்றோ? நம்மை இங்ஙனம் நிந்தித்தான். இத் துன்மார்க்கனை மூத்தோ னென்று முறைமை பாராட்ட ாது நமது சதுர்வித சேனையைக் கொண்டு போர் செய்து புய வலியைக் காட்டி அவனது செருக்கை யடக்கி அவனை அவமானப் படுத்த வேண்டு மெனக் கருதிப் போர்க் கோலம் பூண்டு யுத்த சன்னத்தனாய் நால்வகைப் படையுடன் புறப்பட்டுத் தமையன் அரசாட்சி செய்யும் இராஜ தானி யாகிய சோலை நகருக்கு ஐந்து கூப்பிடு தூரத்தின் தென் மேற்கில் பாளைய மிறக்கி ஓர் தூதனை யழைத்து நம்மையும நாம் பாடிய காவியத்தையும் இகழ்ந்த நம்முன் னோனை வரதுங்க னிடஞ்சுச் சென்று நம்முடன் போர் புரிய வர வேண்டு மெனத் தெரிவித்து வா வென அனுப்பினன்.

அத் தூதன் சோலை மாநக ரெய்திச் சபா மண்டபத்தில் வீற்றி ருக்கும் வரதுங்கனை வணங்கி அரசே! நின் இளவ லாகிய அதிவீர பாண்டிய மகாராஜன் தன்னையும் தான் செய்த காவியத்தையும் இக ழ்ந்த நின்னுடன் போர் புரியக் கருதி இந் நகர்ப் புறத்து வந்திருக் கின்றனன். அதி சீக்கிரம் யுத்தத்திற்கு அழைத்தன னென விண் ணப் பித்தனன். அது கேட்ட வரதுங்கன் புன்னகை புரிந்து நம் அநுசன் அதிவீரன் வருந்திச் செய்த காவியம் நர ஸ்துதியா யிருக் கின்றதே. ஆத்ம லாபத்தைப்பாடிலனே. அந்தோ! வென்று அநுதா பப் பட்டு அவனது நன்மையைக் கருதி யுரைத்ததைத் தின்மை யாக நினைத்து நம்மோடு யுத்தஞ் செய்ய வந்தனன் போலும். "தாரம் வாய்த்தது வள்ளுவர்க்குத் தம்பி வாய்த்தது இராமனுக்கு" என்றது

போல எல்லாருக்கும் உத்தம சகோதரர் வாய்ப்ப தரிது என்று நினைந்து தன் தம்பி யதிவீரனுக்கு, வந்த தூதனிடம்,

"செஞ்சுடரோன் மைந்தனையுந் தென்னிலங்கை வேந்தனையும்
பஞ்சவரிற் பார்த்தனையும் பாராதே—மிஞ்சு
விரதந் தனைக்கொண்டு மெய்யன்பு பூண்ட
பரதனையும் ராமனையும் பார்"

என்றவெண்பா வொன்றை யோர் சீட்டில் வரைந்து கொடுத்தனுப்பினான். அதனை அத்தூதன் பெற்றுக் கொண்டு போய் அதிவீரனிடங் கொடுத்தனன். அதிவீரன் சாந்த குணக் கடலாகிய தன் தமையன் வரைந் தனுப்பிய கவியைக் கண்ணுற்று உள்ள நெக்குருகி அந்தோ! என்னருமைப் பிதாவுக் கொப்பாகிய எனது தமையன் எனக்குப் போதித்த நற்புத்தியைத் துர்ப்புத்தியாக நினைந்து ஒருவன் தன் கையைக் கொண்டு தன் கண்ணைக் குத்தியது போல் என் தமையனோடு போர் புரிதற் கெழுந்து வந்தேனே ஆ! ஆ! சகோதரத் துரோகியானேனே. கொடும் பாவி யாகிய யான் எனது தமையன் சன்னிதானத்தில் எங்ஙனஞ் செல்வே னென்று துய ருற்றுச் சகல சாஸ்திரமுங் கற்றுணர்ந்த வேதியர்களை யழைத்து அன்னாரிடத்துத் தனக் குற்ற பாவத்தைப் புகன்று இத்தோட நீங்குதற் கியைந்த பரிகாரம் உணர்த்தல் வேண்டு மென வேண்டினன்.

அதிவீரன் யுத்தம் புரிதற்கு வந்த பாவந் தீரப் புண்ணியம் புரிதல்.

அம் மறையோர் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்து வேந்தே! நின் தமையனுடன் போர் புரியப் புறப்பட்டு வந்த பாவந் தீர வேண்டின் சிவலிங்கப் பிரதிட்டையும் அந்தணர்க்குக் கிரகப் பிரதிட்டையும் பூதானமும் புரிந்து அநாதி புரேசனை பால் வண்ணக் கடவுளைத் தெரிசித்து நின் முன்னோனையும் வணங்க வேண்டு மென உரைத்தனர். அன்னோ ருரைத்தவாறே அவ் வேந்தன் தளமிறங்கிய அவ்விடத்து ஓர் நகர நிருமாணஞ் செய்து சிவலாயமும் வேதியர்க்குச் சாலையும் பூ தானமுஞ் செய்து சிவ லிங்கப் பிரதிட்டையுஞ் செய்து பனை விருக்கங்க ளாற் சூழப் பட்ட அந் நகர்க்குத் தால நகரெனவும் பனையூரெனவும் திருநாம மிட்டு அந் நகரத்தில் அநேக வேதியரை யிருத்தி அன்னார்க்கு வேண்டுவன வளித்து,

பின் அத் தால நகர்க்குக் கீழ் பாலுள்ள கருவை யமபதி யடைந்து மூவுல கின்ற முதல்வி யாகிய அதுல சௌந்தரி யோடு திருக்களா நிழ லமர்ந்த சுவேத நாதனைத தெரிசித்து ஆனந்தமே லீட்டால் துதித்து அத் திருப் பதியி னின்று மீண்டு அப பதியின் கட்க்கின் கண் உள்ள தன் தமையன் அரசாட்சி புரியும் இராஜ தானி யாகிய சோலை நக ரடைந்து அரண்மனை புகுந்து அருளே திரு வுருவாய் வந்த தவ ராஜ சிங்க மாகிய வர துங்கனைக் கண் குளிரக் கண்டு சிர மேற் கரங் குவிதது அடியற்ற மரம போற் பார்மேல் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து புகலவான்.

என தன்பிற் சிறந்த பெரியோய்! பேதையேன் அறியாமையால் பிரபஞ்ச மாயையிற் கட்டுண்டு நர ஸ்துதி செய்து பாவத்துக் காளாவதைக் கண்ணுற்று சிவ காருண்ணியத்தால் எளியேன் கெடா வண்ணம போதித்த புத்தியைச சிறிது முணராது நினக்குத் தீங் கிழைக்க நேர்நத சிறியேன் பிழை பொறுத்தருளி யடியே னுய்யும் வண்ணம் திரு வருள் புரிய வேண்டு மென்று வேண்டினன்.

அதிவீர னுரைத்த அனைத்துங் கேட்ட வரதுங்கன் அருமைத் தம்பியை மாாபுறத் தழுவி எனது ஆருயிர்த் தமபியே! நீ செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தனன். நீ செய்த நர ஸ்துதியாலுண் டாகிய பாவ நீங்கு மாறு வட மொழியி லிருககும் காசித் தல மான்மியத்தைத் தென் மொழியிற் புராண மாகப பாடுகவெனத் திரு வாய் மலர்ந்தருளினன்.

அதிவீரன் காசிக்குப் போதல்.

அதிவீரன் தன னமைச்ச ரிடத்து இராச்சியத்தை யொப்புவித்து தன் அரும் பெறற் றமையனைப் பணிநது விடை பெற்று இராஜ வேடத்தை மாற்றித தவ வேடம் பூண்டு புறப்பட்டுச் சென்று காசித் தலம் புகுநது தன்னை யடைநதோர் பவததை யகற்றுங் கங்கையிற் படிந்து தூய சிந்தைய னாகிப் பரம தயாநிதி யாகிய விசுவநாதனைத் தெரிசித்து வணங்கித் துதித்து அவ னருளாற் காசித் தல மான்மியத்தைத் தமிழ் மொழியிற் பாடி அக் காசிப் பதியில் அதிவீரன் வசித் திருநதனன்.

வரதுங்கன் மோக்ஷ மடைந்தது.

அதிவீரன் அங்ஙன மிருக்கு நாளில் சோலை நகரத்தில் அரசாட்சி செய்து கொண்டிருந்த வரதுங்கன் சிவ ஞான முதிர்ச்சி யடைந்த அதி தீவிர பக்குவ முணர்ந்து அன்னோற் கருள் செயக் கருதி மூவா முதற் பொரு ளாகிய முகலிங்கப் பெருமான் ஓர் நா ளிரவில் அவ் வரசன் கனவிற் றோன்றி வேதங்கமழுந் திருவா யான் இதனையுரைப் பான்.

எம தன்ப! வரதுங்க! நீ விரும்பிய வண்ணம் நமது சோதியுடன் கலந்து கொள்ளுங் காலங் கிட்டியது. இப் பாவக் கலியுகத்தில் இனி யுன் போன்ற உத்தமர் பாரில் வசிப்பது குற்ற மாம். பேய்த்தேர்க் கொப்பான நினது இராசசியத்தையுஞ் செல்வங்க ளனைத்தையும் தயாள சிந்தையுடன் தேவாலயங்கட்கும் வேதியர்க்கும் கொடுத்து இவ் விருத்தியை விடுத்து அகக் கண்ணால் எம்மைப் பார்த்து நம் பாத நீழலை யடைந்து நந் திரு வஞ் செழுத்தைத் தியானித்து நிட்டையி லிருந்து முத்தியை யடைதி யென வறைந்து மறைந்தனன். அரசன் நித்திரை தெளிந் தெழுந்து சிவ பெருமான் கனவி லெழுந் தருளினதை நினைநது நினைந்து நாயினுங் கடையனாகிய என்னையு மோர் பொரு ளாகக் கொண்டு திரு வருள் புரிவா னெழுந் தருளின னே! எம் பெருமானுக்குக் கைம்மாறு யாது செய்ய வல்லேனெனை அப் பெருமான் திரு வருளை வியந்து ஆனந்த சாகரத்துண் மூழ்கி யிருந்தனன்.

பின்னர் வைகறை யெழுந்து காலைக்கடன்முடித்துச் சபா மண்டப மெய்தி யிறைவன் அஞ் செழுத்தை யிதயத் திருத்திச் சபைக் கண்ணுள்ள அமைச்சர் வேத வேதியர் முத லானோரை நோக்கி யிதனை விளம்புவான்.

ஓ சபையோர்காள்! யான் நுமக்கிப்போது சொல்லத்தொடங்கு மாற்ற மானது நுமது மனத்தை மிகவும் வருத்த முறச் செய்யுமாயினும் எனது ஆத்ம லாபத்தைக் குறித்ததாயிருத்தலான்மகிழ்ந்து கேட்பீராக. இப் போது இவ் வுலக வாழ்வைத் துறந்து தூய சிந்தை

யுடன் உண்மைஞானத்தைக் கடைப்பிடித்து முத்தியை யடைதி யென எனக்குச் சிவ கட்டளை பிறந்திருக்கிறது. யான் இனி ஐயன் கட்டளைக்குப் பின் வாங்குதல் கூடாது. எனது மனதுக் கினிய அன்பிற் சிறந்த நும்மை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுங் காலம் சமீபித்து விட்டது. ஆதலால் எனது இராச்சியங்களையுந் திரவியங்களையும் பிராமணர்க்கும் தேவாலயங்கட்கும் தானஞ் செய்ய நிச்சயித் திருக்கின்றேன் என்று மொழிந்தனன். அதுகேட்ட சபையோர் மனக் கலக்க முற்று அரசனை நோக்கி வேந்தே! நின் வார்த்தை யானது எமக்கு மிக்க துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. எல்லாப் பிரஜைகளையும் அன்புடன் தாய் போலப் பரிபாலித்துக் கொண்டிருந்த நின்னைப் பிரிந்து வாழ்ந்திருக்க எமது மனம் பரிதபிக்கின்றது. இவ் விராச்சியத்தையும் தானஞ் செய்து விட்டால் மாலுமி யில்லா நாவாய் போன்று நாடு துயருறும். ஆதலால் அறிவிற் சிறந்த அரசே! நினது பட்ட மகிஷி யான சிவ காமசவுந்தரி யென்னும் அரசி யிடத்து இவ் விராச்சியத்தை யொப்புவித்து அரசு புரிந்தருளும படி ஆக்கியாபித்து நின் கருத்தின் படி அவ்வரசி சீராந்தியத்தில் இவ் விராச்சியத்தைத் தேவாலயங்கட்கும் அந்தணர்கட்கும் தானஞ் செய்யும் படி சாசன மெழுதிக் கொடுத்தருள்வது நன்மையா யிருக்கு மென்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

அப் போது அரசன் அவையோர்களின் கருத்திற் கியைந்து ஆண்டு மன்னன் பணிக் கெதிர் பார்த்து நிற்கும் காரியஸ்தர்களால் தான சாசனத்திற் குரிய தாம்பிர பட்டயந் தருவித்து அப்பட்டயத்தில் தன் னிராச்சியத்தி லுள்ள நதிப் பாசன முள்ள வயல்களும் மழையினால் விளைகின்ற பூமிகளும் சோலைகளும் மலைகளும் காடுகளும் அரண்மனைகளும் பொக்கிஷங்களி லுள்ள திரவியக்குவையும் ஆபரணதிகளும் வாகனங்களும் மற்றுமுள்ள யாவும் ஆலயங்கட்கும் மறையோர்க்கும்தர்ம சாசனமாக எழுதி வைத்துத் தன் அன்பிற் சிறந்த பட்ட மகிஷியான சிவ காம சௌந்தரியை யழைத்து இதனை யுரைப்பான்:

என் னுயிரினுஞ் சிறந்த அருமைக் காதலியே! இப் பொழுது எனக்கு அநித்திய மான இவ் வுலக வாழ்வைத் துறந்து தவ நெறி மேற்கொண்டு முத்தி யடைதி யென என்னை யாட் கொண்ட அருட் பெருங் கட லாகிய திருக் களா வுடையான் கட்டளை பிறந்திருக்கின்றது. ஒருவன் இல்லறத்தை நடத்துதற்கும் மோக்கத்தை யடைத

றுக்கும் அவனுக்குத் துணை அவனது மனைக் கிழத்தியே ஆதலால் சிவ பிரான் கட்டளை யிட்டருளிய படி யான் தவ நெறி யடைதற்கு மன நியைந்து இவ் விராச்சிய பாரத்தை யேற்றுக் கொண்டு என்னால்தயா ரித் திருக்கிற இந்தத் தான சாசனப் பட்டயத்திற் கூறி யுள்ளசொத் துகளை உன் சரீ ராந்திய காலத்தில் தே வாலயங்கட்கும வேதியர்க் கும் தானஞ் செய்தற்கு உனக்கு அதிகாரங் கொடுத் திருக்கிறேன். இவ் விராச்சியத்தை நீயே கைக் கொண்டு அரசு செலுத்தி வருவா யாக வென ஆக்கியாபித்தான்.

அது கேட்ட பட்ட மகிஷி அனலிற் பட்ட புழுப் போன்று மனம் பதைக்கக் கண்ணீர் ததும்ப வாய் குழற மதி மயங்கிச் சிறிது நேரஞ் சென்று மனந் தேறித் தன் பதியை வணங்கி என் னுருயிர்த் துணைவ நின்னை மணஞ் செய்த நாள் முதல் இற்றை நாள் வரையும் "குல மகட்குத் தெய்வங் கொழுநனே "யென ஆன்றோர் கூறியபடி நின்னையே தெய்வ மாகக் கொ ண்டு நின் சுக துக்கங்களை யென் சுக துக்கங்க ளாகக்கருதி உட லுயிர் போல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அடியேனை உடலி னின் றுயிரைப் பிரிப்பது போல் நின்னின் வேறாகப் பிரித்துப் பேசு வது தருமங் கொல்லோ? இப் பொழுது கூறிய வார்த்தை யேழை யைப் பரிசோதனை செய்தல் போன்றுளது. அடியேன் தவநெறி நிற்க விரும்பு நின்னை யகலாது நிழல் போற் றொடர்ந்து நினக்கு வேண்டும் பணிவிடை செய்து கொண் டிருக்கும் படி திரு வருள் புரிய வேண்டு மென வுரைத்தனள்.

அங்ஙன முரைத்த மாதர்க் கரசியை நோக்கி அரசன் பாவாய்! ஓ ரூர்க்கு நேர் வழிச் செல்வானை யிடையில் வநது கள்வர் வழி மறித் தல் போல் சிவ பிரான் திரு வரு ளாணையின் வழியே நிற்கு மென் னிடத்து உலக மார்க்கத்தை யெடுத்துப் பேசுகின்றனை. இஃது பொருந்திய தன்று. கற்புடை மகளி ரியற்கை தங் கொழுநர் சொற் கடவாது நடத்த லன்றோ? ஆதலால் யான் கூறிய வாறு இராச்சியத் தைக் கைக் கொண்டு நின் அந்திய காலத்தில் தான சாசனப் பட்ட யத்திற் கூறிய படி தானஞ் செய்க வெனப் பணித்துத் தன் செங் கோல் முத்திரையையும் தான சாசனப் பட்டயத்தையும் அழகுபண மணியிடங் கொடுத்தனன். தன் கணவ னுரையை மறுத்தற் கஞ்சி யொப்புக் கொண்டு சிவ காம சவுந்தரி யரசு புரிந்திருந்தனள். ஓ

நாளில் சிவானந்த நிட்டை புரிந்து கொண்டிருக்கும் முற்றத் துறந்த முனிவனுன வரதுங்கன் தன் நண்பர்களையும் தனது அருமைத்தேவி யாகிய சிவ காம சௌந்தரியையும் கடைக்கணித்து அழைத்து அன்பர்காள் யான் சிவ பிரான் றிரு வருளுேக்கத்திற்கு உணவாக முழு தும் விழுங்கப் பட்டேன். இத் தினம் பிரணவ தேகி யாய் முத்தி நிலையிற் பரிபூரண மடையப் போகின்றேன் என்று திருவாய் மலர்ந் தருளினன்.

அரசன்சோதியிற் கலந்தது.

"ஆக்கையெனும் புழுக்குரம்பை யணைந்தணையாப் பொருளை
யருளொளியைப் பராபரத்துக் கப்புறமா மறிவை
நீக்கமற மயிர்முனைக்கு மிடமறவெங் கெங்கு
நிறைந்துநின்ற முழுமுதலை நினைவிலெழுஞ் சுடரைப்
பாக்கியங்கள் செய்தனந்த தவக்குறைகண் முடிக்கும்
பழவடியார் தமக்குதவு பசுந்துணர்க்கற் பகத்தை
வாக்குமன விகற்பததா லளவுபடா வொன்றை
மாசற்ற வெறுவெளியை மனவெளியி லடைப்பாம்"

என்னு மோர் கவியும் பகர்ந்து தத்துவ முழுதும் இச்சை வழி யே பணி கேட்கப் பிரணவமே திருவுரு வாகச் சகச வருள் பிறக்கத் தனது ஆத்மார்த்த சற்குருவைச் சிந்தித்துச சமாதியில் அசைவற நின்றனன். அவ் வமையம் பிரம ரந்திரத்தி னின்று கபாலத்தைப் பேதித்துக் கொண்டு கோடி சூரியப் பிரகாசம்போல் ஓர் மகா சோதி கிளம்பி ஆகாயத்தில் மறைந்தது.

அவ் வற்புதத்தைக் கண்ட தேவர்கள் மலர் மாரி பொழிந்தனர். தேவ துந்துமி முழங்கின. அரசன் பக்கல் நின்ற ஆசாரியர் அமை ச்சர் இராஜ பத்தினிகள் முதலாகிய அனைவரும் அச் சோதியைத் தெரிசித்துக் கண்கள் தெளிந் தெழுந்து அரசன் சுயம் பிரகாச தேஜோமயத் துடன் கலந்து பரிபூரண மடைந்ததை நினைந்து நினை ந்து வியந்து ஆனந்த பரவசராய் ஆடிப் பாடித் துதித்து வணங்கி யிரு ந்தனர். அவ் வரதுங்கன் தேக வியோக மடைந்த காலம் இன்ன கால மென்பதைப் பின் வருஞ் செய்யுளிற் காண்க.

விருத்தம்.

இறுதியிலாப் புகழ் பரவக் கலியுகவாண் டொருநாலா யிரத்துநானூற்
றறுபதுவி காரியாம் வருடமார் கழிமாத மபர பக்க
மறுவில்சதுர்த் தசியெனுநா ளிற்கருவை யமபதிப்பால் வண்ணநாத
னறுமலர்த்தாட் கன்புடையோன் வரதுங்கன் பரமபத நண்ணினானே.

சிவ பிரான் அரசன் வடிவெய்தல்.

இஃது இங்ஙனம் நிகழ எல்லாம் வல்ல இறைவனும் பால்வண்ணப் பெருமான் தனது பரம பத்தனான வரதுங்கன் பத்தியையுலகோரறியும் வண்ணம் திருவுளங் கொண்டு தன் கணத்தலைவனான நந்தியையழைத்து நந்தியே நம் மடியனும் வரதுங்கன் உலக வாழ்வைத் துறந்து சரீரத்தியாகஞ் செய்து தேஜோமயனாய் நமது சோதியிற் கலந்து விட்டமையால் அவனது பெருமையை யுலகோர்க் கறிவிப்பான் கருதினேம் ஆதலால் நமது கணங்களை யவ்வரசனது பரிவாரங்களாகவும் நமது இடபத்தை அவனது பரி யாகவும் கொண்டுநீ அச்சேனைகட்குத் தலைவனாக வருக வெனத் திரு வாய் மலர்ந்தருளினன்.

எம் பெருமான் திரு வாக்கிற் பிறந்த கட்டளையைச் சிர மேற்கொண்டு நந்தி யெம் பெருமான் சிவ கணங்களை வரதுங்கன் பரிவாரங்க ளாகவும் இடபத்தை யச்சுவ மாகவுங் கொண்டு தான் அப் பரிவாரங்கட்குத் தலைவனாக வந்தனன். அங்ஙனம் வந்த பின்னர் அடியர்க் கெளியனாகிய திருக் களா வுடையான் தன் பத்தனான வரதுங்கனது திரு வுருவங் கொள்ளத் திரு வுளங் கொண்டு கங்கையு மிளம் பிறையுந் தங்கிய சடா மகுடத்தை மறைத்து ரத்தின கிரீடந் தரித்து சர்ப்ப பாபரணத்தைத் தவிர்த்து மகர குண்டல ஆர கேயூர கடக கங்கண முதலிய ராஜ பூடணங்க ளணிந்து யானைப் போர்வை களைந்து பீதாம்பரந் தரித்து அவ் வரதுங்கனது வடிவம் போலத் திரு வுருக் கொண்டு விடை யென்னும் பரிமேல் ஆரோகணஞ் செய்து தன் கணங்க ளென்னும ராஜ பரிவாரங்க ளுடன் சோலை நகரி லிருந்து வரதுங்க பாண்டியன் சுவாமி தெரிசனஞ் செய்ய வருவது போல் கருவை மா நகரத்தினு ளெய்தித் திருக் கோயிலின் முன் சென்று பரி விட்டிறங்கித் தன் பரிவாரங்களும் நகர்ச் சனங்களும்புடை சூழத் திருக் கோயிலுட் பிரவேசித்து மகா லிங்க மிருக்கிற கர்ப்பக் கிரகத்தினுட்

புகுந்து அநேக கோடி சூரி யோதயம் போன்ற ஓர் பெருஞ் சோதி தோற்றுவித்து அச் சுயம் பிரகாச லிங்கத்தினுள் திரு வுருக் கரந்தனன்.

அப்பொழுது இராஜ பரிவாரங்களாய் வந்த சிவகணங்களு மறைந்தன. அது கண்ட நகர்ச் சனங்கள் கோயில் அர்ச்சகர் முதலான யாவரும் அச் சோதியைக் கண்டு கண் மழுங்கி மதிமயங்கித் திகைத்து நின்று பார்க்கும் போது அரசனையும் அரச னுடன் வந்த பரிவாரங்களையும் காணாமல் ஆச்சரிய மடைந்து திரு வுளப்பான்மையை வியந்து அரசன் சிவ லிங்கத்துடன் ஐக்கிய மாகினு னென்று புகழ்ந்து தந்தம் மனைக் கேகினர்.

அர்த்த யாம பூசை முடித்துத் திருக் கதவந் தாளிட்டு அர்ச்சகர் முதலியோர் தங்கள் கிரகஞ் சென்றனர்.

அன் றிரவு போய் அதிகாலையி லெழுந்து நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து அர்ச்சகர் முதலிய பூசா கயிங்கரியக்காரர் சிவாலய மடைந்து திருக்கதவந் திறக்க முயன்ற போது திறக்கக் கூடாமலிருந்தமையால் அனைவருந் திகைத்து நின்றனர். அவ் வமையத்து திருக்கோயிலுள் ளிருந்து ஓர் அசரீரி வாக் கெழுந்தது.

பத்தர்காள்! நமது அன்பன் வரதுங்கன் நிட்டையி லிருந்து தேஜோமய மான நம்முடன் கலந்து விட்டமையால் அவ் வன்பனுக்காக இது முதல் மூன்று நாள் வரை நாம பிரேதாசௌச மடைந்திருக்கின்றோம் ஆதலால் மூன்று நாள் வரையும் நம்மை யாராதிக்கக் கூடா தென வெழுந்தது. அத்தேவ வாக்கைக் கேட்டு அர்ச்சகர் முதலோரான சகலரும் திரு வருளை வியந்து புகழ்ந்து பாடித் துதித்துக் கொண்டு சோலை நகரில் அரசனுக்கு நிகழ்ந்த காரியம் அறியும் பொருட்டுக் கருவை மா நக ருள்ள சகல பிரஜைகளோடும் புறப்பட்டுச் சென்று அரண்மனை யெய்தி அவண் நிகழ்ந்த யாவும் இராஜ காரிய ஸ்தரா லறிந்து கொண்டு கருவை மா நகரின் கண் களாநிழ லமர்ந்த கருணை யங் கட லாகிய முகலிங்கப் பெருமா னுடன் திரு வுருக் கரந்ததும் மூன்று நாள் வரையும் அபிடேக நிவே

தனம் அடாதென அருண் மொழி யாம் அசரீரி வாக்குப் பிறந்ததும் அவ் விராஜ காரியஸ்தர் முதலோர்க் குரைத்துத் திரு வருளை வியந்து கொண்டாடினர்.

அதன் பின் ஆசிரியன் அமைச்சர் முதலிய பெரியோர் ஒருங்கு கூடி அரசனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியைசெய்தற் குரியோர் இராஜபத்தினிக ளொழிய வேறு யாரிருக்கின்றன ரென்று ஆலோசனை செய்து பட்ட மகிஷி யான சிவ காம சௌந்தரி யிடஞ் சென்று சொல்ல அம் மாதரசி மனங் கொதித்து என தாருயிர்த் துணைவனை யிழந்து இவ் வுடலைச் சுமந்து சஞ்சார பிரேதம் போலத் திரியேன். என் மனதிற் கினிய அரச னுடன் யானும் அனுமரண மடைய ஈசுர சாட்சியாகச் சித்தமா யிருக்கிறேன் என்று புகன்றனள். ஏனைய ராஜ பத்தினிகளும் அவ்வாறேகூறினர்.

அது கேட்ட ஆசிரியன் முதலிய சகலருங் கவலை யுற்று இராஜ வம்மிசத்தில் ஒருவரு மில்லை. நம் மரசனுக் கிளையோன் காசி நகரஞ் சென்றுளான். சத்திரியர்க்குப் பிராமண ராவது வைசியர் முதலோ ராவதுஈமக் கட னியற்றுதல் முறை யன்று. அரசனுக்கு வைதிக கிரமப் படி யந்தியக் கிரியை யெவ்வாறு செய்கிற தென்று திகைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிவ பெருமான் சத்திரியப் பிரம சாரியாய் வந்தது.

அவ் வமையத் தன்னோர் மனக் கிலேசத்தை மாற்றவும் அவ் வரதுங்கனது பத்தி மேலீட்டை யுலகினர்க்கு வெளிப்படுத்தவுங் கருதி அடியார்க் கெளிய னை திருக்களா நாயகன் நரை திரை முதிர்ந்த ஓர் கிழப் பிரமசாரியாய்க் கங்கா தீர்த்தக் காவடியைத் தன் திருத்தோளிலேந்தி அவண் வந்து காவடியைக் கீழேயிறக்கி வைத்து விட்டுக் கன்றிழந்த தாய்போல் அரசன் சரீரத்தின் மேல் வீழ்ந்து மங்கள கர மான திரு வாயால் கோவென் றலறி யழுதான்.

அது கண்ட இராஜ பத்தினிகளும் ஏனை யோரும் இவ்வயோதிகர் அரசன் சரீரத்தின் மேல் வீழ்ந்து புலம்பு தற்குக் காரணம் யாது. இவர் அரச குலத்தினர் கொல்லோவென ஆலோசித்து அப்பெரியோரைச் சமாதானப் படுத்தி ஐயரே நீவிர் யார்? எதற்காக அழுகிறீர்? நுமக்கும் இவ்வரசனுக்கும் எவ் வகைத் தொடர்புளது? என்று வினவினர். அம் முதியோன் அங்குள்ள அனைவரையும் நோக்கி ஓ சனங்காள்! இவ் வரசன் பிதாவைப் பெற்றோனும் என்னைப் பெற்றோனும் சகோதரர் ஆதலால் இவ் வரதுங்கன் என் தமையன் பிள்ளை. என் பிதா என் னிளம் பருவத்தில் பரம பதமடைந்தனன். பின் யான் மனை வாழ்க்கையைத் துறந்து தேசாந்தரியாய்த் திரிந்து காசி நக ரடைந்து இது காறும் அவண் வசித்திருந்தேன். இப்போது யான் விருத்தாப்பிய பருவமடைந் திருப்பதனாலும் காசித் தலத்தினுஞ் சிறந்த இக் கருவைத் தலம் யான் சென்மித்த தலமா யிருப்பதனாலும் இவ் வரதுங்கன் புத்திர னாக இருப்பதனாலும் என்னை யி- கிழப் பருவத்தில் போஷித்து என் அந்திய காலத்தில் எனக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியையியற்றி என்னை நற்கதி சேர்ப்பா னென்ற எண்ணத்தினாலும் இப்பொழுது இவண் வந்து சேர்ந்தேன். இவ் வரும்பெறற் புதல்வன் என்னைக் கைவிட்டுப் பிரிந்தனன். இனி யா னென் செய்வேன். அந்தோ! வென்று பூமியில்வீழ்ந்து புரண் டழுது கொண்டு பின்னுஞ் சொல்வான். ஜனங்காள்! நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைத்த தென்றபடி இவனெனக்கு அந்திய காலத்திற் பிதிர்க் கிரியை செய்வா னென்று நினைத்திருந்தேன். இப்போது இவனுக்கு யானே செய்ய வேண்டிய காலஞ் சம்பவித்தது. யான் பிரமசரிய விரதம் அனுட்டித்து நடக்கிறவன் ஆதலால் இவ் வரசனுக்குச் செய்ய வேண்டிய அந்தியக் கிரியைகளை மூன்று நாளில் முடித்து விட்டு அநாதி புரேச னென திருக்களாவுடையானுக்கு இக் கங்கா சலத்தை யபிடேகித்து விட்டு மீண்டும் காசித் தலம் போகிறேன் ஆதலால் அபரக் கிரியைகட்கு வேண்டும் பிரயத்தனஞ் செய்க வெனப் புகன்றனன்.

அது கேட்ட ஆசாரியனும் இராஜ பத்தினிகளும் மற்று முள்ள யாவரும் நம் மரசனுக்கு அந்தியக் கிரியை செய்தற் குரியோர் ஏற்ப ட்டுவிட்டா ரென்று கவலை தீர்ந்து அக் கிரியைக்கு வேண்டுவன தயார் செய்தனர்.

பின்னர் சிவ காம சௌந்தரி யம்மாள் ஆசாரியனையும் மந்திரி பிரதானி முதலான ஏனையோரையும் நோக்கி அரசனு லெழுதி வைத்த தானசாசனத்திற் காட்டிய சொத்துகளைத் தானஞ் செய்ய வேண்டு மென்று நினைக்கிறேன். ஆதலால் நீவிரெல்லீரும் கூட இருந்து அத் தானக் கிரியையை முற்றுவித்து என்னைக் கிருதார்த்தை யாகும் படி செய்ய வேண்டு மென வுரைத்தனள். அவ்வாறே யாகட்டு மென்று யாவருஞ் சம்மதித்தனர். பின்னர் சிவகாம சௌந்தரியும் ஏனைய இராஜ பத்தினிகளும ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டு சந்தோஷ சித்தராய் அரசனு லெழுதி வைக்கப் பட்ட தான சாசனந் தாரா பாத்திரங்க ளுடன் சபையின்கண் ணெய்தி அதுலாம்பிகை சமேத ஸ்ரீ பால்வண்ண நாதனை மறவாத சிந்தை யுடன் இந்திரன் முதலான திசா பாலரையும சந்திர சூரியரையும் சபையி லுள்ள ஆசாரியன் முதலிய சகலரையும் சாட்சி யாக வைத்து பட்டமகிஷி யான சிவ காம சௌந்தரி சொல்ல லுற்றாள்.

ஓ ஆசாரிய சுவாமிகாள்! எனது பத்தா வான அரச னுடைய கட்டளை யின் படி ஸ்ரீ பால்வண்ணப் பெருமான் ஆலயத்திற்குச் சில பூமிகளும் கிராமங்களும் மற் றுள்ள சிவாலயங்கட்கும் விட்டுணு வாலயங்கட்கும் சில பூமிகளும் கிராமங்களும் உமக்கும் சில பிராமணர்க்கும் சில பூமிகளும் கிராமங்களும் தானஞ் செய்கிறேன். இதுவு மன்றி யுமக்கு இன்னும் அரசனு லனுபவித்த சகல போக வஸ்துகளும் பொக்கிஷங்களும் சகல சனங்களும் நிறைந்த இவ்விராஜ தானி யாகிய நகரமும் இராஜாதிகார சிம்மாதனமும் தானஞ் செய்கிறே னென வுரைத்துத் தான சாசனத் தாம்பிர பட்டயங்களில் சிவ காம சௌந்தரி யென்று தன் கையொப்ப மிட்டு அவரவர்க்குக் கொடுத்துப் பின்

ஆசாரியனைப் பார்த்துச் சொல்கின்றாள். ஓ ஆசாரிய சுவாமிகாள்! அரசன் பரிபூரண மடைந்த மார்கழி மாதம் அபர பக்கம் சதுர்த்தசியாகிய தினத்தில் அரசனையும் என்னையும் ஏனைய இவ்விராஜ பத்தினிகளையும் உத்தேசித்துச்சிரார்த்தம் பிராமண போசன முதலியன செய்வித்து அத் தினத்தில் மகேசுரன பால்வண்ண நாதனுக்கு அபிடேகஞ் செய்து சோடசோபசார முதலிய ஆராதனங்களுஞ் செய்து அன்றிரவில் அதிக விமரிசையுடன்இடபோற்சவ முதலியன நடத்த வேண்டும். உமது காலஞ் சென்ற பின்னர் உமது வம்மிசத்தி லுதித்த சந்ததி யாரும் அவ்வாறே வருடந் தோறு நடத்த வேண்டு மென்று சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்கின்றனள்:

சுவாமிகாள்! இவ் விராச்சியத்திற்கு நும்மை யெசமானாக நியமித் திருப்பதால் என்னு லுமக்குத் தானஞ் செய்யப் பட்ட சகல பூமிகளையும் கிராமங் களையும் நான்கு பாகஞ் செய்து ஒரு பாகத்தை நீர் அனுபவித்துக் கொண்டு மற்றை மூன்று பாகங்களை இந் நகர வாசிகளான பிராமணார்க்கு வெவ்வேறாகப் பிரித்துக் கொடுத்து அனுபவிக்கும் படி செய்து இவ்விராஜ தானியி லுள்ள சகல போகமும் நீரே யனுபவித்துக் கொண்டு அரசாட்சி புரிந்தருள வேண்டு மென்று வேண்டிக் கொண்டனள். ஆசாரியன் அவ்வாறே யாகுக வெனச் சம்மதித்தனன். அதன் பின் சிவ காம சௌந்தரி தனது மந்திரி பிரதானிகளையும் மற்றுள்ள பிரஜைகளையும் பார்த்து அன்பர்காள்!யான் அரசன் உத்தரவின் படி இவ்விராச்சியத்தையும் சகல பாத்தியத்தையும் இவ் வாசாரியர்க்கும் மற்றை யந்தணர்க்கும் ஆலயங் கட்கும் தானஞ் செய்து விட்டமையால் இதன் முன் எமக்கு அதிக விசுவாசத்துடன் கீழ்ப் படிந்து நடந்தது போல் இராஜ விசுவாசிகளாகிய இவ் வாசாரியரின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்து கொள்ள வேண்டு மென்று ஆக்கியாபித்து அவ் விராஜ தானியின் திசை யெட்டினும தன் பெயரடையாள மிட்ட முத்திரையுடன் கூடிய எல்லைக் கற்களை நடுவித்து அந் நாட்டிற்கு சிவ காம சௌந்தரி சதுர் வேத மங்கலம் என்று திருப்பெயரிட்டு ஸ்ரீ பால் வண்ண நாதனைத் தியானித்து அவனையே சாட்சியாக வைத்துத் தாரை வார்த்தனள்.

அதன் பின் ஓர் கிழப் பிரம சாரியா யாங்கு வந்திருக்கின்ற சிவ பெருமான் அரசன் சரீரத்திற்குத் திரு மஞ்சனஞ் செய்வித்து உடை யாபரணந் தரித்துப் பட்டுகளாலும் முத்துகளாலும் அலங்கரிக்கப பட்ட விமான த்தில் அவ் வரசன் சரீரத்தை யேற்றுவித்து அநேக விருதுக ளோடும் பற்பல வாத்திய முழக்கத் தோடும் விமானத்தை யெடுப்பித்து ஆசாரியன் மந்திரி பிரதானி முதலோரும் நகரச் சனங்களும் தன்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு வரத் தன் கையில் அக்கினி யெடுத்துக் கொண்டு தகனப் பிரதேச மடைந்து அவண் அடுக்கி வைத்திருந்த திவ்ய வாசனை கமழ்கின்ற சந்தனக் கட்டைச் சிதையின் மேல் அரச சரீரத்தை யேற்றி வைத்தனன்.

வைத்த பின் பட்ட மகிஷி சிவ காம சௌந்தரி யானவள் சகல சனங்களும் கேட்கும் படி சொல்கின்றனள்: அரசன் கட்டளையின் படி என்னால் தானஞ் செய்யப் பட்ட பூமி முதலானவைகளை வஞ்சகமா யாவது பலோத்காரமாயாவாது எவன் அபகரித்தாலும் அபகரிக்க நினைத்தாலும் அவன் குரூர மான பிணிகளால் வருத்தப் பட்டு வம்மிச நாச மடைந்து இரௌரவா திநரக மடைவன் என்று சத்திய மொழி புகன்று பின்னர் ஆசாரியனை நோக்கி ஓ சுவாமிகாள்! யான் சொல்லிய படி சகல தர்ம காரியங்களையும் நீரும் உமது வம்மிசத்தாரும் நட த்தி வருவீ ராகில் உமது குடும்ப மானது சந்திர சூரியருள்ள வரை யபிவிர்த்தி யடைந்திருக்கு மென்று சொல்லிச் சிதையின் மேலேறிஇராஜ சரீரத்துட னொன்றிப் படுத்துக் கொண்டனள். அவ்வாறே ஏனைய இருபத்தாறு இராஜபத்தினிகளும் சிதையின் மேலேறிப் படுத்தனர்.

பின்னர் வயோதிகப் பிரமசாரி ஆசாரியனை முன்னிட்டுச் சத்திரிய விதிப்படி அககினிப் பிரதிஷ்டை முதலிய சமஸ்காராதி மந்திர ஓமங்களையும் செய்து அக்கினியையெடுத்துப் பத்தினி மார்க ளுடன் கூடிய அரச னுடைய மார்பில் வைத்தனன். அன்பர்க் கெளிய னான சிவ பெருமானது அருமைத் திருக் கரத்தால் அக்கினிப் பிரதானஞ் செய்த விசேஷத்தால் இராஜ பத்தினிக ளனைவரும் தேவ சரீரத்துடன்

உருத்திர கன்னிகைக ளாகிக் கயிலாய மடைந்தனர். பின் அப் பிரமசாரி யாகிய சிவ பிரான் மூன்று நாளும் பிதிர்க் கிரியைகளை விதிப் படி குறைவற நடத்தி நாலா நாள் அதிகாலைக் கடன் முடித்துத் தீர்த்தக் காவடி யைத் தோளி லேற்றிக் கொண்டு கருவை மா நகரத்தை நோக்கிச் சென்றனன். அது கண்ட ஆசாரியன் அமைச்சர் நகரச் சனங்கள் யாவரும் அவன் பின் சென்றனர். இங்கு இப்படி நிகழக் கருவை மா நகரில் அசரீரி வாக்கின் படி நாலா நாட் காலையில் அர்ச்சகர் முதலியோர் ஆலயஞ்சென்று திருக்கதவந் திறந்து பால்வண்ணப் பெருமானுக்குத் திருப் பள்ளி யெழுச்சி கால சந்திப் பூசை முடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது சோலை நகரந்தி லிருந்து வந்த பிரமசாரி ஆலயத் துட் பிரவேசித்து அதிகார நந்தி முன் தீர்த்தங் காவடியை யிறக்கி வைத்துச் சகல சனங்களையுங் கடைக்கணித்துப் புன்னகையுடன் கர்ப்பக் கிரகத்துள் பிரவேசித்துச் சிவ லிங்கத்துடன் கலந்து அந்தர்த்தான மடைந்தனன்.

சகல சனங்களும் உட் பிரவேசித்த பெரியோனைக் காணமல் திகைத்து மயங்கிக் கங்கா தீர்த்தக் காவடியுடன் இங்கு வந்தோன் எம்மை யாளும் சிவ பிரானே யென நினைந்து தனது அன்பனுக்காக எம்மையன் செய்த திரு விளையாட்டை நினைந்து நினைந் துருகித்திருவருளின் பெருமையைத் துதித்துத் தவ ராஜ சிங்கமாம் வரதுங்க பாண்டியன் பத்தி வலிமையைப் பெரிது புகழ்ந்தும் பரமானந்த வாரியில் மூழ்கினர்.

சிவ பெருமானே அரசனுக்குத் தகன கிரியை பிதிர்க் கிரியை முதலிய யாவும் தன் னருமைத் திருக் கரத்தாற் புரிந்ததும் அரசனது திரு வுருவங் கொண்டு வந்து சிவ லிங்கத்துட் கலந்தும் செய்த திரு விளையாட்டையும் அவ் வரச னடைந்த பெரும் பேற்றையும் நினைந்து புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

பின்னர் ஆசாரியன் அக் காவடியி லிருந்த தீர்த்தத்தை ஸ்ரீபால் வண்ணப் பெருமானுக்கு அபிடேகஞ் செய்து விதி வழுவாது பூசை யியற்றி இடபோற்சவம் நடத்தித் தன் பரிவாரங்களுடன் சோலை நக ரடைந்தனன்.

காசி நகரஞ்சென்ற அதிவீரபாண்டியன் வருதல்.

அந் நாளில் காசி நகரஞ் சென்ற அதிவீர பாண்டியனுக்குத் துர்க்குறியும் துர்க்கனவும் தோன்றக் கண்டு மனக் கலக்க முற்று நம் மருமைத் தமையனுக் காவது நம்முடைய நாட்டுக் காவது ஓர் தீங்கு சம்பவித் திருக்க வேண்டு மென நினைத்து அதி சீக்கிர மாகப் புறப்பட்டுச் சில நாளில் தீர்த்தக் காவடியுடன் சோலை நக ரடைந்து தன் முன்னோன் முத்தி யடைந்ததும் அவன் தேவிமா ரனைவரும் அவனது சரீரத்துடன் சிதையி லேறிச் சிவ லோக மடைந்ததும் ஆசாரிய னுரைக்கக் கேட்டுத் துக்கித்துத் தன் தமையனுக்குத் தான் செய்ய வேண்டிய தர்ப்பண முதலிய பிதிர்க் கடன் செய்து முடித்து ஆசாரியன் முதலிய சகல சனங்களுடன் வீற்றிருந்தான். அப்போது அவ் வதிவீர பாண்டியனை நோக்கி ஆசாரியன் சொல்கின்றனன்.

அரசே! நின் தமையன் வரதுங்க பாண்டியன் அரசு புரிந்து கொண்டிருக்கும் நாளில் சிவ பிரான் கட்டளையின் படி தனது இராச்சியத்தி லுள்ள சகல சொத்துகளையும் சிவாலயங்கட்கும் வேதியர்க்கும் தான சாசன மெழுதி வைத்து இராச்சியத்தைத் தேவி யான சிவ காம சௌந்தரி வசம் ஒப்புவித்து அந்திய காலத்தில் தான சாசனத்திற் கூறிய சொத்துகளைத் தானஞ் செய்து விடும்படி அம் மாதரசிக்கு உத்தரவு செய்து சிவ யோகத் திருந்து பரிபூரணமடைந்தான். அவ் வமையம் சிவ பெருமான் அவ் வாசனது திரு வுருக் கொண்டு அவ் வரதுங்க பாண்டியன் சுவாமி தெரிசனஞ் செய்ய வருவது போல் கருவை மா நகரத்திற்கு வந்து ஆலயத்தி னுட் புகுந்து சிவ லிங்கத்துட் கரந்தான். மூன்று நாள் வரையும் திருக் கோயிற் கதவந் திறக்கக் கூடா தென அசரீரி வாக்குப் பிறந்தது. அச் சிவ பெருமானே சத்திரியப் பிரம சாரியாய் வந்து தகன கிரியை முடித்துக்

கருவை நகராடைந்து சிவாலயத்துட் சென்று கர்ப்பக் கிரகத்தி னுட் பிரவேசித்து அந்தர்த்தான மடைந்தான் என்று நிகழ்ந்தன யாவும் விரித்துரைத்தனன். ஆசாரிய னுரைத்த அனைத்துங்கேட்டு அதிவீர பாண்டியன் எம்மையான் செய்த திருவிளையாட்டையும் தன் முன்னோன் வரதுங்கன் அடைந்த பெருமபேறனையும் உன் னிக் கரையற்ற பேருவகைக் கடலு ளாழ்ந்து அக்கருவை நகா டைந்து பால்வண்ண நாதனைத் தெரிசித்து வணங்கித்தான் கொண்டு வந்த கங்கா சலத்தை அப்பெருமானுக்கு அபிடேகஞ் செய்து பூசி த்து அன்பு மேலீட்டால்

"புரிசூழ்ந்த வலம்புரியுஞ் சலஞ்சலமுங் கிடந்தகடல் புடைசூழ் சக்ர கிரிசூழ்ந்தபெருமபுவனத்தலமனைத்துந்தேடியுங்காண்கிலன்யானிந்நா ளரிசூழ்ந்துமலரயன்சூழ்ந்தமரரொடுமுனிவார்சூழ்ந்தன்பினைத்தக் கரிசூழ்ந்தநகரமர்ந்தகருங்களவின்வெண்கனியைக்கண்கண்டேனே"

என்னுங் கவியொன்று கூறித் தன் இராஜதானியாகிய தென் காசி நகரடைந்தனன். வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன் பரிபூரண மடைந்த மார்கழி மாசம் அபர பட்சம் சதுர்த்தசியாகிய தினத் தில் ஒவ்வொரு வருடந் தோறும் அன்றுமுதல் விற்றை நாட்காறும் ஸ்ரீ பால்வண்ணப் பெருமானுக்கும் ஒப்பனை யம்மாளுக்கும் அபி ஷேக அலங்காரமும் இடபோற்சவமும் சோலை நகரிற் சிரார்த்தம் பிராமண போசன முதலியவும் சிவகிரிச் சமஸ்தானத்திலிருந்து நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இருகுறணேரிசை வெண்பா.

திண்புவியோர் போற்றுபுகழ் சேர்வரதுங் கன்சரிதம்
பண்பொடுகேட் டோரும் படித்தோருந்—தண்பரவைப்
பூதலத்தில் வாராதெப் போதுமிருப் பாருமையாள்
காதலன்பொற் பாதநிழற் கண்.

வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன் சரித்திர முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

உ

சிவமயம்.

திருக்கருவைக்

கலித்துறை யந்தாதி

திருக்கருவைப்

பதிற்றுப் பத்தந்தாதி

திருக்கருவை

வெண்பா வந்தாதி

இவை மூன்றும்

வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியன.

இம்மூன் றந்தாதிகளையும்

அதிவீர பாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியதாகக் கூறுவாரும் அச்சிடுவாருமுளராயினும்

உற்றுநோக்கு மிடத்தில் அவர் தமயனாகிய

வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியதாகவே தோன்றுகிறது.

கணபதி துணை.

திருக்கருவைக்

கலித்துறையந்தாதி.

—()—

காப்பு.

கட்டளைக் கலித்துறை.

தீட்டும் பனுவற் கருவையந் தாதித் தெரியலெந்தை
சூட்டும் படிக்குத் துணைசெய்யு மாற்சுடர் சூழ்பிறங்க
லெட்டின் புறத்து முனிமொழி பாரத மென்றுநிற்கக்
கோட்டுந் தவளப் பிறைக்கோட்டு மும்மத குஞ்சரமே.

நூல்.

சீரணி கொன்றைச் சடைக்காடு முக்கண்ணுஞ் செம்முகமுங்
காரணி கண்டமு நான்குதிண் டோளுநங் கருவைப்பிரான்
வாரணி மென்முலை யொப்பனை பாகமும் வண்கமலத்
தேரணிசெம்பொற்றணைத்தாளுமென்னெஞ்சிடங்கொண்டவே

இடங்கொண்ட சென்னி நிலனுறத் தேவ ரிறைஞ்சமன்றி
னடங்கொண் டிடப்பண்டு நான்செய்த தெத்தவநாண்மலர்சேர்
தடங்கொண்ட வாவி புடைசூழ் கருவைத் தனிமுதலே
வடங்கொண்ட பூண்முலை யொப்பனை கேள்வவிவ் வையகத்தே.

வையந் தொறுங்கலிக் கோடையில் வாடி வருந்துமுயி
ருய்யும் படிக்கோ ருறுதிகண் டேனுமை பாகன்வைத்த
மெய்யன் கருவைப் பிரான்செழு மாணிக்க வெற்பனைய
செய்யன் கனைகழற் றாமரைப் போதின் றிருநிழலே. (3)

திருவுங் குலனு மனையுஞ் சிறாருஞ் சிறந்தசெல்வி
யுருவுந் தவமுங் கடிதெய்த லாமுமை மாதுகொங்கை
மருவும் புயத்தர் களாநிழ லார்செக்கர் வானநிறம்
பொருவுஞ் சடிலர் திருத்தொண்டின் மேலன்புபூண்டவர்க்கே

பூண்டவ ராவும் புலித்தோ லுடையும் புவனமுட்ட
நீண்டவ ராலு மறியாச ரணமு நீண்முடியுந்

தாண்டவ ராயர் முகலிங்க நாதர் தமியனுக்கோ
ராண்டவ ராகிவந் தேதிருக் காட்சி யளித்தனரே. (5)

அளியு மளிதரு மானந்த மாகி யளவிறந்த
களியு மிரண்டற்ற காட்சியுங் காட்டிக் கருணைசெய்தார்
வெளியும் பவனமுந் தீயுந்தண் ணீரும் வியனிலமு
மொளியொன் றியவுரு வக்கள வீச ருளத்திருந்தே. (6)

உள்ளக் கமலத்தி னிற்கள வீசரென் னொப்பனையோ
டெள்ளத் தனையு மகலாக் குடிகொண் டிருளறுத்துக்
கள்ளக் கலரொடுங் கூடா தெனியனைக் காத்தளித்த
வள்ளற் குணத்தின் றகுதியை யேதென்று வாழ்த்துவனே (7)

வாழ்த்திட நாவுண்டு பாவிக்க நீயுண்டு மண்ணிலுறத்
தாழ்த்திடச் சென்னியு முண்டுகண் டாய்தண் களவின்மல
ரூழ்த்திடு நீழ லுறைவா ரடியுண் டுனைநிரயம்
வீழ்த்திடு வாருமுண் டோநெஞ்ச மேயென மெலிவதுவே. (8)

மெலிவிக்கு நோய்க்கு மடவா ரிழைத்த வினைக்குமுயிர்
நலிவிக்குங் கால படர்க்குமஞ் சேன்றமிழ் நாவலரான்
மலிவிக்குங் கீர்த்திக் களவீசர் கூன்பிறை வாணிலவாற்
பொலிவிக்குஞ் செஞ்சடை யார்தடுத் தாளப் புகுந்தபின்னே (9)

புகுவது மூப்பு வனப்போ டிளமையும் போயதினி
மிகுவது நோயுந் துயருமென் றாலடன் மேவலரூர்
நகுவதன் முன்னெரித் தோர்கள வீசரை நாம்பணியத்
தகுவது காணெஞ்ச மேயிது போலுஞ் சதுரில்லையே. (10)

சதுரா னனனுந் திருநெடு மாலுஞ் சதமகனுங்
கதிரா யிரம்விரிக் குஞ்சுட ரோனுங் கலாதரனு
மதிரார் கலிக்கிறை யுந்தொழு தேத்த வருள்புரிந்தோன்
முதிரா முகிழ்முலை யொப்பனை கேள்வன் முகலிங்கனே. (11)

முகலிங்கன் றென்கரு வைக்கள வீசன் முதல்வனன்பர்
புகலிங் குலிகச் சடிலப் பிரான்புழைக் கையுரிநல்
லகலிங்க மாக வுடுத்தோ னடியார்க் கடிமைசெய்யா
திகலின் கெவனெஞ்ச மேமுத்தி சார்த லெளிதல்லவே. (12)

அல்லும் பகலு மொழியாது நம்புக ழோதரித்துச்
சொல்லும் படிக்குக் கவிகா வளித்தெனைத் தொண்டுகொண்டார்
வல்லுங் குழைமுலை யொப்பனை பாகர் வரிசிலையாக்
கல்லுங் குழைத்த புயத்தர் களாநிழற் கண்ணுதலே. (13)

கண்கொண்டுபார்த்தவிடந்தோறுந்தோன்றுங்கருவைப்பிரான்
விண்கொண்ட திங்கள்குடிகொண்டவேணியும்வெண்ணகையும்
பண்கொண்ட வேதப் பவளச்செவ் வாயும் பணைப்புயமுந்
தண்கொண்ட கொன்றைத் திருமார்புந் தாமரைத் தாள்களுமே.

தாளா லுதைத்தது கூற்றுவன் மார்பந் தடக்கையுகிர்
வாளா லறுத்தது நான்முகன் சென்னி மணிவலயத்
தோளால் வளைத்தது மாமேரு நெற்றிச் சுடர்விழியால்
வேளாடல் செற்ற கருவா புரியுறை விண்ணவனே. (15)

விண்ணிடு வில்லும் புனன்மேற் குமிழியு மின்னுமென்ன
மண்ணிடைத் தோன்றி யழியுமிக் காயத்தை மாய்விலதென்
றெண்ணிடு மெண்ணந் தவிர்த்தழி யாமுத்தி யேறுதற்குப்
பண்ணிடு மேணிகண் ணர்கள வீசர்பொற பாதங்களே. (16)

பாதார விந்தமுஞ் செஞ்சடைக் காடும்பஞ் சாயுதனும்
வேதாவு மின்னமுங் காண்பரி யானையென் மெய்த்தவத்தா
ஞாதாவென் றேத்திக் கருவைக் களாவி னறுநிழற்கீழ்க்
காத்தார் வரிவிழி யொப்பனை யாளொடுங் கண்டனனே. (17)

கண்டேன் கருவைப் பெருமான் றிருவடி கண்டுபற்றிக்
கொண்டேன் பரசம யங்குறு கேன்புல்லர் கூட்டநண்ணிப்
பண்டே புரிந்த பழவினை யாவையும் பற்றறுத்துத்
தொண்டே புரிவதல் லாற்பின்னை வேறு தொழிலில்லையே.(18)

இல்லாமை துன்ப மிரவுகல் லாமை யிழிவுமிடி
பொல்லாத நோய்முத லானவெல் லாமன்று போர்விசயன்
வில்லா லடியுண்ட பால்வண்ண நாதர் வியன்புகழைச்
சொல்லா தவரையன் றேபிறப் பேழுந் துயர்செய்யுமே. (19)

செய்யன் கரிய மிடற்றன்வெண் ணீற்றன்செம் பாதிபச்சை
மெய்யன் செழும்பொற் சடாடவி யான்வெவ் வனலெடுத்த
கையன் கருவைப் பெருமா னிருவினை கட்டறுக்கு
மையன் சரணஞ் சரணமென் றோது மருமறையே. (20)

அருமறை யோதியென் பல்வேள்வி முற்றியென் னாதரவா
னருமறைத கங்கை முதற்புனன் மூழ்கியென் னுண்மலர்சேர்
மருமலி சோலைக் கருவைப் பிரான்றிரு மந்திரத்தை
யொருமுறை யோதித் துறக்கம் புகாதவுணர்விலர்ே. (21)

உணங்குந் தவத்தர் கருத்திலும் வேதத்தி னுச்சியினு
மணங்கொண்ட சோலைக் கயிலாய வெற்பினு மாமறையோர்
கணங்கொண்டுபோற்றிசெய்பொன்னம்பலத்துங்கருவையினு
மிணங்கும் பொருளென் னிதயார விந்தத் திருக்கின்றதே. (22)

இருக்கும் புராணமு மாகம கோடியு மென்றுலகிற்
பெருக்குங் கொழுகொம்பு மீதேறி முத்திப் பிரசமலர்
குருக்குமெய்ஞ்ஞானமணம்வீசுந்தேனுண்டுகொள்ளைவண்டு
செருக்குங் களவி னிழற்கீழ் முளைத்த சிவக்கொழுந்தே. (23

கொழுந்தும்பை வேணி முடிக்கள வீசற் குறித்துநெஞ்சிற்
றொழுந்தொண் டருக்கரு ளுங்கருவேச தொனிவிளைக்குஞ்
செழுந்தொண்டை வாய்ச்சியர்காமானுராகத்திற்சிந்தையழிந்
தழுந்தும் பொழுதிலும் யான்மற வேனுன் னடியிணையே. (24

அடியே னினைவுக் கடங்கா வறிவை யளித்துநெஞ்சிற்
குடியே புகுந்தென்னை யாளநின் முன்கொண்டன் மேனியனும்
படியேழுந் தேடியுங் காணு முழுமுதற் பானிறவெண்
பொடியேறு மேனியன் றென்கரு வாபுரிப் புண்ணியனே. (25)

புண்ணிய னுப்பணை பாகன் புராதனன் பூங்கடுக்கைக்
கண்ணிய னெங்கள் கருவைப் பிரான்கள வீசனன்பர்க்
கண்ணியன் றன்னடி யாருடன் கூட வறிவொன்றிலாத்
தண்ணிய வென்னைத்தடுத்தாட் கொளநின்ற தற்பரனே. (26)

பாகதிக் கேவைப்பை யோவறி யேன்பெரும் பாதகர்போ
நரகதிக் கேவைப்பை யோவறியே னெங்கு நானுறினுஞ்
சாகதிக் கேசெல் விடையாய் களாவுறை சங்கரனே
வாகதிக் கேற்றநின் பாதார விந்தம் வழுத்துவனே. (27)

வழுத்துதல் போற்றல் வணங்கல் குழைதன் மகிழ்தனெஞ்சிற்
பழுத்தவன் புற்றுப் பலகா லுருகுதல் பாவனைபோய்
முழுத்தவின் பக்கடன் மூழ்கிக் களித்தன் முகலிங்கன்று
ளழுத்தவென் சென்னி கொடுத்தயின் பெற்ற ததிசயமே. (28)

பெற்றே னொருவர் பெறும்பெரும் பேறு பிறவித்துன்ப
மற்றே னினிமற் றடைவதுண் டோவரண் மூன்றெரியச்
சற்றே முறுவல்செய் தோர்கள வீசர்பொற் றாளிணைக்குக்
குற்றேவல் செய்பத் தமியே னிதயங் கொடுத்தவன்றே. (29)

கொடுங்கால பாசத்தை வீசிவெங் கூற்றுக் கொதித்துமுனிந்
தடுங்கா லமுநின் னடிமற வேனலை யாழிவெம்பப்
படுங்கால கூட விடமுண்டு தேவர் பயங்கெடுத்து
விடுங்கால கால கருவா புரியுறை வேதியனே. (30)

வேதிய னேயென்றுஞ் சீதர னேயென்று மேனியுமை
பாதியனேயென்றும்பால்வண்ணனேயென்றும்பானிறவெண்
பூதிய னேயென்று நாத்தழும் பேறப் புகழ்ந்து புகழ்ந்
தோதிய நேரமெல் லாந்தமி யேனெஞ் சுருகியதே. (31)

உருவா யுருவி னொளியா யொளியி னொளிகடந்த
வருவா யனைத்துயி ராகிநின் றாய்குண் டகழுடுத்த
கருவா புரேச விறுதியிற் கூற்றுவன் கைப்படுநாள்
வெருவா தழைத்திடு வேன்வால் வேண்டும் விடுவிக்கவே. (32)

விடத்தக்க திந்த விடக்குடி லெனல் வேர்களைந்து
சுடத்தக்க தென்று மொழியா வெகுளி துரிசகற்றி
யடத்தக் கதுமனச் சங்கற்ப நெஞ்சத் தகவயலி
னடத்தக் கதுகள வீசர்பொற் றாளென்று நாற்றினையே. (33)

நாற்றடங் தோடிசை யெட்டிலுங் தட்ட நாகஞிக்குங்
கூற்றடுங் தாளொழு பாதலம் போய்ப்புகக் கொன்றைநறு
ஆற்றெழும் பொன்முடி யண்ட கடாக மொளிக்கநின்று
பாற்றிரு மேனிக் களவீச ஞடும் பவுரிகொண்டே. (34)

கொண்டாளப் பெற்றவர் தம்மடி யார்கள் குறைசெயினுங்
தண்டாமுனிவுற் றிகழ்தல்செய் யார்தமி யேன்பிழைநா
றுண்டா யினும்பொறுத் தாளுந் தகைநமை யுனதுகடன்
கண்டார் நகைப்பர் களவீச நீயென்னைக் கைவிடினே. (35)

கைவிட்டுக்கால்விட்டுக்கண்கள்பஞ்சிட்டுக்கலங்கியுயிர்
மெய்விட்டுப்போம்பொழுதஞ்சேலஞ்சேலென்றுவேலைவென்று
மைவிட் டெறிக்குங்கண் ணுப்பனை யோடு மழவிடைமே
னெய்விட்ட சூலப் படையண்ண லேவந்து நின்றுகொள்ளே.

நின்றுள் வழுத்த நினைவுதந் துள்ள நிலைதிறம்பிக்
குன்று வகையென்னை யாட்கொண்ட தாற்கொடி யேன்புரித
னன்றகக் கொள்வதல் லாற்பிழை நாடலை நாடினருக்
கொன்றுய்ப் பலவுரு வாங்கரு வாபுரி யுத்தமனே. (37)

உத்திப் புயங்க முடிக்கள வீச வுனதுபத
பத்திக் குரிய பழவடி யார்நம்மைப் பாமகளுஞ்
சுத்தக் கமலையு நல்லிந திராணியுந தோய்வதற்குச
சித்தத்து மால் கொண்டு சேர்விடந் தேடியுஞ் செல்குவரே. ()

செல்வச் செருக்கர் தலைவாயி ஞேறுந திரிநதுதிரிந
தல்லற் றுயர்கொண் டிளைத்துவிட் டேனடி யேனினியப்
புல்லர்க் கெளிமை புகலாமற் காத்தருள் பூந்தடமு
மல்லற் பழனமுஞ் சூழ்கரு வாபுரி வானவனே. (39)

வானவ ரிந்திர னிந்திரை கேள்வன் மறைவிரிஞ்சன்
ஞனவ ரென்று புகல்வதுண் டோசம ரிற்சிலையாற்
கானவ னெற்றுங் களவீச ரன்று கடல்விடத்தைப்
போனக மாக வமுதுசெய் யாவிடிற் பூதலத்தே. (40)

பூத கணத்தொடு வேதாவுந் தாளம் புடைக்க வொரு
பாத மெடுத்துப் பவுரிகொள் வோய்பண்டை யாகமத்தும்
வேத சிரத்தும் பொலிகள வீச மெலியவரு
மேத மகற்றுவ துன்கட னென்கட னேத்துவதே. (41)

ஏத்திய மூவர் தமிழ்மாலை சாத்து மிணையடிக்கென்
னாத்தரும்புன்சொற்றொடைபுனைவாய்செம்பொனாட்டிலைந்து
காத்தரு நாண்மலர் சூடும் புரிசடைக் காட்டெருக்கம்
பூத்தரு மாலை புனைகள வீச புராந்தகனே. (42)

புராந்தரன் பண்டைப் பழிதீரப் பொன்னிதழ்ப் பூங்கமல
நிராந்தரஞ் சாத்த வருள்புரிந் தோனில வோடணிந்த
கரந்தையஞ்செஞ்சடைப்பால்வண்ணநாதன்கருணைபொங்கி
வரந்தரு மோவறி யேனளி யேனிட்ட மாமலர்க்கே. (43)

மாமல ரன்றிக் குருதிக்கண் சாத்திய மாயனுக்குன்
றீமல ராழிப் படையளித் தாய்செழுந் தேறல்வளப்
பூமலர் கொண்டுன் றிருமேனி முற்றும் பொதிந்தவந்தக்
காமனை யேனெரித் தாய்கரு வாபுரிக் காரணனே. (44)

காரண னேதென் கருவா புரியிற் களாநிழற்கீழ்ப்
பூரண னேயென்பு பூண்டவ னேபொற் பொருப்புவில்லா
நாரண னேகணை யாப்புர மூன்றெய்த நாயகனே
யாரண னேயப்ப னேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (45)

அடைக்கில ரைந்து புலனையு நெஞ்சத் தழுக்ககலந்
துடைக்கிலர் தொண்டு புரியத் துணிகிலர் தூயபத்தி
படைக்கிலர் நின்புகழ் பாடிலர் கால படர்பிடித்துப்
புடைக்கினென் செய்திடு வார்கள வீச பொறியிலரே. (46)

பொறியும் புலனுங் கலங்கியைம் மேலிட்டுப் புத்திகெட்டு
மறியும் பொழுதிலும் யான்மற வேன்மறி யோடுமழுச்
செறியுங் கராம்புய முஞ்செய்ய வாயுந் திலகநுதற்
குறியுங் கருவைப் பெருமான் றிருமணக் கோலமுமே. (47)

கோல மெடுத்து நடிப்பவர் போலப்பொய்க் கூடுபல
கால மெடுத்துக் கழித்துவிட் டேன்கருப் புச்சிலைமே
னீல மெடுத்துப் பொரவந்த காமனை நீறுசெய்யப்
பால மெடுத்த விழியழ லேவிய பால்வண்ணனே. (48)

பால்வண்ணனுஞ் சொல்லென்றும் பங்கே ருகவண்ணம் பாத
மென்றுஞ், சேல்வண்ணங் கண்ணென் றுமிவ்வண்ணமாதர்
திறம்புகழ்ந்து, நூல்வண்ண நுண்ணிடை யொப்பனை பாக
னொடந் தேனினியுன், கால்வண்ண நாண்மலர்க் கோரளி யாகக்
கருத்தளியே. (49)

கருத்தூறு மாயை யிருளுக்குத் தீபங் கழிபிறவிப்
பெருத்தெழு நோவுக் கமிர்தசஞ் சீவினி பேதித்துள்ளம்
வருத்திடு துன்பத் திரைவா ரிதிக்கு வடவைமன்றத்
தருத்தியி னுடுங் கருவைப் பிரான்றிரு வஞ்செழுத்தே. (50)

அஞ்செழுத் தோதித் திருநீ றணிந்துன் னடிக்கமல
நெஞ்சமுழுத் திக்தொண்டு செய்வதல் லாற்றண் ணிலாமதியின்
பிஞ்சமுழுத் துஞ்சடை யாரிய நாத பிறிதுசெய்யேன்
பஞ்சமுழுத் தும்பதத் தாரின்ப வாரி படியினுமே. (51)

படியிற் பிறந்து விழுந்திட்ட யாக்கை பலகுவிந்தால்
வடிவிற் பெரிய வடவரை போலுமற் றிப்பிறப்பி
லடியார்க் கெளிய களவீச நின்னரு ளாக்கம்பெற்றேன்
முடிவிற் பழவடி யேன்பிற வாவண்ண முத்திநல்கே. (52)

நல்கா தொழியினு நல்கினு நின்னடி நாயடியேன்
பல்கா லுமேத்திப் பணிதல்செய் வேனென் பருவரல்கண்
டொல்கா தளித்துப்புரந்திடல் வேண்டு முயர்விசும்பிற்
செல்கா றிளைக்கும் பொழிற்கரு வாபுரித் தேசிகனே. (53)

தேசிக னாகக் கனவில்வந் தாண்டருள் செய்தவட
காசிய னெங்கள் கருவைப் பிரான்கவைக் கோட்டுவிடை
வாசிய னொப்பனை பாகனென் றேத்தியென் வாய்திறந்து
பேசிய போதுள்ள மூறூந்த வாரி பெருகியதே. (54)

பெருங்கா லெறிய நடுக்குங் கொடியினிற் பீழையுற்றுக்
கருங்கால தூதரிற் றீயோர் கலியக் கருத்தழிந்தேன்
வருங்கால நஞ்சுண் டமரரைக் காத்த வாதமுத்தி
தருங்கால தண்டமிழ்த் தென்கரு வாபுரிச் சங்கரனே. (55)

சங்கக் குழையனைத் தென்கரு வாபுரித் தாணுவைவான்
கங்கைச் சடையனைப் பாடல்செய் யாத கவிப்புலவி
ரங்கச் சுமைகொண் டெழுநான்கு கோடி யழிநரகப்
பங்கத்தில் வீழவன் றேபொன்று வார்தமைப் பாடுவதே. (56)

பாடுவ துன்றிரு நாமங்க ளொடொறும் பத்திசெய்து
சூடுவ துன்பொற் றிருவடித் தாமரை தொண்டுசெய்து
கூடுவ துன்னடி யார்திருக் கூட்டமக் கூட்டத்துட
னாடுவ துன்னிலை காண்கரு வாபுரி நாயகனே. (57)

நாயினுந் தீய பிறவியெல் லாஞ்சென்று நான்பிறந்து
மாயினுந் தேவர் பதவியில் வாழினும் வஞ்சமில்லாத்
தாயினு மன்புடை யொப்பனை பாகநின் றாளிணைக்கீழ்
மேயினு மன்பொன்று மேயடி யேன்பெற வேண்டுவதே. (58)

வேண்டிய வேண்டிய வெல்லா மெதிரும் வினையகனு
மீண்டிய முத்திப் பெருவாழ்வு சேரு மிடரொழியும்
யாண்டிய ரேத்தக் கருவா புரிநின்ற பால்வண்ணனைப்
பூண்டிகழ் மென்முலை யொப்பனை பாகனைப் போற்றினர்க்கே.

போற்றிப் பணியு மடியார் பழவினை போகவெறி
காற்றிற் சருகென மாற்றும் பிரான்கள வீசறக்கன்பா
யாற்றுப் புனல்கொண்டு மஞ்சன மாட்டி யலர்சொரியார்
கூற்றுக் கொதித்து வருநாளென் செய்வர் கொடியவரே. (60)

கொடியாடும் வெள்விடை கொன்றையி லாடுங் குலச்சுரும்பர்
முடியாடுங் கங்கை முகமாடு முச்சுடர் முற்றும்வெள்ளைப்
பொடியாடு மேனி யரவாடுஞ் சோரிப் புலவுகமழ்
வடி யாடுஞ் சூலக் கருவேச ராடிய மன்றிடத்தே. (61)

மன்றிடத் தேநின் றுதாண்டவ மாடுவன் வான்கயிலைக்
குன்றிடத் தேயண்டர் போற்றிட நிற்பன் குறித்துமன
மொன்றிடத் தேதன்னைத் தானாகப் பாவிப்ப னுள்ளடியார்
கன்றிடத் தேபுத வுங்கரு வேசன் கனல்வண்ணனே. (62)

வண்ணங் கரிய திருமால் கழியென்பு மாலிகையுந்
தண்ணங் கமலத் தயன்றலை மாலையுஞ் சாத்திமண்ணும்
விண்ணும் பொதிந்த வுகாந்த பிரளய மேவிநின்று
பண்ணொன்று வீணை பயிலுங் களாவிற் பரஞ்சுடரே. (63)

பரஞ்சுடர் முக்கட் பரமன் சதானந்தன் பற்றலர்முப்
புரஞ்சுட வாங்கு பொருப்புவில் லான்பொருந் தாதக்கன்
சிரஞ்சுடக் கொய்துமுத் தீயிட்ட பால்வண்ணன் றென்றிசைக்கோ
னுரஞ்சுடத் தாளுதைத் தோன்றிரு நாமங்க ளோதுமினே. (64)

மின்கொண்ட பொன்முடி யாயிர மாயிர மெய்த்தொழில்கள்
பொன்கொண்ட சேவடி யாயிரமாயிரம் பூந்தடங்கண்
முன்கொண்ட நாமங்க ளாயிர மாயிர மூரித்திண்டோள்
கொன்கொண்டசூலப்படைக்கருவாபுரிக்கொற்றவற்கே. (65)

கொற்றக் கவிகை நிழற்றப் பொதுவறக் கோனடத்தி
முற்றப் புவனம் புரப்பவ ரேனு முகலிங்கர் தாஞ்
சற்றுத் திருவருள் கோடின ரேலத் தகுதிகெட்டுப்
பற்றற்ற கூழுங் கிடையா திரப்பரிப் பாரிடத்தே. (66)

பாரிடஞ் சூழ்வரத் தான்பலி கொண்டுந்தன் பாதமலர்
சேரடி யார்க்குப் பெருவாழ் வளிப்பன் றிரைக்கடலிற்
கார்விடந் தானுண்டும் போற்றும்புத் தேளிர் கடும்பசிநோய்க்
காரமு தூட்டுவன் றென்கரு வாபுரி யாரியனே. (67)

ஆரியன் வேண்டத் திருமேனி பூரித் தறமெலிந்த
சீரியன் செல்வக் கருவைப்பி ரான்றிருத் தொண்டுசெய்யாப்
பூரியர் கூட்டம் புகாதன்பர் கூட்டம் புகுத்தியது
காரியங் காணுங்கா லேபிறப் பேழுங் கடப்பதற்கே. (68)

கடல்விட முண்டு புறங்கா டரங்கு கனலுருவ
மடல்விடை யூர்தி புலிய ளடை யழலுமிழ்வாய்ப்
படவர வாரங் கழிதலை தாரெனிற் பல்வண்ணனை
மடவா லொப்பனை யெவ்வாறு சேரு மனமகிழ்ந்தே. (69)

மனப்பகை யாகிய வைவரை மாய்த்துன் வழிபடியா
ரினத்துட னென்னையு மாட்கொள்வை யோபண்டு கல்புரிந்த
புனத்துள வோனுங் கமலத்து வேதனும் போற்றிசெய்யுங்
கனற்றிரு மேனிக் கருவைப் புரியிற் கறைக் கண்டனே. (70)

கறைகொண்ட சூலத் தலையிலுங் கையிற் கபாலத்திலு
நறைகொண்ட பங்கயப் பொற்றா ளிணையிலு நாங்கள்கண்டே
மறைகொண்ட தென்கரு வைப்பெரு மானுக்கு மாயவனார்
நிறைகொண்ட போருட லும்பசுஞ் சோரியு நீள்கண்ணுமே.

நீள மடுத்த தடந்தோ டிசையை நெருங்கச் சக்ர
வாள மடுத்துச் சடைக்காடு சூழ்வர மாதுமையா
டாள மடுப்பச் சதுமறை போற்றச் சரணமண்ட
கோள மடுப்ப நடிக்குங் கருவைக் கொழுஞ்சுடரே. (72)

சுடர்கின்ற மண்டல மென்னுமுக் கோணமுந் தொல்விசும்பும்
படர்கின்ற சோதிக் கருவைப் பிரான்பொற் பதம்பணிந்தார்
குடருந் தசையுங் குருதியு மென்புங் குவிந்தவிந்த
வுடலென்ற பாரஞ் சுமவார்கண் மீண்டிவ் வுலகில்வந்தே. (73)

உலகத்தி லுள்ள மனைவாழ்வு சுற்ற முறவுநல்வ
ரலகற்ற செல்வந் தொலையாத நீணிதி யாயவெல்லா
மிலகுற்ற மின்னென நில்லாது போய்விடு மென்பதெண்ணித்
திலகத் திருநுத லொப்பனை பாகனைச் சிந்தியுமே. (74)

சிந்தித் துருகி யுருகிப்பொற் போதுநின் சேவடியை
வந்தித் திருப்பதோர் வாழ்வளித் தாய்மறை வேதனுக்குஞ்
சந்தித் திடற்கெளி தோவிந்த வாழ்வு தழைக்குஞ்செவ்வா
னந்திப் பிறைமுடி யோய்கரு வாபுரி யாள்பவனே. (75)

பவக்கடல் வீழ்ந்து தடுமாறி வேறொரு பற்றுமின்றி
யவத்தினி னீந்தித் தளர்கின்ற தீயனுக் கபயமெனத்

தவத்துறை வோர்தொழுந் தாள்காட்டி முத்தித்தடங்கரைமேற்
றுவக்கற வேற்றுவை யோ ந வாபுரித் தூயவனே. (76)

தூயபங் கேருகன் செவ்வா யுனது தூகபந்தி
பாயொலிப் பாற்கட லம்புபெய் தூணிவன் பாதலங்கள்
சேயொளி மாமணிப் பொற்பணிப் பெட்டகந் தென்கருவை
நாயக நின்புக ழாரே யறிந்து நவிலுவரே. (77)

உவாழி வையத் திழிகுலத் தேவந் துதித்தவருஞ்
சிவசா தனம்பெறிற் றேவர்கண் டீர்தென் கருவைப்பிரான்
றுவர்வாய் மணிநகை பங்கன்பொற் றுளைத் தொழாதிருப்போ
ரெவரா யினுமற் றவரே குலத்தி னிழிந்தவரே. (78)

இழியும பிறவிப் படுகுழிக் கேவிழுந் தெய்த்தவென்மேற்
பொழியுங் கருணை விழித்திருப் பார்வை புரிந்தனையேன்
மொழியுங் கவலை மனமா சறுத்தின்ப மூழ்கிமுத்தி
வழியும் புகப்பெறு வேன்கரு வாபுரி வாழ்பவனே. (79)

வாழ்விப்பர் தம்மை மறவா தவரை மறந்தவரை
வீழ்விப்பர் தீய நரகத்து ளேயெனு மெய்ம்மையெண்ணிச்
சூழ்வித்த கொன்றை முடிக்கள வீசர் துணையடிக்கீழ்த்
தாழ்விக்குஞ் செஞ்சடை யாரல்ல ரோமுத்தி சார்பவரே. (80)

முத்திக் கொருவித்து மோகா டவிக்கு முழங்குசெந்தீ
சித்தக் கவலைப் பிணிக்கோர் மருந்து சிவதவஞ்சேர்
புத்திக் கொடிக்குப் படருங் கொழுகொம்பு போலுங்கண்டீர்
துத்திப் பணியணி யுங்கள வீசர் துணையடியே. (81)

துணைக்கோல வாசிகை வேணியிற் சாத்தித் துலங்குதிரு
மணக்கோலத் தோடிம வான்மக ளோடு மழவிடைமே
லிணர்க்கோலச் சோலைக் கருவேச வென்மு னெழுந்தருளக்
கணக்கோ கணக்கல்ல வோவறி யேனுன் கருத்தினையே. (82)

உன்கருத் தேதென் றறியேன் கருவையி னுத்தமனே
மின்கருக் குஞ்சடை யும்பிறைக் கீற்றும் விழிமலரும்
பொன்கருக் குங்கொன்றை மாலிகை மார்புநின் பொற்கழலு
மென்கருத் தூடுவைத் தெப்போதும் வந்தித் திறைஞ்சுவனே.

இறையவ னேயெனக் குன்னடி போற்ற வியல்பளித்த
மறையவ னேயென் மனத்தவ னேவரி வார்ந்தகண்டக்
கறையவ னேதென் கருவேச னேசடைக் காடணிந்த
பிறையவ னேயடி யேன்பிற வாவண்ணம் பேறருளே. (84)

அருவிப் புனலிற் குமிழியிற் றோன்றி யழிந்தனன்யான்
கருவைப் பரமன் கவிஞனுக் காக்கம லாலயத்திற்
பரவைக் கிரவிற் றிருத்தூது சென்ற பதம்படவத்
தெருவிற் சிறுதுக ளாய்க்கிடந் தேனில்லை தீவினையே. (85)

தீவினை செய்து சிவதவங் கைவிட்டுச் சில்பகலிற்
சாவினை மேற்கொள் சழக்கின ரேதண் டமிழ்க்கருவைக்
கோவினைநாவினிற் கொண்டேத்திச்செம்பொற்குரைகழலிற்
பூவினை யிட்டிறைஞ் சீரென்கொ லாமுங்கள் புல்லறிவே. (86)

புல்லியர் தீய புணர்ப்பின ராவுரி போர்த்துவரும்
வல்லிய மென்னத் தவறிழைப் போர்புரி வஞ்சகத்தா
லெல்லையி றுன்பக் கடலழுங் காம லெடுத்தருள்வாய்
மெல்லியல் பாக தமிழ்க்கரு வாபுரி வித்தகனே. (87)

தகனம் படுத்திப் பகிரண்ட கூடமுஞ் சாம்பர்செய்து
ககனம் பதத்தினின் றாடும் பிரானைக் கமலமன்ன
முகமைந் துடைய கருவா புரியின் முதல்வனையா
னகமைந் திராப்பக லேத்திடு வேனெஞ் சழுக்கறவே. (88)

அழுக்கற்ற நெஞ்சிலும் பொன்னம் பலத்து மமர்ந்துநின்ற
முழுக்கற்றை யஞ்சடி லக்கள வீசனை முன்னியன்பு
பழுக்கத் திருத்தொண்டு செய்யார்கள் கால படர்நரகுக்
கிழுக்கக் கழுத்திற் கயிறிடும் போதுமற் றென்செய்வரே. (89)

என்செய லாவதி யாதொன்று மில்லைமற் றியான்புரித
னின்செய லாக நினைவளித் தாயுன்னி னீக்கமற்றேன்
புன்செய லீதென்று நன்செய லீதென்று மபுந்தியெய்ய
னுன்செயல் யாவுமென் றேகரு வேச வுளநயந் தனிந்தே. (90)

உளந்தெளி யும்படி யெப்படி வேதமு முண்மைநல்லை
யளந்தறி யாத கருவைப் பிரானம் பவளமென்ன

வளர்ந்தரு வேணியுஞ் சங்கக் குழையு மதிமுகமுங்
களந்தரு நீலமும் பாவித் திடாத கயவருக்கே. 91

கயங்கொண்ட நீரின் மதிநிழல் போலக் கலங்கிநின்று
மயங்குங் கவலை மடநெஞ்ச மேமலை மங்கைகொங்கை
முயங்குங் கருவைப் பெருமானென் னுட்பகை மூன்றும்வென்று
சயங்கொண் டிருக்கி னுனக்கொரு காலுந் தளர்வில்லையே. 92

தளர்வுவந் தெய்தின் விதிவினை நோவர் தழைக்குஞ்செல்வக்
கிளர்வுவந் தெய்திற் றமைத்தாம் புகழ்வர் கிளைதகுபாசந்
துளர்வுவந் தோனு முளரிவந் தோனுந் துதித்துநிற்பக்
களவுவந் தோன்செய்த கற்பனை யீதென்று காண்கிலரே. (93)

காணப்பெற் றேன்கரு வைப்பெரு மானைக் களாநிழற்கீழ்ப்
பூணப்பெற் றேன்செய்ய பொன்னடித் தாமரை பூணுமன்பு
பேணப்பெற் றேனவன் பேரா யிரங்களும் பேசப்பெற்றே
னணப்பெற் றேன்கொடும் பாவமென் பால்வந்து நண்ணுதற்கே

நண்ணலர் முப்புரம் விற்காமன் றன்புர நன்னகைத்தீக்
கண்ணன லேவிச சுடுகள வீசர் கடலினஞ்சம்
விண்ணவர் வாழ வருந்திய காலையு மெய்யில்வைக்கும்
பெண்ணவ ளங்கு விலகா தொழிந்ததென் பேதைமையே.(95)

பேதாதி பேதப் பிறவிக டோறும் பிறந்திளைத்தேன்
மாதாவும பெற்று வளர்த்திளைத் தாள்கொடு மாமறலி
தூதாளுங் கொன்றிளைத் தான்கள வீசவித் துன்பத்துக்கோ
ராதார நின்னிரு பாதார விந்தத் தடைவதுவே. (96)

அடையும் படிக்கோ ருறுதிகிட் டாம லகலிடத்தே
மிடையுஞ் சமயப் படுகுழி வீழ்ந்து மெலிந்தமன
மிடையும் பருவத்து மெய்ஞ்ஞானக் கண்டந் தெனைப்புரந்தான்
கடையும் படைவிழி யொப்பனை யாண்மனக் காதலனே. (97)

காதல் விளைத்துத் துணைசெய்த வேளுடல் கட்டழித்த
கோத மனத்திற் குறித்துக்கொ லோகுல வெற்புதவு
மாதுமை யொப்பனை பால்வண்ண னேநின் வடிவிலொரு
பாதி தனக்கு வடிவிருப் பாகப் பிடித்ததுவே. (98)

பறியா வினையைப் பறித்திலன் மாற்றிநின் பாதமன்றி
யறியா வறிவளித் தாண்டவ னேயடி யேனுக்குன்னைப
பிறியா வரமன்றி வேண்டுவ தில்லை பிரசமலர்
வெறியார் களாவி னிழற்கீழ் நிலைபெற்ற மெய்ப்பொருளே.

பொருள்காட்டி மாசற்ற போதமுங் காட்டியப் போதநல்கு
மருள்காட்டிச் சந்தத மானந்தங் காட்டி யடர்ந்தகங்கு
லிருள்காட்டும் பூங்குழ லொப்பனை பாக விருளறுத்துத்
தெருள்காட்டிப் பாத மலர்சூட்ட வென்றலை சீர்பெற்றதே.

கலித்துறையந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை

உ

கணபதி துணை

திருக்கருவைக்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

காப்பு.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஆனகருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதிச்சொல்லலங்கன்முற்று
ஞானவுருவாங்களவீசனளினசரணமிசைச்சாத்தத்
தானவருவிபொழிதடக்கைத்தறுகட்சிறுகட்புகர்முகத்துக்
கூனவிளவெண்பிறைக்கோட்டுக்குணக்குஞ்சரத்தினடிதொழுவாம்

நூல்.

சீரார்கமலச்சேவடியென்சிந்தையிருத்தியுனதுதிருப்
பேராயிரமுமெடுத்தோதிப்பெம்மான்கருவையெம்மானென்
றாராவமுதமுண்டவர்போலனந்தானந்தத்தகநெகிழ
வாராவின்பமறிவித்தாயறியேனிதற்கோர்வரலாறே. (1)

ஆறாக்காமக்கொடியகனலைவர்மூட்டவவலமன
நீறாய்வெந்துகிடப்பேனைநின்றாள்வழுத்தநினைவுதந்து
மாறாநேயத்திரவுபகன்மறவாதிருக்கவரமளித்தாய்
சீறரவமுடித்தசடைக்கருவைவாழுஞ்செழுஞ்சுடரே. (2)

சுடரேவலியத்தடுத்தாண்டதுணையேபிறவித்தொடுகுழிவீ
ழிடரேயகலக்களாநீழலிருந்தகோவேயெம்பெருமா
னுடலேயோம்பித்திரியுமெனையுன்னைநினைக்கப்பணித்தவருட்
கடலேயுனையன்றொருதெய்வங்காணவழுத்தக் கடவேனோ. (3)

வேனிற்சிலைவேடொடுகணைக்கும்விளங்குமகளிருளங்கவற்றும்
பானற்கொடியவிழிவலைக்கும்பதறாய்வருந்தியனுதினமு
மீனத்துயரக்கடலழுந்துமெனையும்பொருளாவடிமைகொண்ட
ஞானத்துருவேதமிழ்க்கருவைநம்பாபொதுவினடித்தோனே.

கடித்தேன்பொய்க்கூடெடுத்தவமேநன்னாள்கழியவிந்நாளிற்
படித்தேனுனதுதிருநாமம்பண்டைவினையைப்பற்றறுத்தேன்
பிடித்தேன்பிறவிக்கடனீந்தப்பெரியபுணையாவுனதடியை
முடித்தேனுள்ளத்தெண்ணமெல்லாங்கருவைவாழுமுன்னோனே

முன்னைப்பிறவித்தவப்பயனோமுழுதுமறியாமூடனிவ
னென்னககருத்திலிரங்கியோயாதோவறியேனிரவுபகல்
கன்னற்பாகிற்கோற்றேனிற்கனியிற்கனிந்தகவிபாட
வன்னத்தொகுதிவயற்கருவையாண்டானென்னையாண்டதுவே.

ஆண்டகுரவனாவானையல்லற்பிறவியறுப்பானை
வேண்டும்பதவிதருவானைவெளிவீட்டின்பமளிப்பானைத்
தூண்டல்செய்யாமணிவிளக்கைத்தொழின்மூன்றியற்றுந்தொல்
லோனைக், காண்டற்கரியபேரொளியைககளாவினிழற்கீழ்க்கண்
டேனே. (7)

கண்டகண்கள்புனல்பாயக்களிப்பாயுள்ளங்கரையழிய
விண்டமொழியுநாக்குழறவிம்மிமேனிமயிர்பொடிப்பப்
பண்டைவசம்போய்ப்பரவசமாய்ப்பரமானந்தத்தெளிந்றவ
முண்டுதெவிட்டாவருள்புரிந்தான்கருவைவாழுமுரவோனே. (8)

உரகாபரணதிருமார்புமுமையொப்பனையாளிடப்புறமுஞ்
சிரமாலிகையும்புரிசடையுஞ்செய்யவாயுங்கறைமிடறும்
வீரதாபயமுமழுமானுமவயங்குகரமுமலரடியுங்
கருவாபுரியான்வெளிப்படுத்திக்காட்சிகொடுத்துநின்றானே (9)

நின்றநிலையுஞ்செய்தொழிலுநினைத்தகுறியுமவழிபாடு
மொன்றுபதமும்பதங்கடந்தவுண்மைப்பொருளுமறியேனை
யின்றுன்னடியாருடன்கூடவெண்ணம்புரிந்தவினியவரு
ளன்றுநன்றுதமிழ்க்கருவைநம்பாவும்பர்நாயகனே (10

வேறு.

நாயகன்முகுந்தன்சததளப்பொகுட்டினான்முகனென்னவீற்றிரு
க்குந்,தூயவன்கருவைக்களாநிழலமர்ந்தோன்றனையடிப்பணிந்துவழு
த்தி,மாயிருஞாலமெடுத்தெடுத்தேத்தவரம்பெறுமதுரநாவலர்கள், சே
யிருவிசும்பிற்கற்பகநீழற்செல்வமும்வேண்டுவதிலையே. (11)

வேண்டுவதொன்றுதமியனெப்பிறப்பும் வெந்தயூனரகிடைவிழினுங், காண்டகுசிறப்பினரம்பையர்சூழக்கற்பகநீழல்வைகினுந், தூண்டகுசுடரேகளாநிழலமர்ந்தசோதியேகருணைநாயகனே, யாண்டகாய்நினதுதிருவடிக்கமலத்தன்பெனுமழிவிலாப்பொருளே. (12)

அழிவிலாப்பொருளேபழமறைக்கொழுந்தேயலையெறியமுதவாரிதியே, யொழிவிலாதருளுங்கற்பகக்கனியேயொப்பனைமைப்பரந்தெறிக்கும், விழியினாலுருகியொருபுறமளித்தவிமலனேகருணையம்பரனே, யிழிவிலாப்புணையாப்பிறவியங்கடனின்றேறநான்பெற்றதுன்பதமே. (13)

உன்பதமேத்தித்துன்பவோறுக்கவுலகினிற்றிருவுடன்வாழ மன்பதைக்கெல்லாமெய்திடுந்தரமோவலியவந்தெனைத்தடுத்தாண்டுள்,ளன்புவந்தொருவரறிந்திடாவறிவுமறிவுறுத்தருளினையதற்கு, முன்பெதுபுரிந்தேன்கருணையம்பதிவாழ்முதல்வனேமுக்கண்வானவனே. (14)

வாமனெரியறல்கான்மண்ணெனப்பகுக்கவரும்பெரும்பூதமோரைந்து, மானமுக்குணமுங்கரணமோர்நான்குமனைத்துமாயாதியிறின்றி, யூனுறையுடலுக்குயிருமாயுயிருக்குணர்வுமாயொன்றினுந்தோயா, ஞானநாயகனேகருணையம்பரனேநானறிந்துரைக்குமாறெவனோ. (15)

எவனுயிர்க்குயிராயெள்ளுமெண்ணெயும்போலெங்கணுமிடையறாநின்று, னெவனைத்துலகுமீன்றுகாத்தழிக்கவிறைமைசான்மூவுருவெடுத்தா, னெவன்முதலிடையீறின்றியெஞ்ஞான்றுமீறிலாமறைமுடியிருப்பா, னவனெனைப்புரக்கத்திருக்களாநீழலமர்ந்தருள்புரிந்தகாரணனே. (16)

காரணமேதென்றறிகிலேன்றமியேன்கற்றலமனத்தினைக்களைத்து, வாரணிமுலையாளொப்பனையோடுமழவிடைமேலெழுந்தருளி, நாரணனறியாத்திருவுருக்காட்டிநல்லருள்சுரந்துவாழ்வித்தான், பூரணன்கருணைக்களாநிழலமர்ந்தபுண்ணியன்விண்ணவர்க்கிறையே. (17).

விண்ணவர்மகுடகோடிவீழ்ந்திறைஞ்சும்விரைமலர்ச்சேவ
டிமிசையே, புண்ணிறைகாதலன்புநின்றுருகவுலையிடுமெழுகெ
னவுருகிக், கண்ணினீர்வாரக்கருணையம்பரனேகடவுளேயென்
றெடுத்தேத்தப், புண்ணியம்புரிந்தேனிப்பெரும்பேறுபூதலத்
தெவர்பெறுவாரே. (18)

பெறுவதுநினதுதிருவடிக்கமலம்பேசுவதுன்றிருநாமம்
உறுவதுநினதுதிருவுருவெளியாமுணர்வதுன்னருளலாதுண்டோ
மறுவறுசிறப்பின்மாசிலாமணியேவாதனேசிவபெருமானே
குறுமுனிபரவக்களாநிழலமர்ந்தகொடிமதிற்கருவையாதிபனே. (19)

ஆதவன்மதிபானல்வெளிபுனல்காலருமறையொர்சனென்றெட்டுப்
பேதமாமுருவாயருவமாய்நிறைந்தபெற்றியாலுற்றுநானுன்னை
யோகினாலுணர்வேனுணருமாறருளாயிளநிலாப்பசுங்கொழுந்தணிந்த
சோதியேகருணையொப்பனைகளபத்துணைமுலைதழுவுகாதலனே. (20)

வேறு.

காதலுற்றிடமணநிலைபெற்றிடக்கனிந்திடக்களிகூரப்
போதமுற்றிடயானெனதென்றிடும்புலைச்செருக்கறமாற
நாதன்முத்தமிழ்க்கருவையம்பரனெனநாத்தழும்புறவோதி
யோதிமற்றுநான்பெற்றதையிற்றெனவுரைத்திடமுடியாதே.

முடிகடந்ததுககனகோளகைநெடுமுகட்டினுக்கப்பாலு
மடிகடந்ததுபாதலமேழினுக்கப்புறத்தனலோடுந்
துடிகடந்தகைகடந்தனதிகந்தமாரெல்புகழ்க்களாவீசன்
பொடிகடந்தபான்மேனியான்றிருநடம்புகலுதற்கெளிதாமோ.

எளியன்புன்றொழிற்பாதகன்மாதராரிளமுலைவளம்வேட்ட
களியன்றீக்குணவஞ்சகநெஞ்சனுங்கருங்கலைக்கரைவித்து
வெளியில்வந்துநின்பொன்னடிசென்னியின்மிலைந்தெனையாட்கொண்
வளிகனிந்தநின்னருட்குணமுரைப்பாராருங்களாவமர்ந்தோனே.

அமரர்மாதவர்முனிவர்திரண்டுநின்றனுதினந்தொழுதேத்துந்
தமரநூபுரப்பொற்சரணைத்திடத்தமியனுக்கருள்செய்தான்
குமரனோடுஞ்சூர்ப்பகைதடிந்தவன்கொள்ளைவண்டினமார்க்குங்
கமலவாவியும்பொங்கருஞ்சூழ்திருக்கருவையம்பெருமானே. 24

கருவையம்பரனம்பரமேனியன்சடைமுடிநாதத
வுருவையம்பிகைபெறப்பகுத்தளித்தவனெனவலர்புரநீற்று
பெருவையம்பெனக்கண்ணனையுடையபினென்பிழைபொறுத்தழியாத
திருவையம்புவிசிறப்பொடுமளித்தவன்றிருக்காவுடையோனே.

உடையமென்றுநம்மக்களைமனைவிழைபொருட்கலைப்பெருவாழ்வை
யடையநல்குறிசெழுமபொருள்புகலிடமவனைத்தையுநினைப்பாரோ
விடையின்மேல்வருதிருக்கருவைப்பரனிளமலர்ச்செழுங்கொன்றைத்
தொடையல்வேணியனடியவர்களனொடுதொண்டுசெய்மனத்தாரே

மனத்தைநாயனேன்றினம்வணங்குவன்றின்னைவகையுநிலையற்ற
தனத்தைவாழ்வினைநிலையெனமதித்துழல்வாரையிற்றளராமே
புனத்துழாய்முகில்போற்றிடுங்கருவைவாழ்புண்ணியன்பாலற்காச்
சினத்தகாலனையுதைத்தவன்பங்கயச்சேவடிவணங்கெனரே. (27)

வணங்கெனத்தலையளித்தனையென்புகழ்மொழிக்கெனைநாத்தந்தா
யிணங்கெனத்திருக்கூட்டமுங்காட்டினையினிப்பெறும்பேறுண்டோ
துணங்கைசெயிட்டிவெம்பேய்க்கணக்குத்திட்டுப்படலையாடரங்காகக்
கணங்கள்போற்றநின்றுயர்த்துநடஞ்செய்கருவைப்பெருமானே. (28)

பெருமைசான்றநின்றிருவெழுத்தைந்துமேயெனநம்புநேயம்பற்றி
யருமைசான்றவிப்பவக்கடல்சுழலாமுனைக்கரையிற்றுணிகின்ற
னிருமையின்பமுமடியவர்க்கருள்புரிமிறைவனையெம்மானை
தருமமூர்த்தியைப்பணிவனுமுத்தொழுகுதிங்கள்புயத்தானை. (29)

தானையெண்டிசைமுழக்கமுழக்குஞ்சுடர்த்தழையாடைகதிர்க்கற்றை
மேனிவெங்கனலாடிடமுமலைகெலாம்வெந்தொழிபுறங்காடு
சேனைவெங்கொலைப்பேய்க்கணமென்னினத்திருக்களாவமர்கோனை
வானநாடரும்பூதலத்தடியரும்வணங்குவதெவ்வாறே. (30)

வேறு

எவ்வமுற்றதிரிமலமிற்றது
செவ்விஞானத்திருக்கண்திறந்தது
கொவ்வைவாயுமைகொண்டநன்கருவையான்
பௌவநஞ்சமுண்டானகழல்பாட (31)

பாடினேன்புகழ்ப்பங்கயச்சேவடி
சூடினேன்கருவாபுரிச்சோதியை
நாடினேனவனோடும்வேறறக்
கூடினேனடியார்திருக்கூட்டமே. (32)

கூட்டமிட்டகருவித்தலைகளுடற்
சேட்டையற்றுள்ளறிவுசிறைதபமு
ஓட்டமுன்றுடைநான்முகலிங்கன்
றாட்டிணைக்கமலந்தலைக்கொண்டனே. (33)

தலைக்கொள்வெண்டலைமாலையன்றண்ணிலா
மிலைக்குந்தென்கருவாபுரிவேதியன்
புலைக்குரம்பையுடப்பிற்குப்புகுந்
தலைகலக்குநந்தமொழித்தென்னையாள்வனே. (34)

என்னையாள்பவனென்றுமிருப்பவன்
றன்னையான்றொழத்தண்ணளிதந்தவன்
பொன்னையாளும்பயன்றொழநின்றவன்
கன்னிபாகன்கருவைக்கிறைவனே. (35)

இறைவனெங்கணும்பாவையுமானவன்
பிறையணிந்தசடிலன்பெருந்தகை
கறையிலங்குமிடற்றன்கருவையான்
மறையனின்றெனையாண்டதெம்மாயமே. (36)

மாயவல்லிருணீங்கமனத்திடைத்
தூயஞானச்சுடர்விளக்கேற்றிய

நாயகன்களவீசனைமயிர்
பாயமால்விடையான்பரமேட்டியே. (37)

பரமெனக்குனையன்றியோர்பற்றிலேன்
சரமமுற்றியபோதிற்றருவையோ
கருவைநிற்குங்களாமுதலேமறைச்
சிரமிருக்குந்திருவடிச்செல்வமே. (38)

செல்வமீயுஞ்சிறப்புமளித்துளத்
தல்லறீர்க்குமறிவையுதவிடுங்
கல்விநல்குங்கதிதரும்பொற்கிரி
வல்விலான்களவீசனைவாழ்த்தவே. (39)

வாழ்வைநம்பிமதிகெட்டுக்கும்பியில்
வீழ்புன்மாந்தர்க்குறுதிவிளம்புவேன்
ருழ்சடைக்களவீசன்றனையஞ்
சூழ்தல்சூழிற்றுறக்கங்கிடைக்குமே. (40)

வேறு.

கிடைத்தபொருள்கரத்திருக்கக் கிடைத்திலவென்றயர்வார்போற்
படைத்தவினைதருள்பெற்றும்பெற்றிலர்போற்பரிவுற்றேன்
முடைத்தலையிற்பலிகொள்ளுமுகலிங்காமுகிழ்த்தநிலாச்
சடைத்தலையாய்நின்மாயம்யாருணருந்தாத்தனோ. (41)

உணராதநின்னிலையைபீயுணர்த்தவுணர்ந்ததற்பின்
புணராததாடலையிற்புணர்ந்ததெனப்புகழோங்கத்
தணவாமலெனையுனக்குத்தந்துருகியிரண்டற்றேன்
பணராசச்சிலம்பணிந்தபழமறையெம்பெருமானே. (42)

பழமையாம்வாதனையிற்படிந்தமனப்பந்தத்தின்
விழைவினுற்றலைமயங்கிவேறுவேறுருவெடுத்துச்
சுழல்குயவன்றிகிரியைப்போற்பவக்கடலிற்சுழல்வேனை
மழவிடையாய்பால்வண்ணாவான்வர்தங்கோமானே. (43)

கோமானேகருவைவருகுணக்குன்றேமலரிதழித்
தேமாலைபுனைந்தசடைச்செழுஞ்சுடரேயென்றென்று
பாமாலைவாய்பாடிக்கைகொட்டிப்பதம்பெயர்த்து
நாமாடவம்மின்காடொண்டராய்நமராங்காள். (44)

தொண்டுசெய்துவழிபட்டுச்சுருதிபுகழ்களாவீசன்
புண்டரிகமலர்த்தாளைப்போற்றிமுதற்பேறுபெற்றா
ரண்டர்பிரானான்முகத்தோனாழியானிவரென்றான்
மண்டனின்ஞானத்தெளியமாணிடரோவழுத்துவார். (45)

வழுத்திடுவேனாவாரமலரிடுவேன்கரங்கொண்டு
தொழத்தகுவேன்முடிதாழ்த்திச்சூழ்வருவேன்றுணைத்தாளா
லழுத்திடுவேன்மனத்துன்னையகம்புறமொன்றாயுருகிப்
பழுத்திடுவேனருள்கனியப்பால்வண்ணாநம்பரனே. (46)

நம்பியுனதருள்வேட்டுநடுக்கடலுட்கலங்கவிழ்ந்து
வெம்புதுயர்மனத்தார்போன்மெலிகின்றேனெடுநாளாக்
கும்பமுனிக்கருள்புரியுங்கொற்றவனேமுகலிங்கா
தும்பைமுடித்தோய்புரக்கவிரக்கமின்னந்தோன்றாதோ. (47)

தோன்றியபோதுடன்றோன்றித்தோன்றாதுமறைத்தென்னை
யான்றசெழுஞ்செம்பிலுறைகளிம்புபோலகலாம
லூன்றுமலத்துகளகற்றியுன்னருளும்பெறுவேனோ
மூன்றுலகுந்தொழுதேத்துமுகலிங்காமுதற்பொருளே. (48)

பொருள்வேட்டுநிலம்வேட்டும்பூவையர்தம்புணர்கலவி
மருள்வேட்டுநாடோறுமனவலிகெட்டயர்கின்றே
னருள்வேட்டுன்சந்நிதிப்பட்டருந்துயர்போயுய்வேனோ
தெருள்வேட்டார்க்கருள்புரியுந்திருக்களவிலுறைவோனே. (49)

உறைவாய்நன்மனத்தன்பருடறோறுமுயிராகி
நிறைவாயெவ்வுலகனைத்துநீக்கமிலாதுணர்ந்தோர்க்கு

மறைவாயுய்த்துணரார்க்குமறைபயிலுங்கருவையில்வா
ழிறைவாநின்றிருவிளையாட்டியான்வழுத்தவடங்காதே. (50)

வேறு.

காதற்பெருக்குமொருகோடிகோடிகவலைப்பெருக்குமிகலாய்
வாதைப்படுத்தவலைமாறுபோலமனமாலுழன்றுவிடவோ
வேதப்பெருக்குமுழவோசையிம்முழவிற்பெருக்குமியல்கூர்
நாதப்பெருக்குமொழியாதுமல்குகருவேசஞானவுருவே. (51)

உருவாகிநிற்றியருவாகிநிற்றியுயிரோடெவர்க்குமுறவாய்
மருவாகிநிற்றிமலராகிநிற்றிமறையாகிநிற்றிமறையின்
பொருளாகிநிற்றியுணையானறிந்துபுகழ்கின்றவாறுமறியேன்
கருவாபுரிக்குநிறைதேவதேவகதியேதெனக்குமொழியே. (52)

மொழிகின்றவாறுசமயங்கடோறுமுழுதுஞ்சுழன்றுநிலையற்
றழிகின்றசிந்தையவலங்கெடுத்துன்னடிகண்டுநாடியறியும்
விழியுங்கொடுத்தமுகலிங்கநாதமிகுமன்பர்தேடுபொருளே
பொழியுங்கடைக்கணருளாலளித்திடுரையற்றமுத்திநிலையே.

முத்திக்குவித்துன்னடியார்கள்சிந்தைமுளரிக்கருக்கன்மொழி
யெனும் சித்திக்குமூலந்நவயோகிகட்குத்தெளிகன்னலூறுமிர
தம், பத்திக்குநித்தமருள்வீசுகொண்டல்களவீசனெங்கள்பரம
னத்திக்குமுன்னம்வரமேயளித்தகருவேசனம்பொனடியே. (54)

அடியாரிழைத்தபிழைகோடிநெஞ்சினறியாதவாதிமுதல்வன்
கொடியார்புரத்தையழன்மூடவன்றுகுறுமூரல்கொண்டகுழக
னெடியோன்வழுத்துகளவீசனென்றுநினைதோறுமுள்ளநெகிழ
முடியேறுமங்கைபுளகிக்குமேனிமுகுளிக்குமென்கணிணையே.

மன்கண்ணிடத்தினகலாதசெல்வனெழிலார்களாவின்முதல்வன்
வன்கண்ணர்நெஞ்சுபுகுதாதநம்பன்மனமாசறுத்தபெருமான்
புன்கண்ணகற்றியடியாரைவீடுபுகுவித்துநின்றபுனிதன்
றன்கண்ணிணைக்குமுடியாதவன்புதாவென்கொல்செய்தவமே

தவமுந்தவத்தினுறுபேறுமான தலைவா களாவின்முதலே
புவனங்களானவையுயிர்வர்க்கமானவை நுகர்போகமானவைபுகலுந்
திவசங்களாதிவருகாலமானவை தெளிவாதெளிந்தவமையத்
திவையன்றிநிற்பையெனினையமெஞ்சினெவரேமதிப்பருனையே

உன்னுமமோதியுனையேவணங்கியுறுபூசைபேணுமுரவோர்
பொன்னுடலிக்கவரநல்குமாதிபுனிதா களாவிலுறைவோய்
முன்னையுனக்கியானடியானுமல்லேன்முழுஞானிபல்லனெளி
யேனென்னையேழைத்தமியேனைக்கோடியுள்ளவெனினுமுரந்தல்
கடனே. (58)

கடவாரணத்தினுரிபோர்வைகொண்டகருமேசவாதிமுதல்வா
சட்வாதனைக்குளமேகிநொந்துதடுமாறுநெஞ்சமுடையே
னடைவாய்வழுத்திவழிபாடுசெய்யநனைவிபேணவொன்றுமறியே
ன்,மடமாலகற்றியிடுமாறளிக்குமவரநீகொடுக்குமவரமே. (59)

வரையாதியாற்றியிடுபாவகாரிமறமன்றிவேறுமறியேன்
விரைமாலைசாற்றுதருபூசையாற்றுமிகவாசைவைத்துமெலிவேன்
கரையாதிருக்குமனநீகளாதத்துணைபாடவைத்தகவாதுநீ
றுரையானிறைக்கமுடியாதுமுக்கணுடையாய்களாவிலுறையே

வேறு.

ஒளிபடைத்திழுப்பத்தவெளிபொருளினைகருணையானே
தெளிவுறநெஞ்சந்தன்னைத்தெருட்டிநின்னிலையக்காட்
டளியிலெனையாண்டவருட்குன்றேயுன்னையின்னு
மெளியனேன்பிறவிவெட்டவேத்திடாதிருக்கின்றேனே (61)

இருக்கினுநிற்கும்போதுமிரவுகண்டுயிலும்போதும்
பொருக்கெனநடக்கும்போதும்பொருந்தியூண்டுய்க்கும்போது
முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரைமுயங்கிநெஞ்சழியும்போதுந்
திருக்களாவுடையநம்பாசிந்தையுன்பாலதாமே. [62)

சிந்தனையுனக்குத்தந்தேன்றிருவருளெனக்குத்தந்தாய்
வந்தனையுனக்குத்தந்தேன்மலரடியெனக்குத்தந்தாய்
பைந்துணருனக்குத்தந்தேன்பரகதியெனக்குத்தந்தாய்
கந்தனைப்பயந்தநாதாகருவையிலிருக்குந்தேவே. (63)

தேவனேநின்னையல்லாற்பிறிதொருதேவையெண்ணேன்
பாவனைநின்னினல்லாற்பிறிதொருபற்றுமில்லேன்
யாவையுங்காட்டக்கண்டேனென்னுளேநின்னைக்கண்டேன்
காவலாகருவையானேயினிமற்றோர்காட்சியுண்டோ. (64)

உண்டெனமறைகளோதுமொருதனிமுதலேநாளு
மண்டருமுனிவர்தாமுங்காண்கிலாரடியேனுன்னைத்
தெண்டிரைவளாகமுற்றுந்தேடினேன்றேடித்தேடிக்
கண்டனன்களாவினீழல்கருவைமாநகரத்தானே. (65)

தானெனவுருவமாகிச்சங்கற்பவிகற்பங்கொண்டு
வானகமாகிமண்ணாய்க்கடல்களாய்மலைகளாகி
யீனமாமனப்பேய்செய்தவிந்திரசாலந்தன்னா
லுன்னையுணரமாட்டேன்களாநிழனண்ணுவானே. (66)

நண்ணருந்தவங்கள்செய்துநானுடல்வருந்தமாட்டே
னெண்ணுமைம்புலனுஞ்செற்றங்கிருவினையறுக்கமாட்டேன்
கண்ணகன்ஞாலம்போற்றக்களாநிழலமர்ந்துவாழு
மண்ணலேயினியெவ்வாறேவடியனேனுய்யுமாறே. (67)

உய்யவோருறுதிநாடாவுலகினிற்சமயமென்னும்
வெய்யவார்கலியில்வீழ்ந்துவெந்துயருழக்கின்றேற்குத்
தையலோர்பாகம்வைத்துத்தண்டமிழ்க்கருவைவாழு
மையன்வந்தாண்டுகொண்டததிசயம்விளைக்குமாறே. (68)

அதிசயமுளத்திற்காட்டியகம்புறந்தானுக்காட்டித்
துதிசெயக்கவிநாக்காட்டித்தொடக்கறுநேயங்காட்டி
மதியினிற்களிப்புங்காட்டிவந்தெனையாண்டுகொண்டான்
கதியெனவுலகம்போற்றக்களாநிழலமர்ந்தநாதன். (69)

நாதனைகவிஞரேவநள்ளிருட்போதிற்சென்ற
தூதனையிமயவல்லிதுணைவனைகருவையானை
போதநேயத்தினாலுன்பொலன்கழற்றொண்டுபூண்டு
மேதகீபகற்றிடாமலிருப்பதுமிசையதாமோ. (70)

வேறு.

இசையுஞ்செல்வமுந்திருவுமின்பமு
மசைவிலாதபேரறிவுமுத்தியும்
விசையமுந்தருங்கருவைமேயினோன்
றிசையுடுத்தவன்சீர்படிக்கவே. (71)

படியளந்தவன்பதுமவேதிய
னடிமுடித்தலமறியொணாதவன்
கடிகொண்மாமலர்க்களவிளீமுலான்
குடியிருந்தவென்னெஞ்சுகோயிலே. (72)

கோயில்சூழவுங்குடங்கைகொட்டவும்
வாயிற்பாடவும்வணங்கியாடவு
மாயிரம்பெயர்க்கருவையாதிப
னேயமுற்றுவாழ்தொண்டர்நேர்வரே (73)

நேர்ந்தநெஞ்சமேநெடிதுவாழிநீ
சோர்ந்ததுன்பமுந்துயருமேபோக்குவான்
வார்ந்தசெஞ்சடைக்கருவைவாணனை
யோர்ந்தபேரருளருவியாடவே. (74)

ஆடுமட்கலந்திகிரியொத்தலைந்
தோடுநெஞ்சமுங்கவலையோர்ந்துணை
நாடுமோதமிழ்க்கருவைநாதனே
பாடுசேர்மலர்க்களவிலீசனே. (75)

நேசனேயிடத்திமயவல்லியி
பாசனேயியற்கருவைநீத்தனே

பூசியேனுனைப்புனிதவாகமம்
வாசியேன்பிறப்பென்றுமாயுமே. (76)

பிறவிமாயவுமருள்பெருக்கவுந்
துறவியாய்வனந்துன்னல்வேண்டுமோ
விறைவனெம்பிரான்களவிலீசனென்
றறையுமுன்னமேயனைத்துமெய்துமே. (77)

எய்தியென்செழுங்கருவையெம்பிரான்
கொய்யுநாண்மலர்க்கொன்றைவேணியான்
செய்யபாதமென்சென்னிவைக்கவே
வெய்யகூற்றுவன்வீசுபாசமே. (78)

பாசநீக்கிமூவகைப்பசுக்களை
மாசின்முத்தியாம்வனத்தின்மேய்த்திடு
மீசன்மின்னைநேரிடைச்சிகாதல
ஞசில்பால்வணத்தண்டர்நாதனே. (79)

அண்டகோளமுமகிலலோகமு
மண்டுசெந்தழல்வடிவமானவன்
முண்டகக்கழற்கருவைமூர்த்தியைக்
கண்டகண்ணிணைகளிதுளங்குமே. (80)

வேறு.

துளங்குநெஞ்சமேதுயருறுவகையொன்றுசொல்வேன்
வளங்கொள்செந்தமிழ்க்கருவையம்பெரும்பதிமருவி
விளங்குபானிறமேனியன்றிருவடிதொழுதா
லளந்துகாண்பருந்துறக்கவாழ்விம்மையினளிப்பான். (81)

இம்மையின்பமுமிறுதியின்முத்தியுமளிக்கு
நம்மையாளுடைநாயகன்கருவைநன்னகரிற்
கொம்மைவெம்முலைக்கொடியொடுமினிதுவீற்றிருக்கு
விம்மிமானிடர்வெந்துயருழப்பதென்விரகே. (82)

விரகினாற்சிலர்செய்திடும்வினைகளுமுண்டோ
மருவியம்பரமறைந்துநின்றூட்டுவான்போல
வுரகக்கங்கணக்கருவையாதொருவனின்றூட்டப்
பரவைசூழ்நிலமன்பதைப்பரப்பெலாநுகரும். (83)

நடித்ததாள்களுநகைமணிமுறுவலுமுகமும்
பொடித்தவேர்வெழும்புருவமுமருள்விலோசனமு
முடித்ததண்பிறைவேணியுமுகலிங்கன்மழுமான்
பிடித்தசெங்கையுங்காண்பவர்புவியிடைப்பிறவார். (84)

பிறந்தயாக்கைகளனைத்தில பெருங்கடற்புவிக்கு
ளிறந்துபோயவல்லாலவற்றெய்தியதுண்டோ
கறந்தபானிறவண்ணனைக்கருத்துறவிருத்தி
சிறந்தயாக்கையீதிதற்குநான்செய்வதுமுளதோ. (85)

உள்ளதில்லதென்றுரைத்திடும்பொருளையுந்துணராக்
கள்ளர்நாவினிலிருந்திடாக்காரநறுங்கனியையுந்
தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவையிற்சிவகரம்புகுந்து
மெள்ளநான்சென்றுகாண்டலுந்தீர்ந்ததுவிடாயே. (86)

விடக்கைமும்மலக்குழிசியைவிளிந்தபின்றீண்டாத்
துடக்கைநோய்க்கணந்துணங்கையிட்டாடுறுமாங்கை
நடக்குஞ்சூத்திரப்பாவையைநான்சுமந்துழலல்
கடக்கநீக்கியென்றருள்வைகருவையுத்தமனே. (87)

உத்திவாளராமுடித்தபால்வண்ணனையுணரு
பத்திவேண்டுவதன்றியேநானிடைப்படினு
முத்திவேண்டிலேன்றுறக்கமும்வேண்டிலேன்முனிவர்
சித்திவேண்டிலேன்வேண்டிலேன்றிசாதிபர்சிறப்பே. (88)

சிறக்கத்தக்கதுகருவையான்றிருவடிநேய
மறக்கத்தக்கதுமற்றுளசமயத்தின்மயக்கந்
துறக்கத்தக்கதிவ்வுடம்பையானென்றுறுதொடர்பு
பிறக்கத்தக்கதுசிவானந்தவாரியின்பெருக்கே. (89)

பெருகுகாதல்கொண்டனுதினம்போதைநெஞ்சடியே
னுருகிடவும்வெளிப்படாயுனையுளந்துணர்ந்தே
னிருகணாலுங்காண்பதற்கென்றெதிர்ந்திடுவாய்
கருகுகண்டனேகருவையிற்களாநறுங்கனியே. (90)

வேறு.

கனிவுறுமனங்கனியநின்பெருங்கருணைதந்தவாபோற்றிநாயி
னே, னினியபாடலாற்களவிலீசனென்றேத்தநாத்தருமிறைவ
போற்றிவான், பனிநிலாவுடன்கங்கைதுன்றுசெம்பவளவார்ச
டைப்பராபோற்றியிற், குனிவுறுமுனம்புரமெரிந்திடக்குருத்த
வாணகைக்குழகபோற்றியே. (91)

குழவிவெண்ணிலாவணியும்வெண்ணகைக்கொடியிடந்தவாழ்குரி
சில்போற்றியெம், பழையதீவினைப்பயங்கெடாதொழித்திடும்பாவநா
சனேபோற்றிகாய்சினந், தழுவுமயின்வரித்தோலைச்சத்தகபட்
டுடைமருங்கினோய்போற்றிசெந்தமிழ்க், கழுமலப்பதிக்கவுணி
யன்புகழ்க்களவினீழலிற்கடவுள்போற்றியே. (92)

கடையுகத்தினிற்பொழில்களேழுமுங்கலக்கொளுத்தியசுடலை
யம்பலத், தடவிழுமின்னம்மைகாணநின்றாடுமையனேபோ
ற்றிபோற்றியெந், தொடரிடாதுழன்பாசமங்கயந்திருக்கநல்
கையினையைபோற்றியால், விடையினேறிவருகருவைமாநகர்வி
ளிவாய்வரும்விமலபோற்றியே. (93)

விமலபோற்றிநின் பெருமைமாயனும் விரிஞ்சனுந்தெரியாகு
ற்றிலா, வமலபோற்றிநாயேனுமும்வண்ணமுன்னெறியுதந்தருளறி
வபோற்றிதண், கமலவாவிசூழ்கருவைமாநகர்க்களவினீழல்வாழ்
காலகாலனே, யிமயமால்வரைக்குமரிபொற்பணைக்கினியகாதலா
போற்றியெந்தையே. (94)

மங்கையாயினாய்நாவனாயினாயிறைவனாயினாய்போற்றியென்ப
னைப், பந்தமாயினாய்வீடுமாயினாய்பரமுமாயினாய்போற்றிதென்
புலச், சந்தமால்வரைத்தமிழ்முனிக்குமைகணமணந்தமெய்க்
கோலங்காட்டினாய், சுந்தரப்புயத்தழகுபோற்றிநின்சோதிபால்
வணத்தாதிபோற்றியே. (95)

ஆதிநின்றிருத்தொண்டுகாதலித்திருவுசென்றுபாட்டாயிரம்பு ேமாதுசெய்புளிற்குறையுரைத்ததிங்கொலன்றுநின்செவிக்குற்ற தில்லையோ, காதனண்புடைக்கவிஞனேவலுங்கங்குலிற்கழற் கால்சிவப்புறத், தூதுசென்றவாபோற்றிநாடொறுந்தொழுமவ ர்க்கருள்கருவையையனே. (96)

ஐயனேசரண்போற்றியென்னையாளப்பனேசரண்போற்றிபொ ய்யிலா, மெய்யனேசரண்போற்றிவானவர்வேந்தனேசரண்போ ற்றிமான்மழுக், கையனேசரண்போற்றிகாலனைக்காய்ந்தவாசர ணேபோற்றிநீநிறச, செய்யனேசரண்போற்றிகாமனைச்செற்றவா சரண்போற்றிதேவனே. (97)

தேவனேபிறர்க்கடிமையுற்றிலேன்சிந்தைநின்பாதத்தன்றியு நாவினாற்றினம்பாவிவாழ்த்து நிவேறுரைசெய்குறைநிற்பயத்தார் திகொலோ, காவன்மூவரண்கனல்கொளுத்திநின்கருணைசெய்தநிமிர் கடவுள்போற்றியான், பாவநாசியேயெனிமுயேனினைப்பதுமா ப்பதுன்பண்புநாருமே. (98)

பண்பயிற்றிவண்டாடுகொன்றையம்படலையாம்பவளபோற்றிய ம்பிகை, கண்களிக்கநடந்தில்லையம்பலத்திற்கூத்தயர்ந்தாய்வள் போற்றிபூந், சண்பகச்செழுங்காவின்மேவிநின்றண்கருவையமர்ந் தடிகள்போற்றிமீ, விண்பரிப்பவன்குருந்தமர்ந்தனையென்னை மேனியாய்போற்றிபோற்றியே. (99)

வெள்ளைமேனியாய்போற்றிபொய்ம்மையேவுமாப்பிழைபோற்றி போற்றிபூங், கள்ளலம்புதண்களவின்மூலிற்கருணையங்கடற்கட வுள்போற்றிநா, னுள்ளமொன்றிநின்றடிவழுத்திடவுதவிசெய்த வாபோற்றியின்புறக், தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவைமாநகர்ச்செ ல்வபோற்றிநின்சீர்கள்போற்றியே. (100)

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

உ

கணபதி துணை.

திருக்கருவை

வெண்பாவந்தாதி.

காப்பு.

நண்பானதென்கருவைநாதனார்தம்மீது
வெண்பாவந்தாதிவிளம்பவே - பண்பாக
மைம்மலையுமெய்ம்மலையுமாற்றுபுகழ்படைத்த
கைம்மலையுமாமுகத்தோன்காப்பு.

நூல்.

சீரணிந்ததென்கருவைச்செல்வனேயொப்பனையாள்
வாரணிந்தகொங்கைமணந்தோனே - காரணிந்த
கண்டனேநின்பொற்கழலல்லாற்காதலித்த
தொண்டனேற்குண்டோதுணை. (1)

துணைவியொடுபால்விடைமேற்றோன்றிவினைநீக்கி
யிணைமலர்த்தாளென்சிரத்திலேற்றிப் - பணிவிடைக்கு
வேண்டாதவென்னைவலியவிலைகொண்டுதடுத்
தாண்டான்கருவையரன். (2)

அரவணிந்ததென்கருவையாளுடையான்வேதம்
பரவுங்களவிற்பரமன்—திருவடியை
நேர்ந்தார்க்கணித்தாகுநேராதுளமயக்கஞ்
சேர்ந்தார்க்குமுத்தியதுசேண். (3)

சேணிற்கொடிநடங்குந்தென்கருவையம்மானே
கோணைப்பிறையணியுங்கோமானே—பேணித்
தொடுக்குங்கவிதைத்தொழும்பனுக்குவந்த
விடுக்கண்களையாததென். (4)

என்னெஞ்சில்வைத்தற்கினியதவம்யாதுசெய்தேன்
பொன்னஞ்சிலையாற்புரமெரித்த—முன்னவனே
யன்னம்பயில்கருவையானேயரவுதொழப்
பொன்னம்பலத்தாடும்பூ. (5)

பூமருவுவேதன்புயல்வண்ணன்கண்டறியாத்
தாமமணிமுடியுந்தாளிணையும்—யாமறிய
வாழுங்கருவைவளநகரில்வந்துநின்றான்
றாழுஞ்சடைக்களவீசன். (6)

ஈசனேயென்றுமிமயமயிலொப்பனையா
ணேசனேயென்றுநினைந்துருகிப்—பேசினே
னல்வினையைக்கண்டேனவையற்றேன்வாழ்வுற்றேன்
வலவினையைக்கண்டிலேன்மற்று. (7)

மற்றுமொருதெய்வத்தைநான்றொழுதேன்முழுக்காதல்
பற்றியுளத்துவைத்துப்பாவியேன்—சிற்றடியே
னும்பருமாலும்போற்றொருவன்கருவைநகர்
நம்பெருமானல்லாதுநான். (8)

நானிலத்தோர்முன்னேநலனழிந்துநானிருந்தாற்
கானநறும்பூங்களவீச—வீனமுரைத்
தென்னைச்சிரிப்பாரென்றெண்ணாதேயெம்பெருமா
னுன்னைச்சிரிப்பாருமுண்டு. (9)

உண்டுபலகுற்றமுனையடைந்தேனுதலினாற்
கண்டுபொறுத்தல்கடன்கண்டாய்—பண்டுதிரஞ்
சிந்தவடித்தவனைச்சீறுதுபாசுபதந்
தந்தமுகலிங்கநாதா. (10)

நாதாதமிழ்க்கருவைநம்பாவெனக்கினிய
தாதாவெனவுஞ்சரணடைந்தாங்—காதுசின

வெவ்விடையின்வீ திவிடங்கனேநாடோறு
மிவ்விடரின்வாடுவதென்யான். (11)

யாவனமரரிடர்தீரநஞ்சுண்டான்
யாவன்கருவையினி துறைந்தான்—யாவன்
றவநேர்மைகண்டுதனக்கடிமைகொள்வா
னவனேயெனையாண்டவன். (12)

ஆண்டவனேதென்கருவையாதியேயாடரவம்
பூண்டவனேயென்றுதினம்போற்றிடவு—நீண்டதுயர்
போகாதிருக்குமோபொங்கிருளுநிற்குமோ
மாகாதவன்றேர்வரின். (13)

வரந்தருமிப்பார்புரக்கும்வாழ்வுதரும்விண்ணோர்
தரந்தரும்பேரின்பந்தருமால்—பரந்து
துளவீசன்றேடுந்துணைத்தாட்கருவைக்
களவீசனென்றுரைத்தக்கால். (14)

காலத்தாற்காலபடாராற்கருமறலி
சூலத்தாலாவிதொலைவதோ—ஞாலத்துட்
டேன்பற்றும்பூங்களவிற்செல்வன்றிருவடியைத்
தான்பற்றும்பற்றுடையான்றான். (15)

தானேவந்தென்னைத்தடுத்தடிமைகொண்டானை
யானேபிறக்குமெழுபிறப்பும்—வானிற்
சிறந்திருக்குந்தென்கருவைச்செல்வனையெண்ணுமன்
மறந்திருக்குமோவென்மனம். (16)

மனமொழிந்துகாமமயக்கொழிந்துமாறுச்
சினமொழிந்துவாதனையுந்தேய்ந்தா—லினிய
குருக்களாய்வந்தடிமைகொண்டுவீடுய்க்குந
திருக்களாவாழுஞ்சிவம். (17)

சிவகருமஞ்செய்யார்திருநீறுசாத்தார்
தவநிலையாஞ்சைவநெறிசாரா - ரவனிதனிற்
கான்பரந்தபச்சைக்களாநிழலைக்கைதொழா
ரேன்பிறந்தார்மானிடராயின்று. (18)

இன்றுவருந்துயரந்தீர்ந்தோமினிச்சிலநாள்
சென்றுவருந்துயரந்தீர்ப்பாரார் - சென்று
வருந்தாதேநெஞ்சேமலர்க்களவின்கீ
ழிருந்தானொழிப்பானிடர். (19)

இடர்க்கடலுக்கோடமிதயவிருட்கென்று
முடற்பகையைவேறுக்குமொள்வா - ளிடப்புறத்தை
நல்வண்ணமேகச்சரிகுழலுக்கீந்தருளும்
பால்வண்ணநாதன்பதம். (20)

பதுமமிந்துவாய்பார்த்துப்பற்றறநல்ல
ரிதமறிந்தாங்கென்பொலியம்பி - மதிகலங்கி
நன்றுள்கழிக்குவிட்டேறுதமுகமிங்கமுளை
பொருநாளினைப்பேணினி. (21)

இனியவமுதையிருங்களாவின்கட்
கனியையவளர்முக்கட்கரும்பைப் - பனியிமயாங்
கொம்பினொடுங்கண்டேன்கொடும்பாவமோகவிடாய்
வெம்புதுயர்கண்டிலேன்மேல். (22)

மேலாம்பதந்தில்விடுவையோவன்றியென்னை
யேலாநரகத்திடுவையோ - சீலமிலா
வன்சித்தருள்ளமருவாக்களவீச
னுன்சித்தமேதோவுரை. (23)

உரைகடந்தவேதத்துயர்வெற்பையுள்ளங்
கரைகடந்தஞானக்கடலை - விரிபூ

மருக்கோலவண்டுநுகர்வண்களாகீழற்
றிருக்கோயிலிற்கண்டேன்சென்று. (24)

சென்றதுகாலஞ்சிதைந்ததிளமைநல
நின்றதுசாவென்றுநினைந்துருகி - மன்றி
னடிக்கின்றபால்வண்ணர்நாமமெண்ணுமாந்தர்
படிககின்றநூலெல்லாம்பாழ். (25)

பாழிற்சமயப்படுகுழியில்வீழாம
லூழிலெனைக்காத்துதவினாய்—காழி
வருமதலைசொற்காமலர்ந்தமுகலிங்கா
பெருமதலையாயபேறு. (26)

பேறுபெற்றேன்வாழ்ந்தேன்பிறருக்கினியஞ்சே
னூறுபெற்றவேணியனுக்காட்பட்டே—னூறுவட்டஞ்
சிந்தித்தேனெஞ்சிற்றிருக்களவைக்கைகூப்பி
வந்தித்தேன்றீர்ந்தேன்மயல். (27)

மயக்கமொழிநெஞ்சேமதிமுகமுமூன்று
கயக்கமலமன்னதிருக்கண்ணும்—வியக்குநடை
யன்னவயற்கருவையாரியன்றொடொழுதாற்
பின்னைநமக்குண்டோபிறப்பு. (28)

பிறந்தபிறப்பிற்பெரும்பயனையோரா
திறந்தவுடலெண்ணிறந்தவென்ப—தறிந்திருந்துங்
கானடரும்பசைசைக்களவீசவென்னுமன்
மானிடராயேன்பிறந்தார்வந்நு. (29)

வந்துமனமறுக்கமாற்றுமல்வல்வினையேன்
வெந்துயரம்பார்த்திருக்கவேண்டினைகொல்—கொந்துமல
ரம்பினான்மேனியழித்தமுகலிங்கவுனை
நம்பினார்க்கிதோநலன். (30)

கலனழிந்துழப்படைந்துநாணழிந்துநோயாற்
புலனழிந்துகண்புதையும்போதி—லுலக
விறைவியொடும்பால்வண்ணவென்றென்றுனையே
மறுகியழைப்பேனேடிவா. (31)

ஓடுஞ்சகட்டிஞருளைபோல்வட்டமிட்டுக்
கூடும்பதத்திலெனைக்கூட்டாம—னடியருள்
பூமலர்க்காக்குழ்கருவைப்புண்ணியனேபூந்துளவன்
ருமரைககண்வைத்தசரண். (32)

சரணகமலந்தலைமேல்வைத்தாண்டு
மரணபவமிரண்டுமாற்றிக்—கருணைசெய்து
பேருனதென்கருவைப்பெம்மானளித்தானே
மாருவிதயமனமால். (33)

மாலுண்டுநெஞ்சேவருந்துவதென்பால்வண்ணன்
காலுண்டலர்சொரியக்கையுண்டு—நாலுண்டு
வாழ்த்திடவுநாவுண்டுவாதன்காரயுண்டு
தாழ்த்திடவுமுண்டேதலை. (34)

தலையாயதென்கருவைத்தானுவேமேருச்
சிலையாற்புரமெரித்ததேவே—யுலகி
லடியவராந்தேவரமுதுண்ணநீதான்
கொடியவிடமுண்டதென்னகூறு. (35)

கூறுபடுமதியக்கோடீரம்விண்ணுடைக்க
நாறுமலர்த்தாளுரகநாடுடைக்கப்—பேறுபெற்ற
மாயவனார்போற்றவளருந்தமிழ்க்கருவை
நாயகன்றனுடுநடம். (36)

நடம்புரிதாள்போற்றிநின்றநன்முனியதென்றே
விடங்கொடமிழ்க்கருவையீசா—வடுங்கூற்றை

வேலினாற்போர்மழுவால்வெல்லாமற்செங்கமலக்
காலினால்வென்றகருத்து. (37)

கருத்தழிந்துகண்மக்கலைமறந்துகண்டார்
விருத்தனிவனென்றுவெறுத்துச்—சிரிக்கமுந்து
காடுகுடியேற்குமுற்காதநமுகலிங்காவுன்
னுடுகுடியேற்றுவதேநன்று. (38)

நன்கவிஞனாகவியனுவளித்துநாடோறுந்
தன்கழலேபாடுந்தரமளித்தா—னன்கவைத்த
சூலந்தான்றென்பொதியத்தொல்லோன்றொழுதமணாக்
கோலத்தான்றென்கருவைக்கோ. (39)

கோவாயமரர்குழாமபோற்றவாழ்ந்தாலுந்
தீவாய்நரகிடைப்போய்ச்சேர்ந்தாலும்—பாவையிடத்
தாண்டனை[illegible]றென்கருவையையாவடியேற்கு
வேண்[illegible]பேரேமிக. (40)

மிகத்[illegible]ரம்பொன் றும்வேட்டமனையாளு
மகப்பேறுமங்குறவாரா—பகைத்துவங்கிக
கையாற்கடைநயோடுதிக்காலன்வரிற்கருவை
யையாவென்றோதநவர்க்கு. (41)

அவலவிடக்கையாழியமலக்கூட்டைக்
கவலைநிறைத்தகடத்தைப்—புவனிதொறும்
வாளாசுமக்குமவருத்தமொழிபால்வண்ணா
தாழாவழிந்தியநாதா. (42)

நாதனெனவந்துன்னைநானடைந்தேனீயுமென்னை
யாதரித்தெனுள்ளுருக்கியாட்கொண்டாய்—போதித்
திடைபோகத்தள்ளாதியற்கருவைநாதா
கடைபோகக்காத்தல்கடன். (43)

கடலுலகமண்டாண்டங்காயழலினீற்றி
யடலையுடன்முற்றுமணிந்து—சுடலைதனிற்
றூழ்சடிலத்தென்கருவைத்தாணுதமியனு
யேழிசையாழ்வாசித்திடும். (44)

வாசித்தேனில்லைவரதன்சிவாகமத்தைப்
பூசித்தேனில்லையவன்பொன்னடியை—நேசித்தே
யொப்பனையாள்கேள்வனெனவோதித்துதிக்கிலே
னெப்படியானீடேறுவேன். (45)

ஏறுவதுகொல்லேறெரிசடையாடரங்கு
கூறைபுலித்தோன்மணிப்பூண்கோளரா—நாறு
கரந்தையணிகருவைக்காபாலிக்கென்பால்
வரந்தரவேறுண்டோவகை. (46)

வகிர்மதியக்கண்ணியான்வாணுதல்பாகத்தான்
புகர்முகக்கைம்மாவுரியைப்போர்த்தான்—முகரிந்துத்
தென்றுதெறுவென்றுவண்டிரைக்குந்தென்கருவை
யென்றுதன்வானோர்க்கிறை. (47)

இறைப்பொழுதுநீங்காதிருகண்ணுநெஞ்சுங்
கறைக்களமுஞ்செஞ்சடிலக்காடும்—பிறைக்கொழுந்தும்
புண்டரிகவாண்முகமும்பூங்களவினீழலோ
னொண்டாளப்புன்மூரலும். (48)

மூரலாற்றூளான்முளரித்திருக்கண்ணாற்
காருலாஞ்சோலைக்கருவேசர்—நேரலர்
சுட்டார்வெங்கூற்றையுதைத்தார்தொல்வேளையெய்ய
வொட்டாதெரித்தாருடல். (49)

உடலையுயிராயுயிர்க்குயிரானானைக்
கட[illegible]கெல்லாந்தேடிக்காணேன்—கொடியதொரு

புன்கருவைமாற்றிப்புரந்தவனைப்புண்ணியனை
நன்கருவையிற்கண்டேனான். (50)

நானேய றிந்தவனை நாடற் கெளிதாமோ
கானோர் பசிய களாவனத்தான்—றானேயென்
னுள்ளச் சிலையை யுலைவாய் மெழுகெனவே
மெள்ளக் கரைக்கா விடின். (51)

விட்டேன் பரசமய மேவாது வேர்களைந்து
சுட்டேன்பொய்க்காமத் தொடர்பெல்லாம்—பட்டநுதற்
கைம்மா வுரித்த களவீச னைக்கருவைப்
பெம்மானை யான்பணிந்த பின். (52)

பின்னை தழுவுங் கணையேன் பெரும்பாந்தண்
மன்னு நெடுநாண் மலைவில்லேன்—முன்னே
பகைத்தவர்த முப்புரத்தைப் பால்வண்ணநாதா
நகைத்தெரித்தாய்நீதானவில். (53

நமராங்கா டென்கருவை நாதனடு வெஞ்சூர்க்
குமரனுக்கா ளாய்ப்பணிந்த கோமான்—றமரக்
கருங்கடனஞ் சுண்ட களவீச னென்றான்
மருங்கடரு மோதுயரும் வந்து. (54)

வந்தடர மாட்டாய் பிரிவை மனங்கொண்டு
நைந்து துயருழக்கு நல்குரவே—யைந்துதலை
நாக்கனைவத்த பாம்பணியு நாதன்பால் வண்ணனமை
நீக்கவைத்தா லென்செய்வாய் நீ. (55)

நீயேவந் துற்ற நெடுந்துயரந் தீர்த்திலையே
னாயேனை யார்புரந்து நாட்டுவார்—போயிருவ
ராங்களவா வண்ண மழலுருவாய் நீண்டுவளர்
பூங்களவி னுதா புகல். (56)

புகழ்ந்திடுவேன் யானோ புவியேழு மாய
னகழ்ந்திடவுங் காணா வடிக—ளுகந்தோறுந்
தோற்றுமுக நான்காற் சுருதிக் கவிவிரிஞ்சன்
சாற்றுமுக லிங்கநா தா. (57)

முகலிங்க நாதா முழுதுங்காத் தோம்பும்
புகலிங் கடியனுக்குன் போலச்—சகதலத்திற்
காருண்ட சோலைக் கருவேச நீயன்றி
யாருண்டு சொல்வா யறிந்து. (58)

அறியேன்மற் றொன்று மரும்பொருளே யென்றுங்
குறியே னெழுத்தைந்துங் கூறேன்—வறிதே
பிறந்தலுத்தேன் றென்கருவைப் பெம்மானே மீள
விறந்தலுத்தே னென்செய்தே னியான். (59)

என்செயலுன் றாளி லினியமலர் சாத்துவதே
யுன்செயலென் றன்ப மொழிப்பதே—மின்புரையும்
வேணியாய் தென்கருவை வேந்தே யனலேந்தும்
பாணியாய் வேதாதி பா. (60)

பாகம் பழுத்த பவளக் குணக்குன்றே
மோகங் கடந்த முதல்வனே - யாகமறா
லாய்கருவை யானே யமலா வடியேனைத்
தாய்கருவை யானே சரண். (61)

சரணம் விதியின் றலையழிவாக் கந்தீர்
பரம கதியருட்கண் பார்க்கிற் - றிருவடியார்
வன்பிறவித் துன்பமெல்லா மாற்றுமுக லிங்காவென்
புன்பிறவித் துன்பமெல்லாம் போம். (62)

போத மறியேன் புகன்றகவி விண்ணப்ப
மேதுந் திருச்செவியி லேறுமோ - சீதநிலாத்

திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூளை
தங்கவணி யுங்கருவே சா. (63)

சாதன் முடுகிற் றனைமறந்து நாவிறங்கு
மாதுயரிற் சற்றும் வழுத்தறியே - னாதலினா
லப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்துகின்றே
னொப்பனையாள் பாகா வுனை. (64)

உனைத்துதித்த நாவா லுறுதியென்றோர் தெய்வந்
தனைத்துதியேன் சென்னியுறத் தாழேன் - நினைத்துணையுஞ்
சிந்தியேன் வாழ்த்தேன் றிருக்களவி னாயகனே
வந்தியேன் பற்றேன் மனம். (65)

பற்று தழற்சுடலை மன்றிற் பதமெடுத்துச்
சுற்று பவுரிகொளுந் தூயோனே கொற்றவனே
மட்டொழுகும் பூங்களா வள்ளலே யென்றுரைக்கின்
விட்டொழிந்து போமே வினை. (66)

வினைவிலங்கை வெட்டுமருள் வீட்டின்பங் காட்டு
நினையுநினை வெல்லா நிரப்பும் - கனவிதழிப்
பூமாலை யெண்டோட் புனிதன் களாவனத்துக்
காமாரி பொன்னங் கழல். (67)

கழலாப்பிறவிக்கடற்சுழியிற்பட்டுச்
சுழலாவறிவுதொலைந்தே — னிழல்சுளித்துக்
குன்றதிர்க்குமாவுரிவைக்கோமானேபால்வண்ணா
வென்றழைப்பேன்வேறறியேனே. (68)

ஏதமகற்றியிருமைபெருமையெனும்
வாதமகற்றியெனைவாழ்வித்தான் — காதுபுலித்
தோலுடையான்பைங்களவின்றாறுடையான்கூற்றுதைத்த
காலுடையான்பஞ்சாக்கரன். (69)

கரங்கொண்டலர்தூவார்கண்கொண்டுபாரார்
சிரங்கொண்டடியிறைஞ்சல்செய்யா - ருரங்கொண்ட
வேற்றில்வருந்தென்கருவையீசனுக்காட்செய்யாமற்
கூற்றுவற்காட்செய்வார்குணம். (70)

குணகுன்றேதென்கருவைக்கோவேநறும்பூ
மணக்குங்களாவனத்துவாழ்வே - கணப்பொழுது
மன்னைமறந்த வருங்குழவியுய்ந்தாலு
முன்னைமறந்துய்யாதுயிர். (71)

உயிரிறந்தபொய்க்கூட்டையுற்றுரெடுத்து
வயிரவிறகிற்றீமடுத்துப் - பெயரழியச்
சுட்டுநீறாக்குமுன்னஞ்சொல்லீர்கருவைமன்றி
னட்டமிடுங்காலினலம். (72)

நலனழிந்துநல்வினைபோய்நாணழிந்துநல்ல
குலனழிந்துநல்குரவுகூர்ந்து - பலரிகழ
நிற்பானைத்துயிராய்நின்றானைத்தென்கருவைத்
தற்பரனைத்தான்றுதியாதார். (73)

தாரமனைமட்டுந்தனையரிந்தோரூர்மட்டுஞ்
சேருமுறவவ்வூர்த்தெருமட்டுஞ்—சார்வதன்றி
நங்கருவையானென்றநல்வினைபோற்செல்கதியி
னெங்குமுதவாரேயிவர். (74)

இவருறவரென்பாரிவர்பகைஞரென்பா
ரவரவராற்செய்வதொன்றுங்காமோ—வெவரேனுந்
தேனொழுகும்பூங்களவார்செய்விப்பதன்றியிந்த
மானிடராலுண்டோவசம். (75)

வசமறுகித்துன்பம்வருத்தமெலிந்தாலு
மசையுறுநோய்கொண்டாலுமையா—விசையளிசேர்
தாமம்ருவேணித்தமிழ்க்கருவைநாதாவுன்
னாமமறவாதடியேனே. (76)

நாவுக்கழகுனதுநாமம்பயந்துரைக்கும்
பாவுக்கழகுனையேபாடுவது—தாவில்
கலைக்கழகுஞானங்கருவையானேயென்
றலைக்கழகுநின்கமலத்தாள். (77)

தாளாலெனதுதலையெழுத்தையுஞ்சிதைத்து
மீளாவடிமையிலையெழுதி—யாளா
யுளவருத்தந்தீரவுவந்தெனைவந்தாண்டான்
களவனத்திலொப்பனைபாகன். (78)

கன்னற்சிலைவளையக்கால்வளையநேர்புருவ
வன்னமனையார்கலவிக்காளாகி—முன்னித்
திரிந்ததெல்லாம்போதுமப்பாதென்கருவைவேந்தே
பரிந்தடிமைகொள்வாயிப்பால். (79)

பாலன்பசிக்கிரங்கிப்பாற்கடலையீந்தருளு
நீலமணிமிடற்றனீயன்றே—சோலைதொறுந்
தேனிரங்குந்தென்கருவைச்செல்வாகொடுந்துயரால்
யானிரங்கநீயிரங்காயென். (80)

இரங்காயெனினுமிரங்கினும்யான்வேண்டும்
பரங்காண்கருவைப்பரனே—நிரந்தரமு
மிற்கணவனீத்தாலுநீங்காதிருக்குமொரு
பொற்புடையகற்புடையாள்போல். (81)

கற்பங்கடந்துகடவுளராய்வாழ்வரோ
பொற்பங்கயன்முதலாம்புத்தேளி—ரற்புதமே
தெவ்வடக்குசூலத்தார்தென்கருவைநாதனார்
வெவ்விடத்தையுண்ணாவிடின். (82)

விடக்குடலிற்புக்குவிரித்தவிருண்மாயைத்
தொடக்கறுத்தஞானச்சுடரை—நடத்திற்
றலைமைபெற்றதென்கருவைத்தாணுவைக்கண்டுள்ள
நிலைமைபெற்றேனீடேறினேன் (83)

ஏறுபட்டுக்கல்லாகிருஞ்சிலையாலெற்றுண்டு
மாறுகட்டமாற்றலடியுண்டு—மூறுபட்ட
வாதையாலோகருணைவாணனேபொன்மேனி
பாதியாய்த்தேய்ந்தாய்பகர். (84)

பகரவருமெழுத்திற்பால்வண்ணநின்னை
யகரமுதலைம்பத்தொன்றாக்கிப்—புகலாதே
யஞ்செழுத்தானென்பதென்னோதிமறைமுதனா
னெஞ்செழுத்திவாழுநிலம். (85)

நிலத்திற்பிறந்துடனேநீர்தோய்பசுமட்
கலத்திற்சிதையுமிந்தக்காய—நலத்திற்
கடியேறுபூங்களவிற்கண்ணுதலேமீளா
வடியேன்சுமவாதருள். (86)

அருளுதவுந்துன்பமகற்றியறிவாக்குந்
தெருளுதவும்வீட்டின்பஞ்சேர்க்கு—மருவார்
புனக்களவைக்கோயில்கொண்டபுண்ணியனென்றே
மனக்களவைத்தீர்க்குமருந்து. (87)

மருந்தாலொழியாமனத்துன்பநோயா
யிருந்தானையெவ்வாறேத்தித்—திருந்துபுகழ்ச்
சொன்மாலைசாத்துவேன்சொற்கருவைபாய்கடுக்கைப்
பொன்மாலைமார்பாபுகல். (88)

புகையுந்தழல்கண்ணிற்பொங்குசினத்தாலே
பகைகொண்டுகாலபடர்பற்றி—மிகவுந்
தணவாத்துயர்தருமுன்றண்களவீசன்
கணநாதனைமனமேகாண். (89)

காழ்வன்றுசங்கென்றுகார்முகிலென்றங்கவர்மேற்
பாவென்றும்பாடப்பதந்தெரிந்த—நாவென்றுந்

தன்னைப்பாவிக்கத்தமிழ்க்கருவைநாதன்று
னென்னைப்பாவித்தானிப்பால். (90)

பருவமழைத்துளியைப்பார்ப்பதுபோனுயே
னுருகியுணங்கியுடைநதே—னரிவையுமை
வல்லவனேதென்கருவைவள்ளலேநீயுதவு
நல்லருளைப்பார்த்திருந்துநான். (91)

இருக்குந்திருக்கோயிலேழையேனெஞ்சோ
மருக்கொள்கயிலைவரையோ—திருக்களவோ
சோதிமணிமன்றோசுடர்விசும்போபால்வண்ணு
வோதுமறையோவுனக்கு. (92)

உனக்கடிமைநானல்லாதுண்டுபலரோனு
மெனக்குநீயல்லாமல்யாரோ—நினைக்கனிவா
னுழைத்தேனென்றாலுநற்கருவையானேநீ
தானழைத்தாலன்றோதாம். (93)

தாம்பிரித்துக்கொள்ளுந்தமிழ்ப்பாடல்கொண்டு
வரம்பிரித்துவாழ்வுவழங்கின்—விரிந்தநிலா
வேணிவைத்ததென்கருவைவெள்ளைவள்ளலேயுனக்கு
நீணிலத்திலுண்டோநிகர். (94)

நிகரற்றதென்கருவைநித்தனெனையாளுந்
தீகரக்குழவிதலைவன்—சகமடுத்த
வெள்வடிவனெந்தைவிளங்கியுறையுங்கோயில்
கள்வடியுந்தண்பூங்களா. (95)

களவிட்டநெஞ்சாற்கருவையாய்நின்சீ
ரளவிட்டுனைத்துதிப்பேனல்லே—னுளவிட்டம்
பெற்றதன்றிநாயேனும்பித்தாய்ப்பிதற்றுபுன்சொற்
குற்றமின்றிநன்றிதெனக்கொள். (96)

கொள்பவனுனீயேகொடுக்குமவன்கொள்பொருட்டால்
விள்வதென்கைம்மாறுவேண்டுமோ—வுள்வதென்கொ
றேனிறைகொன்றைச்சடிலச்செல்வக்களவீச
பானிறமெய்கொண்டாயிப்பார். (97)

பார்முதலாய்வானப்பரப்பாயனைத்திலுக்குங்
கார்முதலாயுண்டியருள்காப்பாகிச்—சீர்முதலா
யார்க்குந்துணையாங்களவீசநின்னையன்றிப்
பார்க்கினுண்டோவின்பம்பகர். (98)

கங்கந்தொடருங்கழுமுட்படைக்காமு
மங்கையுமையொப்பனையாள்வாரணிந்த—கொங்கை
தழுவுந்திருமார்புந்தானுணராநாயேன்
முழுவெந்துயரமும்போமோ. (99)

மோனவிரதமுனிவர்விழித்துறங்கு
ஞானதுரியமுதனண்ணுவோர்—மானதத்தி
னுள்ளுவதுந்தன்னைமறந்தொன்றுவதும்பால்வண்ணு
தெள்ளுவதுநின்மலர்த்தாட்சீர். (100)

திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களர்வுடையான் றிருவடியே துணை.

சிவமயம்.

திருக்கருவைத் தலபுராணம் இயற்றிய ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்களால்

இயற்றப்பெற்ற

திருக்கருவைச் சந்தப்பாவும் வெண்செந்துறைப்பாமாலையும்.

சாற்றுக் கவிகள்.

மதுரை மீனலோசனி அச்சியந்திரசாலை மானேஜராகிய மகா-ா-ா-ஸ்ரீ

அ. முத்துசாமி பிள்ளை யவர்கள் இயற்றியவை.

செந்தமிழுஞ் சைவமுமே செழித்தோங்க வாசியற்றித்
திருக்க ளாவிற்
பந்தமறுத் துறைபரமன் பதம்பூசித் தருள்பெற்றுப்
பாண்டி மன்னர்
உய்ந்ததுவுஞ் சுரர்முனிவர் வழிபட்டின் புற்றதுவு
மோர்ந்தன் பார்ந்து
பைந்தொடையாப் புராணமொன்றுபகர்ந்தனனற்றிருமலைவேற்
பாவல் லோனே. (1)

அன்னவனன் பீர்த்தலினத் திருக்கருவைப் பால்வண்ண
னறைவண் டார்பூம்
பொன்னடித்தா மரைக்குநறுஞ் சந்தப்பா மாலையொன்று
புனைந்து சாத்திப்
பன்னரிய புகழுடனே புருடார்த்த நான்கினையும்
பண்பிற் பெற்றான்
இன்னவைகற் றோர்கேட்டோ ரேவருமே யிகபரம்வீ
டெய்தி வாழி. (2)

ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்த் தாலூகா வத்திராயிருப்பு,
கர்ணம்பிரசங்க சிகாமணியாகிய மகா-ள-ள-ஸ்ரீ

தி. ம. செண்பகம் பிள்ளை யவர்களியற்றியது.

உலகமிசைப் பலதருமங் கனினுமிகச் சிவதருமே
முயர்ந்த தென்று
பலகலையு முணர்த்துகின்ற பண்பறிந்தே யுளமுருகிப்
பத்தி கூர்ந்து
தலமுழுதும் புரவுபுகழ்க் கருவையரன் சரிதமுடன்
சந்தப் பாவு
நலமருவுந் திருமலைவேற் கவிஞனுரை செய்துபுகழ்
நனிபெற் றானே.

சிவகிரிச் சமஸ்தான வித்துவான் எட்டிசேரியில் வசிக்கும்மகா-ள-ள-ஸ்ரீ

அருணசலக்கவிராயரவர்கள் இயற்றியது.

எந்தப்பா ரும்புகழுந் தென்கருவை யம்பதிவா
ழிறைவன் மீதின்
பந்தப்பா வமுதமெனத் திருமலைவேற் கவிஞன்மனப்
பத்தி கூர்ந்து
சந்தப்பா வுரைத்தனனிச் சகத்தினிடை மிகத்தமிழ்தேர்ந்
தவர்கள் யாரு
முந்தப்பா ரதமுரைத்த வில்லியிவ னெனப்புகழ்ந்து
மொழியத் தானே.

தென்மலை மகா-ா-ா-ஸ்ரீ

இராமசாமி செட்டியாரவர்கள் இயற்றியது.

ஆடரவம் புனைசடிலன் றென்கருவை யம்பதிவா ழமலன் மீது
தேடரிய சந்தப்பா வெனுமாலை புனைந்துபெருஞ் சீர்த்தி பெற்றான்
பீடுறுசீர் மேவுசிவ கிரிச்சமத்தா னப்புலவர் பெருமா னின்ப
நீடுதமிழ்க்கடலெனுநந்திருமலைவேற்பெயர்படைத்தநிபுணன்மாதோ

ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்கள் குமாரர் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ

சங்குக்கவிராயரவர்க ளியற்றிய

வெண்பா.

சந்தப்பா வோதியிசை தான்படைத்தோன் மாமலர்வா
சந்தப்பா வோதியிசை தையல்பங்கன்—சிந்தையருள்
பெற்றோன் றிருமலைவேற் பேர்புனையு மெந்தைதிரு
நற்றாண் மலர்மறவே னான்.

திருக்கருவைச் சந்தப்பா.

காப்பு.

வந்தப் பாவை யருளெனவே வருமே துதித்து வணங்கவர
விந்தப் பாவையகலாத்தென் கருவைப்பதிவாழ் விமலன்மிசைச்
சந்தப் பாவை யன்பினுட னுரைக்க வெமக்குத் தனையசெயுமா
லந்தப் பாவை யயிற்பெருமான் முன்றோன் றொருகோட் டருங்
களிறே.

சந்தப்பா.

தங்க மலைசிக ராமென வேயொளிர் தண்க ளபமுலை யார்மய லாலுல
கெங்குமிகழ்தருநாயென வேதிரியிந்தவசடனைநீயினியாள்வைகொல்
கங்கை யொடுமதி மேவுச டாதர கஞ்ச மலர்விழி மாலறி யாவிரு
செங்க ணகசர ணாகரு ணாகர தென்க ருவைநகர் வாழ்பர மேசனே.

உளத்திடை நின்ற மானமதை யொழித்துவி ரைந்து சாண்வயிறு
வளர்க்கவி ரும்பி யேகவிதை மனத்திலு ழைந்து பாடியொரு
வெளத்தனை யன்பி லாமடைய ரிடத்தில லைந்தி டாதருள்செ
யளப்பறு மின்ப மார்கருவை யருட்பதி வந்த நாயகனே.

சீத ளம்பொ ருந்துகடன் ஞால முண்டு மிழ்ந்தவரி
தேட நின்ற வுன்ற னருள்கூர்
பாத பங்க யங்களையெ நாளு நம்பி யுஞ்சிறிய
பாவி துன்ப டைந்து ழல்வனோ
கோத கன்ற நெஞ்சுருகி நேய மிஞ்சு தொண்டர்துதி
கூறி வந்த னம்பு ரியவே
நீத மொன்று தென்கருவை மேவு நண்ப சுங்களவி
னீடு மின்கலம் வந்த பொருளே

அளவி லாத மாபாவ வசடரோடு கூடாமல்
வளமு லாவு பாமூட மனிதர் மீது பாடாம
லுளமெ நாளும் வாடாம லுனது பாத மீவாய்கொல்
களவி னீழல் வாழ்தூய கருணை மேவு மேலோனே (4)

செறிவுற்ற திரையுவரி புடைசுற்று புவியிலொரு
    திவசத்து நமைநினைவுறு
வறிவற்ற பதகனென வெனையப்ப மனதிலெணி
    யயாக்கை விடுவை யெனிலோ
நெறிபெற்ற வுனது திரு வருணெக்கு மினிமையெவ
    னினையற்க வெனது பிழைநீ
மறிவைத்த கமலகர தலசுத்த சடிலதர
    வளமிக்க கருவை யானே (5)

வினைத ரும்பவப் பிணிகெடும் வகைபுரி
    வியன்ம ருந்தெனப் பெரியவர் பகர்தரு
முனைம றந்துடற் சுமைகொடு காமென
    வுழலு மென்றனக் கினியருள் புரிவைகொ
னனைய விழ்ந்துநற் பொழிலிடை யருமது
    நதிகள் வந்துறப் பெருகிடும் வளமலி
கனைநெ டுந்திரைத் தடமிக மருவிய
    கருவை யம்பதிக் களவுறை யமலனே (6)

உயரி லக்கண மொடுபல கலைதெளி
    வொடுப டித்தெவ னிமிழ்கட லயிற்றென
நயமி குத்துள கவிதைகள் பலபல
    நவில லுற்றெவ னுனைநினை கிலனெனி
லயர்வி னற்கதி யடைகுவ தெளிதுகொ
    லருள்செ யெற்குனை நினைதர விதுநதி
கயமு கந்தனை முருகனை யருளிய
    கருவை வித்தக மறைப்பணி யிறைவனே. (7)

ஏதமறு நின்கமல், பாதமலர் நம்பியுள
னீதயைசெய் தென்கருவை, நாததிரி யம்பகனே. (8)

என்கவலை தீரவினி, யுன்கமல பாதமருண்
மின்கனக மாடமலி, தென்கருவை நாயகனே. (9)

அளவிலையை யோகவலை, யுளமெவகை தேறுமன
திளகியருள் வேளையிது, களவுறைத யாநிதியே. (10)

வெருவுறும னக்கவலை, யொருவிமகி ழக்கருணை
தருவதினி யெப்பொழுது, கருவைநகர் வித்தகனே. (11)

உனைத்துணை யெனப்புவி மிசையி நாட்டுணை
யுளத்திடை நினைத்தனு தினமு மேத்தியு
மினித்திடு பலப்பல கவிதை சாற்றியு
மிரக்கம துனக்கிலை பிணியி ஞற்றின
மனத்தகி கரித்தெழு கவலை தீர்த்திலை
வழுத்துக வுனக்கெவ னடிமை மேற்சின
பனைத்துயி ரிடத்தினு நிறையு மாட்சிகொ
ளருட்கட லெனத்திகழ் கருவை மூர்த்தியே., (12)

சால வுண்பது மாமகிழ் வேகொடு
தானு றங்குவ தாகிய வோரிரு
வேலை யன்றியை யோவிது நாள்வரை
வீண னென்றுண ரேனெனை யாளினி
நீல கந்தா தூயபு ராதன
நேரி லம்பிகை பாகநி ராமய
மால யன்பணி பாதச ரோருக
மாசிறென்கருவாபுரிநாதனே. (13)

அனவரதமடியர்க்கவனுபவமதனைமனதிடையெணியுருகுவதல
துனதுமலரடியொருகனவினுமெணியுருகியற்கிலனிதுவரையறிவிலி
மனதுதெளிவுறும்வகையினியருள்புரிவதுநினதுகடனிதுநலதகியபா
கனக நகரென மிகவெழில் குலவிய கருவை நகரிடைவருதனி முதல்
வனே. (14.

உனதுசெம்பதந்தொழுபத்தருக்கரு
ளுதவுகின்றாஞ்சிதநற்குணக்கட
லெனவிருந்துமென்பிணியைத்த விர்த்திலை
யெவர்களுண்டுநன் கினியெற்பு ரப்பவர்
கனசுகம்பெறும் படிசித்தம் வைத்தருள்
கவலைகொஞ்சமன் றடிமைக்கு நித்தமு
மனமயங்குகின் றதுமெத்த வற்புத
வளமிகுந்ததென் கருவைக்க ருத்தனே. (15)

நரியொடு நாய்பே யனைத்து நாடொறு
நமதென வேதா னினைக்கு மூனுட
லொருபொரு ளேயா மெனச்ச தாவெணி
யுனைநினை யாமே செருக்கி யேயிது
வரையுமை யோநாள் கழித்த பாவியென்
மதிதனை நீயே திருத்தி யாளினி
யருமறை மேலோய் மலர்க்க ளாநிழ
லருளொடு மேவு ளுதித்த நாதனே. (16)

ஊன்மரு வுடற்பிணியி னுன்மனதி லெப்பொழுதும்
யோசனைப லப்ப லசெய்தே
நான்மிகவி டர்ப்படுகி றேனெனையி ரட்சியென
நாளுமுறை யிட்டு மினமு
மேன்மனதி ரக்கமிலை நீயலது மற்றுலகி
லேவர்துணை யெற்க ருள்செய்வாய்
தேன்மலிம லர்க்களவி னிழலின்மு ளைத்திலகு
தேவபரி சுத்த முதலே. (17)

எஞ்சலி னற்குண ரஞ்சித வுத்தம னென்றொரு வற்பனையு
மிஞ்சுத மிழ்க்கவி கொண்டுது தித்துமெ லிந்துழ லத்தகுமோ
சஞ்சல மூற்றிட நன்கரு ளைப்புரி தஞ்சமெ னக்கினிநீ
வஞ்சகம் வைத்திட் டென்கரு ணைப்பதி வந்தவ ருட்கடலே. (18)

பொருவரியபஞ்சபாதகருமொருபொழுதுனைவணங்குவார்களெனினுமு
ரிரவியெதி ரந்த கார மெனவவ ரிடாகலு மேகந்த வேளை யினுநின
சரணிணைப ணிந்து மேயென் மனதுறு சலனமதொ ழிந்தி டாத
தெனவின
மருவுலவு தண்க ளாவி னிழலுறை வரதபுரி யிந்த வேளை கருணையே
குற்றமிக வெத்தனையி யற்றிடினு மற்றவைகு
றித்துளம்வெ றுப்ப துகொளார்
பெற்றவர்கள் வைத்திடுவர் மக்கண்மிசை மிக்கநசை
பெட்புறுபு விக்க ணதுபோ
னற்றயவு வைத்திடுதி சற்றெனது குற்றமத
னைத்திருவு ளத்தி னினையே
லற்றமிது வுற்றனனு னைத்துணையெ னக்கருதி
யப்பகரு வைப்பு ரமனே. (20)

இன்ப மோவணு வாவது நானிலே யிந்த மாநில வாழ்வினி லேவெகு
துன்ப மேயுள வானக மேவிய துங்க வார்சிலை யாமிழி வாகிய
புன்பு லாலுடை யாகமெ னுயிர் புந்தி யானினை யாதவி மூடனை
யன்பி னேடினி யாள்வைகொ லோதிரி யம்ப காகரு வாபுரி நாதனே
காவி யைக்கயலை வெஞ்சமர்செ யுங்கரிய
கால னைக்கணையை வண்டையிள மென்பிணையை
மாவி டத்தைநிக ருங்கண்மட மங்கையர்கண்
மால்ப டைத்துனைம றந்துழலு மிந்தவொரு
பாவி யெற்குனது தண்கருணை தந்திடுதி
பாரின் மெத்தவுனை நம்பினன்வி ரும்பியுமை
தேவி யொப்பனையு டன்றழுவு மன்பபுகழ்
சேரு நற்கருவை யம்பதியில் வந்தவனே. (22)

தவனங்கொடியவறுமைதெறவிரு தயநொந்துவாடியெனசெய்குவ
மினி
யெவரிந்த வேளை யுதவி புரிகுவ ரென்வெங்கு மோடி யலையவிடலினி

யவமொன்று பாவ வினைய கலவுன தடியெந்த நாளு நினைய வருள்புரி
புவனங்கள்யாவுமனவரதநனி புகழ்தண்களாவிலுறையுமிறைவனே.

தெருவில்வந் தொண்கனக குடமுலைத் துணைசிறிது
தெரியநின் றுஞ்சிறிய நகையியற் றியுமருகு
சருவிநின் றுஞ்சரச மொழிகள்செப் பியும்விரக
தவனமிஞ் சும்படிசெய் தணையில்வைத் துளமுருக
மருவியின் பஞ்சிறிது பெறவளித் திடர்புரிக
வடமிகும் பெண்கள்பெரு மயலொழித் துனதுகழல்
பரவுறுந் தொண்டரொடு பயில்வதெப் பொழுதடிமை
பகர்பசுந் தண்களவி லுறையுமெய்த் தனிமுதலே. (24)

நிலையாதவிவம்புவிவாழ்வினையே நிலையீதெனநம்பியெநாமுமே
யலைமேவுதுரும்பதுபோலடியே னகமேயுழல்கின்றதையோதயைதா
னிலையாவெனுளந்தெளிவேபெறுவா னினியாவதுதந்திடுவாயருணீ
கலைமாமதியந்தவழ்நீள்பொழில்சூழ்கருவாபுரிவந்தபுராதனனே. (25)

அமுதமத னைக்கமரி னிடைநனியு குப்பதென
வதிமதுர முற்ற துகடீர்
தமிழருமை சற்றுமுணர் வரியமட மைக்குணவ
சடர்மிசையி னிக்க விசொலா
திமிழ்கட லுடுத்தபுவி மிசையுனைநி னைத்துநித
மினியகவி செப்ப வருள்வாய்
கமகமென மிக்கமண முலவுபொழி லுற்றிலகு
கருவைவளர் மெய்ப் பரமனே. (26)

குணமுடனிங்கொரு வேளையுன் கழல்பணி
குவமென நெஞ்சிடை யேநினைந் திடுபொழு
துணர்வறு சஞ்சல மாயையென் பதுபுக
வுளமருள் கின்றது பாவியென் புரிகுவல்
கணபண கங்கண காளகந் தரசுப
காமலை மங்கைம ணாளசங் கரநறு
மணமலி யும்பொழின் மேவுதென் கருவையின்
மகிழமைந்து லங்கிட வாழ்வுறும் பரமனே. (27)

மலர்செருகு கற்றை யோதி மடவியர்
மயல்வனம்வி டுத்து ஞாது பதமெனு
நலகமல புட்ப நாடி யனுதின
நவிலெனது சித்த மான மதுகர
மலகில்பரி சுத்த மேவு முனதுத
ணருணறவு துய்க்கு நாளு முளதுகொ
லிலகுகரு வைக்க ளாவி னறுநிழ
லிதயமகிழ் வுற்று வாழு மிறைவனே. (28)

வான மேவுமின லொத்தழியு மிப்புவன
வாழ்வை யேநிலையெ னக்கருதி யெட்டுணையு
ஞான மாவதுப டைத்திடுத லற்றுழலு
நானெ வாறுகதி யுற்றிடுவ னப்பமுன
மேன நாடுமுன தற்புதப தக்கமல
மீகு வாய்பிறிதி லைப்புகலெ னக்கினிய
தேன வாவுமளி மொய்த்திசைமு ழக்குபொழில்
சேர்வி ளேதவள மைக்கருவை வித்தகனே. (29)

முனிவ ரிமையோர்கள் யாவரு மேபணி
முதல்வ கலைவாணி யோடுச ரோருக
வனிதை புகழ்மேன்மை சேரிம யாசல
மயிலி னொடுகூடி வாழ்கரு ணாகர
புனித சுகவாரி யாயபு ராதன
புரத தனதேவ னேயென நாடொறு
மினிய துதிகூறி நானுனை யேதொழ
வினியு னருள்கூ வாய்கரு வேசனே. (30)

திருக்கருவைச் சந்தப்பா முற்றிற்று.

திருக்கருவை

வெண்செந்துறைப் பாமாலை.

பார்மே லெனக்குனது பாதமல்லா லுண்டுகொலோ
சீர்மேவு நற்றுணைதான் றென்கருவை நாயகனே. (1)

என்னடியே னஞ்சியென வுற்றே னெனைப்புரப்பாய்
செந்நெல்வயற் பழனஞ்சேர் தென்கருவை நாயகனே. (2)

ஐயவுனை நம்பியபே பெற்றதுநீ தந்தனை
செய்யவிது தான்சமயந் தென்கருவை நாயகனே. (3)

நான்பாவி யானாலு நம்பினேன் காத்தருள்செந்
தேன்பாயு நறுஞ்சோலைத் தென்கருவை நாயகனே. (4)

வந்திருந் தென்னெஞ்சின் மயக்கறுவாய் நாண்மலர்ச்
செந்திருவின் மணவாளா தென்கருவை நாயகனே. (5)

தொண்டருடன் சேர்த்தென் றுயர்தீர்த்துக் காத்தருள்வாய்
தெண்டிரைசூழ் பார்புகழுந் தென்கருவை நாயகனே. (6)

ஆனந்தா தியங்கவிட லாமோ வடிமையைச்
சிந்தாகுலந் தவிர்த்தா டென்கருவை நாயகனே. (7)

நொந்தே னுளமிகவு நோயகல நீயருள்செய்
செந்தே னுலவுபொழிற் றென்கருவை நாயகனே. (8)

இப்புவியிற் சற்றேனு மெளியேன் படுந்துயரஞ்
செப்பமுடி யாதென்னையா டென்கருவை நாயகனே. (9)

ஐயாபொய் யாகா வடிமையுனக் கென்பதருள்
செப்பாத தென்னையின்னந் தென்கருவை நாயகனே. (10)

நேரும் பலபிணியு நெஞ்சிலுறுஞ் சஞ்சலமுந்
தீரும் படியருள்செய் தென்கருவை நாயகனே. (11)

சஞ்சலமென் றொல்லை சகிக்கமுடி யாதினியுன்
செஞ்சரணந் தந்தெனையா டென்கருவை நாயகனே. (12)

பத்தனென்றா னந்தோ வெளியே னுனக்குரைத்துஞ்
சித்தமிரங் காததென்னே தென்கருவை நாயகனே. (13)

சாறையோ வேழைபடுங் கஷ்டமெலா மின்னமுநீ
சேணார்பூஞ் சோலைதிகழ் தென்கருவை நாயகனே. (14)

பவருணை யல்லா லெனைக்காப் பவருமாயாய்
தேவாமுனிவோர்பரவுந் தென்கருவை நாயகனே. (15)

மாயையாலே காயமடைமைக் கிப்படிக் கொடுமை
செய்யவோ வுனக்கபயந் தென்கருவை நாயகனே. (16)

வாராயோ வென்முனைநீ வந்தென்னைக் கண் பாராயோ
தீராயோ வென்பிணியைத் தென்கருவை நாயகனே. (17)

பாவியைப் நீகாப் பதன்றோநின் மென்மையன்றோ
தேவியுமை யொருபங்கனே தென்கருவை நாயகனே. (18)

நிந்தையுனக் கந்தோ விலையோ தயவுனக்குச்
சிந்தைசிலை யாசொலையா தென்கருவை நாயகனே. (19)

இவ்வேளை நீவந் தெனதுகுறை தீர்வடிவேற்
செவ்வேளை யின்றபுகழ்த் தென்கருவை நாயகனே. (20)

புலவனைய நல்லனெனப் போற்றித் திரிந்தலுத்தேன்
செல்லலகற் றிப்புரப்பாய் தென்கருவை நாயகனே. (21)

மாவடிவேற் கண்ணார் மயற்கடல்வீ ழாதெனது
சேவடிபோற் றத்தமைசெப் தென்கருவை நாயகனே. (22)

கூற்றுவிணை யாற் கவலை கொண்டுழலுகின் றேன்மனந்தான்
தேறுவதெவ் வாறுரையாய் தென்கருவை நாயகனே. (23)

மெய்திருந்தா வேழையிந்த மேதினியி லென்னபிழை
செய்திருந்தா லும்பொறுத்தா டென்கருவை நாயகனே. (24

கொஞ்சமுமே ழைதானான் கூறுமொழி யுன்செவியிற்
செஞ்சடைமேற் றிங்களணி தென்கருவை நாயகனே. (25)

(21) செல்லல் - துன்பம்.

கண்பா ரிதுசமயங் கைவிடே லேழையை
நண்பார் பாவுபுகழ்த் தென்கருவை நாயகனே. (26)

அப்பா வடிமையை யாதரியா யென்னிலென்ன
செப்பார்கண் டோருனைத்தான் றென்கருவை நாயகனே. (27)

உன்செயலெல் லாமென் றுணர்ந்தேன்கண் பார்பொதியத்
தென்சொன் முனி வந்துதொழுந் தென்கருவை நாயகனே. 28

போதுமினி நீயெனைத்தான் புண்படவே செய்ததற்கோ
தீதுதவிர்த் துயபுரப்பாய் தென்கருவை நாயகனே. (29)

பீடுறுநற் றாயும் பிதாவுநீ நானினிவி
சேடமதாய்ச் சொல்வதென்னே தென்கருவை நாயகனே. (30)

முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

சிவமயம்

திருக்கருவைத் தலபுராணச் [illegible] சருக்க அட்டவணை.

தொடர்ச்சி நம்பர்